

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My boyfriend's billionaire boss
always gets what he wants.
And this time, *he wants me.*

Close Quarters

KANDI STEINER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CLOSE *Quarters*

KANDI STEINER

Telif Hakkı (C) 2021 Kandi Steiner
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kandi Steiner tarafından yayınlandı
Editör: Elaine York, [Allusion Publishing](https://allusionpublishing.com) Kapak
Fotoğrafı: Perrywinkle Kapak Tasarımı: Kandi Steiner
Biçimlendirme Elaine York, [Allusion Publishing](https://allusionpublishing.com)

TABLE of Contents

Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
Üçüncü Dördüncü
Beşinci Altıncı
Yedinci Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Onaltı Bölüm
Bölüm Onuncu
Onbirinci Oniki
Onüçüncü
Ondördüncü
Onbeşinci
Onyedinci Bölüm
Onsekizinci
Ondokuzuncu
Yirmi
Bölüm Yirmi Bir
Yirmi İki Yirmi Yirmi
Bölüm Bölüm Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi
AltıÜç Dört Beş

Yirmi Bölüm Yedinci
Yirmi Sekizinci Bölüm
Sonsöz
Yazardan Bir Not
Kayalıklar Üzerinde - Birinci
Bölüm Kayalıklar Üzerinde -
İkinci Bölüm
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Teşekkür Yazar
Hakkında

PROLOGUE

Artık ne olduğunu biliyordum.

Teknedeki o ilk gün, Barselona'da güneş tepedeyken ve ensemdede sıcacıkken hissettiğim o duygu - hala rıhtımda bağlı olmamıza rağmen midemin derin bir deniz fırtınasındaymışız gibi takla atması.

Bu bir uyarıydı.

O zaman bunu görmemiştim, bunun sinirden ve belki de içimde yüzen küçük bir kederden başka bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Ama şimdi, başımın etrafında biriken, tik ağacına ve saçlarıma karışan kanla birlikte anlıyordum.

Bu bir uyarıydı.

Evren tüm bunların nasıl sona ereceğini benden çok önce biliyordu ve beni bildiği tek yolla uyardı.

Ama görmezden geldim.

Şimdi, karanlık görüşümü istila ederken, başımın tepesindeki yarılma ağrısı uyuşurken, her şeyden sorumlu olan adama son bir kez baktım ve bunun geldiğini nasıl göremediğime şaşırdım.

Zorlandığında, tehdit edildiğinde neler yapabileceğini nasıl göremedim?

Bana sarılmasına, beni öpmesine, bana her şekilde sahip olmasına nasıl izin verdim?

O gözlerin söylediği yalana, o göğsün içindeki kalbe, o kadar kötü bir adama nasıl kandım?

Aşkın gözü kördür derler ve çoğu durumda bunun, sevdiğiniz kişilerin kusurlarını - diş macununun kapağını nasıl kapattıklarını ya da kirli kıyafetlerini yere nasıl attıklarını - ya da belki de size daha iyisini yapabileceğinizi, belki de daha fazlasını hak ettiğinizi söyleyen kendi çekingenliğinizi görmezden geldiğiniz anlamına geldiğini düşünüyorum.

Bu durumda, ölüm anlamına geliyordu.

Ateşli sisin, dumanın ve alevlerin, kırık kristalin ve kalbimin son
parçalarının arasından yüzündeki zafer sırtışını gördüm.
Ona sormaya çalıştım ama öksürük olarak çıktı, ağzımın etrafındaki kan
çabayla fokurdadı.
Ve sonra, her şey karardı.

CHAPTER

One

Üç Ay Önce

Kusacaktım.

Ana güvertede yürürken, ben Joel'in arkasından giderken, o heyecanla önümüzdeki birkaç ay boyunca üzerinde çalışacağı devasa süper yatın daha önce hiç duymadığım terimlerle işaret yerleri gösterirken, ben de kameramı tutup yack yapacak yerler ararken, bu talihsiz gerçeğin gerçekliği giderek daha fazla yerleşti.

Teknenin arkasında, yat dilinde tuvalet anlamına geldiğini öğrendiğim bir baş vardı. Bu işe yarayabilir. İçinden geçtiğimiz barın iki yanında birkaç büyük bitki vardı. İçinde oturdukları saksılar çok da kötü olmazdı. Orada da bir çöp tenekesi olmalıydı - belki de barın arkasında.

En kolay seçeneğin denize olabildiğince uzanmak ve midemdekilerin aşağıdaki balıkları beslemesine izin vermek olduğunu düşündüm. Ama kontrollü olmalıydım - bu yata bir damla bile düşersen, sahibi beni muhtemelen gerçekten öldürmeden önce utançtan ölürdüm.

"Oldukça tatlı, değil mi?" Joel ellerini teknenin ön tarafındaki küpeşteye - ya da neşeyle düzelttiği gibi pruvaya- uzatarak bana sordu. "Yine de hepsini temizlemek çok zahmetli," diye şaka yaptı. "Özellikle de tik ağacını fırçalama zamanı geldiğinde. Bunu dört gözle beklemiyorum."

Mide bulantıma rağmen gülümsemeye çalıştım.

"Bunlardan birine sahip olacak kadar zengin olmayı hayal edebiliyor musun?" Başını salladı ve üniversitedeki ilk yılımda ona aşık olmamı sağlayan o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle tekrar bana döndü.

Bunun dört yıl önce olduğuna inanmak zordu.

"Yıllardır böyle bir fırsatı bekliyordum Aspen... Güverte görevlisi olarak kışımı yırtarak çalıştım, charter gemilerinde korkunç konuklara hizmet ettim.

charter'dan sonra..." Başını iki yana salladı. "Ve şimdi, sonunda hepsi karşılığını veriyor."

Bunun üzerine Joel'in gülümsemesi iki katına çıktı ve beni kollarının arasına aldı, ancak ellerim ona karşılık vermedi. Nemli boynumdan sarkan kameramı tutmakla meşguldüler, sanki onları çıkarırsam tüm soğukkanlılığımı ve öğle yemeğimi de kaybedeceğimden korkuyordum.

"Ve *sen de* bunu benimle birlikte yaşamak için buradasın." Beni sert ve hızlı bir şekilde öptü ve ben de onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vermek için elimden geleni yaptım.

Neden hasta olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Tehlikeli bir şey yememiştik ve tekne rıhtımında durduğu yerde hiç hareket etmiyordu. Belki de aniden ortaya çıkan bir mide rahatsızlığıydı.

Belki de sadece Joel'i özleyecektim. Öyle olmalı.

Sanki geçmişte yazları ayrı geçirmemiştik gibi. Onu tanıdığımdan beri her yıl Joel Fort Lauderdale'de iş bulabildiği her yatta çalışıyordu. Kiralık bir yatta güverte görevlisiyken, sonunda hep istediği şeyi elde etmişti - bir süper yatta, sahibiyle birlikte kalıcı bir yer.

Ve bu sefer, güvertenin başında o olacaktı.

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu pek anlamamıştım ama bana anlattığına göre, artık çılgın konuklarla ya da memnun edilmesi zor divalarla uğraşmak zorunda kalmayacak ya da bahşiş konusunda kazıklanacağınızdan endişe etmeyecektiniz. Görünüşe göre, bu yatın sahibi olan adam, mürettebatının biraz eğlenmesine izin verdiği için birlikte çalışılması kolay biri olarak biliniyordu - başka bir deyişle, işlerini yaptıkları sürece parti yapmaları umurunda değildi.

Joel'in benden daha çok sevdiği bir şey varsa o da partilerdi. Ayrıca, kim Akdeniz'de bir yatta olmak istemez ki? çalışıyor mu çalışmıyor mu?

Onun için heyecanlıydım - tıpkı önümüzdeki birkaç ayı sırt çantamla Avrupa'yı gezerek geçireceğim için kendim için heyecanlandığım gibi. Joel yat üzerinde çalışacaktı, ben de güçlü bir portföy oluşturmak için yeterince fotoğraf çekecektim ve sonra ikimiz de Amerika'ya dönecek ve hayatımızın yeni bir bölümüne başlayacaktık.

En azından bir süreliğine, tabii ki Joel yata geri çağrılana kadar.

Bu, uğruna çok çalıştığı bir avantajdı; kiralık teknelerde çalışmak yerine bir tekne sahibinin teknesinde kalıcı bir yere sahip olmak. Bu, bir süre uzak mesafeli bir ilişki içinde olacağımız anlamına geliyordu.

Her yaz bunu yaşırdı zaten. Ayrıca, ara sıra izin alırdı ve ya Colorado'ya eve gelirdi ya da yeni bir macera için nerede olursa olsun onunla buluşurdum.

Şimdilik maceramı düşünmekle meşguldüm.

Hayalini kurduğum bir şeydi bu; tek başıma zaman geçirmek, yabancı şehirlerin sokaklarında elimde fotoğraf makinemle dolaşmak. Dışa dönük biriyle çıkmak beni son dört yılda sayamayacağım kadar çok kez konfor alanımdan çıkarmıştı ve bu süre zarfında tek tek bir seyahate bile çıkmamıştım. Bu benim bir hayalimdi, tek başıma seyahat etmek, objektifin arkasından yeni kültürleri deneyimlemek.

Mezuniyet, seyahat, gerçek dünya ve içinde bizim için barındırdığı işler hep çok uzak görünüyordu.

Ama buradaydı. Gelecek şimdiydi.

Ve görünüşe göre, midem bu durumdan çok rahatsız oldu.

"İyi misin, bebeğim?" Joel kaşları çatılmış bir halde siyah saçlarımdan bir tutamı geriye atıp kulağımın arkasına sıkıştırırken sordu.

Tekrar gülümseyerek başımı salladım. "Sadece biraz midem bulanıyor," dedim yanaklarım kızarıırken küpeşteye vurarak. "Sanırım senin gibi deniz bacaklarım yok."

Joel gülererek, "Hareket bile etmiyoruz," dedi ama sonra burnumu öptü. "Sıkı tutun. Yardımcı olacak bir şeyim var."

Bir sonraki nefeste gitmişti ve ben fotoğraf makineme daha sıkı sarıldım, küpeşteye yaslanırken nefes vermeye zorladım. Kendimi biraz daha dengeli hissettiğimde, gözlerim katamaran ve yatlardan oluşan denizde gezindi, güneş aralarındaki sudan yansıyarak elmas gibi parlıyordu. Bu "tekneler" o kadar büyük, o kadar lükstü ki varlıklarına inanmakta güçlük çekiyordum. Televizyonda gördüğünüz, zenginler ve ünlüler tarafından satın alınan, sadece ayak basmayı hayal ettiğiniz türden devasa teknelerdi.

Henüz yatta tam bir tur bile atmamıştım ama bu limanda İspanya'nın tamamından daha fazla para olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştüm. Barselona kültür açısından zengindi ve burada birlikte geçirdiğimiz bir hafta boyunca çektiğim fotoğraflarla dolu yarım bir hafıza kartım vardı. Teknenin sahibi Joel'i uçurmak için ödeme yaptı, ailem biletimi almam için yardım etti ve yaz sonunda birlikte eve uçmak için burada buluşacaktık. Fransa'ya gitmeden önce İspanya'da tek başıma birkaç gün daha kalmaya karar vermiştim çünkü ayrılmaya hazır değildim yemek ya da insanlar - henüz değil.

Daha yakalamam gereken çok şey vardı.

Fotoğraf makinemi çalıştırdım - mezuniyet paramla satın aldığım, az kullanılmış Nikon D850 DSLR - ve ilk gerçek gülümsememi makinenin canlanma sesine verdim. Kullanılmış olsa bile, lise son sınıftan beri sahip olduğum ve beni bir şekilde üniversiteye kadar götüren eski fotoğraf makinemden çok daha iyi bir makineydi. Objektifin odağını ayarlayarak ve çekimi genişleterek gözünden baktım. Sonra, parmağımı deklanşöre basmadan önce güneşin bir bulutun arkasına kayarak teknelerin üzerine neredeyse ürkütücü bir parlaklık vermesini bekledim.

Tıklayın.

Kamerayı arkasındaki dijital ekrana bakıp az önce ne çektiğimi görecektik kadar gözümünden uzaklaştırdım. Sonra tekrar havaya kaldırdım, odakla oynadım, doğru ışığı bekledim.

Fotoğrafçılığın bana getirdiği tanıdık rahatlıkla midem çoktan yatışmaya başlamıştı. O şık küçük makinenin ellerimde hissettirdiği his, beni her şeyden çok kendim gibi hissettiriyordu. Beşinci bir uzvum gibiydi, her zaman bana bağlıydı ve onsuz sakat kalırdım. Kendimi bildim bileli böyleydi; Büyük Kanyon'a yaptığımız aile tatilinde annem bana küçük Kodak tek kullanımlık fotoğraf makinesini verip kendisinin, babamın ve kız kardeşim Juniper'in fotoğrafını çekmemi istediğinden beri.

Deklanşöre ilk bastığım ve bir anı sonsuza dek yakalayabileceğimi fark ettiğim andan itibaren bağımlısı oldum.

Bir sonraki fotoğrafımı çektikten sonra kameranın ekranına kaşlarımı çatarak baktım, sırtımı korkuluklara dayayıp fotoğrafları gözden geçirdim. Sonra kamerayı tekrar gözüme kaldırıp yeni bir odak aradım.

Beklediğimden daha çabuk buldum.

Ve hemen ardından nefes alma yetimi kaybettim.

Etrafımızda lüks vardı - orta sınıf bir evde büyüyen biri için o kadar akıl almaz zenginlikler vardı ki anlamaya bile çalışmadım. Ama pahalı ahşap, altın kaplama süslemeler ya da kristal avizelerin hiçbirisi kameramın objektifine yansıyan adamdan yayılan güçle kıyaslanamazdı.

Uzun boyluydu, zayıftı ve *People* dergisinin "Yaşayan En Seksi Erkek" sayısının çekiminden çıkmış gibi giyinmişti. Kömür grisi takım elbisesi mükemmel bir şekilde oturtulmuş ve daraltılmıştı, Armani elbise ayakkabıları tik ağacına her vurduğunda pahalı bir tıklama sesi çıkarıyordu. Yapabilirdim

O geniş göğsünü kaplayan kasları, dar belini, onu ana güvertede zahmetsizce taşıyan bacaklarını hayal edin.

Yürüme şekli, omuzları geride ve aşağıda, başı dik, her adımı hesaplanmış ve keskin, bana her şeyden çok önce yataın sahibi olduğunu söyledi. O yanlarından geçerken mürettebatın neredeyse eğilmesi, görünmemek ve ona engel olmamak için yoldan çekilmeleri de bunu gösteriyordu. Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırışından, koyu renk güneş gözlüklerinin gözlerini siper edişinden, bir eliyle evrak çantasını diğer elini kendinden emin bir şekilde yanında sallayışından anladım.

Sağlam, kare şeklindeki çenesi, giyimiyle çelişkili görünen ama bir şekilde işe yarayan hafif bir kirli sakalla tozlanmıştı. Sanki herkesin, tıraş etmeyi unuttuğu saat beş gölgesiyle sıradan bir günde özel dikim bir takım elbise giyecek kadar zengin olduğunu bilmesini istiyormuş gibi, bu sadece ondan yayılan güce katkıda bulunuyordu.

Attığı her adımı güvertede bir örs titreşimi gibi hissediyordum ve yirmi iki yıl boyunca öğrendiğim tüm görgü kuralları tekneye adım attığı anda buharlaşıp gitmiş gibiydi, çünkü beni görüp görmediğini umursamadan fotoğraf makinemin objektifinden ona bakmaya devam ediyordum.

Koyu sarı saçları yukarıdaki bulutların arasından süzülen bir güneş ışığını yakaladı ve parmağım otomatik olarak aşağı doğru itti - düşünmeden, durup bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar verecek kadar sağduyulu olmadan. Fotoğraf makinemin deklanşör sesi daha çok bir mağarada yankılanan bir silah sesine benziyordu ve fotoğraf çekilir çekilmez adamın kafası bana doğru döndü.

Yürümeyi bıraktı, güneş gözlüklerinin üstündeki kaşları bir an için çatıldı ve sonra gevşedi. Dudaklarının sadece bir tarafı yukarı kalktı ve sonra tekrar yürümeye başladı.

Bu sefer bana doğru.

"Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime, yüzümü tekrar teknenin ön tarafına döndüğümde güneş yanığı gibi kızarmıştım. Fotoğraf makinemi karnıma doğru çekmişim, gözlerim ekrandaydı ve dün Joel ile *La Sagrada Familia*'yı keşfettiğimizde çektiğim kareleri inceliyormuş gibi yapıyordum. Gözlerimi ekrandan ayırmaya cesaret edemedim, arkamdan Armani ayakkabıların yaklaştığını duyduğumda bile, adam birkaç adım ötede durup boğazını temizlediğinde bile.

"Merhaba," dedi basitçe ve akçaağaç şurubu gibi kalın ve pürüzsüz olan sesini duyunca tüylerim diken diken oldu.

Yutkundum, yüzümü ona dönmeden önce kendime son bir içsel lanet okuyarak gözlerimi kapattım.

Keşke güneş gözlüğüm olsaydı. Keşke yırtık kot şort ve eski bir Colorado Üniversitesi tişörtünden daha etkileyici bir şey giyiyor olsaydım. O lanet fotoğrafı çekmemiş olmayı her yıldız için diledim.

Gülümsemek için elimden geleni yaparak dudaklarımı birleştirdim. "Merhaba."

Dudakları bu selamla daha da yukarı kalktı ve boştaki elini elbise pantolonunun saten astarlı cebi olduğunu hayal ettiğim cebine soktu.

"Bu gezi için bir fotoğrafçı tuttuğumu hatırlamıyorum."

Bir başka sıcaklık dalgası yanaklarımı kızarttı ve gözlerimi ondan ayırdım, siyah saçlarım yüzümün etrafına bir perde gibi düşerken hala elimde tuttuğum fotoğraf makineme baktım. "Ben... Ben bunun için üzgünüm. Sadece, öyle demek istememiştim-"

"Görebilir miyim?"

Kirpiklerimin arasından ona baktım, kafam karışmıştı.

"Senin çektiğin fotoğraf," diye açıkladı ve eli cebinden çıkıp bana doğru uzandı. Öne doğru bir adım attı, ben de hiç düşünmeden geri çekildim. "Görebilir miyim?"

"Ah," diye mırıldandım, başımı salladım ve uzun saçlarımı bir kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bu... özel bir şey değildi. Sadece marinanın birkaç fotoğrafını çekiyordum ve sonra ben..."

Sonraki sözlerim kısa kesildi çünkü sıcak, güçlü eli fotoğraf makinemi tuttuğu yeri kapladı. Teninin tenime değmesi tam bir saniye bile sürmedi ama beni hareketsiz ve sessiz bırakarak şok etti ve fotoğraf makinemi sanki hiç benim olmamış gibi bıraktım.

Her şey çok hızlı oldu, ben ona boyun eğdim. Boynumdaki kayışı çıkardım, kamerayı teslim ettim ve sanki o benim profesörümümüş ve ben de yılın son ödevini teslim ediyormuşum gibi onun yanında durdum.

Başparmağının kadranı yavaşça çevirmesini, rıhtımda çektiğim fotoğrafların ve teknelerin ekranda yanıp sönmesini izledim. Her çevirişte biraz daha gülümsedi, sonra ekran onun fotoğrafıyla aydınlandı ve gülümsemesi soldu, elleri fotoğraf makinemi biraz daha sıkı kavradı.

O kendine bakarken nefesimi tuttum ve kendimi bilinçaltımda ona doğru eğilirken buldum. Ne düşündüğünü, o fotoğrafa baktığında ne gördüğünü merak ettim.

Onun onayını istediğimi fark ettim. Bu güçlü adamın bana gördüklerini beğendiğini söylemesini istiyordum.

Burnundan bir kahkaha geldi ve sonra sırtışı tekrar yerine oturdu ve ona tamamen çok yakın olduğum yerden baş döndürücü bir adım geri çekilirken bana fotoğraf makinemi uzattı.

Adam yavaşça hareket etti, güneş gözlüklerini çıkarmadan önce başını biraz eğdi ve takım elbisesiyle uyumlu çelik grisi gözlerini ortaya çıkardı. Gözlerinin kenarları lacivertti ve turkuaz renklerle bezenmişti; tamamen büyüleyici bir renk okyanusu. Bu gözler uzun bir süre beni izledi, kuşların bile sessiz kaldığı ağır bir duraklama.

Fotoğraf hakkında yorum yapmak yerine "Adın ne?" diye sordu.

Ama ben cevap veremedim Joel yanıma koşarak geldi, yarı nefes nefese kalmıştı, hafif soluk alıp vermesi trans halini bozdu.

"Bay Whitman," dedi Joel, gri takım elbiseli adama sağ elini uzatmadan önce kasketini çıkardı. "Vay canına. Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak büyük bir onur efendim. Ben Joel Woods, güverte şefinizim. Beni gemiye kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye devam etti el sıkışırken ve gergin olduğu belliydi çünkü sesi normalden biraz daha tizdi ve kelimeleri biraz fazla hızlı çıkıyordu. "Sizi temin ederim ki ben çok çalışkan biriyim efendim. Ve tekneniz emin ellerde."

Adamın gülümsemesi neredeyse kaybolmuştu ama Joel'in elini bırakıp güneş gözlüklerini tekrar takarken bir parıltı vardı. "Hiç yok."

İki adam birbirinden daha zıt olamazdı. Joel benden sadece birkaç santim uzun, tıknaz, siyah saçlı, kömür gözlü ve gösterişli, geniş bir gülümsemeye , takım elbiseli adam uzun ve zayıf, açık renk saçlı ve yaşadığım sürece asla unutamayacağımı bildiğim gözleriyle onun üzerinde yükseliyordu. İkisi de yıkıcı derecede yakışıklıydı ama o kadar zıt yönleri vardı ki onları karşılaştırmak bile gülünç görünüyordu.

"Al bebeğim," dedi Joel ve bana bir şişe bulantı önleyici hap uzattı. Kolunu omuzlarıma atıp şakağımı öptü. "Bunlardan birkaçı midenize iyi gelecektir."

Başımı iki yana salladım, gözlerimi adamın bakışlarından ayırarak şişeyi aldım ve Joel'e *teşekkür eder* gibi bir şeyler mırıldandım. Bay Whitman'dan uzaklaşmak istiyordum. Joel ile son birkaç dakikamı yalnız ve huzur içinde geçirmek istiyordum.

Beş dakika öncesine dönmek ve aptal parmağımı aptal deklanşör düğmesinden çekmek istedim.

"Hasta mısın?" Bay Whitman sordu ama gözlerim elimdeki hap şişesinde kaldı.

"Aspen daha önce hiç böyle bir tekneye binmemişti," diye cevap verdi Joel sağ olsun. "Daha iskeleden ayrılmadan deniz tuttu," diye ekledi gülerek.

"Aspen," diye tekrarladı Bay Whitman, sanki ismimin tadına bakıyor, onu deniyordu. Sonra eli ileriye uzandı ve güverteye baktığım yeri görmemi sağladı. "Ben Theo Whitman. Sizinle tanışmak bir zevk."

Gözlerim, şimdi neyse ki koyu renkli lenslerle örtülmüş olan onunkilere kaydı ve elini kendi elimle geçici olarak buluşturdum. Sıkı ve kibar bir tokalaşmadan başka bir şey yapmadı ama bir kez daha göğsümün sıkıştığını, nefesimin daraldığını hissettim.

Joel başının belaya girebileceğini yeni fark etmiş gibi, "Umarım onu gemiye almamın bir sakıncası yoktur, efendim," dedi. Elini ensesine götürdü. "Dört yazdır Fort Lauderdale'de çalışıyorum ama bu deneyimi onunla hiç paylaşamadım."

Theo ilk kez dişlerini göstererek gülümsedi. "Oh, hiç sorun değil." Sonra bana döndü. "Aslında mürettebat yemeğine kalmalısın."

Joel'in gözleriyle aynı anda benim gözlerim de büyüdü.

"Gerçekten mi?!" dedi, aynı anda mırıldandım, "Oh, hayır, efendim. Bu olmaz-"

"Israr ediyorum."

Bu iki kelime öyle bir güçle, öyle bir üslupla söylenmişti ki, söyleyecek başka bir şey, başını sallayıp gülümsemekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Güzel," dedi Theo, karar verilmişti. "Masanın başına yakın bir yerde sizin için birkaç koltuk ayıracağım. Fotoğraflarınızı daha fazla görmek isterim, Bayan..."

"Dawn," diye mırıldandım.

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı. "Bayan Dawn. Tabii sizin için de sakıncası yoksa," diye ekledi.

Rahatsız bir gülümsemeyle başımı salladım, bu bir şekilde onun daha da geniş gülümsemesine neden oldu.

Theo başıyla selam verip *müsaade* isteyerek beni ve Joel'i pruvada yalnız bıraktı, ayakkabılarını aynı sabit ritimde vurarak ana güvertedeki bara doğru ilerledi.

Ve Joel, birlikte birkaç saat daha geçirebileceğimizi kutlamak için beni sallanan bir kucaklamayla sardı.

CHAPTER

Two

Öğleden sonra Joel'in beni yatın etrafında gezdirmesi ve mürettebatın geri kalanıyla tanıştırmasıyla geçti. Tekne muazzamdı, dört güvertesi ve şimdiye kadar gittiğim herhangi bir ev ya da otelden daha fazla konforu vardı. İki yüzme havuzu vardı, çünkü belli ki bir tanesi yeterli değildi, bir jakuzi, bir sauna, eksiksiz bir spor salonu, bir masaj odası, bir tiyatro odası, Joel'in *salon* dediği iki oturma alanı, dinlenmek veya yemek yemek için, güneşlenmek ve rahatlamak için bolca yer ve tamamen dolu iki bar.

Bu özellikler buzdağının sadece görünen kısmıydı, Joel bana tam bir tur attırdıkça daha fazla bahse girdim. Bana gösterdiği her şeye karşılık, gösteremediği onlarca şey olduğunu biliyordum - misafir odaları, üst güvertedeki sahibinin süiti, ana güvertenin altında bir yerlerde bulunan jet ski'ler. Böylesine büyük bir zenginlikle çevrili olmak heyecan verici olduğu kadar bunaltıcıydı da.

Bu da yetmezmiş gibi her fırsatta yeni biriyle tanışıyordum.

Adının *Philautia* olduğunu öğrendiğim Bay Whitman'ın yatı birkaç kişiyle denize açılmazdı. Hayır, ilgilenilmesi gereken her şeyle ilgilenmek için *on beş* kişilik bir mürettebata ihtiyacı vardı.

Tabii ki Kaptan vardı; kıvrıkcık kızıl saçları ve düzgünce kesilmiş sakalıyla yaşlı, hava koşullarından etkilenmiş bir beyefendi. Geniş, çarpık dişli bir sırtış ve tam olarak çıkaramadığım bir aksanla kendini bana Chuck olarak tanıttı. İkinci Kaptanı Wayland Jamaikalıydı. O da herkesle tanışmaktan benim kadar etkilenmiş görünüyordu ve beni selamlamak için sıcak bir gülümseme ile çenesini yukarı kaldırdı.

Nedenini anlayamadım ama ondan hemen hoşlandım.

Her dönüşümüzde beni tanıştıracak yeni biri vardı. İki şef, bir purser, bir baş hostes ve iki kız daha vardı.

onun altında hostes olarak çalışıyordu. Çoğunlukla iyi görünüyordular, ancak özellikle bir kız akşam yemeğinde onlara katılacağım için heyecanlanmamış görünüyordu. Sadece mürettebata açık olması gerektiği yönünde bir yorum yaptı, Joel de ona Bay Whitman tarafından davet edildiğimi söyledi.

Bu onu hemen susturdu.

Ana güvertede iki mühendisle karşılaştık ve Joel'in alt güvertede "mürettebat yemekhanesi" olarak adlandırdığı yerde, onun ve doğrudan patronu olan bosun'un altında görev yapacak iki güverte işçisiyle tanıştım.

Joel bana seyahati boyunca kalacağı dört ranzalı küçük odayı gösterdiğinde, tüm bu kalabalıktan yorulmuştum.

Üstümü değiştirip akşam yemeğine hazırlanmak için tam zamanında geldim.

Kız kardeşimin bana mezuniyet hediyesi olarak verdiği kolumdaki saate her baktığımda kendimi biraz suçlu hissediyordum. Kısa bir süre önce Joel'den ayrılma, üç ay boyunca ayrı kalma düşüncesi beni hasta etmişti. Şimdi ise tanımadığım yaklaşık iki düzine insanla akşam yemeği yemek üzere olduğum gerçeği beni daha çok hasta ediyordu.

Ama Theo Whitman'ı istediği şeyden mahrum etmenin bir yolu yoktu. Bu dersi defalarca öğrenecektim.

Joel terli tişörtünü başından sıyrırken, "Güveççiler çoktan giyinmiş ve ana güvertede her şeyi hazırlamaya çalışıyorlar," dedi. "İstersen onların düşünüşünü ve banyosunu kullanabilirsin."

Koridorun karşısındaki dört ranzalı başka bir küçük odaya başıyla işaret etti, sonra şortunu tekmeleyerek çıkardı ve ben ona uzandığımda kendisi duşa girmek üzereydi.

Kaşları çatıldı ama yüzümü görünce sinirlendiğimi anlamış olmalı. Kıkırdadı, beni çıplak göğsüne çekti ve kollarını etrafıma sardı. Temasla rahatlayarak iç çektim ve başımı çenesinin hemen altına yasladım.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi. "Güven bana - bu ekip senin tek kelime etmene gerek kalmayacak kadar çok konuşacak. Sadece süslü, bedava yemeğin tadını çıkar."

Başımı salladım ama geri çekilmeye çalıştığında ona daha sıkı sarıldım. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadım.

Joel beni sertçe sıktı. "Bebeğim, ben de seni özleyeceğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırana kadar çenemi eğdi - üniversite boyunca tanıdığım, hayatımın geri kalanında öpeceğim dudaklar.

Bana aynı anda hem rahatlık hem de kelebekler getirdiler.

"Şimdi git duş al, ben de aynısını yapayım. Sonra gemiden inmeden önce buraya gelip düzgün bir vedalaşma yapabiliriz." Bu yorumuyla kıcımlı tokatladı ve kaşlarını salladı ve banyoya doğru kaybolurken onu şakacı bir şekilde ittim.

Koridoru geçerken acele etmedim, kızların paylaştığı zaten kaotik olan banyoya bakıp kendi kendime gülümsedim. Joel'in diğer güverte personeliyle paylaştığı banyo ile arasındaki farkı anlamak kolaydı. Orası tıraş kremi ve birkaç jilet dışında neredeyse çıplaktı. Burada ise makyaj malzemeleri, saç ürünleri ve şekillendirme aletleri her küçük dolaptan dökülüyor ve küçük tezgah alanının neredeyse her santimini kaplıyordu.

Bu sabah ayrıldığımız otelin resepsiyonunda çantamı kontrol etmeyi tercih etmediğim için şimdi mutluydum. Bütün gün yanımda taşımak istemiyordum ama Joel tekneye bindikten sonra otele geri dönmek istemeyeceğim konusunda ısrar etti ve çantam yanımda olursa vedalaşır vedalaşmaz yolculuğuma başlayabilirdim. Neyse ki onu dinlemediğim.

Uzun ve sıcak bir duştan sonra, başımın üstündeki havluya sarmadan önce parmaklarımı saçlarımda biraz gezdirdim. Sonra avucumla aynadaki buğuyu sildim ve karşıma çıkan yansıma karşısında biraz inledim.

Hissettiğim kadar yorgun görünüyordum.

Ne yazık ki güzel bir akşam yemeği için teknedeki diğer kızlardan çok daha az hazırlıklıydım. Bu yolculuk için hazırlanırken bir hafta boyunca Joel'le birlikte olacağımı ve sonra tek başıma kalacağımı hayal etmişim. Burada geçireceğim süre boyunca bana yetecek beş gömlek, iki atlet, bir kot pantolon ve iki çift şortum vardı. Bunların çoğunu yıkayabileceğimi ya da yeniden giyebileceğimi biliyordum ve ihtiyacım olan her şeyin bir sırt çantasına sığmasını istiyordum. Bu arayışında başarılı oldum.

Ama orada makyaj malzemeleri ya da saç maşası için yer yoktu, orası kesin.

Elimdeki en kızca şeyi - küçük bir şişe nemlendirici - çıkarıp yanaklarıma sürerken kendi kendime kıkırdadım. İşin içinde güzel bir akşam yemeği olacağını bilsem daha fazlasını yapacaktım gibi davrandım ama işin aslı makyaj yapmayı ya da saçımı yapmayı bilmiyordum. Bunlar kız kardeşimin alanıydı ve ne zaman isterse benimle oyuncak bebeklerinden biriymişim gibi oynamasına izin veriyordum çünkü kesinlikle hiç arzum yoktu.

Keşke şimdi burada olsaydı.

Bu düşünceyle telefonumu çıkardım ve Joel'in tur sırasında bana bahsettiği yataın WiFi ağına bağlandım. Sonra Juniper'la görüntülü sohbet ettim.

"Hey, abla! Yurt dışında hayat nasıl?"

Juniper'in gülümsemesi milyonlarca Broadway ışığı gibiydi. Büyüdüğümüz evin mutfak masasında oturuyordu, elleri dumanı tüten bir fincan çaya sarılmıştı, siyah saçlarının dalları başının üstündeki dağınık topuzdan oraya buraya dökülüyordu. Barselona'da saat altıydı, bu da Boulder'da sabah on olduğu anlamına geliyordu.

Juniper ve ben birbirimize çok benziyorduk ama o benim sıradan olduğum her konuda sıradışıydı. İkimizin de uzun siyah saçları vardı, ama onunkiler güzel, doğal dalgalar halindeydi ve ne yaparsam yapayım benimkiler düzdü. Benimkiler çiller ve güneş lekeleriyle doluyken, onunki kusursuz ve soluk bir tene sahipti. Onun vücudu her erkeğin rüyasıydı, kıvrımlı, yumuşak ve seksiydi, benimki ise bir kereviz çubuğunu andırıyordu. O dik ve gururlu durur, dünya onun ellerindeymiş gibi gülümserdi, bense fırsat buldukça siner ve gölgesine saklanırdım.

Ama ikimizin de gözleri babamızınkiler gibiydi, serulean mavisi ve ekranda çok iyi tanıdığım o irisleri görmek kalbimi sıcaklıkla doldurdu.

"Çok güzel," dedim. "Joel'in yaz boyunca üzerinde çalışacağı teknedeyim."

Juniper kaşlarını çattı. "Duşta mı?" Birden yüzü soldu. "Ew, Aspen, duşta seks yaptıktan sonra beni aradıysan kusacağım."

Güldüm, saçlarımı başımın üstündeki havludan çıkarırken telefonu aynanın karşısına koydum. "Hayır, o da koridorun karşısında hazırlanıyor." Yutkundum. "Teknenin sahibi mürettebat yemeği için onlara katılmamı istedi."

"Ohhh," dedi Juniper çayını yudumlarırken. "Çok . bir şey?"

Ona elimden geldiğince her güvertedeki her şeyi ve Joel'in kullandığı tüm terimleri hatırlamaya çalışarak anlattım. En çok Theo Whitman'ın teknesi olmasıyla ilgileniyor gibiydi, ki bu da büyük bir haberd. Bitirdiğimde, yemeğin nasıl geçtiğini ona anlatacağıma ve Bay Whitman'ı müstakbel gelini olması gerektiğine ikna etmeye çalışacağıma dair söz verdirdi.

"Ciddiyim," dedi, üst kattaki yatak odasına doğru ilerlerken arkasındaki arka plan bulanıklaşıyordu. "Bu adam *iyi*, büyük F ile. Şu anda sadece on dokuz yaşında olabilirim ama bana birkaç yıl verin ve ben Trophy Wife malzemesi olacağım."

Bir kakhaha attım. "Onun kim olduğunu nereden biliyorsun ki?"
Alay etti. "Nasıl bilmezsin? *Business Insider* okumuyor musun?
ya da *Forbes*?"

"Bekle," dedim, saçımı düzelttiğim yerde duraklayarak. "Saçımı
düzelttiğim yerde
ikisini de okudunuz."

"Öyle yapıyorum," diye savundu. "En azından dünyanın en genç
milyarderlerini yazdıklarında yazıyorum."

Gözlerimi devirdim.

"Ne giyeceksin?" diye sordu.

İçimi çektim, üzerimdeki tek kot pantolona ve sarı atletime baktım, ki bu
yanımda getirdiklerim arasında en güzel olanıydı. "Gurur bir şey değil. Keşke
saçımı ve makyajımı yapmak için burada olsaydın."

"Görünüşe göre arkanda kendi başına yapabileceğin bir sürü şey var."

"Benim değil," dedim. "Hosteslerin tuvaletindeyim."

"Biraz maskara çal, ."

Güldüm. "İyi olacağım. Sadece akşam yemeği, sonra Joel ile vedalaşıp
önümüzdeki birkaç gece kalacağım hostele doğru yola çıkacağım."

Juniper kaşlarını çattı. "Dikkatli ol, tamam mı? Yerleşir yerleşmez bana
bir mesaj gönder ki hayatta olduğunu bileyim."

"Yapacağım."

"Ve saçınızı . Sadece kurumaya bırak, bu şekilde her zaman çok güzel,
doğal dalgalar elde edersin."

Gülümsedim. "Seni seviyorum,

Juni." "Seni daha çok

seviyorum."

Görüşmeyi sonlandırdık ve daha sonra ona mesaj attığımda yaz
antrenmanlarının nasıl gittiğini soracağımı belirttim. Kız kardeşim Colorado
Üniversitesi'nin en gözde yeni voleybol oyuncusuydu. Kendimi bildim bileli
yıldız bir oyuncuydu aslında ama artık üniversite seviyesindeydi ve en büyük
hayali olan profesyonel olarak oynamaya bir adım daha yaklaşmıştı.

Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Yansıma son bir kez bakıp saçlarımı bir kulağımın arkasına sıkıştırıp
diğerinin üzerine düşmesine izin verdiğimde ayna o kadar sisli değildi. Hala
ıslak olan uçları sütyen çizgimin hemen altına düşüyordu ve yüzümü biraz
gizlemesi hoşuma gitmişti. Sarı atlet Barselona maceralarımız sırasında
aldığım bronzluğu gösteriyordu ve en azından onu için bir kot pantolon
getirme sağduyusuna sahip olduğum için minnettardım. Mürettebata verilen
onaylı tekne ayakkabılarını giymediğiniz sürece teknedeyken yalınayak
olmanız emredildi

- Tik ağacını güzel tutmakla ilgili bir şey - böylece en azından kirli eski spor ayakkabılarımla gelmek zorunda kalmadım.

Son bir nefesle yorgunluğumu elimden geldiğince üzerimden attım, bu yemeği atlatmak için kalan enerjimin her zerresine ihtiyacım olacağını biliyordum.

Sadece bir süre daha, sonra yalnız olacağım.

Dakikaları sayıyordum.

Akşam yemeğinde pek çok şey vardı, en çok da *gürültü*.

Bir duvarla bile sürükleyici bir sohbet yapabilecek kadar dışa dönük biri olan Joel'le çıkmanın faydalarından biri de bu tür büyük grup etkinliklerine katıldığımızda kontrolü onun devralmasıydı. Her zaman hareketli olan, hikayeler anlatan, şakalar yapan oydu, ben ise onun yanında oturup uygun zamanlarda gülümseyip gülebiliyor ve tüm çile bitene kadar ara sıra söze girebiliyordum. Dört ya da daha az kişilik gruplarla takılmayı tercih ederdim. Ondan sonra her şey çok *fazla gelmeye* başladı.

Bu gece de aynıydı, Joel cazibesiyle masayı esir almıştı ama bu masadaki tek ilgi odağının o olmadığını çabucak öğrendim. Masanın en ucunda kendi aralarında sakın sakın sohbet eden Wayland ve mühendisler dışında, mürettebatın neredeyse her üyesi dışa dönük bir kişiliğe sahip görünüyordu. Ancak baş aşçı Claude ve suç ortağı Adeline gürültülü ve canlıydı. Hikayeleri de bizim için hazırladıkları yemekler kadar zengindi.

Her şeyin işleyiş şekli ilginçti. Genellikle mürettebat perde arkasında durur, akşam yemeğini hazırlar ve servis eder, sonra da kendi yemeklerini yemek için güvertenin altında kaybolurlardı. Ama bu gece, Bay Whitman hepsini eşitlermiş gibi bir arada oturtmuştu. Mürettebatı için bunu yapmasını takdire şayan buldum.

Yine de akşam yemeğinin yapılması ve servis edilmesi gerekiyordu, bu yüzden mürettebat bir yandan masadan kalkıp inerken, bir yandan bir sonraki yemekle ilgilenirken ya da güveçler söz konusu olduğunda tabakları toplayıp bir sonrakini servis ederken yiyip içti ve akşam yemeğinin tadını çıkardı.

Bay Whitman masanın başında, tam sağımda oturuyordu ve aramızda sadece Joel vardı. Mürettebatı kadar sevimliydi, yemek saatlerini kendi seyahatlerinden ve teknelerdeki deneyimlerinden hikayelerle dolduruyordu. O aldı

Bu yolculukta mürettebatından ne beklediğini, nereye gideceklerini, zaman zaman ne tür misafirlerin katılacağını - ki Joel bana bunun nadir olduğunu söyledi - gözden geçirmek için az bir zaman ayırdı. Görünüşe göre, tüm bunları genellikle kaptan yapıyormuş.

Yine de, , Bay Whitman arkasına yaslanıp yemeğini yedi ve sessizce viskisini içti, ekibi dinlerken gülümsedi.

Birden fazla kez, bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissettim.

Neyse ki daha önceki dersimi almıştım. O konuşmadığı sürece, Bay Whitman'a bir bakış bile atmaya cesaret edemedim. Joel'e, konuşan kişiye ya da yemeğime odaklandım.

Çok uzun sürmez, buradan gitmiş olacağım.

Tatlı servis edildi ve ben kendimi daha hafiflemiş, akşam yemeğinden neredeyse yara almadan kurtulduğum için daha sevinçli hissediyordum. Ama sonra, Joel'in anlattığı bir hikâyenin yarattığı kahkaha tufanından sonra, Bay Whitman kaşığını krem brüle'ye daldırdı ve "Peki ya siz, Bayan Dawn?" diye sordu.

Isırığın ortasında durakladım, bir kaşık dolusu krema ve şeker havada süzülürken yanaklarım anında kızardı. Masadaki bütün başlar dönmüş, bütün gözler bana odaklanmıştı ve ben oracıkta büzüşüp ölmek istiyordum.

Boğazımı temizledim ve kaşığı masaya düşürmemek için tekrar zarif tatlı tabağına koydum. "Peki ya ben, Bay Whitman?" "Lütfen, ben Theo," dedi gülümseyerek. Sonra, o kromatik gözler avizenin parıltısını yakaladı ve bana öyle bir baktı ki, her şekilde sinirlerimi bozdu. "Bu yaz ne yapacaksın, Joel bizimle gemide?"

Joel cesaret verici bir şekilde masanın altından dizimi sıktı. Dikkatlerin bu şekilde üzerimde olmasının beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyordu ama bana gülümseyişinden iyi bir izlenim bırakmamın onun için önemli olduğunu anladım.

Titrek bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Aslında kendi başıma biraz seyahat edeceğim. İspanya, Fransa, İtalya, İsviçre, Avusturya, Almanya, Hollanda... Açıkçası henüz tam olarak nereye gideceğimden emin değilim - nerede iş bulabileceğime bağlı. Ama seyahat etmek ve yeni kültürler görmek istiyorum." Durakladım. "Çoğunlukla fotoğraf makinemin objektifinden."

Masada bir şeyler mırıldanıldı ve birkaç yumuşak kıkırdama boynumu ısıttı. O anın sona ermesini umarak kaşığı tekrar elime aldım ama Theo sadece viskisini aldı ve daha yakına eğildi.

"İyisin," dedi ve bu herkesin başını yeniden döndürdü. "Bugün bana gösterdiğin fotoğraflar... çok etkileyiciydi."

Başımı salladım. "Sadece oyalanıyordum, biraz zaman öldürüyordum. Işık pek iyi değildi..."

"Alçakgönüllü olmanıza gerek yok, Bayan Dawn," dedi ve bana bakışları başka tarafa bakmamı imkânsız hale getirdi.

Joel dizimi sıktı. "Bunu ona her zaman söylüyorum," dedi Theo'ya. "Çektiği her fotoğraf harika, ama onun gözünde asla yeterince iyi değiller."

Theo kıkırdadı. "Gerçek bir girişimci ruhuna benziyor." Bardağından bir yudum aldı, gözleri yine benim üzerimdeydi. "İş bulacağını mı söyledin? Stajyerlikten mi bahsediyorsun?"

"Hayır," dedim aceleyle, başımı sallayarak. "Ev ya da evcil hayvan bakıcılığı, üzüm hasadında çalışmak ya da dadılık yapmak, yani kalacak bir yerim olması ve birikimlerimin kısa sürede tükenmemesi için ne yapabilirsem onu kastediyorum. Barselona'dan ayrıldıktan sonra bir sonraki durağım olacak Valence'de evcil hayvan bakıcılığı yapabileceğim bir yer buldum bile."

Theo gülümsedi ve gözlerinde tam olarak çıkaramadığım bir şey vardı... merak, eğlence ya da saygı gibi bir şey. Hangisi olduğunu anlamaya çalıştım ama çok hızlı bir şekilde gözlerini kaçırdı ve tekrar tatlısına daldı. Ve o bunu yaptığında sohbet değişti, hosteslerden biri sözü devraldı. Daha önceki hosteslerden biriydi, mürettebat yemeğine geldiğim için pek heyecanlanmamış gibiydi. Adının Ivy olduğunu ve Joel ile son iki yaz birlikte çalıştıklarını öğrendim. Aslında Joel'in bu iş için seçilmesinin sebebi oydu. Görünüşe göre amcası Theo ile iş yapıyormuş.

Güzel, çekici, tatlı ve nazikti. Ve şimdi, yine ilgi odağıydı.

Bir şükran nefesi üfledim ve sessizce tatlımı yemeye geri döndüm, ama sonra Theo araya girdi, ellerini önünde birleştirmeden önce kaşığını aniden bıraktı, dirseklerini masaya dayadı.

"Bizimle gelmelisin."

O anda masanın sessizliği sağır ediciydi ve kiminle konuştuğunu merak ederek masanın etrafına bakarken bir lokma krem brüle yedim.

Gözleri üzerimdeydi.

"Ne de olsa mantıklı. Seyahat etmek, Avrupa'nın her yerinde fotoğraf çekmek istiyorsun ve bahsettiğin ülkelerin bazılarının içlerine gitmeyecek olsak da, dünyanın en güzel ve ilginç yerlerinden bazılarını geziyor olacağız. Ve pansiyonlarda kalmanıza ya da yabancılar için ev bakıcılığı yapmanıza gerek kalmayacak." Kadehini Joel'e doğru kaldırmadan önce gözleri masaya kaydı. "Erkeğinle birlikte olacaksın."

Çenemin masanın üzerinde olduğundan emindim. Aslında, peçeteme çenemi sildiğimde çenemde bir krem tabakası bulamadığıma biraz şaşırmıştım. "Bay Whitman - şey, *Theo* - bu... bu teklifiniz inanılmaz derecede nazikçe. Ama bunu dayatamazdım. Elbette, yer yok-"

Buna güldü ve kocaman ellerini açarak etrafını işaret etti. "Oda yok mu? Aspen, etrafına bir bak. Odadan *başka bir* şey yok."

Kaptan Chuck, "Sanırım mürettebat kamaralarını kastediyor, efendim," diye teklif etti. Ama Theo onu elinin tersiyle itti. "Bu yatta on üç kamara var,

Dördü de alt güvertede, mürettebat odalarının olduğu yerin hemen üstünde. Joel ve senin için orada paylaşabileceğiniz bir oda ayarlayabiliriz."

Mürettebatın bu durum karşısında rahatsız bir şekilde yer değiştirdiğini ve masada bir kez daha mırıldanmalar olduğunu gözden kaçırmadım. Bize bir kamara teklif etmesinin son derece nadir ve tamamen kafa karıştırıcı olduğunu anlamak için bir dahi ya da yat bağımlısı olmak gerekmiyordu.

"Özür dilerim, sadece bunu düşün-"

"Lütfen," dedi ciddiyle. "Israr ediyorum."

Gözlerimiz avizeden gelen sıcak ışıktaki birleşti ve bir anda her duyumun farkına vardım - keten peçetenin masanın altında yumruklarında nasıl kıvrıldığını, denizden gelen serin esintiyi, tuzun ve tatlı tatlının kokusunu, teknenin kenarına vuran suyun yumuşak sesini.

"Bebeğim," dedi Joel, bana dönerken masanın altından elimi tutarak. Koyu renk gözleri parlak ve umut doluydu. "Bu inanılmaz bir fırsat çok cömert bir teklif. Seyahat ya da konaklama masraflarını dert etmene gerek kalmayacak, harika yerler göreceksin ve tam da istediğin gibi portföyünü oluşturacaksın." Omuz silkti. "Ve birlikte olacağız. Bu yaz ayrı kalmak zorunda kalmayacağız."

Bana yalvarma şekli kalbimi sıkıştırdı ve kulağa inanılmaz geldiğini inkâr edemezdim - ama sorunun bir parçası da buydu. Bu gerçek olamayacak kadar iyi bir teklifti ve bana yol gösterecek hiçbir mantığım yoktu

milyarder bir yat sahibinin işsiz bir üniversite mezununa *neden* böyle bir şey teklif ettiğini anlamıyorum.

Theo bir kez daha kıkırdadı, parmakları bardağının kenarında geziniyordu. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bedava gezintiye çıkmaktan rahatsızsın, değil mi?"

Bunun doğru olduğunu anlaması için cevap vermeme gerek yoktu.

"Bak ne diyeceğim. Gemideyken benim için de çalışabilirsin. Teknenin bazı güncel fotoğraflarına ihtiyacım var ve zaman zaman müşterilerimi ve misafirlerimi ağırlayacağım. Kendi profesyonel fotoğrafçıları olmasını çok isterler."

Profesyonel olmadığımı savunmak için ağzımı açtım ama bana fırsat vermedi.

"Senden istediğim zaman benim için çalışacaksın, geri kalan zamanda ise planladığın gibi karaya çıkıp keşif yapmakta özgürsün. Ya da tekneden fotoğraf çekebilirsin, hangisini tercih edersen. Ne dersiniz Bayan Dawn?"

Masanın etrafında bana bakan gözlere baktım ve meraktan kıskançlığa, ilgisizlikten can sıkıntısına kadar her duyguyu okudum. Ama benden en çok şey isteyen gözler Joel'inkilerdi ve kabul etmemi istediği gün gibi ortadaydı.

Hayalimdeki yaz, yalnız kalma fantezilerimle birlikte elimden kayıp giderken midem bulandı. Ama Theo'yu reddedersem bunun onu aşağılayacağını ve daha da kötüsü Joel'i kötü göstereceğini biliyordum.

Bu onun için büyük bir fırsattı. Ve dürüst olmak gerekirse, benim için de cömert bir teklifti. Kalacak ücretsiz bir yer ve güzel Akdeniz'de ücretsiz bir ulaşım aracı? Buna kim hayır diyebilirdi ki?

Joel ile birlikte olacaktım. Yapmayı planladığım her şeyi yapmaya devam , sadece biraz daha farklı bir şekilde. Ve bu Joel için, kariyeri için iyi olacaktı. - en az benimki kadar.

Su bardağımı kaldırıp Theo'ya doğru tutarken kendime bu üç önemli şeyi tekrar tekrar hatırlattım. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız ve bu fırsat için minnettarım."

Joel heyecanlı bir kahkaha atarak ellerini birbirine vurdu ve masanın geri kalanına işaret vermek için bardağını kaldırdı. Theo da kendi bardağını kaldırdı, gözlerini bana dikmiş, dudaklarının kenarları eğilmişti.

"Uzun gemilere, küçük gemilere ve denizdeki tüm gemilere," dedi Joel ve mürettebat da onunla birlikte kadeh kaldırdı. "Ama en iyi gemiler dostluklardır, bu yüzden senin ve benim şerefimize."

Hepimiz kadehlerimizi tokuştururken bir *işit, işit* ve hafif kahkaha korusu oluştu ve ardından kaşıkların tabaklara çarpma sesiyle birlikte sohbet yavaşça yeniden başladı.

Theo'ya baktığımda, masanın aşağısındaki bir hikâeyi dikkatle . Ama gözleri bir anlığına benimkilere kaydđ ve tekrar başka tarafa baktığında gülümsemesini kaçırmadım.

Bay Whitman'ın elde etmeye alışkın olduğunu hissediyordum. Daha da garibi, benim de hoşuma gittiğini hissediyordum.

CHAPTER

Three

Akşam yemeğinin geri kalanı olaysız geçti ve Theo mürettebatına eğlenmelerini ama sabah yapılacak işler olduğunu unutmamalarını hatırlatarak ilk yatan kişi oldu. Bu konuda nazikti, ancak o ayrıldıktan sonra Kaptan Chuck daha sert davrandı ve herkese gece için emekli olmalarını söyledi.

Baş hostes Emma, bana ve Joel'e kalacağımız kamarayı gösterdi. Ufak tefek bir kadındı, belki 1.80 boylarında, kıvrımları vardı ve uzun kumral saçları gümüş çizgilerle vurgulanmış ve yana doğru örülmüştü. Kapıyı açtığında sesli bir şekilde nefesim kesildi ve Joel ile ben çantalarımızı içeri taşıırken o kapının yanında durarak gülümsedi.

"Küçük odalardan biri, ama ranzalarla kıyaslandığında bir sınıf olduğunu söyleyebilirim." Emma gülümsedi ve bu gülümseme kıskançlık ya da herhangi bir fikir belirtecek şekilde değildi. Bana bakmak için döndüğünde yeşil gözleri nazik ve kibardı. "Bu yolculukta bize katılacağın için çok heyecanlıyım Aspen. Ve seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Kızardım, saçlarımı bir kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Çok naziksin. Teşekkür ederim, Emma."

"Bu arada, ben Avusturyalıyım. Orayı ziyaret etmek istediğinizi duydum. Size gidilebilecek en iyi yerleri söyleyebilirim - turistik olmayan yerleri."

"Bunu çok isterim," dedim ve sonra Joel tam boy yatağa göbek üstü düşerken ikimiz de gülüyorduk.

"Burası cennet," diye mırıldandı yastıklara karşı.

Emma, "Yatak takımlarını kendin yıkayacaksın Joel, haberin olsun," diye uyardı ama gülümseyerek. "İkinizin yerleşmesine izin vereceğim. Sabah görüşürüz," dedikten sonra kapıyı kapattı ve bizi yalnız bıraktı.

Dişlerimizi fırçalayıp yatmak için üstümüzü değiştirdiğimizde Joel de ben de çok yorgunduk ama günün heyecanı içimizi dolduruyordu ve Joel

Beni çarşafların içine yatırdı ve dokunuşuyla yeniden canlanana kadar boynumdan aşağı öptü.

İçime girdiğinde uzun sürmedi ama umurumda değildi - sadece ona bağlı olmak bile beni mutluluk hormonlarıyla dolup taşıyordu. Bitirdiğimizde yanağımı öptü ve beni göğsüne çekti, Cheshire kedisi gibi etrafımda kıvrıldı ve uykuya daldık.

Ertesi sabah uyandığımda çoktan gitmişti.

Saat yediyi biraz geçiyordu ama giyinip ana güverteye çıktığımda, tüm bu kargaşa içinde nasıl bu kadar uzun süre uyuyabildiğimi merak ettim. Mürettebat bir o yana bir bu yana koşuşturmakla meşguldü, güverte tayfaları birlikte çalışıyor ve *kıç yayı*, *baş yayı* gibi bana anlamsız gelen terimler söylüyorlardı. Mürettebatın her bir üyesinin kulaklıkları takılıydı ve birbirleriyle iletişim kurmak için kullandıkları telsizleri kalçalarında ve tekneyi marinadan çekilmeye hazır hale getirirken bir an bile sessizlik olmadı.

Mürettebat için küçük bir kontinental kahvaltının hazırlandığı mutfaktan bir kek aldım ve sonra etrafta dolaştım, dinledim ve izledim, çeşitli işlerini yapan mürettebatın fotoğraflarını çektim. Herkesin bu kadar sıkı çalışmasını izlerken karnımda aynı huzursuzluğun kıpırdadığını hissettim. Orada olmam, o sabah oynayacak bir rolümün olmaması doğru gelmiyordu. Sanki önemliymiş gibi, sanki bir sebepten dolayı oradaymışım gibi fotoğraflar çektim ama orada bulunmamın hiçbir anlamı olmadığı gerçeğini de içimden atamadım.

"Hey," dedi Emma ana güvertedeki salonda çiçekleri ortalığa dizdiği yerin önünden geçerken. "Bana yardım edecek bir saniyen var mı?"

Fotoğraf makinemi düşürdüm ve boynumdaki askıdan sarkmasına izin verdim. "Tanrım, *lütfe* bana yapacak bir şey ver de kendimi biraz daha az işe yaramaz hissedeyim."

Bunun üzerine kıkırdadı ve onu takip etmem için el sallamadan önce çiçekleri düzenlediği yeri bitirdi. Onu ışıktaki incelemek için biraz daha zamanım oldu ve beni etkileyen şey, çok kadınsı kıvrımlara sahip olmasına rağmen çok güçlü, kare şeklinde bir çenesi ve sert yeşil gözleri olmasıydı. Bir film yıldızı olabilirdi ama aynı zamanda bir akraba kadar rahat hissediyordu.

Barın arkasında toplandık ve sonra bana uzun bir likör, şarap ve bira isimleri listesi olan bir pano uzattı.

"Kamaraları dolaşıp kontrol etmem ve her şeyin olması gerektiği gibi görüldüğünden emin olmam gerekiyor. Bu listeyi gözden geçirip, her birinden ne kadarımız olduğuna dair bir envanter çıkarabilir misiniz?"

yanında listelenen minimum tutarın altında mı?" Bana bu miktarı nerede bulabileceğimi göstermek için kağıda dokundu.

Başımı salladım. "Hallediyorum."

Emma bana göz kırptı ve o gittiğinde, yapacak bir şeyim olduğu için anında kendimi daha iyi hissettim - Emma'nın bu listeyi çoktan gözden geçirdiğinden ve biz kıyıdan ayrılmadan önce neyle çalıştığına dair bir fikri olduğundan oldukça emin olmama rağmen. Yine de beni kayıp bir köpek yavrusu gibi dolaşırken gördü ve bana bir görev verdi.

Emma'yı severdim.

Envanteri çıkarmak için biraz zaman harcadım ama sonra tekrar dolaşmaya başladım; elimde fotoğraf makinesi, mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak mürettebatın, yatın ve kıyı şeridinin bazı görüntülerini yakalamaya çalıştım. Mürettebatın çoğundan aldığım bakışları kaçırmadım - Merak ve kızgınlık arasında bir karışım. Onlar da en az benim kadar neden burada olduğumu merak ediyorlardı ve ben de onların yolundan çekilmek ve onlar gibi çalışıyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum.

Bardaki işimi bitirdikten sonra Emma bana gemi seyahat programının bir kopyasını vermişti ve önce Saint-Tropez'e doğru gideceğimizi öğrenmişim. Yavaş ve sakin bir şekilde ilerleyecek ve muhtemelen ertesi akşam gün batımı civarında karaya varacaktık. Bunu bana rahat bir şekilde söylemesi bile beni güldürmüştü. Şimdiye kadar sadece gitmeyi hayal ettiğim bir yere giderken bu büyüklükte bir teknede olmam ne kadar saçmaydı.

Ana güverteden sahibinin güvertesine çıkan merdivenlerden yukarı çıktım, o katı tamamen atlayarak güneşlenme güvertesine devam ettim. Burası dört güverte arasında en yüksek olanıydı ve gemideki iki havuzdan birinin yanı sıra jakuziye sahipti. Son tırmanışı yapıp merdiveni tamamladığımda, Theo'yu görünce adımlarımın ortasında durdum.

Havuzun kenarında oturuyordu, bacakları suyun içindeydi, güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu, bir yandan da kalçalarının üzerinde dengede duran dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyordu. Yanında terleyen bir bardak su ve yarısı yenmiş bir tabak meyve ve sebze vardı.

Üzerinde lacivert bir mayodan başka bir şey yoktu ve tıpkı bir gün önce onunla bu mayoyla ilk karşılaştığımda beklediğim gibi, göğsü, kolları ve karnı enfes kaslarla kaplıydı, bronzlaşmış ve ter ya da losyon parlaklığıyla vurgulanmıştı, emin olamıyordum. İspanyol sahil şeridi onun arkasında pitoresk bir şekilde uzanıyordu ve parmağımın fotoğraf makinemin deklanşör düğmesinin üzerinde gezindiği yerde kaşındığını fark ettim. Neyse ki bu sefer, bu dürtüye boyun eğmeyecek kadar sağduyuluydum.

Yerimden kıpırdamadan durdum, onun daktilo yazışını ve kollarındaki kasların hareketle birlikte nasıl esneyip gerildiğini izledim. Koyu sarı saçları dağınıktı ve dizüstü bilgisayarının başında otururkenki kötü duruşuyla ilgili bir şey beni gülümsetti.

Ne de o bir insan.

Kıyıya farklı bir açıdan için yukarı çıkmıştım ama mürettebatın geri kalanından aldığım işaretle, söz konusu Theo olduğunda görünmez olmaya çalışmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden yavaşça geriye doğru bir adım attım ve aşağı inerken sessiz olmaya çalıştım.

Theo, "Korktuğun şey buysa seni havuza itmeyeceğim," demeden önce ikinci merdivene adımımı atmamıştım.

Döndüğümde onu sırtırken ve hâlâ bilgisayarında bir şeyler yazarken buldum.

Bir süre sonra ekranı kapattı ve bilgisayarı bir kenara bıraktı, kafasını kaldırdığında beni hâlâ merdiven korkuluklarını tutarken görünce kıkırdadı. "Lütfen," dedi, havuzu işaret ederek. "Bana katılın."

Gözlerim havuza, Theo'ya ve tekrar havuza kaydı. "İki kez ricada bulunmaya alışık değilim Bayan Dawn."

Sesi derin ve pürüzsüzdü, avuçlarının üzerine doğru gevşedi, gerindi ve güneş ışınlarının bronzlaşmış, kesik karnının üzerine düşmesine izin verdi.

Yutkundum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak güverteye yürüdüm.

Ellerim fotoğraf makinemi sadece beni havuzun karşı tarafına indirecek kadar bıraktı, sonra ayaklarımı serin suya bıraktım ve fotoğraf makinemi bir kez daha can simidi gibi tuttum.

"Çok güzel, değil mi?" Theo söyledi ve bakışlarının kıyı şeridini izlediğini görece kadar uzun bir süre ona baktım.

Ellerimi tekrar fotoğraf makinemin üzerine koyduğum yere baktım ve başımı salladım. "Daha önce hiç Avrupa'ya gittin mi?"

Başımı salladım.

Theo uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar ki başımı kaldırıp tekrar baktığımda onu öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, güneş gözlüklerini burnunun ucuna kadar indirmiş ve gözleriyle beni değerlendirirken buldum. "Seni rahatsız ediyorum."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi ve yanaklarımın öfkeyle ısınmasına neden oldu, kıpkırmızı olan saçlarımı saklamak için tekrar yüzümün önüne düşürdüm.

"Özür dilerim," dedim.

Theo kıkırdarak, "Korkma," diye cevap verdi. "Seni korkutuyor muyum?"

"Hayır," dedim kendi kendime gülerek. "Ben sadece... Kendimi biraz yersiz hissediyorum."

"Milyon dolarlık bir yatta olduğun için mi?" Kaşlarını çatı. "Anlamıyorum, bu herkes için sıradan bir şey değil mi?"

Yaptığı şakaya sıırttı ve ben de biraz gevşeyerek fotoğraf makinemin elini gevşettim. "Bu da işin bir parçası, evet."

Beni canlı canlı yemek ister gibi bakmandan bahsetmiyorum bile.

"Ama daha çok çalışmadığım için kendimi tuhaf hissediyorum, özellikle de herkes çalışırken." Başımla dizüstü bilgisayarını işaret ettim. "Sen de dahilsin."

"Ah, beni yakaladın," dedi, güneş gözlüklerini burnuna geri sokarken iç geçirdi ve dizüstü bilgisayara baktı. Onu daha da uzağa itti, sanki bu onu ona uzanmaktan alıkoyacakmış gibi. "Gerçek bir tatil yapmaya çalışıyorum ama korkarım biraz kontrol manyağıyım."

"Yokluğunda binanın yanacağından mı endişeleniyorsun?" Kıkırdadı. "Onun gibi bir şey."

"Ne iş yapıyorsun ki?"

Bunun üzerine, soru yanağına bir tokat gibi inmiş gibi kafası biraz geriye gitti.

Oh, Tanrım.

"Özür dilerim," diye söze girdim, başımı sallayarak. "Bunu zaten biliyor olmalıydım, değil mi? Oh, Tanrım. Özür dilerim." Başımı daha da öfkeyle salladım ve fotoğraf makinemi tekrar sıkıca kavradım. "Sormamalıydım."

"Hayır, hayır," dedi Theo, ellerini bana doğru uzatarak. "Sorun değil. Aslında ferahlatıcı." Tekrar avuçlarının üzerine yaslandı ve durakladı. "Sence ne yapmalıyım?"

Omuz silktim. "Hedge fonları mı?"

Bunun üzerine bir kahkaha attı. "Yatın büyüklüğüne bakılırsa bu doğru bir tahmin. Ne yazık ki yatırımlar konusunda berbatım, bu yüzden benimkileri idare etmesi için birine para veriyorum." Theo yanındaki tabakta duran bir üzüme uzandı ve ağzına attı. "Envizion'u hiç duydun mu?"

Tereddüt ettim. "Amerika'daki en büyük veritabanı yönetim sistemi için mi çalışıyorsun?"

"Daha da kötüsü. Canavarı ben yarattım."

Çenem düştü. değildi ve ben dişlerimi tekrar kenetleyemedim Theo bana güldü. "Vay canına. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma. Silikon Vadisi'nde değilseniz ya da iş dünyası dergilerinin hevesli bir okuyucusu değilseniz, kim olduğumu bilmenizi . Ve dediğim gibi," diye ekledi

gölümseyerek. "Bu biraz ferahlatıcı." Theo kaşlarını çatarak uzaklara baktı. "Genelde insanlar daha biz doğru dürüst tanıştırlmadan kim olduğumu bilirler. Daha doğrusu, kim olduğumu bildiklerini *sanırlar*."

Yutkundu, adem elması boğazında sertçe sallanıyordu. Bana tekrar baktığında gözlerimi ayırdım.

Aramıza sessizlik çöktü ve ben ayaklarımın suya vuruşunu izledim, zihnim yarıştıyordu. Theo'dan bahsettiğimde kız kardeşimin çıldırmasına şaşmamalı. Envizion on yıldan uzun bir süre önce hem büyük şirketler hem de küçük işletmeler için ilk e-posta pazarlama şirketlerinden biri olarak kurulmuştu. Ancak zaman içinde teknoloji ve veritabanı yazılımı alanında daha da büyümüşü. Ve bugün, açık ara en iyi bilinen ve en başarılı şirketti. Reklamları Super Bowl sırasında yayınlanıyor ve en son yenilikleriyle övünüyorlardı. Spor etkinliklerine ve iş kongrelerine sponsor oluyorlardı. Adları akla gelebilecek her yazılımın üzerindeydi.

Neredeyse çalışmaya değer her şirketin veritabanı yönetimi için Envizion teknolojilerini kullandığını ve bu şirkette aklımın alamayacağı kadar çok para olduğunu bilmek için işgücünde olmam gerekmiyordu.

Theo bir süre sonra, "Buralarda ağırlığını koyacaksın," dediğinde şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ağırlayacağım bazı misafirler için gemide fotoğraf çekmeni isteyeceğim günler olacak. Ve seni şimdiden mürettebatın, teknenin ve kıyı şeridinin fotoğraflarını çekerken gördüm."

Beni mi izliyordu?

İçimi çektim. "Sanırım."

"Ve sen de kendi işini yapıyor olacaksın, planladığın asıl seyahatte olsaydın yapacağın işin aynısını." Başını öne eğdi. "Burada geçirdiğiniz süre içinde çektiğiniz fotoğraflarla amacınız nedir?"

Ayaklarımı suya vurdum, ellerimi kalçalarımın altına soktum. "Amerika'ya döndüğümde iş başvurularımda kullanmak üzere bir seyahat fotoğrafçılığı portföyü oluşturmak istiyorum."

Theo başıyla onayladı. "Peki hayalinizdeki senaryoda, tüm bunların sonunda sizi kim arar ve iş teklif ederdi?"

"Rüya senaryosu

mu?" Başını

salladı.

"*TIME Dergisi*," dedim gülerken, çünkü bunu düşünmenin bile saçma olduğunu biliyordum. "Ama gerçekten, herhangi bir foto muhabirliği pozisyonu beni mutlu ederdi."

Bu da bana seyahat etme ve değer olduğunu düşündüğüm şeyleri çekme özgürlüğü verdi."

"Sokak fotoğrafçılığı mı?"

Şaşkınlıkla gülümsedim. "İdeal olarak, evet."

Theo güneş gözlüklerini çıkardı, tekrar öne doğru eğildi ve havuzun karşısından beni izledi. Arkasında uzanan denizin mavi suyu ve havuzun turkuaz suyu yansıdığında gözleri neredeyse parlıyordu, grinin yerini yarı saydam bir mavi almıştı.

"Fotoğraflarınızın ve isminizin o dergide yer alacağı günü iple çekiyorum."

Saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirdim uçlarını döndürdüm. "Sanki olacaktı gibi ."

"Olacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ve çerçeveleteceğim."

Alay ettim. "Eğer gerçekten olmuş olsaydı, bundan yıllar sonra olurdu. Beni hatırlamazsın bile."

Gözlerinde bir şey parladı ve dudakları tekrar düzleşmeden önce sadece bir milimetre kıvrıldı. Sonra bir eliyle çenesini ovdu, güneş gözlüklerini tekrar taktı ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki ben de aynısını yapmak için beceriksizce davrandım.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi ve dizüstü bilgisayarını kaptı. "Lütfen istediğiniz her şeyi alın," diye ekledi, meyve tabağını ve güvertenin en ucundaki barı işaret ederek. Sonra durakladı, dizüstü bilgisayarını yanına sıkıştırdı, göğsünün arasından karın kaslarının birleştiği vadiye doğru bir ter çizgisi damlıyordu. "Peki ya Bayan Dawn?"

"Evet?"

"Önemli birisiniz," dedi, sesi kısık ve hırıltılıydı. "Bunun farkına varıp kendi yararına kullansan iyi edersin."

Beni bu sözlerle bıraktı ve ben de sabahın geri kalanını onun yokluğunda bu sözleri inceleyerek geçirdim.

CHAPTER

Four

"Sadece ikimiz takılabiliriz diye düşünüyordum," dedim Joel'e gecenin ilerleyen saatlerinde haki pantolonunu ve polosunu çıkarıp basketbol şortu ve beyaz bir tişört giyerken. Tişörtü başına geçirdikten sonra koyu renk saçları biraz kabarmıştı ve parmaklarımı dalların arasında gezdirdim. "Eminim bu kadar uzun bir günün ardından yorgun düşmüşsündür."

Saat neredeyse ondu ve Joel bitkin görünüyordu - gözleri yorgun, yüzü uzun, omuzları biraz çökmüştü. Yine de tembelce gülümsedi ve beni kendine çekerek uzun ve yavaş bir şekilde öptü. "Biraz yorgunum ama bütün gün onlarla birlikte çalışmanın dışında mürettebatı tanımam önemli. Özellikle de yeni patronum, bosun Eric'i tanımam gerekiyor. Onunla daha önce hiç çalışmadım."

Omuzlarım çöktü. "Oh."

Joel burnumu öperek, "Sadece ikimiz için bol bol vaktimiz olacak, söz veriyorum," dedi. "Ama bu gece?" Beni kamaranın kapısına doğru çekti ve kapıyı açar açmaz alt güvertedeki mürettebat yemekhanesinden hafif kahkaha ve müzik sesleri yükseldi. "Parti yapıyoruz."

Beni omzunun altından çekip yanağımdan öptüğünde gözlerimi devirdim, sonra elimi tuttu ve beni mürettebatın bir kısmının toplandığı yere götürdü. Kaptan bizimkinin yanındaki kamarada uyuyordu, Birinci Subay Wayland yukarıda nöbet tutuyordu ve mühendisleri hiçbir yerde göremedim. Ama aşçılar, hostesler ve güverte görevlileri hep birlikte mürettebat yemekhanesindeydiler, ellerinde birer içkiyle konuşup gülüşüyorlardı.

"Teknede içki içmene izin var mı?" Joel'e fısıltıyla sordum.

"*Pek sayılmaz,*" diye itiraf etti. "Aslında yasal olarak bir sorumluluk, ama Kaptan Chuck oldukça havalı. Gece nöbetimizi kaçırmadığımız sürece

ve sabah işe yetişmek için zamanında uyanırız?" Joel omuz silkti. "Onun için sorun değil."

Kaşlarımı çattım, daha fazla soru sormak için ağzımı açtım ama fırsat bulamadım.

Joel ve ben merdivenlerden son inişi yaparken Ivy, "Ah, görünüşe göre Prens Woods bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş," diye şaka yaptı. "Sarayda işler nasıl?"

Joel ona gözlerini kısarak baktı, sonra onu kolunun altına aldı ve küçük kız kardeşiymiş gibi parmaklarından biriyle kafa derisini ovdu. Kız gülerek onu itti ve aynı anda diğer güverte görevlilerinden biri ona bir bira fırlattı.

"Bir tane ister misin?" diye sordu sonra. Bir gece önceki akşam yemeğinden sonra tüm isimleri aklımda tutmak zordu ama adının Ace olduğundan emindim. Uzun boylu ve boğa gibi yapılıydı, koyu kahverengi teni ve tişörtünün kumaşını zorlayan kasları vardı.

"Ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim."

Ace, Emma, Ivy ve adını hatırlayamadığım başka bir hostesin oturduğu masaya oturmadan önce *kendine yakışan* bir tavırla omuz silkti. Joel birasını açmış Eric'le sohbet ederken masadaki herkes biz içeri girmeden önce konuştukları konuya geri dönmüştü bile. Tam merdivenin yanında durdum, diğer elimle dirseğimi tuttum ve keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı dedim.

Emma yanındaki bankı okşadı, biraz yana kaykıldı ve bana nazik bir gülümseme sundu. "Gemideki ilk günün nasıldı?" diye sordu ben oturduktan sonra.

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım hâlâ burada olduğum için şoktayım." "Bu adil," dedi Emma kıkırdarak. "Eminim yakında alışırsın. yeterli."

"Herkes bu kadar yoğun çalışırken etrafta dolanmak bana garip geliyor."

Ivy uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atıp yanında oturan kıza göz kırparak, "Eğer yapacak bir şeye ihtiyacın olursa, gel beni gör, seni birkaç saat meşgul edebileceğimi garanti ederim," dedi. Zümrüt yeşili gözleri ve derin bir allığa boyanmış dudaklarıyla gerçekten de çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Marilyn Monroe gibi üst dudağının hemen üzerinde bir güzellik izi vardı ve gülümseme şekli kendinden emin ve seksiydi.

"Peki sonra ne yapacaksın?" Emma kaşlarını kaldırarak meydan okudu. "Seni ve Celeste'i idare etmekte zaten yeterince zorlanıyorum."

"Hey! Benim suçum değil," diye savundu Ivy'nin yanındaki kız, Ivy'ye şakacı bir şekilde dirsek atarak. Güzel kahverengi bir teni ve simsiyah saçları vardı, gözleri de bir o kadar koyuydu. İngilizcesi mükemmeldi ama İspanyol aksanıyla konuşuyordu. "Kötü örnek olan o."

"Sahip olduğun diğer hosteslerden daha çok çalışıyorum ve bunu sen de biliyorsun," dedi Ivy Emma'ya. "Bu yüzden bu iş için beni istedin."

"Ah, evet," dedi Ace gözlerini devirerek. "Eminim bunun amcanın Theo'yla birlikte çalışmasıyla bir ilgisi yoktur."

"Kapa çeneni," dedi Ivy, gözlerini kısarak ona bir simit fırlatırken. "Ben de en az sizin kadar bu yeri hak ettim."

"Şaka yaptığımı biliyorsun bebeğim," diyerek onu göğsüne çekti ve saçlarından öptü.

Gülümsedim. "Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Bunun üzerine tüm masa sessizliğe gömüldü ve ardından bir kahkaha korusu yükseldi. "Hayır, biz birlikte değiliz," diye açıkladı Ivy. "Üzgünüm, sanırım dışarıdan biri için tuhaf görünüyor olmalı. Burada hepimiz biraz çapkınızdır." Önce Ace'e, sonra Celeste'e ve sonra da -çok bilinçli bir şekilde- Joel'e gülümsedi. Tekrar bana döndüğünde omuz silkti. "Bazen öpüşüyoruz ya da takılıyoruz ama asla ciddi bir şey değil."

Joel'e bir bakış atarak onun ileri görüşlülüğüne karşı çıktım ama o çoktan yeni patronuyla sohbete dalmıştı.

Emma masanın altından bacağımı sıktı ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldamak için eğildi. "Joel ile üç yaz çalıştım, bebeğim. Güven bana - onun gözü sadece senin üzerinde."

Başımı sallayarak gülümsedim ve gerçekten de aksini düşünmek için bir nedenim yoktu. Daha çok Ivy'nin mürettebatın takılmasından bahsederken takındığı lakayt tavra şaşırmıştım. Yine de, uzun süre aynı insanlarla bir teknede mahsur kalırsanız, aranızdaki çekimin artmasının mantıklı olduğunu düşündüm.

Gece devam etti ve Joel, CU'daki üniversite partilerine gittiğimizde yaptığı gibi odanın içinde zıplayıp durdu. Masada aynı kaldım, konuşmaları dinledim, şakalara güldüm, ekibin dans edip birbirleriyle dalga geçmelerini eğlenerek izledim. Görünüşe göre çoğu daha önce en az bir kez birlikte çalışmıştı, Eric hariç.

gölüyor, şakalaşıyor ve birbirimize sataşıyoruz. Büyük, uyumsuz bir aile gibiyiz. Ve sen de artık o ailenin bir parçasısın."

Karşılığında gülümsedim ama kendimi ailenin bir parçası gibi hissetmiyordum. Yine de ona teşekkür ettim ve herkes içkilerin doldurulmasına odaklanana kadar bekleyip oradan ayrıldım. Merdivenlerden ikişer ikişer ana güverteye çıktım ve salondan geçip açık güverteye çıkar çıkmaz rahat bir nefes aldım.

Tuzlu hava sıcak tenime karşı serin ama hoştu. Buradaki tek ses dalgaların sesiydi ve bunun verdiği huzurla gülümseyerek yavaşça teknenin baş tarafına doğru ilerledim. Kollarımı küpeşteye dayayarak başımı arkaya yasladım, gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

Yalnız kaldığımda göğsümde bir şey sıkıştı, çözemediğim yabancı ama fark edilir bir sızı. Joel ve ben Amerika'dan ayrıldığımızdan beri bunu hissediyordum, sanki vücudum bana bir şey söylemeye çalışıyordu.

Hayatımın çok garip bir dönemi idi - nereye ait olduğumu ya da herhangi bir yere ait olup olmadığımı merak etmeme neden olan bir arada kalmışlık hali. Artık gittiğim üniversite ya da beyan ettiğim bölümle tanımlanan bir öğrenci değildim. Yine de bir yetişkin de değildim. Bir işim, kendime ait bir evim ya da bundan sonra ne olacağına dair bir planım yoktu.

Suyun üzerindeki bir yaprak gibi, kendimi başıboş, amaçsızca süzülüyormuş gibi hissettim.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda göğsümden ağır bir nefes çıktı ve açtığımda yukarıda yıldızlarla dolu bir gökyüzü buldum. Bu manzara karşısında nefesim kesildi. Elbette Colorado'da güzel gece gökyüzleri vardı, özellikle de Rockies'e doğru yürüyüşe çıktıysanız ve başkentten uzaklaştıysanız. Ama bu yıldızlar parlak ve pırıl pırıldı, İspanya kıyıları ise sessiz ve sönüktü.

Ne kadar süre orada durup gökyüzüne baktığımdan emin değildim ama boynumun ağrımaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Tekneye doğru dönüp sırtımı küpeşteye yaslamadan önce birkaç kez yuvarladım ve bir elimle arkasını ovdum.

Sonra gözlerim yukarıda parlayan farklı bir ışığa takıldı.

Sahibinin süiti bir üst güvertede idi, pencereleri büyük ve genişti, suyun geniş manzarasını sunuyordu. İçerideki lambalardan yumuşak, sıcak bir parıltı geliyordu.

Ve bir adam silueti.

Bir gölgeden fazlasını seçmek zordu ama Theo'nun elleri cebinde, omuzları rahatlamış, saçları biraz dağılmış gibi . Bu açıdan, gözlerinin nereye odaklandığından emin olamadım.

Muhtemelen denizin üzerindeydiler, ya da belki yıldızları. Belki de kıyı şeridini, karaya serpiştirilmiş evlerin parıldayan ışıklarını izliyordu. Belki de yatına bakıyor, sıkı çalışmasının ona kazandırdıklarını not ediyordu.

Ama göğsümdeki o sızı başka bir senaryo çizdi. Ve o manyetik gözleri üzerimde hissettiğime yemin edebilirim.

CHAPTER

Fire

Ertesi sabah uyandığımda Joel bir ayı gibi bana sarılmıştı, kolları ve bacakları benimkilere dolanmıştı, tenimizin birleştiği yerde ince bir ter tabakası oluşmuştu. Yine de sıcaklığa aldırmadım ve inleyip yataktan benim zevkime göre çok erken kalkana kadar ona sokuldum. Ama yapacak işleri vardı ve güneş tam olarak doğmadan kulübeden çıkmıştı.

Acele etmeden duş aldım, saçlarımı düzeltmeye çalıştım ve gün için giyinip ana güverteye çıktım. Elimde simit, henüz boşken güneşlenme güvertesine çıktım ve gün doğumunun çarpıcı fotoğraflarını çektim. Diyafram açıklığı ve deklanşör hızıyla oynayarak odağı yattan suya ve uzaktaki kıyı şeridine doğru değiştirdim.

"Yapabiliyorken huzurun tadını çıkarın."

Wayland'ı gördüğümde rahat bir nefes alarak sıçradım. Gülümsedi ve dirseklerini yanımdaki korkuluklara dayadı, güneş gözlükleriyle kaplı gözlerini kıyıya dikti.

"Saint-Tropez'e düşündüğümüzden biraz daha erken iniyoruz," dedi. "Ve Theo az önce bana ilk misafirlerimizin gemiye bineceğini söyledi."

"Oh?" diye sordum. Wayland'ın benimle konuşması hoşuma gitmişti. Kaptan Chuck'tan başka kimseyle pek konuşmuyor gibiydi ve bütün gün dinleyebileceğim kalın, eşsiz bir Jamaika aksanı vardı.

Başını salladı. "Beni yanlış anlamayın, Theo harika bir işletme sahibi ve onunla çalıştığımız için hepimiz şanslıyız. Bir kiralama şirketinden çok daha iyi," diye ekledi başını sallayarak. "Bununla birlikte, bazı... *ilginç* arkadaşları ve iş ortakları var. O yüzden hazırlıklı olun."

Kıkırdadım. "Ben de kamaramda kaybolabilirim."

Wayland dilini gıdaklayarak bana doğru gülümsedi. "Ah, korkarım öyle bir şansım yok."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kaptan bu akşam gemideki ilk görevinizi alacağınızı bildirmemi istedi," dedi ve tekrar dik dururken önündeki küpeşteye vurdu. "Theo akşam yemeği, içki ve eğlence için kendisine ve misafirlerine katılmanı istedi."

"Fotoğraf çekmek için," diye fark ettim.

"Gerçekten de öyle." Wayland derin bir nefes alarak tekrar kıyıya baktı. "Hâlâ hasta hissediyor musun?"

Kaşlarımı çattım.

"Joel ilk gün seni biraz deniz tuttuğundan bahsetmişti."

"Oh," dedim yüzüm kızarak. "Sanırım sadece sinirlerim bozuldu. Ben iyiyim."

"Güzel," dedi Wayland kararlılıkla. "Eğer gerçekten yakalamaya değer bir yaşam tarzı istiyorsan Jamaika'ya gelmelisin" diye eklemekten önce birkaç dakika sessizce yan yana durduk.

Gülümsedim. "Öyle mi?"

Wayland başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı, sanki adanın ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş ve bunu gerçekten ifade etmesinin bir yolu yokmuş gibi. "Yemekler, müzik, insanlar - türünün tek örneği."

"Bir gün bana göstermek zorunda kalacaksın."

"Benim için zevktir," dedi korkuluklara vurarak. "Ama önce, bakalım günü atlabilecek misin?"

Bunu bir şaka olarak söyledi, ancak tüm mizah beni bir sonraki nefesimde terk etti ve içine atılmak üzere olduğum şeyi düşünerek yüzümü buruşturmama neden oldu.

Wayland kıkırdadı. "Sadece gülümsemeyi, istediklerini yapmayı ve yoldan çekilmeyi unutmayın. Oh, ve hiçbir şeyi kişisel algılama." Omuz silkti, zaten merdivenlere doğru geri geri yürüyordu. "Unutma, bu insanlar o kadar zengin ki görgü kurallarına hiç ihtiyaçları yok."

Bana doğru hayali bir şapka eğdi ve ben de küçük bir mırıldandım, pembe gökyüzünün yavaşça maviye döndüğü kıyı şeridine dönerken başımı salladım. Sadece birkaç saattir uyanık olmama rağmen kendimi biraz kestirmeyi düşünürken buldum.

Toplayabileceğim tüm enerjiye ihtiyacım olacak gibi .

Limana yanaştığımızda Saint-Tropez kıyı şeridine yayılmış kum rengi binalar neredeyse pembe görünüyordu. Emma bana yanaşabileceği çok fazla liman olmadığını ve genellikle

biraz açıkta demirleyin ve en alt güvertede depolanan iki küçük sandaldan birini kıyıya götürün.

Olduğu gibi, rıhtıma yanaştık ve Joel ve diğer güverte görevlileri koşuştururken, halatları bağlarken ve yatın tamamen yanaştığımızda rıhtıma sürtünmesini önlemek için benden daha büyük, devasa yoga desteklerine benzeyen şeyleri kullanırken fotoğraf çektim.

Rıhtımda bekleyen küçük bir grup insan vardı ve Theo ana güvertede görüldüğünde, Theo gülümseyip *evet, benim, Kralınız* dercesine ellerini uzatırken hep birlikte tezahürat yaptılar, çeşitli selamlar ve şakalar haykırdılar.

Eric bana düz bir bakış attı; bu bakış, gemide misafir ağırlamaktan en az Wayland kadar heyecan duyduğunu gösteriyordu. Teknenin ön tarafındaki Joel'e yardım etmek için yanımdan geçerken *iyi şanslar* gibi bir şeyler fısıldadığını duyduğumu sandım. Ve yutkundum, Ace elini uzatıp her bir konuğun tekneye binmesine yardım ederken kamerama sıkıca tutundum.

Üç kadın ve iki erkek vardı ve önce kadınlar öne atıldı, içlerinden biri Theo'ya doğru koştu ve kendini onun kollarına bıraktı. Theo onu kolayca yakaladı ve etrafında döndürerek yanağından öptü, ben de o anın fotoğrafını çektim ve bu manzara karşısında midemin sıkışmasını görmezden geldim.

Diğer iki kız Theo'nun kollarına girip yakın ve tanıdık bir şekilde öpücüklerini ve sıcak selamlarını paylaşıırken kadın heyecanla konuşmaya devam etti. Kadınlardan ikisi ikiz gibi görünüyordu; uzun, gür sarı saçları ve pembeye boyanmış dudaklarının çevrelediği göz kamaştırıcı beyaz gülümsemeleri vardı. Diğerinin kumral saçları güneşin batan ışıklarıyla ateş kırmızısı bir renkte parlıyordu. Her biri vücuda oturan elbiseler, büyük boy şapkalar ve güneş gözlükleri, yüksek topuklu ayakkabılar ve tasarım el çantaları ile zengin bir şekilde giyinmişti.

Ayakkabı giymeme kuralının onlar için geçerli olmadığını tahmin ettim.

Theo sıradaki erkekleri selamlarken ben uzaktan fotoğraf çekmeye devam ettim, onlar kesinlikle daha sessiz ve sakindiler, ancak el sıkışırken birbirleriyle dalga geçiyor gibiydiler. Herkes gemiye bindikten sonra Theo, sanki tek bir hareketle grup üzerindeki hâkimiyetini göstermek istercesine, iki adamdan daha uzun olanın omzunu sıktı.

"*Philautia*'ya hoş geldiniz," dedi geniş bir sırıtışla. Ve tam o sırada Ivy ve Celeste ellerinde şampanya tepsileriyle, üniformaları ütülü ve düzgün, saçları sıkı topuzlar halinde arkaya toplanmış olarak belirdiler.

Yeni konuklarımızın hepsi neşeyle alkışladı ve herkesin elinde bir kadeh şampanya olduğunda, pahalı kristal birlikte tokuşturdular.

Kutlama.

Tıklayın.

İkisi de birer yudum alıncaya ve ben de bir fotoğraf çekinceye kadar saklanmayı başarmıştım. Sesle birlikte kafalar bana doğru döndü ve sarışın kadınlardan biri -kendini Theo'nun kollarına atan kadın- göz kamaştırıcı Gucci güneş gözlüklerinin üzerinden mükemmel bir kaşını kaldırdı. "Paparazzilerimiz olduğunu bilmiyordum Theo," dedi kalın bir Fransız aksanıyla.

Fotoğraf makinemi göğsümün hemen altında tutarak kızardım. Onu temin etmek için ağzımı açtım ama sonra Wayland'ın sessiz olmam ve yoldan çekilmem konusundaki uyarısını hatırladım.

"Bu Aspen," dedi Theo, güverteyi geçip yanımda durana kadar. Tom Ford marka ayakkabıları tik ağacına vurarak ilerlerken tüm oksijeni emiyor gibiydi. Tamamen siyah bir takım elbise giymişti, mükemmel bir şekilde dikilmişti, tek renk patlaması gözlerinin çelik grisini daha da şiddetli bir şekilde parlatan buz mavisi bir boyun kravatıydı. Saçları jölelenmiş ve Hollywood tarzında şekillendirilmişti ama yine de kalın bir kirli sakal parçası çenesini süslüyordu, sanki hiç uğraşmadan bu kadar zengin ve çökmüş görünüyordu.

O yanımdan geçerken kadınların gözle görülür bir şekilde kendilerinden geçmelerini izledim, erkeklerin kıskançlıkla dudak büktükleri kadar hayranlıkla da gülümsediklerini gördüm. Ve sonra, yanımdaydı ve kendimi asla hazırlamayacağım bir hareketle eli sırtımın küçük kısmıyla buluştu.

Temas anında sert bir nefes aldım, avucunun atletimin ince kumaşı üzerinde ne kadar sıcak ve büyük olduğunu gördüm. Dokunduğunda nasıl sarsıldığımı hissetmiş olmalıydı ama beni sabit ve emin bir şekilde tuttu, genişçe gülümsedi ve yanımda dimdik ve kendinden emin bir şekilde durdu.

"Aspen yaşam tarzı ve sokak fotoğrafçılığı konusunda uzmanlaşmış bir seyahat fotoğrafçısı," dedi ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Yine de bakışlarıma karşılık vermedi ve kim ve ne olduğumu detaylandırmaktan başka seçeneğim yoktu. "Yaz boyunca bize katılacak, yatın, mürettebatın ve önümüzdeki birkaç ay boyunca gemide ağırlayacağım tüm misafirlerin fotoğraflarını çekecek." Sonra şampanya kadehini kaldırdı. "Siz sevimli afacanlar da dahil."

O sırada hafif bir kahkaha tufanı koptu ve beni dehşete düşüren bir şekilde tüm gözler üzerime çevrildi.

Gruba rahatsız bir şekilde gülümsedim. "Hepinizle tanıştığım çok memnun oldum," dedim usulca. "Sizi temin ederim, elimden geldiğince görünmez olmaya çalışacağım."

Theo nefesinin altından bir ses çıkardı ve sanki söylemek istediği bir şeye karşı dilini ısıtıyormuş gibi eli sırtına dayandığı yerde kıvrıldı.

Yine de hissettiğim kadar ani bir şekilde eli tamamen kayboldu ve misafirlerine yaklaştı. "Audrey," dedi kendini ona doğru atan sarışına. "Eminim güneş batmadan önce üst güvertede birkaç fotoğraf çektiirmek istersin."

"Oh, yapmalıyız!" diye ekledi diğer sarışın. Sonra kollarını birleştirdiler, kızıl saçlı kadın diğer tarafı tuttu ve grubun geri kalanı için üst güverteye kadar yol gösterdiler.

O andan itibaren akşam bir çöl fırtınası gibi geçti, *burada bir fotoğrafımı çek!* ve *oh, bir bakayım, bir bakayım, hayır, bunu sevmedim, başka bir tane çekelim, iyi tarafımı al!* ve *Theo, benimle bir fotoğraf çek!*

Gece ilerledikçe ve konuklar daha da sarhoş oldukça hem pozlu hem de samimi fotoğraflar çektim. Şampanya ne kadar uzun süre akarsa, pozlar da o kadar kıskırtıcı oluyordu

- Gülümsemeler somurtkan dudaklara dönüşüyor, gözler şehvet ve içkiyle parlıyor, elbiseler gittikçe daha yükseğe kaldırılıyor.

Çoğunlukla umursamadım. Çalışmak istiyordum. Bu inanılmaz yatta kaldığım süreyi hak etmek istiyordum. Mürettebatın geri kalanının yaptığı gibi yapacak bir şeyim olması iyi hissettiriyordu.

Ama aynı zamanda ruhum, objektifimi genellikle alçakgönüllülük ve sessiz zarafete çevirdiğim hafıza kartımın gösteriş ve ihtişamla dolu olmasına burun kıvrırdı.

Akşam boyunca adamların Theo'nun müşterileri olduğunu öğrendim - Fransa'nın en büyük bankasının önemli bankacıları. Hızlı bir Google araması bana Envizion'un Amerika'daki tüm büyük bankalarla ve diğer etkileyici isimlerin yanı sıra Savunma Bakanlığı ile çalıştığını gösterdiğinden, Envizion müşterileri olmaları beni şaşırtmadı. Varsayımlarım doğruysa, bu adamlar muhtemelen Fransa'daki en büyük hesabının yöneticileriydi, bu yüzden bir akşam eğlencesi için gemide olmaları şaşırtıcı değildi.

Kızıl saçlı kadın, iki adamdan daha uzun olanın karısıydı ve isimlerinin Bernard ve Camille olduğunu anladım. Camille grubun en nazik olanıydı. Benimle konuşmadı ama diğer kadınlar parmaklarını şıklatarak beni sorduklarında özür dileyen gözlerle baktı.

Daha yemek servis edilmeden neredeyse sarhoş olup kendinden geçen diğer adamın adı Gilbert'ti. Audrey ile birlikte olduklarına inanıyor gibiydi ama Audrey ve diğer sarışın Nicolette, Theo'ya olan ilgileri konusunda hiç de utangaç değillerdi.

Kadınlar arkadaşları hakkında dedikodu yaparken ve son alışveriş gezilerini ve egzotik seyahatlerini karşılaştırırken Theo ve Bernard'ın iş konuşmalarını dinlemek büyüleyiciydi. Onlar için süper yatta geçirilen bir gece, hayattaki diğer günlerden biriydi. Dört bin dolarlık şampanyaları bir öğrenci partisinde Bud Light içer gibi içiyor, pahalı ayakkabılarını hiç umursamadan ayaklarından çıkarıp atıyor ve gecenin tadını sadece zenginlerin çıkarabileceği gibi çıkarıyorlardı.

Ayrıca mürettebatın en iyi hallerine de bir göz attım. Ivy ve Celeste'in neşeli, uyumlu gülümsemeleri ve Bernard ve Gilbert'i hedef alan çapkın şakalarıyla akşam yemeğini servis etmelerini izledim. Joel ve Ace barı yönetiyor, Audrey ve Nicolette ile işlerinin bir parçasıymış gibi flört ediyorlardı - ve kadınların tepkilerine bakılırsa gerçekten de öyleydi. Kaptan Chuck tatlı için konuklara katıldı, gülümsedi ve kendisine yöneltilen soruları yanıtladı.

Kırk sekiz saattir gemideydim ama bu benim gemideki ilk *gerçek* deneyimim gibi görünüyordu.

Konuklar nihayet geceyi sonlandırmaya başladığında hafıza kartım neredeyse dolmuştu ve bütün gün ayakta durmaktan sırtım ağrıyordu. Celeste hâlâ barın arkasındaydı ve çoğunlukla kimsenin denize düşecek kadar sarhoş olmadığından emin olmak için konuklara göz kulak oluyordu. Ekibin geri kalanı saatler önce dağılmıştı.

Gece yarısını çoktan geçtiğini anlamak için saate yoktu.

Bernard ve karısı Gilbert'in kamaraların olduğu yere kadar yürümesine yardım ettiler, çünkü Gilbert bunu kendi başına yapamıyordu ve Celeste de nezaketen onlarla birlikte gitti.

Geriye Audrey ve Nicolette kalmıştı; onlar da parmaklarını Theo'nun saçlarında, gömleğinin düğmelerinde ve pantolonunun iç dikişlerinde gezdiriyorlardı. Gözlerimi manzaradan ayırdım, fotoğraf makineme sıkıca sarıldım ve kovulmayı bekledim.

Tekrar yukarı baktığımda, bir çift hararetli mavi-gri gözle karşılaştım.

Theo beni sanki açacağı bir sonraki pahalı şampanya şişesiymişim gibi izledi, gece boyunca görünmez olmak için gösterdiğim tüm çabalar gibi

sefil bir şekilde başarısız olmuştu. Gece boyunca birkaç kez gözlerini üzerimde yakalamıştım ama ana güvertedeki tanışma faslından beri bana tek kelime bile etmemişti.

Şimdi, erkekler içeriye çekilmişken ve iki kadın utanmadan ona asılırken, bakışları daha cesur, tereddütsüz yoğunluğuyla daha sertti. Parmakları yarısı boşalmış bir şampanya kadehini gevşekçe tutuyor, diğer eli oturduğu şezlongun kolunu kavıyor, çenesi hem sinirli hem de meraklı gibi durmadan tıkırdıyordu. Audrey ve Nicolette kucağına yığılmış, onun ilgisizliğinden habersiz kıkırdıyor ve birbirlerine dokunuyorlardı.

Boğazını temizledi ve göz göze gelmemize izin vermeyerek kadın yığınının arasından sıyrıldı. Theo güverteden geçip benim durduğum yere gelirken, onun yokluğunda birbirlerinin saçlarına dokunarak ve hafifçe gülümseyerek konuşmaya devam ettiler.

Uzun bir süre önümde öylece durdu, ellerini ceplerine soktu. Sonra gözleri arkamdaki kıyı şeridini taradı ve ağzının köşeleri bir çentik yukarı kalktı.

"Teşekkür ederim," dedi gece havasına, bana ve özel olarak hiç kimseye. "Yurtdışında geçirdiğiniz süre boyunca çekmek istediğiniz fotoğrafın bu olmadığını biliyorum."

O anda gözleri beni buldu ve olduğum yere mıhladı.

Omuz silktim ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hey, bu da anlaşmanın bir parçası, değil mi?" Verecek enerjimin kaldığı kadarıyla gülümsedim.

"Seni yakında bu tekneden indireceğiz," diye söz verdi, başıyla kıyıyı işaret ederek. "Kıyıda sizi bekleyen çok daha güzel şeyler var."

"Bu gece oldukça güzel şeyler yakaladım."

Sözcükler aceleyle fısıltı halinde ağzımdan çıktı ve onları söyler söylemez söylediğime inanamadım. Theo'nun gözleri benimkilere kaydı ve ben de aynı derecede aptalca bir şey söyleme korkusuyla ağzımı kapattım.

Theo başını eğdi, kaşlarını çattı, gözleri alkolden biraz donuklaşmıştı. Bana doğru bir adım atarken sırttı, sonra bir adım daha attı, ta ki ceketinin yakaları göğsüme degecek kadar yaklaşıp durdu. Gözlerini bana dikti, sanki başka bir amaç için orada değilmişim gibi ve acele etmedi, kaynayan bir kazan gibi ısınana kadar bakışları her santimimde dolaştı.

Audrey kollarını arkadan ona doladığında vücudu aniden sarsıldı ve benimkine çarptı. Parmaklık ve onun sıcak vücudu arasında bir saniyeden fazla kalmamıştım ama bu beni yaralamaya yetmişti.

Taze, çıplak tenime kızgın bir demir gibi damgaladı beni. Aynı hızla geri çekildi ve beni sabitlemek istercesine ellerini uzattı.

"Theo," dedi Audrey, onun koluna asılırken adının sesli harflerini uzatarak. "Nicolette ve ben ev sahibinin süitini görmek istiyoruz."

Nicolette kıkırdarak onun diğer tarafına geçti ve kollarını ortasına doladı. "Evet, bize yatağından manzarayı göster Theo."

Birlikte kıkırdadılar, elleri birbirini yokluyor, dudaklarının arasından özlem dolu iniltiler dökülüyordu. Theo'nun gözleri hâlâ bendeydi ve Nicolette dilini boynuna götürüp kulağının lobunu dişlerinin arasına alana kadar bakışlarını üzerinde tutmasına izin verdim.

Gözlerimi kaçırdım, yutkundum ve gitmelerini beklerken fotoğraf makineme baktım. Ve gittiler de; kadınlar Theo'yu geriye doğru sürüklerken, o da yol boyunca beni izledi, ta ki şezlonglardan birine takılıp düşene kadar. Bu onu gerçekliğe geri döndürmüş gibi görünüyordu ve başını salladı, dönüp kollarını her birine doladı ve her ikisinin de gülmesine ve yanlarına yaslanmasına neden olan bir yorum yaptı. Onları içeri ve merdivenlerden yukarı yönlendirdi ve ben de yukarıdaki sahibinin süitinde ışıklar yanana kadar korkuluklara karşı aynı yerde durdum.

Bir gece önce gördüğüm o adam silueti bu gece farklıydı - kollarını başının üzerine uzatmış, gömleğini sıyırmış, dudakları önce bir kadınla sonra diğeriyle çarpışıyordu. Theo geriye doğru tökezleyip bir düğme olduğunu tahmin ettiğim bir şeye basana kadar sahnenin gelişmesini bir röntgenci gibi izledim, çünkü sonraki saniyede perdeler aniden çekilmeye başladı ve süiti meraklı gözlerden sakladı.

Daha nefesimi bile alamamış, neyim olduğunu ya da az önce neler olduğunu sorgulayacak zamanım olmamıştı ki Joel güverteye fırladı, bana doğru koştu ve tıpkı Theo'nun birkaç dakika önce yaptığı gibi beni korkuluklara sıkıştırdı.

"Bebeğim," dedi, nefesi ekşiydi ve boynumda birayla ıslanmıştı. Elleri bir anda beni okşamaya başladı ve ben onları iterek dokunuşundan kaçtım.

"Sarhoşsun."

Joel bir an için bu yoruma sinirlenmiş gibi göründü ama sonra tembelce gülümseyerek beni kollarına çekti ve sıkıca kapalı dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Öyleyim. Gece için rahatladıktan sonra güvertenin altına indik. Eric'te çok güzel şeyler vardı," dedi kelimeyi uzatarak. Sonra kaşlarını çattı ve elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Seni özledim."

Koyu renk gözleri benimkileri aradı ve kaslarımı düğüm düğüm eden gerginliği hafifletmek için uzun bir nefes aldım. Onu terslemek için hiçbir nedenim yoktu. Bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra bir şeyler içmiş olmasına aldırmadım. İçki içen biri olsaydım, eminim ben de aynısını yapmak isterdim.

"Uzun bir gün oldu," dedim sonunda.

Joel anlayışla başını salladı. Yabancılarla dolu bir gecenin beni nasıl tükettiğini sadece o biliyordu ve bu kez daha istekli bir şekilde kabul ettiğim bir öpücükle beni kolunun altına aldı. "İyi bir sarılma seansının düzeltemeyeceği şey yoktur."

Gülümsedim, beni içeri götürmesine izin verdim, Theo ve misafirlerinden uzaklaştıkça nefesim nihayet kesiliyordu. Güvenli bir şekilde kendi kabinimize girdiğimizde, ikimiz de soyunduk, birlikte hızlı bir duş aldık ve yatağa tırmandık. Joel benimle seks yapmaya çalışmadığında bir kez daha rahatlamıştım. Havamda değildim - tüm bu olanlardan sonra değil. O da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü sırtımı göğsüne doğru çekti, bacaklarını benimkilerle birleştirdi ve kollarını sıkıca bana doladı.

İki dakika geçmeden kulağımın dibinde usulca horlamaya başladı. Ama ne kadar bitkin olsam da gözümü bile kırpmadım.

CHAPTER

Six

Ertesi gün kulübede kaldım.

Joel'i kapıdan çıkarken öptükten sonra yatağa yerleştim ve kitabımı alıp sayfalardaki kelimelerden bıkana kadar okudum. Sonra odamızdaki televizyonu açtım, Theo'nun yatta kalmam ve dolayısıyla kamarada kalmamız konusundaki ısrarı sayesinde bu lükse sahip olduğumuz için şükrettim. Sadece kendime yiyecek alacak kadar yataktan kalkmadan önce arka arkaya üç film izledim. Sonra hemen kamaraya geri döndüm.

Joel beni sorgulamadı - ne akşam yemeğinden hemen önce beni kontrol etmek için geldiğinde, ne de görevden ayrıldıktan sonra ona ve güvertenin altındaki diğer mürettebata katılmak isteyip istemediğimi sorduğunda. Beni herkesten daha iyi tanıyordu ve önceki günün beni fiziksel ve zihinsel olarak tükettiğini ve depomu yeniden doldurmanın tek yolunun yalnız kalmak olduğunu anlamak için bunu söylediğimi duymasına gerek yoktu.

Ne mutlu ki bütün gün kamaramda olduğum için Theo'nun gemideki ikinci gün misafirlerinden kaçabildim. Joel güvertenin altına inmeden önce bana akşam yemeğinden sonra ayrıldıklarını söyledi ve sonra rıhtımdan uzaklaşarak Saint-Tropez'den Nice'e doğru yola çıktık.

O gece çok iyi uyudum - ki bir önceki gece hiç uyumadığım için buna şükreliyordum - ve ertesi sabah aniden mürettebatın bizi bir kez daha limana yanaştırma telaşıyla uyandım. Joel çoktan odamızdan çıkmıştı ve ben onun bu şekilde nasıl hayatta kaldığını merak ettim - her gün bütün gün çalışarak, her gece bütün gece içerek ve bir şekilde güneşten önce uyanarak her şeyi tekrar yaparak.

Sonunda kendimi yataktan dışarı attığımda, odamızın zemininde, sanki kapının altından atılmış gibi düzgünce katlanmış krem rengi bir karton vardı.

Benimle ana güvertede buluş. Sabah tam 8'de. Kameranızı getirin.

Düzgünce yazılmış mürekkebin altında isim yoktu ama kimden geldiğini anlamak yeterince kolaydı. İçimi çektim ve bir kez daha hitap etmem gereken başka bir grup insan olmamasını diledim. İlk seferin etkisinden henüz kurtulmuştum ve hâlâ zihnimden silmeye çalıştığım görüntüler vardı.

Yine de anlaşılanın bir parçasıydı, *bedava gezintimin* bir parçasıydı.

Theo'nun teklifini kabul etmemiş olsaydım şimdi nerede olacağımı merak ederek başımı salladım. Bu kadar rahat bir yatağa sahip olamayacağım kesindi. Ve muhtemelen bu ilk birkaç günde bile bu kadar çarpıcı manzaralar göremeyecektim.

Ama en azından yalnız olurdum.

Saat çoktan yedi kırk beş olmuştu, bu yüzden hızlıca giyindim, fotoğraf makinemi aldım ve her ihtimale karşı ekstra hafıza kartları ve lenslerle dolu küçük sırt çantamı yanıma aldım. *Theo'* barın yanındaki sandalyelerden birine uzanmış, ayak bileğini dizine çaprazlamış, *Wall Street Journal* gazetesini ellerinin arasına ve önündeki barda uzun bir bardak portakal suyu buldum.

"Ah, güneydin Bayan Dawn," dedi yaklaştığımda, elindekileri katlayarak ve bir kenara bıraktı. Lacivert bir takım elbise ve pahalı elbise ayakkabıları giymiş olmasına ve saçları aynı şekilde şekillendirilmiş olmasına rağmen geçen gecedен farklı görünüyordu. Her nasılsa, sabah ışığında biraz daha az yoğun ve biraz daha çocuksu görünüyordu.

Ellerini kucığında birleştirerek kolayca gülümsedi, sanki onu son gördüğümde Fransız kadın kılığına girmiş iki kurt tarafından parçalanmamıştı.

"Güneydin," düz bir gülümsemeyle geçiştirdim.

"Dün hasta mıydın?"

Soruya neredeyse gülecektim ama etrafta olmadığımı fark etmiş olması sesi kısa kesti. "Hayır, Bay Whitman... şey, Theo," diye düzelttim. "Ben sadece..." Yutkundum, gözlerim tekrar onunkilerle buluşmadan önce fotoğraf makineme baktım. "Sadece kendime ayıracak bir güne ihtiyacım vardı."

Ağzının köşesi biraz yukarı kalktı. "Bu anlaşılabilir bir şey. Peki, bugün daha iyi hissediyor musun?"

İçimdeki her şey hayır demek istiyordu ama bir gülümseme daha yaptırdım ve başımı salladım.

"Güzel. Benimle kıyıya gelebileceğini düşünüyordum. gereken bazı işlerim var, ancak keşfetmek için gününüzü ayırabilirsiniz. Güzel bir yer.

Çok güzel," diye ekledi elini güvertenin açık tarafına doğru uzatarak. "Görülecek çok şey var."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Gerçekten mi?"

Theo daha geniş gülümsedi. "Seni bu tekneden çıkaracağımı söylemiştim."

Ona verdiğim düz gülümseme yerini gerçek bir gülümsemeye bıraktı, rahatlama ve heyecan aynı ölçüde göğsümü doldurdu. Yapmak istemediğim ama Theo'yu güldüren küçük bir dans yaptım ve sonra sandalyesinden zıplayarak yanındaki evrak çantasını aldı. "Neye ihtiyacın olacaksa al. O notu yazarken sana pasaportunu getirmeni söylemediğimi fark ettim."

"Hemen döneceğim!" Sözcükler daha dudaklarımdan tam olarak dökülmeden merdivenleri hızla inmeye başlamıştım bile. Her ihtimale karşı bir hırka ile birlikte cüzdanımı sırt çantama koyacak kadar uzun bir süre odamıza koştum.

Joel'i bulup ona tekneden ineceğimi söyleyecek vaktim yoktu ama Ace'e söyledim ve o da bana mesajı ileteceğine dair güvence verdi. Sonra, tekrar yukarı çıktığımda, Theo ve ben ana güvertayı rıhtıma bağlayan rampadan aşağı indik.

Rampadan indiğimizde Theo, "Benim toplantımdan önce ve sen kendi başına dolaşmadan önce birlikte kahvaltı edebileceğimizi düşünüyordum," dedi. "Buradan sadece birkaç blok ötede harika küçük bir yer biliyorum."

Dudağımı çiğnedim. "Oh, yük olmak istemem..."

"Yapmazsın. Ne de olsa seni ben davet ediyorum. Ayrıca, dün çektiğin fotoğraflardan bazılarını görmek istiyorum ve bugün nereye gidebileceğine dair bazı ipuçlarım var. Eğer ilgilenirsen."

Bir kez daha, gözleri beni öyle izlerken hayır demeyi imkânsız buldum. Bu yüzden sadece başımı salladım ve o da gülümsedi, bir savaş daha kazanılmıştı.

Theo Whitman beni şaşırttı. Hakkında çok fazla şey bilmediğim için nedenini gerçekten anlamamıştım. Ama onu Nice'in dar sokaklarında yürürken, yerlilerin ve turistlerin yanından geçerken arada bir *bonjour* derken izlediğimde kim olduğunu merak ettim. Neden gemide ağırladığı konuklar kadar kibirli ve tavırsız olmadığını merak ettim. Bu sıcak ve dost canlısı versiyonu varken neden bazen sert ve soğuk olduğunu merak ettim. Müşterileri için takındığı bir tavır mıydı bu? Gücünü göstermenin bir yolu muydu?

Ev hayatını, nasıl büyüdüğünü, evlenip yuva kurmak ve kendi çocuklarına sahip olmak isteyip istemediğini merak ettim. Ve kendime karşı dürüst olsaydım, bir gün benim de bir çocuk sahibi olma olasılığımın

Bu soruların cevaplarını bulma ihtimalim yok denecek kadar azdı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca onun yatında olacaktım ve sonra onu bir daha asla görmeyecektim.

Göğsüm sıkışmıştı.

Theo'nun bahsettiği kahvaltı yerine vardığımızda bir kez daha şaşırdım. Bizi büyük bir restorana götürmesini bekliyordum, ne tür su istediğimizin sorulacağı ve her bir tabağın en azından küçük bir servete mal olacağı bir restorana. *Haşlanmış yumurtanızın yanında Grey Poupon ister misiniz, efendim?* Ama bunun yerine bizi, kapıları sokağa açık olan ve tezgahın arkasında çalışan iki nazik, yaşlı kadının çalıştığı küçük bir fırına götürdü. Taze ekmek ve hamur işlerinin kokusunu aldığım anda ağızım seçimimi daha fazla irdeleyemeyecek kadar sulandı.

Theo bana mükemmel bir Fransızca gibi gelen bir dille her birimiz için birer çikolatalı kruvasan ve iki Caff  Americanos sipariş etti. Sonra Theo, iki kadını da neredeyse minnettarlıktan ağlatacak kadar büyük bir bah     bıraktı ve d  kk  n  n   n  ndeki k    k masalardan birine oturduk.

"Demek Fransızca biliyorsun?" Theo po  etten hamur i  lerimizi   ıkarıp birini bana uzatırken sordum.

"Biraz," dedi. "Biraz da İspanyolca. Almanca. Ve Mandarin dilinde yaklaşık on kelime."

"Sesin akıcı geliyordu," dedim fırının kapısına doğru başımı sallayarak.

Kıkırdadı. "Hi   alakası yok ama deniyorum." Theo kruvasanını ısırdı, ısıırken tereyağlı pullar masaya saçıldı. Onaylarcasına inledi ve sandalyesinde geriye yaslanarak i  erideki kadınlardan birinin dikkatini   ekecek kadar uzun s  re oturdu. Pastayı i  aret ederek ba   parmağıyla onaylayınca, kadın ve diğ  er fırıncı birlikte kakhaha attı, ses bir   arkı gibi sokağı doldurdu. Theo'nun bıraktığı bah      ten dolayı g  zleri hala parlıyordu ve bunu sık sık yapıp yapmadığını, g  nlerini ne kadar g  zelle  tirdiğinin farkında olup olmadığını merak ettim.

Theo'nun tekrar doğrulmasıyla aynı anda g  zel, l  ks giyimli bir kadın masamızın yanından ge  ti, y  ksek topuklu ayakkabıları her nasılsa   ukurlu ta  ta bile sabit duruyordu. G  zleri Theo'yu buldu ve masamızı ge  tikten sonra bile onu izlerken neredeyse boynunu kıracaktı. Theo g  l  msedi ve ka  şlarını ona doğru kaldırdı.

Bonjour, dedi.

Bonjour ma belle, dedi Theo.

Kadın şöyle bir kızardı ki yanaklarımın doğal kırmızısına rakip oldu.

"Fransızca'da *kalp kıran* nasıl s  ylenir?" Alay ettim.

"*Bourreau des cœurs*," dedi Theo, kelimeler dilinden yuvarlanıyordu, nazal ve güzel. Ama sonraki sözleri sertti. "Neden, benim öyle olduğumu mu düşünüyorsunuz, Bayan Dawn?"

Gülümsemem bir jöle gibi yüzümden kayıp gitti, yanaklarım ısındı. "Ah... Özür dilerim, sadece-"

Theo güldü. "Sorun değil. Dalga geç. Eğer ayakkabı uyuyorsa, değil mi?" Bu yorumla gülümsedi ama kaşlarının birbirine çarpışını fark etmeden edemedim, sanki şaka o kadar da komik değilmiş gibi.

"Sizi kırdıysam özür dilerim."

Başını hızla salladı ve kahvesini yudumladı. "Alınacak durumda değilim."

Bunun üzerine homurdandım. "Tabii ki öylesin. Herkes bir şeyler yüzünden duygularını incitebilir."

"Eğer hiç duyguların yoksa, hayır."

"Taş gibi soğuksun, öyle mi?"

"Hayatın bu şekilde daha kolay olduğunu fark ettim." Omuz silkti ve dudaklarında beliren gülümsemenin ne kadar hoşuma gittiğinden, umursamazlığıyla ne kadar seksi olduğundan nefret ettim.

Gülümsemenin ne kadar seksi olduğunu ne zaman fark etmeye başladım?

"Dün çektiğiniz fotoğrafları görebilir miyim?"

Çantama uzandım, fotoğraf makinemi aldım ve masaya uzatmadan önce ön izleme modunu açtım. Bebeğimi bir başkasına teslim etmek, onu tutacağına, ona bakacağına ve düşürmeyeceğine güvenmek her zaman rahatsız ediciydi. Ama Theo her ihtimale karşı kayışı boynuna taktı ve fotoğrafları kaydırırken makineyi sabit tuttu.

Fotoğraflara bakarken, tıpkı fotoğrafları çektiğim gece olduğu gibi yüzünü buruşturdu ve birkaç sessiz dakikanın ardından başını iki yana sallayarak fotoğraf makinesini bana geri verdi. "Sana bunları yaşattığım için özür dilerim."

"İyiymiş," diye yalan söyledim. "İyi davrandılar."

Theo kaşlarını kaldırdı. "Başkalarını daha iyi hissettirmek için hep yalan mı söylersin?" "Ne? Hayır, ben..."

Theo kendimi savunmamı beklerken kruvasanından bir ısırık daha aldı.

"Tamam, *iyi*," diye kabul ettim. "Bir akşamı geçirmek için en sevdiğim yol bu değildi, ama bu anlaşmamızın bir parçasıydı."

Theo başını salladı. "Evet, umarım senin için yapacağım diğer işler bu kadar yorucu olmaz. Bunları bana gönderdikten sonra sonsuza kadar silebilirsin."

ve hafızanı temizle," diye şaka yaptı ama bunu bir duraklama ve kaşlarını kaldırma izledi. "Audrey ve Nicolette türünün tek örneğidir."

Kelimeler tek başlarına midemi bulandırdı, dillerinin ve ellerinin Theo'nun vücudundaki görüntüsü zihnimde yanıp söndü. Ama bunları söyleme şekli, başını hafifçe sallaması ve gözlerini açması bana kızların büyük bir hayranı olmadığını söyledi.

Ama o zaman neden onlarla yattı?

Başımı salladım.

Beni ilgilendirmez.

"Bana bazı yönlerden kız kardeşimi hatırlatıyorlar," dedim. "O kadar doğal bir güzelliği ve çekiciliği var ki bazen evrenin merkezi olmadığını unutuyor sanırım." Kıkırdadım. "Gerçi eski erkek arkadaşlarının çoğu ona öyleymiş gibi davrandı, o yüzden belki de böyle hissetmesi onun suçu değildir."

"Hepimiz kendi evrenlerimizin merkeziziz," dedi Theo. "Bize bencil olmamamız, kendimizi ilk sıraya koymamamız söyleniyor, ama biz değilsek kim?"

Omuz silktim. "Sanırım bu da bir bakış açısı." "Peki seninki ne?"

"Bu konuda gerçekten bir fikrim var bilmiyorum."

Theo dirseklerini masaya dayadı, gözlerini kısarak yaklaştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne yapacaksın?"

"Neye inandığınızı, ne istediğinizi söylemekten çekiniyorsunuz. Sanki size bir santimetre ilgi gösteren herkesten saklanmak istiyorsunuz, sanki bir sohbe katacak değerli bir şeyiniz olamazmış gibi."

Theo'ya bakarken kalbim göğsümde durdu, ritmin sessiz atlayışı kulaklarımda yankılandı. Beni çok az tanıyan biri tarafından bu şekilde aşağılanmak sinir bozucuydu.

Boğazımı temizledim. "Ben sadece dinlemeyi tercih ediyorum."

Theo her şeyin bundan ibaret olduğuna inanmıyormuş gibi beni izledi ama bir süre sonra tekrar arkasına yaslanıp beni değerlendirmeye başladı. "Pek çok insan daha fazla dinlemeyi öğrenebilir. Ben de dahil."

Theo ve ben kahvelerimizi içtik ve kahvaltımızı bir süre sessizce yedik, sonra sandalyesinde biraz daha gevşedi ve sabah onu bulduğum gibi bir bileğini diğer dizinin üzerine çaprazladı.

"Kız kardeşin daha mı büyük?"

Başımı salladım. "Daha genç. CU'daki ilk yılını yeni bitirdi." "Ve sen de oradan yeni mezun oldun?"

"Mm-hmm," dedim. "Voleybol bursuyla orada. O sporla ilgileniyor musun bilmiyorum ama *inanılmaz* biri. Ona libero diyorlar. Defansif bir pozisyon, top için çok fazla dalış ve benzeri şeyler var. Onu gerçekten kendi halindeyken izlemek inanılmaz."

"Oynuyor musun?"

"Oh, *Tanrım* hayır." Bu cüretkârlığa güldüm. "Gerçi annem eskiden yapardı. Babam da tam bir spor delisidir, o yüzden oğlu olmadığı için kız kardeşim onun kurtarıcısı oldu sanırım. Kendimi bildim bileli Juniper'in en büyük hayranı oldular, onu yaz kamplarına gönderdiler, eyalet turnuvalarına katılması için ne gerekiyorsa yaptılar, ona en iyi malzemeleri aldılar."

"Peki ya sen?"

"Ben de onun en büyük hayranıyım. İzlemeye bayılıyorum-"

"Hayır, demek istediğim, peki *ya sen?*" dedi Theo tekrar. "Ailen fotoğrafçılığının büyük destekçileri oldu mu?"

"Ah," dedim, masaya bakıp uzun saçlarımı ensemden çekerek. "Evet, yani fotoğrafçılığı sevdiğimi biliyorlar ama bence voleybol kadar heyecan verici değil, anlıyor musun?" Gülmek için omuz silktim. "Maçlarda bana tezahürat yapacak halleri yok ya."

O sırada Theo'nun gözlerinin beni izleme şeklinden hoşlanmadım, kaşları üstlerinde birbirine kenetlenmişti, gözlerinde sormamasını umduğum başka sorular dans ediyordu.

"Peki ya sen?" Kahvemi yudumlarken sordum. "Hangi okula gittin?"

"Harvard."

Neredeyse kahvemi tükürecektim Theo bana bir peçete uzatırken kıkırdadı. "*Harvard*'a mı gittin?"

"Çok heyecanlanma," dedi. "Ben ilk yılımdan sonra okulu bıraktım."

Gözlerim büyüdü. "Ne? *Neden?*"

"Çünkü zaman kaybıydı."

Gözlerimi kırptım.

"Bütün gün sınıflarda oturup, bana nasıl kariyer yapacağımı anlatmaya çalışan bitkin profesörleri dinlemeye ihtiyacım yoktu," dedi. "Orada olmak da istemiyordum. Onur topluluklarında ya da kardeşliklerde yer almak ya da günümü frizbi atarak ya da arkadaşlarım ne yapıyorsa onunla geçirmek gibi bir arzum yoktu. Kodlama ve veritabanı yönetimine kafayı o kadar takmıştım ki başka hiçbir şey umurumda değildi. 2000'li yılların başıydı. İnternet ve sunduğu her şey olasılıklarla doluydu. Ve *ben* zamanımı ve potansiyelimi bu fırsatları takip etmeye çalışarak harcıyordum."

toplumun önerdiği yol." Theo omuz silkti. "Ve bir yıl sonra bundan bıkmıştım."

"Ailen ne dedi?"

Theo sesimdeki dehşete kıkırdadı. "Oh, mutlu değillerdi. Ama babamı herkesten daha iyi tanıyorum ve vizyonumu anlamasını sağlamanın tek yolunun bunu gerçekleştirerek gerçekte görebilmesini sağlamak olduğunu biliyordum. O bir hayali alkışlayan biri değil," dedi. "O başarıyı alkışlar."

"Yani okulu bıraktın ve...?"

"Envizion'u inşa etmeye başladım. Oda arkadaşım da benimle aynı arzuya sahipti. Benim aksime o okuluna devam ederken, tüm boş zamanımızı iş planı üzerinde çalışarak ve e-posta pazarlaması için aklımızdakileri kodlayarak ve mühendislik yaparak geçirdik. Özellikle sunucu yönetimi konusunda ustaydık, bu da bizi o ilk keşif yıllarında diğerlerinden ayırıyordu." Sırıttı. "Bunu hatırlamak için çok genç olduğunuzu biliyorum ama bir zamanlar e-posta pazarlaması için hiçbir hizmet yoktu. Şimdi kulağa ne kadar eski gelse de o zamanlar yenilikçiydi."

"*O kadar* da genç değilim," diye kendimi savundum ama kendimi savunmaya çalışırken ne kadar genç fark etmemiştim. Kim olduğunu öğrendikten sonra Theo hakkında yaptığım araştırmadan otuz üç yaşında olduğunu biliyordum - 31 Aralık günü saat 11:58'de, 1986'da Manhattan'daki Bellevue Hastanesi'nde doğmuştu. Yılbaşı gecesi ve yeni yıl bebekleriyle ilgili eski bir gazete makalesi vardı, 1987'de doğan ilk bebek olma yarışı .

Makalenin yazarının, dünyanın en genç milyarderlerinden biri olacak bir bebeğin doğumu hakkında yazdığını hiç fark edip etmediğini merak ettim.

"Yirmi bir yaşında." "Yirmi iki,"

diye düzelttim.

Theo daha geniş gülümsedi, merakla beni izliyordu. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama o sırada takım elbisesinin cebindeki telefonu çaldı ve kaşlarını çatarak telefonu çıkardı. Telefonu tekrar yerine koyarak hızlıca bir şeyler yazdı ama kaşlarının arasındaki çizgi yerinde kaldı.

"Gitmem gerek," dedi ve aniden ayağa kalktı.

Ben de ayağa kalktım, sandalyemin metali taşlara sürtünüyordu. "Teşekkür ederim," dedim. "Kahvaltı için ve beni tekneden indirdiğiniz için."

Theo bunun üzerine kaşlarını çattı. "Sana zaten sahip olmadığın herhangi bir izin vermedim. İstedığın zaman tekneden ayrılmakta özgürsün. Ben sizin efendiniz değilim, Bayan Dawn." Sonra avuçlarını masanın üzerine bastırdı,

Hınzır bir sırtışıla bana doğru eğildi. "Yine de, bunu değiştirmek istediğin bir zaman olursa, sana memnuniyetle yardımcı olurum."

Yüzümdeki tüm kan çekildi, bir ürperti tüylerimi diken diken etti ve her yerime yayıldı. Bakışları ve sözleri karşısında sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca donup kalmıştım.

Sonra Theo güldü - ve bu hayatımın en kafa karıştırıcı gülüşüydü. Şaka mı yapıyordu ve yüzümdeki ifade tam da aradığı yanıt mıydı, yoksa çok mu ciddiye ve ne kadar ciddi olduğunu bilen tek kişi kendisi olduğu için mi gülüyordu anlayamadım.

"Bugün iyi eğlenceler," dedi bir kez daha dik durarak ve güneş gözlüklerini o delici gözlerinin üzerinden kaydırarak. "Eğer yapabilirsiniz, *Château de Bellet* üzüm bağlarına gidin. Orası çok güzeldir."

Ve son bir kez bilmiş bilmiş sırtarak beni yarısı yenmiş kahvaltımızla baş başa bıraktı.

CHAPTER

Seren

Birçok insan, belki de *çoğu* insan için fotoğraf basit bir şeydir.

Zaman içinde yakalanmış bir an. Güzel bir manzara - yayılan tepeler veya parıldayan okyanus. Bir aksiyon karesi - havada bir top, kararlılıkla eğilmiş bir oyuncunun yüzü. Bir dönüm noktası - bir mezuniyet, bir düğün, yeni doğmuş bir bebek. Bir düğme tıklaması, bir flaş dondurma, bir anı, duvara asılacak bir şey, geriye dönüp bakılacak ve hatırlanacak bir şey olarak hizmet eden bir parça ışık ve gölge.

Benim için bir fotoğraf bütün bir dünyaydı.

Eğer doğru anı, doğru ışığı, doğru konuyu yakaladıysanız, fotoğraf sadece bir ayna görüntüsü değildi. Bir duyguydu, sizi derinden etkileyen bir şeydi, durup düşünmenizi sağlayan bir şeydi. Onun size baktığı kadar siz de ona bakardınız - her biriniz başınızı biraz eğerek, sindirerek, savunmasız hissederek.

Görüldüğünü hissetmek.

Nice sokaklarında gözlerimi dört açarak dolaştım, herhangi bir ajandaya ya da haritaya bağlı kalmadan her dönüşü olduğu gibi aldım. Fotoğraf makinemi yakınımda, ellerimin arasında, göğüs kafesimin hemen altında tutuyor, parmağım deklanşörün üzerinde geziniyor, doğru anı kolluyordum.

Böyle kendime ait bir günüm olduğunda, saatler güneşli bir öğleden sonrasındaki yoğun sabah sisi gibi dağılıyordu. Kendim olarak var değildim. Yeni üniversite mezunu ve fotoğrafçı özentisi Aspen Dawn değildim. Onun yerine, hepsi de fotoğraf makinemin objektifinden bakan yüzlerce farklı hayat yaşıyordum.

Yepyeni bisikletine binmiş genç bir kızdım, eğitim tekerlekleri yoktu, nefes alırken, ayaklarımı yerden keserken, şansımı denerken korku ve heyecan gözlerimden okunuyordu. Ve ben de onun arkasındaki nazik gözlü, yaşlı adamdım, son bir kez iterken dudaklarımdan sigara sarkıyordu, kırıksıklıklarım

Kız sevinçle kıkırdayarak kendi başına uzaklaştığında gözleri geniş bir gülümsemeyle derinleşti.

Tıklayın.

Deri bozuk para cüzdanları ve anahtarlıklar satan sokak satıcısıydım, sabahın erken saatlerinde dükkân açmaktan yorgun düşmüştüm, müşteri beklerken masamda kısa bir vermiştim. Başım omuzlarımla arasında ağır ağır sallanıyor, eski tişörtümü gözlerimin üzerine kadar çekmiş, bronz ve kıllı kollarımı iri göbeğimin üzerinde kavuşturmıştım. Sadece meditasyon yapıyor olabilirdim. Yorgun olabilirdim. Kendimden daha çok sevdiğim birinin kaybının yasını tutuyor olabilirdim. Hayatın yaşamaya değer olup olmadığını merak ediyor olabilirim.

Tıklayın.

Deniz kenarındaki karşılıklı banklarda sırt sırta oturmuş, biri parka, diğeri suya bakan hem genç adam hem de yaşlı kadındım. Yalnızlığımızın içinde birbirimize yabancıydık. Yabancıydık ama yine de birileri için arkadaş, sevgili, oğul, kız, iş arkadaşı, komşuyduk. Yabancıydık ama yine de her birimizin içinde koca bir insanlık evreni vardı - istekler ve ihtiyaçlar, hayaller ve arzular, geçmiş acılar ve yaralar, kalp kırıklığı ve dirençten oluşan bir orman. Gazetelerimizi okuyoruz. Telefonlarımızı kontrol ediyoruz. Yoldan geçenlere gülümser ve şapkamızı çıkarırız. *Bonjour, bonjour.*

Tıklayın.

Ben bile kızarmış genç bir kızdım, bacaklarım deniz duvarına dayanmıştı, hoşlandığım bir oğlan açık bacaklarımla arasından kayarak yaklaşıyordu. Aç gözlerinin sıcaklığını hissettim, gömleğimin altında dans eden parmak uçlarının serin nemini hissettim, sütyenimin telini izledim. *Biz görünmeziz. Kimse bizi görmüyor. Dünyada hiç kimse bu kadar aşık, dokunmak için bu kadar çaresiz, hayal edilemeyecek kadar mutlu olmamıştı.* O çocuğun kollarında sonsuza dek güvende olacağımı hiç tereddüt etmeden biliyordum. Kalbim temkinli olmam, uyarılarına kulak vermeme için ne kadar bağırsın bağırsın, yine de uzun, siyah tüylü saçları, serin elleri ve kotunun altında saklanan kalın ereksiyonu olan çocuğun içine düştüm.

Tıklayın.

Yeni bir şehirde, yeni bir ülkede, yeni bir dilde ve dünyanın yeni bir köşesinde kaybolmuşum. Güneş suyun ufkunda kaybolana kadar sokaklarda dolaştım ve fotoğraf çektim ve Theo ile rıhtımda ne zaman buluşacağımızı hiç konuşmadığımızı fark ettim.

Sonra kendime Theo'nun neden benimle buluşacağını düşündüğümü sordum. O benim bakıcım değildi. Ya da onun da belirttiği gibi, *benim efendim.*

Bu yorumu, kelimeler dilinden döküldüğünde göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü hatırlayınca ürperdim. Bir tepki vermem için beni dikkatle izlemişti ve aldığı tepkinin istediği tepki olup olmadığını merak ediyordum.

Onu anlamıyordum ve daha da sinir bozucu olanı, *kendimi* de anlamıyordum.
O yakındayken.

Beni yumurta tavası gibi karıştırıyordu ve nedenini anlamaya çalıştıkça kendimi daha da kaybolmuş hissediyordum.

Tekneye dönerken ücretsiz Wi-Fi olan bir kafe buldum ve seyahatlerimden haberdar etmek için kız kardeşime mesaj attım. yaz boyunca kendi başıma dolaşmak yerine Theo'nun teknesinde olduğumu söylediğimde bir sayfa dolusu emoji gönderdi ve hayatımda ilk kez voleybolun nasıl gittiğini sorduğumda, Theo Whitman hakkında bildiğim her şeyi anlatmamı istemeden önce kısa bir "*harika*" cevabını verdi.

Güldüm ve hafıza kartımı karıştırarak sarhoş Audrey ile Nicolette'in geçen gece çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Kamera ekranının bir fotoğrafını çektim ve uzun bir ünlem işaretiyle cevap veren Juniper'a gönderdim.

Onun pis bir playboy olduğunu biliyordum!

Ona yeni bir şeker bebek isteyip istemediğini sor.

Buna gülerek gözlerimi devirdim ve sonra yakında tekrar kontrol edeceğime söz vererek telefonumu bir kenara ittim ve yolun geri kalanını rıhtıma doğru yürüdüm.

Yine de yürürken Juniper'ın Theo'ya ne kadar yakışacağını düşündüm. En az onun kadar güzel, çekici ve akıllıydı. Onun zekâsıyla boy ölçüşebilirdi. Nicolette ve Audrey gibi kızlarla oyun oynayabilirdi ve onları da yenebileceğinden son derece emindim.

Bu düşünceyle kaşlarımı çatarak aklımdan uzaklaştırdım ve dönüş yolunun geri kalanında zihnimin başka yerlerde dolaşmasına izin verdim.

Rampadan ana güverteye geçtiğimde Theo'nun çoktan yata dönmüş olup olmadığını bilmiyordum. Eğer döndüyse de hiçbir yerde bulamadım ve bu yüzden geceyi burada geçirmeye ve onu bir daha gördüğümde tekrar teşekkür etmeye karar verdim. Çektiğim fotoğraflar güçlü fotoğraflardı. Bakmadan bile anlamıştım. Onları çektiğimde hissetmiştim.

Kamaraya döndüğümde mürettebatın alt katta olduğunu duyabiliyordum, muhtemelen geç akşam yemeklerini yiyorlardı ya da belki de Theo tekneden ayrıldığından beri parti yapıyorlardı. Her iki durumda da Joel'in yatağın üzerine bıraktığı notu görmezden geldim.

Geri döndüğümde onları buldum ve bunun yerine yorgunluğuma yenik düşerek kıyafetlerimi çıkardım ve yüzüstü yatağa uzandım.

Yorganın altına bile girmeden uyuyakalmıştım, ama Joel o gece içeri girdiğinde, o da çarşafın altına girmeden önce beni örttüğünü hissettim. Boynumu öptü, önce yavaş ve şefkatliydi ama sonra daha sert öptü, kalçaları kıcıma sürdü, elleri gömleğimin altından göğüslerimi okşadı.

Tekila ve cin karışımı bir içki gibi kokuyordu ve beni özensizlik bana *bir* içkiden daha fazlasını içtiğini söylüyordu. Normalde bu beni rahatsız etmezdi. Ama nedense bu sefer içimi ekşitti. Daha agresif bir şekilde öpüştükçe, nefesimi eşit, bedenimi gevşek tutmak için mücadele ederken kalbim göğsümde daha fazla hızlandı.

Gözlerimi açabilir, kollarında dönebilir ve onun hevesli öpücüklerine kendi öpücüklerimle karşılık verebilirdim. Göbeğinden aşağısını öpebilir, onu ağzıma alabilir ve boşalana kadar sevdiğini bildiğim şeyi yapabilirdim. Külotumu yana kaydırabilir ve içime girmesine izin verebilirdim. *Her şeyi* yapabilirdim.

Bunun yerine, gözlerimi kapalı tuttum, uzuvlarım ağırdı, tamamen tepkisizdim.

Joel pes edip yuvarlanana kadar uyuyormuş gibi yaptım, yumuşak horlamaları dakikalar sonra kabinimizi doldurdu.

Ve az önce reddettiğim erkek arkadaşımın paylaştığım yatağın sessiz karanlığında, Theo Whitman tarafından dokunulmanın nasıl bir şey olacağını neden düşündüğümü anlayamıyordum.

CHAPTER

Eight

Hayatımda hiç milyon dolarlık bir yatta "normal" bir rutin bulacağımı hayal etmemiştim.

Eve döndüğümde, Boulder'da, rutin benim için her şeydi. Kahvaltıda aynı şeyi yer, otuz dakika kadar kitap okur, kalbimi ve vücudumu uyandırmak ve harekete geçirmek için hızlı bir yüksek yoğunluklu interval antrenmanı yapar ve ardından ilk dersime giderdim. Dersler arasındaki zamanı ya kampüste ya da şehirde, dağlarda fotoğraf çekerek, belki de uzaklaşmak için gününbirlik bir geziye çıkarak geçiriyordum. Akşamlarım fotoğrafları düzenlemek, okumak ya da Joel ile vakit geçirmekle geçirdi. Her gün farklılıklar olsa da, beni sabit ve istikrarlı tutan, bana rahatlık veren bir rutinim vardı.

Joel ve ben Amerika'dan ayrıldığımızdan beri özlediğim, beni huzursuz eden şeyin bir parçasıydı.

Ama şimdi, her sabah yeni sularda uyanıyor ya da yeni bir limana yanaşıyor, kahvaltıda aynı şeyleri yiyor, antrenmanımı yapmadan önce biraz kitap okuyor ve sonra gün boyunca ya Theo için fotoğraf çekerek ya da Emma ve diğer hosteslere yardım ederek kendimi meşgul ediyordum. Bunu umursamadığımı fark ettim, hatta Theo için fotoğraf çekmek bile artık ne bekleyeceğimi bildiğim için daha kolay hale gelmişti.

Ayrıca, teknedeki diğer konukların hiçbiri Audrey ve Nicolette kadar kötü değildi - en azından henüz değil.

Yine de her gece güneş battığında bitkin düşüyordum - fotoğrafları düzenlerken ve portföyüm üzerinde çalışırken gözlerim kızarmış ve kurumuştur. Joel kabine geldiğinde, genellikle gece nöbeti için dışarı çıkmadan ya da beni odadan çıkarıp mürettebatın geri kalanıyla takılmak için aşağı sürüklemeyen önce sadece duş alacak ve üzerini değiştirecek kadar uzun sürüyordu. Ve benim bir saat kadar kaldığım yerde, Joel bütün gece aşağıda olurdu.

Bu enerjiye nasıl sahip olduğu beni şaşırtıyordu.

Mürettebat bana alışmaya başlamıştı ve küçük yollarla onlar beni kabullenmeye başlamış gibi hissediyordum. Emma anlamadığım esprileri bana anlatıyordu ve onunla güvertenin altında geçirdiğim zamanın çoğunu Avusturya'daki hayatı ve Colorado'da büyümenin benim için nasıl bir şey olduğu hakkında konuşarak geçirdik. En sevdiğimiz yürüyüşleri karşılaştırdık, göllerin, dağların ve vadilerin resimlerini değiş tokuş ettik ve çocukluk köpeklerimizin hikayelerini anlattık. Bana annesinin lezzetli wienerschnitzel ve tafelspitz'ini anlatırken özlem dolu bir gülümsemeyle karnını tuttu ve ben de pizza kabuğunu bala batırmanın neden hayat değiştiren bir mutfak olayı ve Colorado'da pizza yemenin kabul edilebilir *tek* yolu olduğunu açıklamaya çalıştım.

Emma ile kız kardeşimle ya da Joel ile konuştuğum gibi konuşabiliyordum, sanki bir ömür boyu arkadaşmışız gibi.

Wayland da benim gibiydi, ekiple çok sık takılmazdı ama takıldığı zamanlarda gitarını usulca çalmasını ve zaman zaman sohbete katılmasını dinlemeyi severdim. Ace ve Eric genellikle Joel ile içki içerken, charter hikayelerini paylaşıırken ya da bilek güreşi veya kart oyunlarında yarışırken bulunurlardı.

Ivy ve Celeste bile beni kazanmıştı. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler, dedikodu yapıyorlar ve çalıştıkları şirketlerden anlattıkları korku hikayeleriyle beni güldürüyorlardı. Celeste bir keresinde bir adamın kendisi ve ailesi için on iki çeşit yemek talep ettiğini, ancak hepsinin o kadar çok içtiğini, sızdıklarını ve yemeğe bile gelemediklerini anlattı. Ivy, çarşafı değiştirirken bir kamarada köşeye sıkıştırıldığı ve ana charter misafirinin ayaklarına dokunmasına ve fotoğrafını çekmesine izin vermesi için ona yalvardığı kendi deneyimini anlattı.

Benden farklıydılar ama benim de onlar kadar çalıştığım birkaç haftadan sonra etrafımda rahatlamış ve biraz daha açılmış görünüyorlardı. Ivy hala bana makyaj fırsatı için ağzından köpükler saçıyordu ve Celeste fotoğraflarıma hayran kalmıştı. Her zaman en son düzenlediklerimi görmek isterdi. Ona Nice'te deniz kenarında kucaklaşan genç çiftin fotoğrafını gösterdiğimde parmak uçlarıyla ağzını kapattı, gözleri beni bulduğunda kocaman ve parlaktı. "Neden bilmiyorum ama bu fotoğraf karnımı ağrıtıyor."

Tam isabet.

Yine de, yeni rutinimde kendimi rahat hissetmeme ve mürettebat içinde dostluk bulmama rağmen, kendi başıma geçireceğim günlerin özlemini çekiyordum. Theo'nun benim hizmetlerime ihtiyaç duymadığı, yattan yürüyerek inebildiğim ya da Joel'in beni sandalla kıyıya çıkarabildiği günler, işte bunlar için yaşıyordum. I

Gün ışığının kaybolduğu saatlerde yabancı sokaklarda dolaştım - dinledim, izledim, hissettim. Hayatı etrafımda olduğu gibi yakaladım, belki de başka türlü asla paylaşılamayacak hikayeler anlattım.

Fransa kıyılarında yavaşça ilerledik, adalara atladık ve sonra İtalya'ya girmeye başlayana kadar kıyıya geri döndük. Fransa'yı ne kadar sevdiysem, İtalyan kültürünü daha da cezbedici buldum. Ne yaparlarsa yapsınlar, her zaman yüzde yüz kendileri idi. Yorulmadan çalışıyorlar, ailedeki herkesin etrafında toplanmak için durduğu özenli yemekler hazırlıyorlar, birbirlerini hayatlarının tek amacı buymuş gibi seviyorlar ve sanki bu dünyadaki son günleri olacakmış gibi şarap içiyorlardı. Onlar tutkulu arkadaşlar, sevgililer, komşular ve ev sahipleri idi. Fransa'da fotoğrafını çektiğim insanların çoğu beni görmezden ya da eğlenmediklerini belli eden bir jest yaparken, İtalya'nın insanları meraklıydı. Beni daha yakına davet ettiler, işleriyle ve aileleriyle yakınlaşmama izin verdiler, şarap ve yemek ikram ettiler, işyerlerinin ve evlerinin içini gösterdiler ve bir sonraki adımda nereye gideceğime dair tavsiyelerde bulundular.

Theo'ya gelince?

Başka bir ülkede de olabilirdi.

Nice'teki o sabahtan sonra Theo kendini işe vermiş görünüyordu. Çoğu gün yatta müşterilerini ağırlıyor, ağırlamadığı zamanlarda ise havuz kenarında dizüstü bilgisayarında bir şeyler tıklıyor, salonda telefonda sessiz komutlarla konuşuyor ya da kaşları konsantrasyonla çatılmış bir halde tabletinde bir şeyler okuyordu.

Çalışmadığı nadir zamanlarda rahatlamaya çalışıyordu - *çalışıyordu* diyorum çünkü zaman zaman sadece ona doğru bir bakış atarak işi tamamen bırakmanın onun ilgi alanına girmediğini anlayabiliyordum. Güneşlenmek için üst güverteye uzandığında bile parmakları seğiriyor, dizleri zıplıyor, başı bir o yana bir bu yana savruluyor ve sanki asıl iş hiçbir şey yapmadan uzanmış gibi uzaktan iç çekiyordu.

Beni kahvaltıya götürdüğü o sabahtan beri bana tek kelime etmemişti.

Neden yapsın ki? Akdeniz'de yaz tatilinde olan bu milyarder mi? Ben sadece yatında bedava gezinti yapan kameralı bir kızdım. Ne olmuş yani, benimle birkaç kez konuşmuştu. Ne olmuş, beni Fransa'da kahvaltıya götürmüş.

Sadece kibarlık yapıyordu.

İtalya'nın Vernazza kenti açıklarında demir attığımız gün iki haftadır yattaydık. Karaya çıktım ve sabah ile öğleden sonrayı ortaçağdan kalma balıkçı köyünü fotoğraflayarak, parlak renkli evleri ve kıyıya vuran güzel suları yakalayıp geçirdim. Yine de tercih ettiğimden biraz daha turistik bir yerdi ve yata geri döndüğümde Joel ile birlikte kamarada sakın bir gece geçirmeye hazırdım.

Boynumda fotoğraf makinem ve bir omzuma asılı sırt çantamla odamıza girdiğimde Joel'i yatağımızın altında yarı yolda buldum.

Ya da yatağımızın *içinde* mi demeliydim?

Alt kısmı masif ahşaptı, ancak ek depolama için açılan düğmeli birkaç kapısı vardı. Bazı eşyalarımı oraya koymaya çalıştığımda yerinden kımıldamadıkları için kilitli olduklarını düşünmüştüm. Bu yüzden Joel'i en büyük saklama bölmesinin yarısına kadar girmiş görünce şaşırdım.

"Ne yapıyorsun?"

Joel sesimle sıçradı, başını karyola çerçevesine vurdu ve ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken küfretti. "Kahretsin, Aspen!"

Kaşlarımı çattım ve çantamı şifonyerin üzerine bıraktım. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Hâlâ homurdanıyor ve başını ovuşturuyordu ama nefes almaya ve gülümsemeye zorladı. "Hayır, hayır, özür dilerim. Sadece seni bu kadar erken beklemiyordum." Gözleri yatağın altında olduğu yere kaydı ve depo kapısını hızla kapatıp kilitledi, anahtarı cebine attı.

"Orada ne saklıyorsun?"

"Önemli bir şey değil," dedi sertçe. "Ve aramaya da gitme."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benim için bir sürpriz mi?"

Sırıttı, sonunda ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. "Belki. Yani dikizlemek yok."

İlk öpücüğüne karşı gülümsedim ve sonra fotoğraf makinemin askısını başımdan sıyırıp çantamın yanındaki şifonyerin üzerine koydu. Kollarım bir anda boynuna dolandı, öpüşmelerimiz harareti ve kasıtlıydı, ellerimiz dolaşıyordu.

Onu özledim.

Her gece yanında uyuduğum birini özlemek ne garip bir şeydi. Ama son birkaç haftadır birlikte olmamıza rağmen, sadece ikimiz kaliteli zaman geçirmemiştik. Şimdi ona sarılırken bile kendimi yıllardır koklamadığım tarçın kokusunu içime çekerken, kollarındaki kasların şeklini unutmuşum gibi iz sürerken buldum. Kahverengi gözleri beni izlerken sıcacıktı, gülümsemesi tembel ve tatlıydı.

"Bu gecelik işin bitti mi?" Parmaklarımı kolunda, boynunda ve çenesinin hizasında gezdirerek sordum.

"Öyleyim."

"Ve sen nöbetçi değil misin?" Başını salladı.

"Belki yatağa uzanıp film izleyebiliriz?" Ayak parmaklarımın ucuna basarak boynunu öpmek için sordum. "Ya da film izlemeyiz."

Joel kıkırdadı, ellerimi tutup boynundan çekmeden önce beni uzun uzun ve sertçe öptü. Parmak eklemlerimi öptü ve sonra ellerimi göğsünde tuttu. "Aslında, Theo bize kıyıya gitmemiz için bir gece verdi."

"Sen ve ben mi?!"

"Tüm ekip!" dedi heyecanla. "Claude ve Matthew hariç. Bu gece onların nöbet gecesidir. Ama diğer herkes gidiyor!" Joel iç geçirdi ve dünyanın en şanslı adamıymış gibi başını salladı. "Sana onun çalışılabilecek en iyi patronlardan biri olduğunu söylemiştim. Çok çalıştığımızı ve misafiri olmadığı için bu gece izin alıp İtalya'yı görmeye gitmemiz gerektiğini söyledi. Ivy ve Celeste bar hoplamak için harika bir alan buldular bile."

Kaşlarımı çattım. "Ah..."

"Ne?" Joel temkinli bir şekilde sordu.

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Ben sadece... Birlikte hiç vakit geçirmemişiz gibi hissediyorum. Ben... Ben seni özledim."

"Beni *özlüyor* musun?" Joel gülerek parmak uçlarımı öptü. "Ben buradayım, şapşal. Her gün birlikteyiz. Ve *İtalya'da* harika bir gece geçireceğiz." Son iki kelimeyi, geçen hafta bu dile aşık olduğum gerçeği göz önüne alındığında beni neredeyse rahatsız eden sahte bir İtalyan aksanıyla söyledi.

"Ya kaçarsak?" Dudağımı çiğneyerek sordum.

Joel biraz geri çekildi. "Kaçmak mı? Aspen, patronun partiye gitmek için bir gece izin vermesinin ne kadar nadir bir şey olduğunu biliyor musun? Yarın sabah 10'a kadar rapor vermemiz bile gerekmiyor."

"Biliyorum ama-"

"Bu süslü odada olduğumuz için şimdiden başıma gelmeyen kalmadı," dedi. "Yani, benim aşağıda diğer güverte tayfalarıyla birlikte bir ranzada yatıyor olmam gerekiyordu. Unuttuysan söyleyeyim, sen de bu yatta misafir değilsin."

Ses tonuna ve imasına kaşlarımı çattım. "Bunu biliyorum Joel," dedim usulca.

"O zaman ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Mürettebatla birlikte olmamız gerekiyor."

"Erken miyiz? Bir saat takılıp sonra miyiz?"

Joel başını salladı, kaşları bir yabancıymışım gibi çatılmıştı. "Kendini duyuyor musun? Ne yani, tüm bu egzotik yerleri gezip dolaştığından beri yardımcıyla takılamayacak kadar iyi misin?"

"Ne?" Başımı salladım, bunun nasıl birdenbire bana döndüğünden emin değildim, Joel'in benimle konuşma şeklinden emin değildim. Kendinde görünmüyordu. "Tabii ki hayır."

"Şu anda bir züppe gibi davranıyorsun." "*Züppe mi?*"

"Evet! Bizim gibi çalışmak zorunda değilsin, istediğin zaman tekneden inebiliyorsun, biz bu yatta köle gibi çalışırken *sen* bir düzine farklı yer gördün ve üstüne üstlük bizimle hiç takılmıyorsun. Olsa olsa yirmi dakikalığına aşağıya inip sonra ortadan kayboluyorsun. Herkes bana kızgın olup olmadığını, kavga edip etmediğimizi ya da hep böyle mi davrandığını sorup duruyor. Yıllardır bu insanlara senden bahsediyorum ve sonunda seninle tanışıyorlar ve sen onlarla takılmak isteyeceğin son şeymiş gibi davranıyorsun."

Çenem düştü. "*Burada* olmamın tek nedeni Joel, bana neredeyse yalvarıp birlikte daha fazla zaman geçireceğimizi söylemen," diye hatırlattım ona. "Ve parti yapmak ve tanımadığım bir grup insanın etrafında olmak konusunda ne hissettiğimi *biliyorsun*."

"Onları tanıyabilirsin."

"Sadece seninle olmak istiyorum!" Bağırdım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Seslerin geçtiğini duyduğumda kapıya baktım, ellerimi Joel'den çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Burnumu çektim, başımı salladım ve Theo'nun teklifini neden kabul ettiğimi bir kez daha sorguladım. "Bu ben değilim," dedim elimi salona doğru sallayarak. "Parti. Dedikodu. *Sürekli* başkalarıyla birlikte olmak." Durakladım, kalbim göğsümde sıkıştı. "Sadece hayır demeliydim," diye fısıldadım. "Belki de hiç burada olmasaydım daha iyi olurdu."

Joel iç çekip kollarını açmadan önce uzun bir süre sessiz kaldık. "Buraya gel."

İlk başta tereddüt ettim ama Joel gözlerindeki anlayışla beni izlediğinde ona doğru adım attım ve beni kollarıyla sardığında kucaklamasına karşılık verdim.

"Seni burada istiyorum, tamam mı? Burada olduğun için mutluyum." Saçlarımı öptü. "Ve birlikte daha çok zaman geçireceğiz, sadece ikimiz. Söz veriyorum. Tamam mı? Ama bu gece özel bir gün. Lütfen, gel takılalım. Herkesle birlikte olmanın en sevdiğin şey olmadığını biliyorum ama *İtalya'dayız*." Sanki kafasına dank etsin diye durakladı. "Sadece bir gece. Lütfen."

Göğsümde bu kez suçluluk duygusundan kaynaklanan bir başka sıkışma hissettim. Benden çok şey istemediğini, sadece sineye çekip bir geceliğine dışarı çıkmamı istediğini biliyordum.

Ama ben gitmek istemedim.

Ve ilk kez, eğer istemiyorsam, yapmak zorunda olmadığımı karar verdim.

"Yorgunum Joel" dedim, ellerimi göğsüne bastırarak gözleriyle buluştum.

"Bunun nadir bir durum olduğunu biliyorum, ama ben buna hazır değilim."

Joel'in bir sonraki nefesi sakindi, ancak çenesinin duruşundan mutlu olmadığını anladım. Sonunda başını salladığında her zamanki sıcak kahverengi gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. "Tamam. O zaman kalıyoruz."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Sorun değil. Sen gitmelisin. Dediğin gibi, onlarla aşağıda olmadığın için zaten başın belada."

Joel kaşlarını çatı, gözleri benimkileri aradı.

Ona el salladım. "Git. Gecenin tadını çıkarmalısın ve Vernazza çok güzel. Orayı görmeni istiyorum. Eğlenmeyi hak ediyorsun."

"Emin misin?" diye sordu kollarımı ovuşturarak. Gülümsedim. "Evet. Eminim."

Joel alnımdan öptü ve bana tekrar sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Böyle patladığım için özür dilerim, sadece stresli bir gündü." Elleriyle kollarımı çerçeveyeyleyerek geri çekildi. "Belki yarın bir film gecesi yapabiliriz? Eğer havandaysan bir kadın filmine bile katlanabilirim," diye ekledi göz kırparak.

Başımı salladım ama zoraki gülümsemem, gitmesinde bir sakınca görmediğim konusundaki ısrarım kadar sahteydi. "Bu bir randevu."

Joel beni tekrar öptü ve sonra beni bıraktı, duş alıp giyinirken ve akşam için hazırlanırken gün boyunca olanları sıraladı. Sırtımı yatak başlığına yasladım, dinledim, yeri geldiğinde güldüm, bir yandan da şifonyerin üzerindeki fotoğraf makineme bakıyordum, siyah ve gümüş rengi ben baktıkça netleşiyordu.

İşini bitirdiğinde yakışıklı görünüyordu, lacivert bir şort ve kumaşın her yerine lacivert çapa işlenmiş beyaz bir düğme giymişti. Beyaz, her gün güneşte çalışmaktan bronzlaşmış yüzünü ortaya çıkarıyordu ve genellikle dağınık olan kahverengi saçlarını tarayıp ayırarak bana üniversite arkadaşlarımızla Boulder'da çıktığımız geceleri hatırlatıyordu.

Bir anda Joel'in keyfi yerine geldi ve kolonya sıkıp yanağıma son bir öpücük kondurduktan sonra eve döndüğünde beni kaşıklayacağına söz vererek kapıdan çıktı.

Ve orada, yatağımızda tek başıma oturmuş, mürettebat merdivenlerden ana güverteye çıkarken kahkaha seslerini dinliyordum.

CHAPTER

Nine

Uyuyamadım.

Yorgun olmama ve yatağımızın çarşaflarının altında sıcak ve rahat bir şekilde *Guinevere*'i izlememe rağmen zihnim durmak bilmiyordu. Tırnaklarımı kemirdiğim yerden ayağımı yorganın altında zıplattığım yere kadar huzursuzdum. Bu yüzden, filmin yaklaşık yarısında, yürüyüş yapmak için filmi durdurdum.

Kimsenin olmadığı bir teknede olmak çok garipti. Mühendislerden Matthew ve baş aşçı Claude'un bir yerlerde nöbet tuttuklarını biliyordum. Ama genellikle, biriyle karşılaşmadan önce on adımdan fazla yürüyemezdim - Ivy bir odayı temizliyor, Ace ana güvertede koşuşturuyor, Emma ve Eric günün güzergahını tartışıyor, Kaptan Chuck kahvesini yudumlarken şapkasını bana doğru eğerek gülümsüyordu. Bu gece, iş ve sohbetin sürekli uğultusu kesilmiş, yerini tekneye vuran suyun sessiz sesi almıştı.

Hırkamı etrafıma biraz daha sıkı sardım, keşfederken ayaklarımın altındaki serin tik ağacını hissettim. Parmak uçlarımla ana güvertedeki barın pahalı mermerini izledim, sahibinin güvertesindeki salonda parıldayan kristal avizeyi seyrettim ve güneşlenme güvertesine çıktığımda tuzlu temiz havayı derin bir ciğerime çektim.

Şimdiden kalp atışlarım daha düzenli, nefes alış verişlerim daha düzgündü ve merdivenlerin başında gözlerimi yıldızlara dikmiş, derin derin nefes alıp veriyordum.

Çok küçük olduğumu ve dolayısıyla sorunlarımın da öyle olduğunu görmek yararlı bir hatırlatmaydı.

"Ah, ben de burada yalnız olduğumu sanıyordum."

Derinden gelen sesle sıçradım, gözlerimi yukarıdaki ilk çeyrek aydan çekip alışmalarına izin verirken defalarca kıırtım. Yavaşça, bir figür geldi

Havuzun diğer tarafındaki jakuzide karanlık bir gölge belirdi. Gözlerim alışıkça Theo'nun uzun, hafifçe bükülmüş burnunu ve kare çenesini daha iyi tanıdım.

"Tanrım, çok özür dilerim," diye , merdivenlere yönelmiştim bile.

Theo kıkırdadı ve iki elini de sudan çıkarırken arkamda suyun şırıltısını duydum. "Hayır, hayır, lütfen kal."

Başımı sallarken yanaklarım alev alev yanıyordu, bir ucube gibi boşlukta kaybolmuş olmaktan o kadar utanmışım ki reddedecek doğru kelimeleri bile bulamamışım. "Eminim mahremiyet istiyorsunuzdur, böldüğüm için özür dilerim."

"Bugün bir insanı delirtecek kadar mahremiyet yaşadım," diye ısrar edince omzumun üzerinden geriye baktım. "Ve belli ki yapacak bir şeyler arıyorsun, değil mi?"

Yanağımı çiğnedim.

Theo, "Git üstünü değiştir ve geri gel," dedi.

"Ben... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Kamaranda tek başına oturmak da öyle mi?"

Gözlerini o mesafeden net olarak göremiyordum ama tenimde sıcak güneş ışınları gibi hissediyordum. Joel ve ekibin geri kalanıyla çıkmayı reddetmişim ama Theo'yla birlikte olma teklifinin cazip bir yanı vardı.

Reddetmek için bir sebep daha.

Aramızda bir anlık bir duraksama geçti ve sonra Theo ayağa kalktı, buharlı su göğsünden ve karnından aşağı akıyordu, ay ışığının aydınlattığı dereler.

"Git üstünü değiştir ve bu jakuziye gir, yoksa oraya gelir ve seni sürüklerim."

Sesi üzerime çarpan bir dalga gibi omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi başımı salladım ve merdivenleri atlayarak odama döndüm. Hayatımda hiç olmadığım kadar çabuk üstümü değiştirdim ve sonra mayolu vücuduma bir havlu sararak geri döndüm.

Tekrar yanına gittiğimde Theo gülümsedi ve ıslak eliyle küvette karşısına oturmamı işaret etti. Sonra viskiye benzeyen bardağını aldı ve yudumladı, ben parmak uçlarımla suyun kenarına doğru ilerlerken gözleri beni hiç bırakmadı.

Tanrım, başka tarafa bakmasını ne kadar isterdim.

Ama utanmıyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme, kaşlarında bir kavis, eli hala bardağa sarılıydı.

Sağa sola baktım, sanki havluyu bırakmamı zorlaştıran *başka* birinin gelme olasılığıymış gibi. Gerçek şu ki, bunu yapacak güveni bulmak için başka tarafa bakmam gerekiyordu.

Umutsuzca gündelikmiş gibi göstermeye çalıştığım derin bir nefesle havluyu çektim ve küvete girmeden önce yakındaki sandalyelerden birinin arkasına sardım. Başımı kaldırıp Theo'nun beni izleyip izlemediğine bakacak kadar cesur olmadığım için gözlerimi hep sudan ayırmadım. Su son derece ılıktı ve göğsüme kadar suya battığımda iç çekerek suyun içinde eridim.

Sonunda bakışlarımı kaldırdığımda Theo'nun bakışlarıyla karşılaştım.

Yüz ifadesi artık farklıydı; sırtması gitmiş, kaşları çatılmıştı. Boğazını temizleyip içkisini küvetin kenarına koymadan ve elini küvetin etrafına bırakmadan önce adem elmasının sallanışını gördüğümü sandım. "İşte," dedi, dudakları tekrar düşmeden önce biraz yukarı kıvrıldı. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve bir iniltiyle suyun derinliklerine gömüldüm. "Şu ana kadar ağrım olduğunu fark etmemiştim."

"Kıyıda çok mu yürüdünüz?"

Gülümsedim ve başımı küvetin kenarına yaslarken gözlerimi kapattım. "Kesinlikle alışık olduğumdan daha fazla."

"Bir dahaki sefere sizin için bir araba ayarlayabilirim," diye teklif etti Theo.

"Eğer istersen."

Başımı salladım, gözlerimi açtığımda onu buharlı suyun karşısında buldum. "Sorun değil. Yürümeyi tercih ediyorum - bu şekilde daha çok şey yakalıyorum. Sadece kendimi kaptırmaktan kendimi alamıyorum. Sonunda vücudumu eğittiğimden daha fazla kilometre yürüyorum."

Theo rahatladı, viskisini yudumladıktan sonra tekrar bir kenara koydu. Arkasından telefonuna uzandı. "Sanırım numaranı almalıyım."

Başım dinlendiğim yerden bir çırpıda kalktı, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

"Kıyıdayken kaybolursan ya da tekneye geri dönmek istersen diye," diye açıkladı ve sonra ayağa kalktı, su daha önce olduğu gibi çıplak göğsünden aşağı damlıyordu. Ama bu sefer güvertenin karşısında, merdivenlerin yanında değildim. Bu kez ondan sadece birkaç metre uzaktaydım - bana doğru ilerlerken yavaşça kapattığı mesafe, telefonunu bana doğru uzattı. "İhtiyacın olduğunda benimle iletişime geçebileceğini ve benim de seninle iletişime geçebileceğimi bilmek beni daha iyi hissettirecek."

Theo üzerimde yükseldiği yerde durdu, arkasındaki ay ışığı yüzünü bir gölgeden başka bir şey yapmıyordu. Gözlerini deşifre edemiyordum, sadece karnındaki vadileri ve çıkıntıları, mayosunun eteklerine kadar inen derin V kesimi .

Yutkundum ve telefonu elinden aldım. Joel'de benim, bende de onun numarasının olduğunu, yani gerçekten bir şeye ihtiyacım olursa erkek arkadaşımı arayabileceğimi ya da mesaj atabileceğimi söylemeyi düşündüm.

Ama Theo'nun iki kez sormayı sevmediğini zaten .

Ayrıca, ya Joel çalışıyorsa ve bir şeye ihtiyacım olduğunda telefonu yanında değilse?

Belki de numaramın onda olması iyi bir fikirdi. Ne olur ne olmaz.

Rehber uygulamasına gelene kadar ekrana dokundum, adımları ve numaramı hızlıca girdim ve telefonu ona geri verdim. Theo gülümsedi ama daha önce oturduğu yere geri dönmek yerine yanımdaki suya indi.

"İşte," dedi, ekranda bir şeylere dokunarak. "Sana mesaj attım, böylece benim numaram da sende olacak."

Theo telefonunu bir kenara bıraktı ve bardağını almak için ayağa kalktı, sonra tekrar yanıma geldi, bir kolunu küvetin arkasına sarkıtmış beni izliyordu.

"Kıyı nasıldı? Hayal ettiğiniz türde fotoğraflar elde edebildiniz mi?"

"Bu..." Gülümsedim ve son birkaç haftanın anıları aklımdan geçerken başımı salladım. "Kesinlikle inanılmaz. Hayat değiştirici. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

"Öyle mi? Şimdiye kadar en sevdiğin yer neresiydi?"

"Portofino'yu çok sevdim," dedim. "Oradaki insanlar çok cana yakındı, aydınlık evler, küçük gizli geçitler ve sokaklar. Bir filmin içinde olmak gibiydi." Durakladım. "Ve Nice," diye ekledim sessizce. "Nice'i sevdim."

Theo başını salladı. "Ben de."

"Oh, öyle mi? Orada iş dışında ne yaptın?" "Güzel bir kızla kahvaltı ettim."

Yüzümdeki kan çekildi ama Theo sadece gülümsedi ve bir kadeh daha içerken bardağının üstünden rahatsızlığımı izledi.

"Hiç izin aldın mı, yoksa hep çalışıp hiç oynamadın mı?" Yorumunu ve bunun tenimi nasıl ısıttığını görmezden gelerek sordum.

Theo iç çekerek küvette biraz daha alçaldı. "Sanırım yaşlandıkça daha fazla keşfediyorum ki, benim için iş hayatın her zaman var olan bir parçası. Boş zaman diye bir şey yok."

"Görünüşe göre burada sizinle birlikte seyahat edecek birini işe almanız gerekiyor," dedim. "Bir Tatil İnfazcısı."

O da buna güldü. "Öyle mi?"

"Seni rahatlamaya çalışırken gördüm," diye yorum yaptım. "Bir balığın uçmaya çalışmasını izlemek gibi."

"Demek beni izliyordunuz, Bayan Dawn?"

Gülümsemem kayboldu.

Theo sadece kıkırdadı ve viskisinden biraz daha yudumladı. İçkinin yakıcılığı karşısında dişlerini emdi. "Dürüst olmak gerekirse, benim için de böyle bir his var - sanki kendi alanımın dışındaymışım gibi. Dinlenmek benim için rahatsız edici. Kurdeşen dökmeden sadece turist olarak bir günün tadını çıkarmaya çalışmayı düşünemiyorum bile." Omuz silkti. "Ama bu insanların algıladığından farklı. Çalışmayı *seviyorum*. Bundan zevk alıyorum. Böyle olması için çok çalıştım. Ve derler ki, eğer yaptığın işi seviyorsan..."

"Hayatında bir gün bile çalışmayacaksın." Bardağını bana doğru eğdi. "Aynen öyle."

"Sanırım anlayabiliyorum," dedim. "Yani, eğer fotoğrafçılıktan para kazanmaya başlarsam, ben de bir gün bile izin isteyeceğimi sanmıyorum. Para almadığım halde fotoğraf makinemi elimden bırakmak yeterince zor."

"Yapacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde. "Hayatını bundan kazanacaksın. Ama kötü haber vermekten nefret ediyorum - finansal etkileri olduğunda yaratıcılığınız üzerinde baskı yaratacaktır."

"Üzerinizde baskı yaratıyor mu?"

Theo bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. "Hem evet hem hayır. Benim işim biraz daha az yaratıcı ve daha teknik. Eskiden kod yazmayı çok severdim ama artık bu işlerden çok uzak kaldım. Daha çok stratejiye odaklanmış durumdayım ve bir öğleden sonra müşterilerimi cezbedip bir akşamı da bir sonraki yazılım güncellemesinin hem onlara hem de bize nasıl fayda sağlayabileceği üzerine kafa yorarak geçiriyorum."

"Bana düşüncelerinizle baş başa kalmaktan hoşlanmıyormuşsunuz gibi geliyor."

Theo kaşlarını çattı, gözleri benimkilerle buluşana kadar yavaşça döndü. Beni izleyişinden daha önce kimsenin ona böyle bir şey söylemediğini anladım.

Nice'de bana yaptığı gibi, onu da aşağı çekip çekmediğimi merak ettim.

"Ve," diye ekledim, anı hafifletmeyi amaçlayarak. "Sanki hayatında biraz daha eğlenceye ihtiyacın varmış gibi."

Theo'nun ifadesi gevşedi. "Öyle mi? Peki eğlenmek için ne yapmalıyım?"

Omuz silktim. "İş yerine zevk için bir kitap oku. Bir film izleyin. Bir enstrüman öğren. Bir konsere git. Saçma sapan miktardaki parayı alışveriş yapmak ya da havalı bir restoranda yemek yemek için kullan. Bir uçurumdan atlayın."

"Uçurumdan atlamak mı?" diye gülerek yineledi. "Bir insana onun hakkında ne hissettiğini söylemenin bir yolu da bu."

"Yani atlamak gibi!"

"Tabii. Sorun değil. Bakalım sana bir daha Akdeniz'de bir yatta tüm masrafları ödenmiş bir seyahat teklif edecek miyim?"

Güldüm, başımı arkaya attım ve bu iyi hissettirdi - sesin içimde yankılanması, Theo'nun gülümsemesinin bu sesle genişlemesi.

Sonra kahkahalar azaldı, Theo'nun gülümsemesi soldu ve tekneye usulca vuran dalgalardan başka bir şeyin olmadığı sessiz gecede, aniden ve nefes nefese Theo Whitman'la birlikte jakuzide yarı çıplak olduğumun farkına vardım.

"Ee," dedi bir süre sonra. "Odadaki mor fili ele alalım mı?"

Kalbim göğsümde durdu ve keskin bir gümbürtüyle hayata geri döndü. "Bu ne fili?"

"Neden diğerleriyle birlikte kıyıda değilsiniz?"

Bir sonraki nefes verişimde suyun daha derinlerine battım. "Oh," dedim, içimi bir rahatlama kapladı, ama onun yerine başka neyi kastetmiş olabileceğinden emin değildim. "Bütün gece parti yapamayacak kadar yorgundum," dedim omuz silkerek. "Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum - bütün gece takılmak için bütün gün çalışmak ve her şeyi tekrar yapmak için erken kalkmak."

"Kesinlikle özel bir tür insan gerektirir," diye onayladı Theo. Sonra parmaklarını dalgınca bardağının kenarına vurdu, gözlerini arkamdaki merdivenlere dikti. "Joel seninle kalmadı mı?"

Bütün gece unutmaya çalıştığım şeyi hatırlayınca midem bulandı. "Hayır... ama sorun değil. Gemiden inip İtalya'yı göreceği için çok heyecanlıydı. Onu suçlamıyorum."

"Eminim ikiniz birlikte çok zaman ." Gülümsedim.

En azından gülümsediğimi

sanıyorum. "Evet."

Theo başını eğdi. "Yine yapıyorsun." "Neyi yapıyorum?"

"Dilini ısırarak. Gerçekten istediğin şeyi söylemenin tatminini kendinden esirgemek."

Kaşlarımı çattım. "Ben... Ben onun gitmesini istedim. Eğlenmesini istedim, bunu hak ediyor."

"Peki ya sen?" Theo sordu ve aramızda çok az bir mesafe olmasına rağmen, sanki küvetin sıcaklığının kaynağı oymuş gibi bana yaklaştığını hissettim. "*Sen neyi hak ediyorsun?*"

Theo beni izlerken nefesim göğsümde sıkıştı, dudaklarım bir nefesle ayrıldı. Bu kadar yakından, karanlıkta bile, o mavi alacakaranlık gözleri o kadar çarpıcıydı ki nutkum tutuldu. Ve bakışları hiç dalgalanmadı, dudaklarından bir kıkırdama çıkana kadar çok zaman geçmedi.

"sizi gerçekten rahatsız ediyor, değil mi? Başkaları yerine kendini düşünmek."

Cevap vermedim. Kendime nasıl nefes alacağımı hatırlatmakla meşguldüm.

Gir ve çık.

Nefes al.

Nefes ver.

"Sanırım ne olduğunu biliyorum," diye düşündü Theo. Sonra arkasına yaslandı ve baş dönmesini gidermem için bana yeterince alan bıraktı. Bardağında kalanı bitirdi ve beni işaret etmeden önce bir kenara koydu. "Birini incitmekten ya da yargılanmaktan korkuyorsun. Gerçekte ne istediğini söyleyerek huzuru bozacağından korkuyorsun."

Kaşlarımı çattım, ağzımı açtım ama hangi kelimeleri söyleyeceğimden emin değildim. "Ben... Ben..."

"Bu en gerçek haliyle eş-bağımlılıktır," diye devam etti. "Kendinize ne istediğinizi sormak ve sonra bunu yapmak yerine, kendinize başkalarını neyin mutlu edeceğini, onları neyin iyi hissettireceğini soruyorsunuz."

Başımı salladım ama sözlerinin gerçekliği hareketimi yapışkan ve yavaş hissettirdi.

". Dürüst olamayacak kadar korkuyorsun."

"Ben değilim!" Bu kez daha yüksek sesle, Theo'nun başını eğmesine yetecek bir kararlılıkla söyledim.

"Tamam o zaman," dedi ve çenesinin üzerinden kayarak alt dudağının dibiyle buluşana kadar suya daldı. Ay ışığının yansıttığı

Bana yaklaşırken sudan gözlerinin içine baktım. "Bana doğru bir şey söyle."

Yutkundum, o yaklaştıkça kalbim daha da hızlanıyordu. Bir santim bile yaklaşsa bayılacağımdan emin olduğımda, geriye doğru uzandı, suyun üzerinde kendini uzattı ve tekrar dik oturmadan önce bir an yüzdü, su göğsündeydi.

Bana baktı.

Bekliyordu.

"et," dedi. "Bana hiç yüksek sesle söylemediğın kadar doğru bir şey söyle."

Bu saçma istek karşısında kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ofladım. Theo sadece kaşlarını kaldırdı.

"Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Sizden istediğım çok şey var, Bayan Dawn," dedi ve suyun üzerinde kayarak o kadar yaklaştı ki nefesini burnumda hissettim. Uzun bir süre beni izledi, gözleri bir ileri bir geri gidip geldi, bir sonraki nefesimde göğsümün nasıl kabardığını fark edince dudakları biraz kıvrıldı. "Bana daha önce hiç kimseye söylemediğın bir şey söyle."

Gözleri üzerimdeyken ve suyun buharı aramızda sürüklenirken olanları açıklayamazdım. Tüylerim diken diken oldu ve suyun altında parmaklarım sanki Havva'yımışım da yasak meyveye uzanmamak için onların üzerine oturmam gerekiyormuş gibi kalçalarımın altında kıvrıldı.

"Haklısın," diye fısıldadım. "Korkuyorum."

Theo başını salladı. "Bana başka bir şey söyle, bilmediğım bir şey." "Bana bakışını seviyorum."

Kelimeler dilimden yağ gibi aktı, çıkarken de çekingenliğini yok etti. Onları söylediğime inanamıyordum.

Onları geri almak için kendimden geçmediğime inan.

Theo burnundan sert bir nefes aldı, burun delikleri biraz açıldı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Dudakları konuşmak ister gibi aralandı ama bir şey onu engelledi.

Etrafımızda gece canlandı.

Su bir fırtınaya kapılmış gibiydi, ani bir esinti onu eskisi gibi yumuşak bir şekilde alıştırmak yerine çarpmaya gönderdi. Bir şekilde kıyıdan gelen kahkahaların suyun üzerinde süzüldüğünü duydum. Bir şekilde

Aydaki her kraterin Theo'nun gözlerine yansıdığını gördüm. Birden gökyüzündeki her bir yıldızın titreşimini hissettim, içimde bir bas davul gibi mırıldandım.

"Senin sıran," dedim ve karşılığında ona doğru eğildiğimde bedenimi başka birinin ele geçirdiğine yemin edebilirdim. "Bana doğru bir şey söyle."

Theo yutkundu ve bu basit düşüncenin bende yarattığı etki açıklanamazdı. Boğazının kıvrımını, boynunun köprücük kemiğiyle birleştiği çukur bölgeyi izledim ve bacaklarımın arasından sıcak ve büyüleyici bir şey kaydı. Her kasım sıkılaştı, ateş ve buzdan oluşan bir çılgınlık ve hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir acıya karşı dizlerimi birbirine kenetledim.

"Doğru bir şey mi?" diye sordu usulca.

Başımı salladım, dudaklarım kendiliğinden ayrıldı.

Burnundan bir kahkaha nefesi geldi ve sanki ona imkânsız bir görev sormuşum gibi neredeyse belli belirsiz başını salladı. Sonra yavaşça suyun içinde süzüldü, gittikçe yaklaştı, ta ki birkaç dakika önce sahip olduğum güven bir duman bulutu içinde yok olana kadar.

Bakışlarının yoğunluğu karşısında yutkundum ve kürek kemiklerim küvetin kenarına çarpana kadar avıymışım gibi ondan uzaklaştım.

"Ben her zaman istediğimi alırım," diye mırıldandı, burnu benimkinin ucunu sıyrıp geçerken.

"Bilmediğim bir şey," dedim, kendi sözlerini yüzüne vurarak.

Gözlerini benimkilere dikti ve dudaklarının köşesi sanki can sıkıntısından oyuncak kutusundan çıkardığı, tamamen onun merhametine kalmış bir oyuncakmışım gibi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Suyun altında, sıcak parmak uçları uyluğumun dış tarafına değdi - dizimin hemen üstünde ve bir sonraki nefesim boğazımda düğümlenirken hiç hissetmediğimi sorgulamama yetecek kadar hafifti.

Theo aniden geri itildi, sanki Musa'ymış gibi su onun için yarıldı. Nefesim bir tekmeyle bana geri gelirken döndü ve oksijen ciğerlerimi yakarken tek bir akıcı hareketle kendini sıcak küvetten dışarı itti.

Sonra bana döndü, saçlarından, göğsünden, kollarından ve karnındaki şişliklerden su damlıyordu. Çenesi sabit, kolları sert, sırtı düz ve omuzları dikti.

Ama gözlerim, kumaşın her bir santimini ortaya çıkardığı ıslak şortuna doğru uzanan büyük bir çıkıntının olduğu yere kilitlendi.

Theo nereye baktığımı biliyor olmalıydı. Onu nasıl etkilediğimi şimdi görebildiğimi biliyor olmalıydı ama o kaya gibi sağlam, gururlu ve utanmadan duruyordu.

Ve o buz gibi sıcak elektrik pırıltısı beni yine özümnden vurdu, suyun altında kıvranmama neden oldu.

Theo başka bir şey söylemeden arkasındaki sandalyenin arkasından havlusunu aldı, beline sardı ve ağır, ıslak ayak seslerinin onu güverteden geçirip merdivenlerden aşağı indirmesine izin vererek beni bir kez daha oyuncak kutusunda bıraktı.

Daha sonra odama döndüğümde, ona numaramı verdikten sonra bana gönderdiği mesaja baktım.

Bonjour.

Kelime artık bir anlam ifade etmeyene, harfler bulanıklaşana ve heceler kelimenin yazıldığı dilden daha yabancı hale gelene kadar ona baktım.

Sonra elimdeki telefon çaldı ve yeni bir mesaj geldi.

İyi geceler, Bayan Dawn.

CHAPTER

Ten

Joel sözünü tuttu.

Ertesi gece, onun vardiyasından sonra ve ikimiz de ekibin geri kalanıyla hızlı bir akşam yemeği yedikten sonra, birlikte yatağa girdik ve bir film açtık. Joel bana , yeri geldiğinde güldü, ben ise gözlerimin odaklanmasına izin verdim ve her zaman biraz geç güldüm.

Filmi gerçekten izlemek için kendimi azarlamakla çok meşguldüm.

Teknik olarak yanlış bir şey *yapmamış* olmama rağmen dün gecedan sonra kendimi dünyanın pisliği gibi hissediyordum. Aklımda, sözler de eylemler kadar etkiliydi ve Theo'ya söylediklerime inanamıyordum. Daha da ötesi, jakuziden çıktığında gördüklerime inanamıyordum. Telefonuma ondan gelen basit, nazik ve masum mesajlar bile beni rahatsız ediyor gibiydi, sanki utanmam gereken bir şeymiş gibi, Joel bir dahaki sefere tuvalete gitmek için kalktığında onları ve numarasını aceleyle silmeliymişim gibi.

Hissettiğim suçluluk duygusundan, içimde çalan uyarı zillerinden kurtulamıyordum - Joel filmin son yirmi dakikasını beni paylaştığımız yatağın çarşafına yatırmak için görmezden geldiğinde bile. Gemiye bindiğimden beri ilk kez acele etmedi, beni her yerimden öptü ve nihayet içime girmeden önce ön sevişmeyle beni çılgına çevirdi.

O da orgazm olsun diye orgazm taklidi yaptım. Sonra ikimiz de uykuya daldık.

Ertesi gün, kendimi düzeltmeye yemin ettim. Önemli bir şey değildi. Ne olmuş yani, biraz aşık olmuşum. Bu normaldi. İlişkisi olan pek çok insan aşık olurdu. Ve ne olmuş yani, jakuzide Theo'ya rastlamıştım. Ne olmuş yani, onun ısrarı üzerine ona katılmışımdı. Ne de olsa sahibi oydu. Ne yapsaydım?

O gece olanların geri kalanını görmezden gelmeyi seçtim ve kaçınma taktiklerim o kadar işe yaradı ki birkaç gün sonra bunların hepsini hayal edip etmediğimi merak ettim. Teorime Theo'nun benimle konuşmaması, mesaj atmaması ya da bana da yardımcı oldu. O yine işine bakıyor, gemiye müşteri getiriyor ve kıyıdaki işleriyle ilgileniyordu. Gerektiğinde benden kendisi için çalışmamı istedi - genellikle Wayland'a kendisi yerine bana söylemesi talimatını vererek - ve izinli olduğu günlerde gözlerden uzak kaldı.

Bir yanım tavsiyemi dinleyip dinlemediğini, kıyıda aptalca bir turistik atraksiyon yapıp yapmadığını ya da gerçek bir gün geçirmek için kendini zorlayıp zorlamadığını merak etti.

Diğer yanım ise onu düşündüğüm için bileğimi tokatladı. Neyse ki, önümüzdeki birkaç hafta boyunca meşgul olmayı başardım, İzin günlerimde La Spezia, Pisa ve Portoferraio gibi kültür açısından zengin yerleri keşfediyor ve çağrıldığında Theo için çalışıyordum. Onun misafirlerine alışmıştım. Onlarla nasıl başa çıkacağımı, onları nasıl memnun edeceğimi ve akıl sağlığımı nasıl koruyacağımı biliyordum.

En azından Roma yakınlarındaki sahil şeridine varana ve mürettebatın geri kalanının geçmiş yıllardaki charter çalışmalarından bahsettiklerini duyduğum korkunç deneyimleri ilk kez tadana kadar.

Cehennemi andıran, inanılmaz derecede kaba ve şamatacı bir grup adam sıcak ve güneşli bir günde Fiumicino yakınlarındaki bir rıhtımda yata bindi. Hangi şirketten olduklarını asla öğrenemedim ama ben ve mürettebatın geri kalanı tarafından *la sporcizia* olarak tanındılar.

Çevirisi: *Pislik*.

Diğer konukların çoğu iki ila dört kişilik küçük gruplar halindeyken, bu on iki İtalyan erkekten oluşan büyük ve gürültülü bir gruptu. Yattaki ilk günlerinde giydikleri takım elbiseler, profesyonelliklerinin ulaşabileceği en son noktaydı. Ve sadece birkaç saat boyunca davranışlarını izledikten sonra, Theo'nun onların maskaralıklarına katlanabilmesi için önemli bir müşteri olmaları gerektiğini anladım.

Gerçi onlara karşı diğerlerine kıyasla daha sertti ve konferanslar, kıyıdaki toplantılar ve stratejik planlamayı içeren sıkı bir günlük programa uymalarını sağlıyordu. İş ilişkisinin doğasını anlamamıştım ama bir o yana bir bu yana çekştirildikten, hayatımın en saçma fotoğraflarından bazılarını çekmem istendikten ve Ivy ile Celeste'e anlatacak kendime ait bir hikâyem olduktan sonra biliyordum - adamlardan birinin beni ana güverte salonunda yalnız yakalayıp Theo'nun uzanırken çekilmiş fotoğrafları için on bin dolar ödemeyi teklif etmesi sayesinde

güneşlenme güvertesinde üstsüz - bitkin düşmüştüm ve karaya çıkmaları için fazlasıyla hazırdım.

Misafirlerimizle sorun yaşayan tek kişi de ben .

Yemek günü Japonya'dan taze olarak getirilmesini istedikleri özel bir tür yağlı ton balığı suşisi de dahil olmak üzere egzotik ve pahalı yemek talepleriyle şefleri zor durumda bıraktılar. Emma, erkeklerin gemide bulundukları her gece temalı bir parti verme ısrarları karşısında saçlarını yolmaya hazırdı. Ivy ve Celeste her sabah odaları temizledikten sonra bitkin ve perişan görünüyorlardı ve Joel ile Ace şafaktan akşama kadar çalışıyor, kıyıya çıkma ya da jet skileri çıkarma taleplerini kolaylaştırıyor ya da hosteslere ev sahipliği yapma ve havuz kenarında içki servisi yapma konusunda yardımcı oluyorlardı.

Klima ünitesi bozulduktan sonra mühendisler bile zor anlar yaşadı. Kaptan Chuck soğukkanlılığını koruyabilen tek kişi gibi görünüyordu ve bu cehennem çilesi boyunca geri kalanımız için sağlam bir kaya gibiydi.

La sporcizia nihayet ayrıldığında, gemide evrensel bir rahatlama hissi vardı. Theo, ertesi akşam zor misafirlerle ilgilendikleri için teşekkür etmek amacıyla bir mürettebat havuz partisi düzenleyeceğimizi duyurduğunda, bu rahatlama iç çekişi bir kutlama tezahüratına dönüştü.

En azından benim dışımdaki herkes için.

Haberi aldıktan kısa bir süre sonra Celeste, "O gerçekten de *gelmiş geçmiş* en iyi gemi sahibi," dedi. Hepimiz aşağıda mürettebat mutfağındaydık ve benim dışımda herkesin elinde hak edilmiş bir içki vardı. "Demek istediğim, çoğu zaman böyle bir grubu idare ettikten sonra bir gece dinlenirsin ve sonra her şeyi yeniden yapmak için kalkarsın. En kötü günlerde, sabah tekneden inerler ve siz o akşam bir sonraki charter'ı karşıyorsunuz." salladı, koyu renk gözleri hiç görmediğim kadar yorgun ve yıpranmıştı. "Theo bir tanrı."

Ivy kıkırdadı. "Onu bunu bilmem ama en azından bize acıyor." Sonra gülümsemesi çiçek açtı. "Bir *havuz partisi*," dedi başını sallayarak. "Bu epik olacak."

"Gidiyor musun?" Emma beni dürterek sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum..."

"ama," dedi Celeste. "Gelmek zorundasın! *Sen* bile *la sporcizia*'ya doymuşsun. İlk gerçek konuk deneyimini kutlamalısın."

"Partiler pek bana değil," dedim - kimse şaşırmadı.

"Evet, ama sadece biz olacağız!" Ivy öyle dedi. "Kulübe falan gidecek değilsiniz ya. Oh!" Canlandı, deniz yeşili gözleri parlak ve gür-

Kuyruklu. "Makyajınızı yapmak için *mükemmel* bir zaman!"

Emma ve Celeste ciyaklayarak heyecanla bana baktılar, ben de büzüşerek uzaklaşmaya çalıştım. "Oh... Bilmiyorum..."

"Söz vermiştin!" Celeste suratını asarak "Söz vermiştin" dedi, ki bu *tam olarak* doğru değildi, ama üçünün de partinin olup olmayacağına ben karar verecekmişim gibi beni izlemelerine bakınca, içimi bir suçluluk ve beklenti duygusunun kapladığını hissettim.

"Tamam," diye kabul ettim kızlardan gelen alkış korosuna. "Ama," dedim bir parmağımı kaldırarak. "Çok çılgınca bir şey olmasın, tamam mı? Bu bir havuz partisi, gala değil."

"Bu bir *gece* havuz partisi," diye hatırlattı Ivy. "Şampanyalı, yemekli ve yıldızların altında bir gece." Ellerini göğsüne çekmeden önce tavana doğru kaldırdı. "Büyüleyici olacak."

Gözleri Joel'i buldu, o da gülümsedi ve ben sessizce bu karmaşadan kurtulmak için bir gıda zehirlenmesi vakası geçirmeyi diledim.

Celeste, Ivy'nin arkasından, "Ah... *Tanrım...*" dedi. İkisi de Joel'in ve benim kamaramda başıma üşüşmüşlerdi, Ivy hayranlıkla Celeste'e katılmak için geri çekilmeden önce son bir dokunuş olarak yanaklarıma bir şeyler sürdü.

"Ben bir mucize işçisiyim."

Celeste alay etti ve Ivy'ye dirsek attı, ama sonra elleri bana uzandı ve beni yataktan kaldırıp banyoya götürdü. "Şu haline bir *bak*."

Beni aynanın önüne itti ve sonra o ve Ivy arkamdaydı, ben ben olduğuma inanmakta güçlük çektiğim yansımayı incelerken her iki omzumun üzerinden umutla bekliyorlardı.

Celeste saçımı ele geçirmiş, sol omzumun üzerinden aşağıya doğru devam etmeden önce başımı tamamen saran örgülü bir taç şeklinde örmüştü. Birkaç dal örgüden kurtulmuş, yüzümü çevreleyen küçük yumuşak dalgalar halinde kıvrılmıştı.

Ivy makyajın ustasıydı ve *kendi* makyajımı yapmak için onun kadar zaman ayırdığını hayal bile edemesem de sonuç dudaklarımın aralanmasına, çenemin açık kalmasına neden oldu. Cildim kusursuz görünüyordu, tüm çillerim ve lekelerim örtülmüştü ve her nasılsa elmacık kemiklerim daha belirgindi,

Burnum ince ve uzun. Hatta köprücük kemiklerimi bile , ki bunun bir şey olduğunu bile bilmiyordum ve dudaklarımı siren kırmızısına boyamıştı.

Ama gösteriyi -ve nefesimi- çalan şey gözlerim oldu.

Hiçbir zaman kendime düşkün biri olmasam da, mavi gözlerimi her zaman takdir etmişimdir. Beni güzel hissettiren bir şeydi. Ama bu gece? Sadece mavi değillerdi.

Onlar elmastı. Özel bir ada sahiline vuran turkuaz bir denizdi. Bir ormandaki su şelaleleriydiler. Koyu renk göz kalemi ve uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş, ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Göz kapaklarıma kahverengi ve altının çeşitli tonları serpilmişti, bu da bana bir şekilde doğal bir görünüm kazandırdı ama büyü ve çekici bir şey de kattı.

"Oh, Ivy..." Yüzüme dokunmak için uzanarak fısıldadım. Ben temas edemeden elimi itti.

"Sakın etme!"

"Bunun ben olduğuma inanamıyorum," diye fısıldadım.

"İnan buna kardeşim," dedi Celeste. "Şimdi, hangi takım elbiseyi giyiyorsun?"

Aynada ona kaşlarımı çatarak baktım. "Sadece bir tane var."

Banyodan çıktık ve takım elbiseyi şifonyerin çekmecelerinden birine tıktırılmış olduğu yerden çıkardım. Basit, yanık turuncu iki parçalıydı, atletik benzeri askılı bir üst ve kalçalarımı ve popomu tamamen örten yüksek belli bir alt kısmı vardı. Bunu en son Theo ile jakuzideyken giymiştim.

Bir bakışta Ivy ve Celeste'in etkilenmediğini anladım.

"Tamam, hayır. Bütün bunları kaldıramazsın," dedi Ivy, yüzümü işaret ederek. "Ve *bununla* eşleştirebilir."

Celeste parmağını sallayarak, "Merak etmeyin," diye ekledi ve çoktan kapıdan dışarı fırlamıştı. "Birkaç tane fazlam var!"

Ben itiraz edemeden gitmişti ve ilk kez Ivy ile yalnız kalmıştım.

Gülümsedi ve sol kaşımın üzerindeki bir şeye dokunurken başını salladı.

"Göz kamaştırıcısın. Joel seni gördüğünde aklını kaçıracak."

Kızardım. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Kız arkadaşlar böyle yapar. Ve biz arkadaşız, değil mi?"

Gülümsedi ve sanırım karşılığında ben de gülümsedim, ancak midemde bir şey yuvarlandı tıpkı hissi gibi araba kullanmadan önce içinde a

Fırtına.

"Joel ile teknede olmayı seviyor musun?" diye sordu, görünüşünü kontrol etmek için gelişigüzel banyoya girerken. Ben yatağın kenarına otururken o da süslenip püslendi.

"Evet, ama itiraf etmeliyim ki bu pek bana değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Uzun çalışma günleri mi?"

"Daha çok partilerle geçen uzun geceler."

"Ah," dedi, anlamış gibi başını sallayarak. "Evet, Yachty olmak için kesinlikle belli bir tür insan olmak gerekiyor. Sert, dirençli ve çalışkan olmalısın. Anlıyor musun?" Omuz silkti ve rujun bulaştığı ağzının kenarını sildi. "Zayıflar için değil."

Her gece parti yapmak yerine erkek arkadaşımın kaliteli zaman geçirmeyi tercih etmemin *zayıf olmamla* hiçbir ilgisi olmadığını söyleyemeden Celeste içeri daldı, ama pasif-agresif yorumunu anladığımı söylediğimi umduğum bir bakışı paylaştık.

Ivy'yi anlayamıyordum. Bir an arkadaş olduğumuzu hissediyordum, sonra kimsenin bakmadığını düşünse beni denize atacağından emindim.

"Tamam, başkaları da var ama bunu gördüm ve tam uyduğunu anladım," dedi Celeste, siyah ve askılı bir şeyi ellerime tutuşturarak. "Git bunu giy ve sonra gidelim. Diğer herkes çoktan partiye başladı ve modaya uygun bir şekilde geç kalmayı ne kadar sevsem de bedava içkiyi kaçırmak istemiyorum." Sanki etrafta başka biri varmış gibi sesini alçalttı. "Theo'nun bu gece bize *servis* yapacağını duydum."

Getirdiği mayoyu elime aldığımda gözlerim büyüdü. "Um..." "Giy şunu," dedi ve beni banyoya doğru itti. "Güven bana." Ve nedendir bilinmez, güvendim.

CHAPTER

Eleren

Merdivenlerden güneşlenme güvertesine çıktığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Akşamdı, yaz güneşi son ışınlarını suyun ve İtalya kıyılarının üzerine yayarken gökyüzü turuncu ve pembenin tonlarıyla dönüyordu. En tepede her şey görüldüğünde nefesim kesildi ve durakladım, her şeyi içime çektim, bana olmanın ne kadar çılgınca olduğunu hatırlatan anın tadını çıkardım

Burada.

Gün batımına aval aval bakmayı bıraktığımda, her bir çift gözün üzerimde olduğunu fark ettim.

Mürettebatın içkinin ortasında durup üçümüzün az önce girdiği yere bakması DJ plağı gibi bir şeydi. Herkesin gözlerini dikip baktığı kişilerin Ivy ve Celeste olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım ama bakışlarımı teknenin etrafında bir kez gezdirdiğimde odak noktalarının ben olduğuma itiraz edecek kimse yoktu.

Claude ve Adeline bardaki aperatiflerle uğraşıyorlardı ama durup bana baktılar ve birbirlerine Fransızca bir şeyler mırıldandılar. Mühendisler Wayland'la birlikte havuzun kenarına oturmuşlardı ve Wayland bana bilmiş sırtıp başını hayretle sallarken içlerinden birinin bıyık altından ıslık çaldığını duydum.

Joel elinde bir içkiyle jakuzideydi ve Ace yuhalayıp bağırarak aptalca bir sırıtışla onu omuzlarından alkışlarken o da ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Emma çoktan bana doğru koşmaya başlamıştı, parmakları saçlarıma ve beni zar zor örten "mayo"nun ince askılarına dokunuyordu. Göğsümün ortasında yarım daire şeklinde gümüş bir çubuk bulunan üçgen bir üsttü. Üstüme oturuş şekliyle, göğüs dekoltemi öne ve ortaya doğru, yukarı ve sıkı bir şekilde çekiyordu. Alt kısmı 80'lerden fırlamış gibiydi, yüksek belli ve kalçaları da aynı yükseklikte kesilmişti, böylece kumaş kalçalarımın leğen kemiğime kadar derin bir V oluşturunuyordu.

Tanrıya şükür tıraş oldum, diye düşündüm ilk .

Emma anlatıp duruyordu ama ben tek kelime bile duyamıyordum. Her şey Charlie Brown'ın öğretmeni gibi bulanık ve uzak geliyordu, çünkü havuzun her yerinde, çok az tanıdığım insanlar daha önce toplum içinde hiç göstermediğim yerlerime bakıyorlardı.

Ve güvertenin öbür ucunda, barın arkasında, gölgelerin içinde, neredeyse tamamen gözden uzakta... Theo vardı.

Diğerlerinin aksine, yüzme kıyafeti giymemişti, bunun yerine gözlerindeki koyu mavi benekleri ortaya çıkaran lacivert kravatlı, mükemmel oturmuş bej bir takım elbise giymişti. Sarı saçları jölelediği yerden biraz kıvrılmıştı ve çenesindeki kirli sakal yeni kesilmiş gibi görünüyordu. Tıpkı Joel gibi elinde bir içki vardı ama Joel'in çenesi şaşkın bir sırıtişla açıkken, Theo'nun dudakları sert bir çizgi halinde düzleşmişti, çenesi gergindi ve bu kadar uzaktan bile girişimi izlerken kaslarının kıpırdadığını gördüm.

"*Sana gösterişli olacağını söylemiştim,*" diye mırıldandı Celeste nefesinin altından ve bu, net olarak duyduğum ilk cümleydi. Sözleri beni gergin bir lastik bant gibi şimdiki zamana çekti.

"Ben söyleyeceğim!" Emma beni incelemeye devam ederek söze karıştı. "Kızım, bu kıyafetlerin altında böyle bir vücudun olduğunu bilmiyordum. Şu küçük karın kaslarına bak!" dedi ve ben dokunmaktan kaçınırken karnımı dürttü.

"Joel, gelip kız arkadaşını öpecek misin yoksa diğer çocuklardan birinin seni yenmesine izin mi vereceksin?" Ivy alaycı bir sesle seslendi ve ardından Joel sıcak küvetten fırladı, kucaklayarak yanına geldi.

Kollarımı olabildiğince kendime doladım, keşke bir örtüm olsaydı diye düşündüm. Yanaklarım yanıyordu ve tek istediğim herkesin biz içeri girmeden önce ne yapıyorsa ona geri dönmesiydi.

"Bence bu çok fazla," diye fısıldadım kızlara.

"Çok görünüyorsun," diye itiraz etti Ivy ve sonra sanki bir işaretmiş gibi Joel beni kollarına aldı ve herkesin önünde beni sertçe ve uzun uzun öperek bu duyguyu pekiştirdi.

Uzaktan tezahüratlar, kahkahalar ve *atta boys sesleri* geliyordu ama ben bu sevgi gösterisini durdurmak için göğsüne bastırdım.

"Vay canına, bebeğim," diye nefes aldı, her şeyi kavramak için geri çekilirken beni kollarına aldı. "Sen bir bombasın."

"Gömleğini ödünç alabilir miyim?"

Şaka yapıyormuşum gibi kıkırdadı ve beni havuza doğru yürütmeye başlamadan önce alnıma bir öpücük kondurarak göğsüne çekti. "Pekâlâ, pekâlâ," diye seslendi. "Kızıma bu kadar aval aval baktığın yeter. Hadi partiye geri dönelim!"

Bu bir alkış daha kazandırdı ve ardından müzik bir kez daha patladı ve neyse ki tüm gözler benden uzaklaştı.

Barın arkasındaki çok yoğun iki göz hariç tüm gözler.

Joel beni doğruca Theo'nun yanına götürdü ve bakışlarının ağırlığını göğsümde bir örs gibi hissettim. Ayaklarım ağır kurşun gibiydi, böyle bir bakışın getirdiği baş dönmesiyle savaşıırken arkamda sürükleniyordum.

"Ne içmek istersin?" Bara vardığımızda Joel bana sordu. Theo'ya göz kırptı. "Patron bu gece bize *servis* yapıyor, inanabiliyor musun?"

Ne kadar sessiz kaldığımı, Theo'nun bakışları altında ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Gözleri benimkilerden ayrılmadı, vücudumu takip etmedi, mayoyu ya da vücudumu incelememi.

Yine de kendimi doğduğum günkü gibi çıplak hissediyordum. "Bebeğim?" Joel sordu.

Başımı salladım ve elimden geldiğince *su* fışkırttım.

Joel kıkırdadı ve Theo'yla yüzleşirken kolunu bana doladı. "O içki içmez," diye açıkladı. "Hiç . Benim küçük iyi kızım." Yanağımdan öptü. Sonra biri havuzdan onun adını seslendi. "Suyunu aldıktan sonra havuzda bize katıl, olur mu?"

Sanırım başımı salladım, çünkü barın altında Theo'nun göremeyeceği bir yerde popomu okşadı ve havuza doğru kaçtı. Bir an sonra büyük bir su sıçraması ve tezahürat korosu duydum ama öylece durup Theo'nun beni izlemesini izledim.

Burnu alevlendi. "Köpüklü mü yoksa hareketsiz mi, Bayan Dawn?"

Bu sözler beni büyüden koparmış gibiydi ve başımı biraz sallayarak kalıntıların tozunu aldım. "Yine de," dedim, sesimin ne kadar istikrarlı olduğuna şaşıarak.

Theo güvertenin altındaki soğutucuya uzanıp bir şişe su aldı ve buzlu bir kokteyl bardağına doldurdu. Ardından bir dal nane ve birkaç ahududu ekledikten sonra bardağa doğru kaydırıldı.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı, ilk yudumumu alırken beni izliyordu. Havuza doğru döndüm, Joel ve Ace'in bir sürü itiş kakış ve güreş içeren bir tür oyun oynamalarını izliyordum. İçgüdüsel olarak kendimi barın köşesinin arkasında konumlandırımdım ve kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum.

"İtiraf etmeliyim ki," dedim bir süre sonra, gözlerimi havuzdaki manzaradan ayırmadan. "Bütün bunlar beni şaşırttı."

Umarım yorumum, *seninle en son konuştuğumda zor bir gün geçirmiş* olmanı *hiç beğenmedim* gibi rahat bir alana düşer.

"Parti tarafından mı?"

Başımı salladım. "Siz bir milyardersiniz ve bu insanları yaz boyunca sizin için çalışmaları için işe aldınız. Misafirlerle ve zor koşullarla başa çıkmak işlerinin bir parçası. Ve yine de, buradasınız, onları yapmaları için işe alındıkları şey için ödüllendiriyorsunuz." Sonunda ona baktığımda kaşlarımı kaldırdım. "Bir de üstüne üstlük onlara alkol ikram ediyorsun."

Theo'nun dudaklarının köşesi eğildi. "Babam gençken, özellikle de Envizion'a ilk başladığımda bana pek çok şey öğretti. Ve her zaman aklımda kalan bir şey, pozisyonu ne olursa olsun her çalışana evinizdeki bir misafir gibi davranmanız gerektiği idi."

"Bu gerçekten nazik ve cömert bakış açısı."

Theo omuz silkti. "Her zaman bir işi yönetmenin ailenin reisi olmaya benzemesi gerektiğini söylerdi. Bir ekip olarak çok çalışırsınız, bir ekip olarak zorluklardan geçersiniz ve bir ekip olarak kutlama yaparsınız. Birbirinizin arkasını kollarsınız - her zaman."

"İkiniz yakınmışsınız gibi görünüyor."

Theo yutkundu ve ellerini barın arkasındaki şişelerden biriyle meşgul etti. "O benim rol modelim. Her zaman öyleydi."

Daha fazla bilgi almak, bana kendisi hakkında her şeyi anlatana kadar soru üstüne soru sormak için içimde bir dürtü hissettim. Ama ben bunu yapamadan Theo'nun gözleri benimkileri buldu ve bu kez, içeri girerken beni izlediği yoğunluk geri gelmişti.

"Biliyor musun, bu gece şaşıran tek kişi sen değilsin."

Başımı eğdim.

Barın köşesinde saklandığım yeri işaret etti. "Işıl ışıl görünüyorsun."

Theo'nun sözleri yumuşak ve incelikliydi, gözleri beni izlerken samimiydi. Yüzüm kızararak başka tarafa baktım, gülümsedim ve başımı sallayarak karşı çıktım. "Sadece makyaj. Ve takım elbise. İkisi de bana ait değil."

"Katılmıyorum."

Gözlerimi devirip ona döndüm ama beni nasıl izlediğini görünce şakacılık girişimim suya düştü.

"O sensin," dedi. "Ne giydiğinin önemi yok."

Yutkundum, boynum kızgın bir demir gibi yanıyordu.

Bana doğru ilerledi, dirseklerini bara dayadı ve yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar eğildi. Sesini alçalttı, bas sesi göğsümde bir davul sesi gibi yankılanıyordu.

"Ama ya benim olsaydın?" Gözleri köprücük kemiklerimin üzerinde, göğüs dekoltemin hizasında, belimde, kalçalarımda, uyluklarımda ve tekrar yukarı doğru ilerledi. "Seni sadece benim gözlerim için odaya sürüklemekten önce en üst merdivene bile varamazdın."

Dudaklarım kendiliğinden aralandı, onun bu cüretkârlığı karşısında midemde bir şok uğulduyordu. "Theo..."

"Adımı öyle söyleme Aspen," diye uyardı, gözleri alt dudağımı dişlerimle sıkıştırdığım yere kaydı. "Henüz görmediğin bir parçamı serbest bırakmak istemiyorsan, hayır." Çenesi gerildi. "Serbest kaldığında evcilleştiremeyeceğim bir parçam."

Son birkaç haftadır susturduğum tüm o uyarı zilleri arka arkaya çalıyor, kendimi düşündüğüm şeyi söylemiş olamayacağına ikna etmeye çalışırken zihnimin içinde çınlıyor ve çığlık atıyordu.

Ama ben daha cevap veremeden ya da sindiremeden Joel adımı seslendi ve ardından bir *Aspen*, *Aspen* korusu çınladı ve benim de ikna çabalarını takip etmekten başka çarem kalmadı.

Theo sırtarak arkasına yaslandı ve az önce sıradan, hafif bir sohbet ediyormuşuz gibi hayali bir şapkayı bana doğru eğdi.

Ve elimde suyumla, her şeyi değiştirecek cehennem gibi bir gecenin habercisi olan güneş batarken havuzdaki ekibin geri kalanına katıldım.

Vakit ilerledikçe alkol daha da artıyordu.

Ve alkol aktıkça, kamaradan hiç ayrılmamış olmayı diledim.

Havuz başında güzel kokteyller olarak başlayan şey hızla içki kuyruklarına dönüştü. Mürettebat, etrafta uzanıp sohbet etmekten havuza gülle atmaya ve milyonlarca dolarlık bir yatta o kadar saçma görünen içki oyunları oynamaya başladı ki dudağım gözle görülür şekilde kıvrıldı.

Theo bize hizmet etme teklifinden vazgeçmişti ama barda oturmuş, yüzünde sürekli meraklı bir gülümsemeyle maskaralıkları izliyordu. Arada sırada mürettebatla birlikte içki içerek onları şımartıyordu.

Saat on bir civarında Wayland'la birlikte, aramızda hâlâ çalışan tek kişi olan Kaptan Chuck'ı kontrol etmek için izin istedi ve mürettebat onların yokluğunda partiye devam etti.

Joel'e bir saat önce dışarı çıkıp çıkamayacağımızı sormuştum ama o beni hiç duymamış gibi davranmıştı. Eğlenmesini istiyordum, gerçekten istiyordum - ama onu sevimli sarhoş ile dağınık sarhoş arasında gidip geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordum ve ikincisiyle uğraşmak istemiyordum.

Artık ayrılmak istememe rağmen çok eğleniyordum. Tiren Denizi'ndeki bir yatın en üst güvertesindeki havuzda olmak eğlenceliydi. Emma'yla daha fazla sohbet edebildim, Wayland'ın Jamaika'da büyüdüğü zamanlarla ilgili hikâyeler dinledim ve Joel flörtöz, sevimli ve eğlenceli davranıyordu.

Sorun şuydu ki, o *sadece* flörtöz, sevimli ve eğlenceli davranmıyordu. Ben.

Suyumu yudumlarken onu ve Ace'i havuzda izliyordum. Onlar Sessiz ses tonlarıyla konuştular ve sonra aniden suda sessizce kaydılar, kendilerini dışarı çıkarmadan önce içeceklerini havuzun kenarına bıraktılar.

Ivy ve Celeste'den önce neler olduğunu gördüm.

Zavallı kızlar Claude'un koyduğu şarkı listesiyle dans ediyor, kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu ki Ace ve Joel arkalarından yaklaştı. Kollarını etraflarına dolayarak onları tekme tokat havuza doğru sürüklediler. Kızlar ayaklarını sokmuş ve bellerine kadar girmişlerdi ama saçlarını ıslatmaktan kaçınmışlardı.

Şimdiye kadar.

Joel ve Ace, kızları kucaklarına alarak kendilerini havuza attılar ve hepsi dışarı çıktıklarında, ciyaklamalar ve küfürler ve her iki kızın da gülerken onlara vurması vardı.

Gösteriye başımı sallayarak kıkırdadım, ama sonra Ivy Joel'i havuzun uzak kenarına doğru itti. Sadece onların duyabileceği bir şeyler mırıldandı - Joel'in hınzırca gülümsemesine neden olan bir şey - ve sonra, benim, Tanrı'nın ve diğer herkesin önünde, iki memesini de avuçlarının arasına alıp sıkı.

Cinsel bir yakınlaşma değildi, daha çok kız kardeşimin bir arkadaşına yapacağı bir şeyi hatırlatan şakacı bir göğüs sıkma hareketiydi. Ama bunun bir önemi yoktu. Niyeti ne olursa olsun, onu asla yapmaması gereken bir yerden yakalamıştı ve bunu herkesin önünde yapmıştı.

Ivy gülerek onu itti ve sonra elleri suyun altında kayboldu ve Ivy onun elinden kurtulmadan önce dudağını ısırdı.

Ivy havuzdan çıkarken dudaklarından bir kahkaha daha döküldü ve Joel onun kışını tokatladı.

İşte oldu.

Yüzleşmeyi seven biri değildim. Aslında, şimdi bile, havuza doğru hışım ile giderken, içimdeki her şey hepsinin yanından geçip aşağı inmem, odama gitmem ve yatmam için bağıırıyordu. Sorun değildi. Sadece sarhoştı. Sadece oynuyorlardı.

Ama içimde bir şeyler tıkırdamaya başlamıştı.

Tüm yaz boyunca bunu hissettim; göğsümü, boğazımı gıdıklayan, bedenime ve ruhuma doğru ilerleyen küçük bir karıncalanma. Su üstündeydim ve bu durumda normalde asla yapmayacağım şeyleri yapmaya ve söylemeye yatkındım.

Görünüşe göre, Joel'e doğru tepinmek ve onu tüm ekibin önünde çağırmak da buna dahildi.

Havuzun kenarına geldiğimde Joel aptalca bir gülümsemeyle "Selam bebeğim," dedi.

"Burada olduğumu unuttun mu?"

Sözlerim soğuk ve sertti ve herkes bize bakarken kollarımı kavuşturdum.

Joel kaşlarını çatı. "Ne?"

"Dedim ki, *burada olduğumu unuttun mu?* Yoksa ben yokmuşum gibi başka bir kızı okşadığını görmemi mi istedin?"

Joel'in ağzı bir anda açıldı ama şokun yerini hızla öfkenin aldığını gördüm. "Saçmalıyorsun. Sadece takılıyorduk."

"Öyle mi?" Kalçamı oynatarak sordum. "Belki de birilerini bulmalıyım. *etrafta* dolaşmak da."

Hafif bir kahkaha bulutuyla birlikte bir *ooooh* korusu patlak verdiğinde hışım ile oradan ayrıldım.

Ben onlara doğru yürürken Emma merdivenlerden çıkıyordu ve beni gördüğünde kaşları birbirine karıştı. "Hey, iyi misin? Ne oldu?"

Bana doğru uzandığında onu elimden kaçırdım, hâlâ öfkeliydim ve ona cevap bile veremiyordum.

Joel'in kolu dirseğimi yakalayıp beni ona doğru döndürdüğünde merdivenlerin korkuluklarını yuvarlıyordum. Emma gözleri benimkilerle buluşmadan önce ona bir bakış attı ve ben de usulca başımı sallayarak ona iyi olduğumu söyledim. Yanımızdan ayrılırken pek ikna olmuş görünmüyordu ama konuşmamız için bize zaman tanıdı.

"Senin ne?" Joel sordu.

Herkes partiye geri dönmüştü ama hâlâ bizi izlemediklerini düşünecek kadar aptal değildim.

"*Benim* sorunum mu?" İnanamayarak sordum. "Az önce benim önümde Ivy'nin memelerini avuçladın Joel. *Herkesin* önünde. Sonra da kışına şaplak attın!"

"*Oynuyordum*. Biz sadece arkadaşız, bazen böyle şakalaşırız." "Yani bir erkeğin bacak arasını *şakayla* karışık ellesem sorun olmaz mı? Nasıl? Ace, Wayland ya da Theo hakkında?"

Bu soyadını neden söylediğimi bilmiyordum ama çenemi dik tuttum, gözlerim meydan okumak için kısıldı - ve Joel katlandı, çenesi gerildi.

"Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama gemilerde işler böyle yürüyor. Tamam mı? Hepimiz birbirimize karşı şakacıyız. Evet, bazen biraz flörtöz olabiliyoruz ama bu masum bir şey. Hiçbir anlamı yok."

"*Benim için* bir anlamı var."

Joel başını sallayarak, "Ivy tam anlamıyla bu işi yapmamın sebebi Aspen," dedi ve beni kötü adammışım gibi izledi. "Kıskançlık yapmayı bırak."

"*Kıskanmıyorum!* Neden erkek arkadaşımın başka bir kıza sarkıntılık etmesini izlemenin beni üzmesinin saçma olduğunu hissettiriyorsun?"

"Burada olmaman gerekiyordu!"

Bu sözler üzerine başım geri döndü ve onlara söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Aramızda dikenli tel gibi asılı duruyorlardı, dikenli ve tehlikeliydiler.

Joel iç geçirdi, ellerini saçlarında gezdirirken önce havuza sonra tekrar bana baktı.

Ama geri almadı.

Göğsümdeki öfkenin yerini acı alırken gözlerim sulandı, burnum sızladı. "Odamıza gidip konuşmalıyız."

"Gitmek istemiyorum."

"Joel," diye yalvardım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Gitmek istiyorsan git. Ama ben eğleniyorum."

Bu sözlerle birlikte bana sırtını döndü ve her şey yolundaymış gibi partiye geri dönerken beni merdivenlerin başında bıraktı. Ivy, Celeste ve Ace onu havuza geri dönerken karşıladılar ama Emma beni izledi

üzgün gözlerle. Sandalyesinden kalkmaya başladı ama başımı sallayarak onu durdurdum.

Sonra, üst güverte yanıyormuş gibi merdivenlerden aşağı fırladım.

CHAPTER

Twelve

"Ugh!" Kamaraya ulaştığımda oflayıp pufladım ve sırtımı yaslamadan önce kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Odada yalnız kaldığım anda, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sel olup aktı ve sıcak yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Ağlamak istemiyordum. Herhangi bir acı ya da zayıflık göstermek istemiyordum.

Kızmak istedim.

Celeste'in mayosunu yırttım, odanın diğer ucuna fırlatmadan önce düşmanımış gibi parçaladım. Bir makasla parçalamayı ciddi ciddi düşündüm ama sonra makasım olmadığını hatırladım. Bir kez daha oflayıp puflayarak bir çift pamuklu külot ve yanımdaki tek uyku tişörtünü giydim. Açık gri, yumuşak ve uzundu, uyluğumun ortasına geliyordu ve kolları neredeyse dirseklerime ulaşıyordu. Kumaş üzerime düştüğü anda bir iç çektim, üst güverteden ayrıldığımdan beri ilk gerçek nefesim.

Ve bununla birlikte yüzüm başka bir gözyaşı dalgasıyla buruştu.

"Hadi Aspen," diye fısıldadım acıya karşı. "Kendini topla."

Kendimi banyoya sürükledim, aynadaki gülünç yansıma neredeyse gülecektim. Evde kız kardeşimin mucizevi makyaj temizleyicilerinden hiç yoktu, bu yüzden sıcak, ıslak bir bez ve sabunla yetindim.

Makyajımı ovaladım, siyahların, altınların ve pembelerin yüzümde Picasso tarzında bir araya gelişini izledim. Ve tüm bunlar olurken, kalbimde iki yanım savaşıyordu.

Sadece sarhoş. demek istemedi.

Sarhoş olması önemli değil, bu çok kabaydı.

Haklı, genelde etrafta olmazsın. Birbirlerine böyle davranıyorlar. Anlamayabilirsiniz ama kültür böyle.

Saçmalık. Erkek arkadaşın başka bir kızın memelerini ellememeli. Nokta.

Ivy senin arkadaşın. Bak, bu gece makyajını bile o yaptı!

Ivy'ye, onu fırlatabileceğin kadar güvenebilirsin.

Ama Celeste.

SENİN İÇİN AYAĞA KALKMADI. Kimse savunmadı.

Joel seni seviyor.

Artık Joel'in kim olduğunu bile bilmiyorsun.

Her şey yolunda, sadece uyu ve sabah daha iyi hissedeceksin. Hiçbir şey yolunda değil. Sen kimsin ki artık?

Her yaylım ateşinde daha da sert ovarak cildimi kızarttım ve tedirgin ettim. Makyajın çoğu çıkıyordu ama maskara su geçirmezdi ve inatçıydı. Vazgeçip el bezini lavaboya atmadan önce ovabildiğim kadar ovdum.

Yansımama baktım - yorgun, şiş gözlerime, kırmızı yanaklarıma, dağınık saçlarıma. Gözlerim Ivy'nin bana takmam için verdiği aptal, göz kamaştırıcı küpelere takıldı ve homurdanarak önce birini, sonra diğerini çıkarana kadar uğraştım. Yanlışlıkla bir tanesini düşürdüm ve onu aramak için etrafta koşuştururken yere dizlerimin üzerine düşerek küfrettim.

Kız, ben oradayken erkek arkadaşımı suyun altında okşamıştı ve yine de küpelerini geri vermeyen pislik olmak istemedim.

Tipik.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, banyonun zemininde dolanarak o aptal küpeyi ararken gözlerimden daha fazla yaş akıyordu.

Ve Theo beni böyle buldu.

Kamaranın kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum ve Joel'in konuşmaya gelmiş olabileceğini düşünerek başımı kaldırdım.

yerine Theo içeri girdi, banyo kapısında durana kadar elbise ayakkabıları tahtaya vurdu. Ellerini ceplerine soktu ve eğik kaşlarıyla bana baktı. "Kapıyı çalmadığım için özür dilerim," dedi ama hiç de üzgün görünmüyordu.

Burnumu çektim, yüzümdeki yaşları sildim ve elimden geldiğince dağınık halimi onun bakışlarından saklamaya çalıştım.

Theo bir süre sonra, "Sen geçip gittiğinde ana güvertedeki salondaydım," dedi. "Üzgün görünüyordun."

"Ben iyiyim."

"Oh, yani birbirimize yalan söylemeye geri mi döndük?"

Başımı sallayarak bir kahkaha attım ve bir yandan da yerde Ivy'nin küpesini arıyordum.

"Ne oldu?"

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, gözlerimden daha fazla yaş akarken çaresiz bir omuz silkmeye Theo'ya baktım.

Onları görür görmez yüzünü bir şey kapladı - Öfke mi? Acı mı? Özlem? - Ve sonra beni hâlâ şok eden bir hareketle Theo da dizlerinin üzerine çöktü.

Gözleri şimdi benimkilerle aynı hizadaydı - benimkiler şişkin ve parlakken onunkiler sabit ve güçlüydü. Bakışları benimkileri aradı ve ben uzaklara bakmaya, duygularımı ondan saklamaya çalıştığımda, parmakları çenemi yakaladı ve yapamayacağım şekilde beni tuttu.

Dokununca ürperdim.

"Doğru bir şey bilmek istiyordun," dedi, sesi yumuşak ve alçaktı. "Geçen gece."

Gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken, jakuzideki o gecenin anısı bir metro treni gibi üzerime geldi. Birden ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Birden yalnız olduğumuzu fark ettim. Birden, daha önce söylediği şeyi hatırladım, onun olsaydım ne yapacağını.

Onun yerinde olmak nasıl bir şey olurdu?

Theo düzenli bir nefes verdi, başparmağı beni tuttuğu yerde çenemi okşadı. "İşte burada," dedi. "Gerçek bir şey."

Gözleri yüz hatlarımda gezindi, bakışlarını bir kez daha benimkilere kilitmeden önce yüzümün her santimini inceledi.

"Anlayamadığım imkansız bir nedenden ötürü seni önemsiyorum," dedi ve bu bir fısıltı değil, sağlam, kararlı bir ifadeydi. "Bu beni geceleri uyutmuyor, Aspen. Aklımı kurcalayan bir soru var."

Yutkundum.

"Nasıl olur da Colorado'dan gelen ve tekneimde hiç bulunmaması gereken sıradan bir kız, odak noktamın ve dikkatimin, uyanıkken her düşüncemin ve uykusuz gecelerimin merkezi haline gelebilir?"

Boğazım yeni bir duygu dalgasıyla sıkıştı ve bir sonraki nefesim zor ve sıcaktı.

"Bir gerçek var," diye fısıldadı, yaklaştı, parmakları avucunun tamamı yanağıma değene kadar yukarı kaydı, ben de dokunuşa doğru eğildim. "Ve seni böyle üzgün görmek, sana bu acıyı çektiren her kimse onu yok etmek anlamına gelse bile, tüm bu gemiyi ateşe vermek istememe neden oluyor."

Yüzüm buruştu ve göğsümdeki gerginlik bir anda başka bir gözyaşı hücumu şeklinde serbest . Hıçkırıklara boğuldum ve Theo beni

kollarını bana doladı ve ben çöküşe teslim olurken beni sıkıca kendisine doğru tuttu.

Beni tutmasına izin verdim, yumruklarımın takım elbise ceketinin kumaşında bükülmesine izin verdim, onu uzaklaştırdığım kadar yakınına çektim. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip örgüyü gevşetirken ve nazik bir komutla beni sakinleştirirken göğsüne doğru hıçkırarak ağladım.

Shhh, shhh. Tuttum seni. Ben buradayım.

Bu sözler üzerine daha da çok ağladım ve en uzun süre bu şekilde var olduk - ben onun kollarında, o beni o küçük banyo zemininde dünyadan korudu. Dökecek gözyaşım kalmayana kadar ağladım. Nefeslerimi düzene sokmaktan başka çarem kalmayana kadar hıçkırdım. Gözlerim , sonra kapandı ve yorgunluk üzerime çökerek beni altına aldı.

Orada ne kadar kaldığımızdan, beni ne kadar süre tuttuğundan ve kollarında hareketsiz ve sessiz kalana kadar beni yatıştırdığından emin olamadım. Beni saran yorgunluk her şeyi kaplamıştı ve ona teşekkür etmek için başımı kaldırmak şöyle dursun, gözlerimi bile açamadım.

Farkındalığımın uzak sisinde Theo'nun beni yerden kaldırdığını hissettim. Beni odaya taşıdığını, yatağa yatırdığını, çarşafı ve yorganı omuzlarımdan yukarı çektiğini hissettim. Elinin yüzümdeki saçları taradığını hissettim ve bu, ışıklar sönmeden ve kapı sessiz bir çıtırtıyla açılıp tekrar kapanmadan önce bana yaptığı son dokunuştı.

Ve ateşli bir rüyaya daldım, yatın yandığı, alevlerin karanlık gece gökyüzünü yaladığı, Theo'nun beni sersemlemiş ve şaşkın bir şekilde rıhtımdan kıyıya doğru taşıdığı bir rüyaya.

Güvenliğe doğru.

CHAPTER

Thirteen

Yalnız uyandım.

Başım sanki biri beni beynimi karıştıracak kadar sert sarsmış gibi çarpıyordu ve acıya karşı inledim, gözlerimi gıcırdatarak açacak kadar cesur olmadan önce sıkıca sıktım. Kulübedeki tek pencereimizden gelen azıcık ışığa bakılırsa saat erken olmalıydı ama Joel burada değildi.

İşe mi gitti yoksa eve hiç geldi mi hiçbir fikrim yoktu.

Yavaşça kendimi avuçlarımın üzerine kaldırdım ve yatak başlığına yaslanana kadar geriye yaslandım. Ellerimi saçlarımda iyice gezdirdikten sonra nefesimi topladım ve baş ağrısıyla banyoya gidecek kadar uzun süre savaştım.

Joel'in ıslak mayosu havlu asılmıştı.

Tuvaletten onlara bakarken iç çektim ve nasıl bu kadar zor bayıldığımı merak ettim. Burada mı uyumuştum? Üzerini değiştirip tekrar gitmek için yeterli zaman bulup gelmiş miydi?

Onu bulmam, onunla konuşmam gerekiyordu ama yine de bir Advil alıp yatağa döndüğümde yaptığım ilk şey telefonuma uzanıp Theo'nun mesaj dizisini açmak oldu.

Yeni mesaj yok.

Yine de o konuya, ona numaramı verdiğim o ilk geceden sonra gönderdiği o iki masum mesaja baktım.

Ve sonra dün geceki sözleri kafamdaki sis perdesinin arasından süzüldü.

Anlayamadığım imkansız bir nedenden dolayı seni önemsiyorum.

Sesini, gözlerini ve yanağımdaki elini hatırlayınca ürperdim. Geceyi rüyalar ve kâbusların karışımı içinde geçirmiştim ve hepsinde o vardı.

Karnım öyle bir sıkıştı ki yatakta iki büküm oldum ve soru üstüne soru yağarken başımı sallayarak bir tarafa yuvarlandım. Theo Whitman, Fortune 100 şirketlerinden birinin milyarder CEO'suydu. Dünyanın en zengin adamlarından biriydi. Yıkıcı derecede yakışıklıydı ve bir parmak şıklatmasıyla istediği her kadına kolayca sahip olabilirdi.

Neden onun radarındaydım ki? Ve

neden öyle olmamı sevdim?

Bana baktığında, vücudum yabancı ve heyecan verici, taze, yeni ve korkutucu bir şekilde tepki verdi. Onun yerinde olmanın, dün gece o partiye gitmiş olmanın ve beni görür görmez omuzlarından tutup aşağı indirmesinin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Beni kendine alsaydı bana ne yapardı?

Eğer bir geceyi birlikte geçirseydik?

İnledim ve sesi bastırmak için yüzümü yastığımla kapattım. "Senin bir erkek arkadaşın var Aspen," diye hatırlattım kendime, kelimeler boğuk bir şekilde yankılanarak bana geri döndü.

Bu hatırlatma tamamen farklı bir nedenden dolayı midemi bulandırdı.

Yastığı yüzümden çektim, havuzdaki sahneyi tekrar izlerken tavana baktım. Joel duygularımı kolayca bir kenara atmış, dahası benimle arasını düzeltmek yerine parti yapmayı seçmişti.

Onunla konuşmam gerekiyordu.

Ama Theo ile konuşmak .

Vücudumdaki her şey ana güverteye çıkmak, onu aramak ve dün gece söylediği her şeyle ne demek istediğini açıklamasını istemek için ağrıyordu. Bana bunları hayal ettiğimi söylemesini istedim. Bu cürete gülmesini ve bana deli demesini istiyordum - çünkü ben de öyle hissediyordum - kesinlikle, kesin olarak deli. *Aptal küçük kız, neden seninle ilgileneyim ki?*

Ama belki de her şeyden çok?

Bana daha fazlasını anlatmasını

istedim.

Beni istediğini, bana ihtiyacı olduğunu, beni düşünmeden duramadığını söylemesini istedim. Rüyalarının benimle dolu olduğunu, bunun sadece benim kafamda olmadığını, o yakınımdayken hissettiğim elektriğin onun damarlarında da dolaştığını bilmek istiyordum.

Theo Whitman'ın her arzusunun kaynağı olmak istedim.

Vücudum bu düşünceye uyandı, kalçalarımı sıkarken meme uçlarım sertleşti birlikte karşı ağrı arasında bacaklarım . Nefesim büyüdü

Düşündükçe daha da sığlaştı - boğucu gözleri, ukala sırtışı, takım elbisesinin içindeki geniş omuzları.

Elimi külotumun altına soktum, göbeğime serin dokunuşla ürperdim.

Gözlerimi kapattığımda Theo'nun yüzünü gördüm. Ve elim onun eliymiş gibi davrandım.

Bu beni geceleri uyutmuyor, Aspen.

Aklıma takılan bir soru var.

Bir parmak içime girdiğinde iniltimi bastıramadım ve bu beni gerçekliğe geri döndürdü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve elimi külotumdan çektim, sinirli bir iniltiyle hızla doğruldum.

Bana neler oluyor?

Ağlamak mı, çılgılık atmak mı yoksa arzularıma boyun eğmek mi istediğimi bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Joel isteydi, Theo burada değildi elbette. Yalnızdım. Birkaç dakikalığına küçük bir fantezinin içinde kaybolmak çok mu kötü olurdu?

Evet, Aspen, bu fantezinin erkek arkadaşınla ilgili olmadığını düşünürsek.

Kendimi uzayda spiral çizen bir meteor gibi, dalgalı bir denizde tehlikeli bir şekilde sallanan bir şişe gibi, şimdilik güvende ama boğulmaktan sadece bir yanlış dalga uzakta hissettim.

Tekrar telefonuma ve bu kez beni sakinleştirebileceğini umduğum tek kişiyi aradım.

"Hey, abla, zengin ve ünlülerin hayatı nasıl?"

Juniper'in sesini duyar duymaz gözlerim yine yaşlarla doldu. "Bu... ilginç," diye cevap verdim. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Meşgulüm. Yorgunum." Esnedi ve o zaman orada gecenin bir yarısı olduğunu fark ettim. "Aslında uyuyordum. Sanırım saat farkını unuttun."

"Tanrım, üzgünüm kardeşim."

"değil. Yarın yoğun bir gün olacak." Durakladı. "Bugün sanırım. Ama belki seni bu hafta içinde arayabilirim ve arayı kapatabiliriz?"

Kalbim sıkıştı ve kafamın içinde milyonlarca tepki çılgılık attı.

Hayır, seninle şimdi konuşmam gerek.

Bana ne yapacağımı söyleyecek birine ihtiyacım var.

Kafamın içindeki karmaşayı çözmeme yardım edecek birine ihtiyacım var.

"Elbette," dedim onun yerine, teslimiyetle iç geçirerek.

Juniper bir an sessiz kaldı. "Her şey yolunda mı?"

Tanrım, hayır.

"Mm-hmm." İçimi çektim, o görmese de gülümsemeye zorlarken başımı salladım. "Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı."

"Aww, seni koca yumuşak. Bu hafta içinde seni arayacağım.

Tamam mı?" Yutkundum. "Tamam."

"O zamana kadar Joel'e sevgilerimi ilet ve Pete aşkına kardeşim, biraz eğlen. Sesin bir bakirenin göt deliğinden daha sıkı sarılmış gibi geliyor."

"Juniper!"

"Oh, aş artık bunu. On dokuz yaşıdayım."

Bunun üzerine biraz kıkırdadım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ben uyumaya gidiyorum. *Sen* git biraz *eğlen*," dedi tekrar ve sonra hat kesildi ve ben yine düşüncelerimle baş başa kaldım.

Ne kadar tehlikeli bir yer.

Joel o akşam saat 8:04'te kamaranın kapısından içeri girdi.

Hala yatakta kitap okuyordum ve onu görünce yorganın üzerine uzandım. Sanki o da ağlamış gibi gözleri kızarmış ve burnuyla birlikte şişmişti. Koyu renk saçları bir o yana bir bu yana savruluyor, ceplerini karıştırıp içindeki her şeyi boşaltırken omuzları çöküyor, cüzdanını, anahtarlarını falan şifonyerin üzerine atıyordu.

Benim hissettiğim kadar yorgun, yıpranmış ve üzgün görünüyordu. "Merhaba," dedim belli belirsiz.

Yatağa atlamasını ve kendini üzerime atmasını bekledim. Bir özür, bir açıklama, bir daha asla yapmayacağına dair bir söz bekliyordum. Bir öpücük telaşı, kollarının beni sarması, alnını alnıma bastırmasını beklerdim. Her zaman böyle olurdu. Her çift gibiydik - kavgalarımız olurdu ama her zaman barışırdık ve barışmak en güzel kısmıydı.

Sadece ikimizin olduğu, olabileceğimiz en samimi şekilde birbirimize bağlı olduğumuz bir gece - aptal Theo fantezilerimi aklımdan çıkarmak için ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Joel'in gözleri benimkilerle buluştuğunda

dümdüzdü. "Merhaba." Yutkundum. "Günün

nasıl geçti?"

"Peki," dedi iç çekerek. "Ben duş alacağım." "Önce konuşabilir miyiz?"

"Kahretsin, Aspen, *yorgunum*, tamam mı? Yağmur yağıyor, kendimi iyi hissetmiyorum ve teknede uzun bir gün geçirdim. Sadece bir duş alıp yatmak istiyorum."

Sadece bu sözleri söylediği için bile bitkin görünüyordu, sesinin derin gürültüsüne yorgunluk sinmişti.

Pişmanlık hiçbir yerde bulunamazdı.

Kaşlarını çattım, kitabımı kapatıp bir kenara koyduktan sonra ayağa kalktım ve yatağın etrafında dönerek onun olduğu yere geldim. "Dün gece olanlar için üzgün bile değil misin?"

"Eğlenmeme verdiğin aşırı tepki hakkında mı?"

Hayır." "Joel..."

"Özür dilerim," dedi iç çekerek ve burnunun kenarını sıktı. "Bakın, kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum. Şu anda kendimde değilim."

"Akşamdan kalma mısınız?"

Ters ters baktı. "Hayır, gerçekten hasta gibi hissediyorum ama bunun için teşekkürler." Başını salladı ve gömleğini üzerinden çıkardı. "Ben duşa giriyorum. Yarın konuşabiliriz."

"Bu gece konuşmayı tercih

ederim." "Ben de

konuşmamayı tercih

ederim."

Bununla da yetinmeyip banyonun kapısını çarptı.

O duştaiken öfke içindeydim, ileri geri volta atıyor, çıktığında söyleyeceğim her şeyi planlıyordum. Ama *gerçekten* çıktığında, yüzünün ne kadar uzun ve yıpranmış olduğunu, şişkinlik ve kızarıklığın ağlamaktan olmadığını, sadece onu görmenin bile kemiklerimi sızlattığını gördüm.

Gerçekten hastaydı ve her ne kadar konuşmak istesem de onun iyi olmasını daha çok istiyordum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye

sordum. "Sadece uyu. İyi olacağım."

Başımı salladım. "Pekala. Okumak için lambamı açık

tutabilir miyim?" "Nasıl istersen öyle yap."

Öksürerek ve yüzünü buruşturarak yatağa girdi, sonra bir tarafa yuvarlandı, yatağın kendi tarafındaki ışığını söndürürken yüzü bana dönüktü. İyi geceler demedi, bana bir öpücük vermedi ve birkaç dakika içinde horlamaya başladı.

İçimi çektim, yatağa onun yanına sürünerek geri döndüm ve yatak başlığına yaslandım.

Yemek almak için gizlice çıktığım birkaç gün dışında neredeyse tüm günü odada geçirmiştım ve bunun bir gün bile olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Rüya olabilecek o garip zaman dilimlerinden biriydi. Dışarı çıkmam gerekiyormuş gibi huzursuz hissediyordum, ama vücudum itiraz ediyor, beni yatakta tutmaya devam ediyordu.

Kitabımı tekrar elime aldım ama odaklanamıyordum. Aynı sayfayı üç kez okuduktan sonra kitabı tamamen kapattım ve erken yatmam gerektiğine karar verdim.

Tam lambayı söndürürken telefonum Theo'dan gelen bir mesajla çaldı.

Telefonumda onun adını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Hâlâ mışıl mışıl uyumakta olan Joel'e bir göz attıktan sonra telefonumu şarj cihazından çıkarıp çarşafın üzerine uzandım ve metin açılana kadar başparmağımı ekranda kaydırdım.

Nasıl hissediyorsun? Bütün gün seni görmedim.

Kelebekler.

Öfkeli, çılgın kelebeklerden oluşan bir izdiham.

Dudağımı ısırđım, kalbim göğsümde biraz daha yüksek sesle çarpıyordu.

Ben iyiyim. Garip bir gündü. Sen nasılsın?

Seni güvertede görebilseydim daha iyi olurđım.

Telefonu göğsüme bastırdım ve gözlerimi tamamen kapanana kadar tavana dıktım. Boğazımdan kopmak üzere olan küçük ciyaklamayı bastırdım ve bir nefes aldıktan sonra, başka bir mesajın gelmesi için tam zamanında ekrana geri baktım.

Umarım dün gece seni korkutmamışındır.

Yutkundum, o sahneyi o gün yüzüncü kez tekrar yaşadım.

Karanlıkta bile onun gözlerinin benimkilere sabitlendiğini hayal edebiliyordum.

Korkmadım. Şaşırmış

olabilirim. İyi bir sürpriz mi?

Joel yanımda kıpırdandı ve ben panikledim, o tekrar yatışana kadar telefonu yorganın altına attım. Suçluluk duygusu mideme çöktü ve telefonu tekrar kaldırdığımda, başka bir mesaj gelene kadar yazdım, sildim, yazdım ve sildim.

Sizi rahatsız etmek gibi korkunç bir alışkanlığım var, değil mi Bayan Dawn?

Mesajı sırttan bir emoji ile gönderdi ve ben gözlerimi devirdim, ama dudaklarımda çiçek açan gülümsemeye karşı koyamadım.

Hoşuna gittiğine dair içimde korkunç bir şüphe var.

Theo bir göz kırpma emojisi gönderdi ve ardından küçük noktalar tekrar zıplayarak yazdığını bana bildirdi.

Yarın sabah benimle buluş. Sana bir şey göstermek istiyorum.

Dudağımı ısırdım, midemdeki çukur giderek derinleşirken Joel'e baktım.

Telefonum tekrar titredi.

Hayır cevabını kabul etmiyorum.

Yutkundum, bedenimin bana ihanet edişinden nefret ediyordum, sanki o mesajlar Dr. Frankenstein'ın elektrik voltlarıymış ve ben de onun yarattığı canavarmışım gibi canlanıyordu.

İyi geceler, Bay Whitman.

İyi geceler, Bayan Dawn.

CHAPTER

Fourteen

Joel üniversitedeki ilk randevumuzda hastaydı.

Elbette hiçbir fikrim yoktu, çünkü Joel böyleydi - o hasta olduğunda hayat normal seyrinde devam ediyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, filmdeki ısrarlı öksürüğünü, gittiğimiz küçük pizzacıdaki mum ışığında sulu gözlerini ve yurt odama geri dönerken elimi ilk tuttuğunda burnunun ne kadar kırmızı olduğunu fark etmeliydim.

Ama aynı arkadaş grubunda olduğumuz süper yakışıklı çocuk bana çıkma teklif etmişti. *Hiçbir* şekilde bunu sorgulamıyordum.

İlişkimizin üzerinden neredeyse bir yıl geçene kadar, yani onu bir *sonraki* hasta görüşümde bana söylemedi. Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, iyi olduğu, her zaman yaptığı gibi okula, işe ve partiye gidebileceği konusunda ısrar etti. *Bu kanepede yatmanın bana bir faydası olmayacak*, demişti ve ben de onun gücüne hayran kalmıştım, çünkü ben hasta olduğumda? Tek istediğim, mızızlanıp bir battaniye yumağının içine kıvrılırken üzerime titrenmesiydi.

Ertesi sabah demir atma sesiyle uyandığımda Joel hâlâ yanımda uyuyordu ve bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Elimin tersiyle alnına, boynuna bastırdım ve teninin ne kadar sıcak olduğunu hissedince başımı salladım. "Yanıyorsun," dedim.

Joel inledi. "Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum." "Hemen döneceğim."

Yataktan fırladım, üst kata çıkmadan önce bir çift şort, bir spor sütyeni ve bir atlet giydim. Biraz çay yaptım, bir soğuk algınlığı ilacı zulası bulana kadar mürettebat mutfağını karıştırdım ve sonra Joel'i işe gitmek için giyinmeye çalışırken bulmak için geri döndüm.

"Dinlenmelisin," dedim, gündüz soğuk algınlığı haplarından iki tanesini avucuma atarak. "Al, bunları iç."

Joel başını salladı ama yine de ilacı aldı. Çayı kabul etti ve yatağın kenarına oturdu, tek ayakkabısı ayağındaydı, göz kapakları sarkmıştı, saçları uykusunda savrulmaktan darmadağın olmuştu. "Dinlenemem. Çalışmak zorundayım."

Tam o sırada kapımız çalındı.

Kaşlarımı çattım, cevap vermek için zıplamadan önce Joel'e baktım ve sonra kapıyı açıp Theo'yu diğer tarafta bulduğumda neredeyse tökezleyerek geri döndüm.

Çoktan giyinmiş ve güne hazırdı, robin's egg mavisi kol kaslarını sarıyordu. En üstteki üç düğmesi açıktı, boynu göğsüne dökülen hafif bir tutam saçı görececek kadar açıktı. Elinde bir kahve vardı ve sırtarak bana doğru eğdi.

"Günaydın," dedi önce bana, sonra gözleri Joel'e kaydı ve gülümsemesi kayboldu. "Tanrım. İyi misin, Joel?"

"O hasta" dedim, aynı anda Joel de "Ben iyiyim" diye cevap verdi.

Joel bana ters ters baktı ve ben *de ne* gibi bir omuz silkmeye gözlerimi açtım? *Bu doğru.*

"Oldukça sert görünüyorsun," dedi Theo.

"Ateşi var ve bütün gece inledi, dönüp durdu." "Vücut ağrıları," dedi Theo başını sallayarak ve tekrar Joel'e baktı. "Neden izin mi aldın?"

Joel başını sallayarak ayağa kalkmaya çalışıyordu ki, çok hızlı hareket etmekten başı dönmüş gibi göründü ve tekrar yatağa düştü.

Theo kaşlarını kaldırdı. "Bence bu muhtemelen iyi bir fikir." "Çalışmam gerek."

"Mürettebatın geri kalanı bunu halledebilir. Bugün için zaten demirlemiş durumdayız ve gemiye misafir almayacağım."

"Gördün mü? Bugün dinlenirsen kendini daha çabuk iyi hissedersin ve sana gerçekten ihtiyaç duyulduğunda işinin dönebilirsin," diye ekledim.

Joel yenilmiş görünüyordu. "Yük olmak istemiyorum."

"Bana güvenin, Kaptan Chuck bugün mürettebata zor bir görev vermiyor. Kolay bir iş olacak, çoğunlukla bakım, temizlik ve önümüzdeki haftaya hazırlık. Merak etme, tik ovalama işini kendini daha iyi hissettiğin zamana saklayacaklar." Theo bu şakayla gülümsemeye çalıştı.

Joel başını daha da öne eğdi ama ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Bu manzara karşısında iç geçirdim, bizi dinlediği için şükrettim.

"Efendim," dedi Joel bir süre sonra. "Kabalık olacaksak kusura bakmayın ama... neden odamıza bu kadar erken geldiniz?" Durakladı ve Theo'ya baktı. "Ya da hiç mi?"

Joel'in Theo'ya bakışını görünce mideme kramplar girdi, kaşları yavaşça çatıldı, sanki yanındaki çimenlerde bir yılan olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

Theo hiç de tuhaf değilmiş gibi gülümsedi ve sonra gözleri benimkileri buldu. "Aslında Aspen bugün benimle kıyıya gelmek ister mi diye sormaya geldim."

Milyonlarca minik kelebek kanadı göğsümü gıdıkladı.

"İlgilenmem gereken bazı işlerim var ama Positano harika bir fotoğraf durağı." Nefesim kesildi. "*Positano*'da mıyız?"

Dudaklarının köşesindeki yumuşak çekilme benim tek cevabımdı.

Kalbim sadece Theo'nun bana bakışından değil, kıyıda çekebileceğim muhteşem fotoğrafların düşüncesinden de göğsüme *çarptı*. Positano'nun fotoğraflarını seyahat dergilerinde ve Instagram'da görmüştüm; rengârenk evler ve dükkânlar, parlak turkuaz su boyunca kayalıklara yuvalanmıştı.

Ama Joel'in yatağın kenarında oturduğu ve başını omuzlarının arasından sarkıttığı yere dönüp baktığımda onu terk etmenin mümkün olmadığını anladım.

"Kalıp Joel'le ilgilenmeliyim," dedim küçük bir gülümsemeye zorlayarak. "Ama teşekkürler-"

"Hayır, git," diye araya girdi Joel, gözleri kapalı bir şekilde başını sallayarak. "Sen gitmelisin."

Kaşlarımı çattım. "Ama-"

"Bok gibi görünüyorum ve hissediyorum, Aspen. Bütün gün burada yatıp muhtemelen uyuyacağım. Kalman için bir sebep yok."

Günümün tadını çıkarmam için ısrar etmesi hoş bir jestti ama nedense Joel'in beni etrafta istemediğini hissettim. Tatlı bir "*hayır, hayır, gitmelisin*" gibi gelmedi.

Seni burada istemiyorum gibi hissettim.

"Ama ya bir şeye ihtiyacın olursa?"

Theo gülümseyerek Joel'e başını salladı ve "Emma'nın seni kontrol edeceğini bildiğinden emin olacağım," dedi. Sonra gözleri benim üzerimdeydi. "Haydi, Joel'in dinlenmeye ihtiyacı var ve portföyünüz için bu durağı kaçıramayacağınızı söylediğimde bana güvenin."

Dudaklarımı çiğneyerek önce Theo'yu, sonra Joel'u izledim, sanki o anda vereceğim karar hayatımın gidişatını sonsuza dek değiştirecekmiş gibi bir ileri bir geri.

"*Git* Aspen," diye tekrar ısrar etti Joel. "Lütfen."

İçimi çektim, onu terk etme düşüncesinden mutlu değildim ama Positano'yu kaçırma düşüncesinden daha da mutsuzdum.

"İyi olacağına emin misin?"

"İyi olacağım," diye homurdandı Joel ve çoktan yatağına geri sürünmeye başlamıştı, bunu yaparken vücudundaki ağrılar yüzünden yüzünü buruşturuyordu.

Başımı salladım, zaten seçimin bana ait olmadığına karar verdim. Joel kalmamı istemiyordu ve sadece dinleniyor olacaktı. Emma gün boyunca onu kontrol edecekse... iyi olacaktı, değil mi?

Theo, "Sizi ana güvertede bekleyeceğim," dedi ve Joel'e kendini daha iyi hissetmesini söyleyip bizi yalnız bıraktı.

"Bebğim, emin misin-" Yatağın kenarına oturup Joel'e uzanmaya çalıştım. Ama dokunuşumdan kaçarak yorganı çenesine kadar çekti.

"Aspen, lütfen. Sadece uyumak istiyorum."

Kalbim bir çapa gibi midemin derin çukuruna battı ve giyinip saçımı tararken ve gün için çantamı hazırlarken orada kaldı. Derin nefesler alıp vererek göğsümdeki sıkışıklığı yatıştırmaya çalıştım ama faydası olmadı.

Endişe bir fırtına bulutu gibi içeri süzüldü, alçak ve tehditkâr. Joel'in hasta olmasından nefret ediyordum ama hâlâ özür dilememiş olmasından, bana hâlâ üzülmesi gereken *benmişim* gibi hissettirmesinden daha da çok nefret ediyordum.

Çantamı hazırlayıp fotoğraf makinemi boynuma bağladığımda uyuyordu - ya da uyuyor numarası yapıyordu, emin değildim. Ana güverteye çıkan merdivenleri tırmanırken göğsüm hâlâ gergindi ama Theo'yu gördüğüm anda endişem silginin altındaki kalem izi gibi kayboldu.

Theo korkuluklara yaslanmıştı, güneş gözlükleri yerindeydi ve mükemmel dudaklarında bir gülümseme vardı. Ben yaklaştığımda daha uzun durdu ve ellerini gri Chino şortunun ceplerine soktu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ve bu sorunun görüldüğünden daha ağır olduğunu, bana sadece tekmeden inmeye hazır olup olmadığımı değil, tamamen başka bir şeye hazır olup olmadığımı sorduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Belki de yeni bir maceraya.

Ya da yeni bir hayat.

Gülümseyerek başımı salladım, arkasındaki nefes kesici manzarayı gördüğümde midem yine bulandı. Positano sahili hem yelkenlilerle hem de sürat tekneleriyle doluydu, renkli binalar çakıl taşlarıyla kaplı kumsalın üzerindeki uçurumdan yukarı doğru yayılıyordu. Parmağım fotoğraf üzerinde gezinirken kaşındı.

"Hazır," diye fısıldadım.

Theo gülümseyerek onu takip etmemi işaret etti.

Wayland ihaledeki şoförümüzdü, bize iyi eğlenceler dileyip gün batımından otuz dakika önce bizi almak için geri döneceğini söylemeden önce bizi güvenli bir şekilde kıyıya götürdü. Theo ve ben rıhtımdan sahile doğru sessizce yürüdük, ikimiz de etraftaki manzaralara bakıyorduk.

"Bunun gerçek olduğuna inanmıyorum," dedim fotoğraf makinemi açarak. İskelede durdum, diyaframı ve odağı ayarlayarak taşlı suyu, sepya tonlu kumsalı, su kenarından deniz kenarındaki uçurumun tepesine kadar yığılmış evlerin, mağazaların ve restoranların büyüleyici kaleydoskopunu çektim.

"Sadece bekle," dedi Theo. "Henüz hiçbir şey görmedin."

Tıklayın.

Gülümsedim ve fotoğraf makinesini gözümün önünden çekerek oynatma ekranında çektiğim fotoğrafa baktım. O rıhtımda hissettiğim büyüü, Positano'nun bana çoktan bulaşmış büyüleyici kişiliğini yakalamak zor olacaktı. Fotoğrafçılığın asıl zorluğu buydu - fotoğrafı çektiğinizde hissettiklerinizi izleyicinin de hissetmesini nasıl sağlarsınız?

"Peki, burada ne işiniz var?" Tekrar yürümeye başladığımızda sordum.

"Bende hiç yok."

Kaşlarımı çattım ve iskelenin sahille birleştiği yerde durakladım. "Ama sen dedin ki..."

"Yalan söyledim."

Theo şaşkınlığıma sıırttı ve midem takla attı.

Yalan söyledi.

Beni kıyıya çıkarmak için yalan söyledi.

Fotoğraf makinemi kaldırıp kumsalın kenarında, arkasında Positano uzanırken, solunda turkuaz su parıldarken fotoğrafını çekme dürtüsüyle savaştım. O anı yakalamak, İtalya sahilinde Theo Whitman'ın bana gülümsemesinin nasıl bir his olduğunu hatırlamak istediğim yalnız bir gece için sadece benim bulabileceğim bir yerde saklamak istedim.

Ayrıca, o kameraya bir tampon olarak ihtiyacım vardı.

O kadar yürek parçalayıcı bir güzelliği vardı ki, cazibesini azaltacak bir mercek olmadan ona bakmak acı veriyordu.

"Haydi," dedi, bizi çakıllı sahile doğru yönlendirerek. "Size gösterecek bir şeyim olduğunu söylemiştim."

CHAPTER

Fifteen

"Şaka yapıyorsun," dedim gülerek. "Gerçekten bir üniversite sunumu için bebek gibi giyinip parmağını mı emdin?"

"Bir şeyi kanıtlamak içindi," dedi Theo, sağ tarafımızdaki bir dükkânı işaret ederek. Vitrininde elbise ve mayoların asılı olduğu küçük bir butikti. "Hadi buraya girelim."

Ben de onu takip ettim. "Sanırım ne demek istediğinizi anlamadım."

"Öğrendiğimiz kodlar, veri yapıları..." Theo başını salladı, dükkânın duvarlarında yürürken ellerini ceplerine soktu. "Hepsi çocukçaydı. Modası geçmişti. Demek istediğim, bunların *hiçbiri* gerçek dünyada işe yaramaz. Bu yüzden, bize öğrettiği saçmalıklar hakkında gerçek bir sunum yapmak yerine, ne demek istediğimi kanıtlayabileceğimi düşündüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Küçük bir , değil mi?"

Theo'nun gözleri büyüdü. "Vay canına. Sanırım ilk kez küfür ettiğini duyuyorum," dedi, ben kızarıırken, ondan dökümlü, turuncu maksi elbiseye baktım. O devam ederken parmaklarımın yumuşak kumaşın üzerinde gezinmesine izin verdim. "Ama evet, öyleydin," diye sırtarak kabul etti. "Dürüst olmak gerekirse, ertesi gün okulu bıraktım. Yani bu benim vedam sayılırdı."

"Eminim o okulda seni hiç unutmamışlardır."

"Oh, şaka mı yapıyorsun? Harvard'dan bahsediyoruz. Okulu bıraktığımı için çok kızdılar, hatta okulu bıraktıktan *sonra* kendim için bir şeyler yaptığımı için daha da çok kızdılar. Bu, kimsenin istediğini başarmak için onlardan gelecek o pahalı kâğıt parçasına ihtiyacı olmadığının bir kanıtıydı." Başını iki yana salladı. "Üniversite, alakalı olduğundan çok daha fazla yönden arkaik, tabii tıpta değilseniz, sanırım."

"Bilmiyorum," diye düşündüm. "Orada geçirdiğim zaman hoşuma gitti." "Ama değerli bir şey öğrendin mi?"

Başımı eğdim. "Sanırım öyle. Zanaat, kurallar ve fotoğrafçılık teorisi hakkında daha çok şey öğrendim."

"Sana şunu sormama izin ver," dedi Theo, içime girerek. Onun yakınlığı karşısında nefesim kesildi, küçük butik birdenbire bir ayakkabı kutusu kadar küçüldü. "En iyi fotoğraflarınız... en çok gurur duyduklarınız... bunlardan herhangi biri *kurallara* uyuyor mu?"

Yutkundum ve kirpiklerimin arasından ona baktım. Nedenini tam olarak çözememiştim ama bana böyle tepeden bakması, üzerimde yükselmesi, gücünün ve varlığının her şeyi tüketmesi hoşuma gidiyordu. "Bazıları, evet."

Theo bana inanmamış gibi gözlerini kısıtı ama sonra bilmiş bir sırıtışla başını eğdi. "Kurallar çiğnenmek içindir - bu eski sözü duymadınız mı Bayan Dawn?"

Saçlarımın omuzlarıma döküldüğü yerden ayağımdaki sandaletlerimin deri kayışlarına kadar sıcaklık üzerime hücum etti.

"Bunu ."

Konunun değişmesine göz kırptım, Theo geri çekilip bana tekrar nefes almam için alan açtığında derin bir nefes aldım. Hâlâ dokunduğumu fark etmediğim temiz maksi elbiseme başıyla işaret etti.

"Oh..." Ondan uzaklaştım ve elbiseyi aşağı yukarı inceledim. Fiyat etiketi hiçbir yerde bulunamayacak şekilde saklanmıştı, bu da bana elbisenin benim cılız seyahat bütçem için çok pahalı olduğunu söylüyordu. "Hayır, sorun değil."

Ama Theo kolunu başımın üzerinden uzatarak raftan elbiseyi kaptı. Tam zamanında ona döndüm ve tezgâhın arkasındaki genç kadına baktığını gördüm. Theo parmaklarını şıklatmış gibi yerinden sıçradı ve dişlek, parlak bir gülümsemeyle hemen yanıma geldi.

"Bunu dene, olur mu?" diye sordu, İngilizcesi İtalyan aksanıyla akıyordu.

"*Sì, e quello*," dedi, zeytin yeşili tek parça bir mayoyu işaret ederek.

Kadın adamın elinden maksi elbiseyi kaptı, ardından mayoyu aldı ve onu mağazada takip etti. Yavaşça yürüdü, her bir ürünü değerlendirdi, eli dalgın bir şekilde çenesindeki kılları ovuyordu. Arada bir eliyle işaret ediyor, kadın da onun seçtiği ürünü alıp kollarının üzerine örtüyordu.

"Theo..."

"*Anche questo*," dedi ve arka duvardaki cam bir kutuda duran bir çift sarı safir küpeyi işaret etti. "*Grazie*."

Kadın başıyla onayladıktan sonra giysileri soyunma odalarından birine bıraktı ve bana doğru gülümseyerek perdeyi araladı.

"En son küpeler," dedi basitçe.

 nce ona, sonra Theo'ya göz kırptıktan sonra tekrar kadına döndüm.

"Lütfen," dedi soyunma odasının içini işaret ederek. "Senin için."

Başımı sallayarak Theo'ya uyarıcı bir bakış attım. "Yapamam... Yapamam..." "Her birini tek tek görmek istiyorum," dedi. Sonra, bir havayla

Bu adamı daha önce g rd   me güvenerek buti in ortasındaki pel   kanepeye , bir bile ini diğerinin üzerine geçirip sanki buranın sahibiymi  gibi arkasına yaslanırken bana gülümsedi.

 nanılmaz bir kahkaha attım. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Omuz silkti ve kendi sorunun cevabını zaten bildi imi düşündüren kibirli bir ifade takındı.

Ve başka se ene im yoktu.  nan sız bir kahkaha daha atarak başımı salladım ve satış görevlisi Evelina'nın beni soyunma odasına götürmesine izin verdim. Gülümseyerek hazırladığı kıyafetleri tek tek gösterdi ve ardından perdeyi arkasından kapatarak beni yalnız bıraktı.

Fiyat etiketine bakmama gerek yoktu. En az birkaç bin dolar değerinde giysinin bulunduğu küçük bir soyunma odasında olduğumu tereddütsüz biliyordum. Ama merakıma yenik d   t m ve önce maksi elbiseyi indirdim, fiyat etiketini arkasına sıkı tırıldı ı yerden çıkardım.

Bin be  yüz doksan avro.

Yüzüm kızardı, neredeyse askıyı elimden d   r yordum. "Theo," dedim, fiyat etiketini göstermek için perdeyi iterek açtım. "Yapamam-"

Ama o sadece sırtarak soyunma odasını işaret etti, kaşlarını öyle bir kaldırdı ki ne kadar denersem deneyeyim bundan kurtulamayaca ımı söyledi.

"Sen adam olmazsın," diye homurdanarak perdeyi kapattım.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı cevap olarak.

Atletimi ve  ortumu çıkardım, maksi elbiseyi giymeden önce sandaletlerimi kenara attım. Daha önce tenimde hiç hissetmedi im türden bir kuma tı, hiçbir zaman satın alamadı ım ve satın almayı da *hayal* etmedi im türden. Yumuşak ve lüks bir şekilde a ırdı, sadece kaliteli bir kumaşın olabileceği şekilde, kalçalarım ve g    me öyle bir asılıyordu ki sanki gerçekten biraz e rili im varmış gibi görünüyordu. Aynada bir o yana bir bu yana döndüm, meyveli turuncunun bronz tenimde nasıl g r nd   ne, ince askıların k pr   k kemiklerimi nasıl vurguladı ına, kumaşın dizlerimin hemen altından akıp arkada yere kadar inerek bacaklarımı biraz göstermesine hayranlıkla baktım.

Nefret ettim.

Üzerime tam oturmasından, şeffaf üst katmanın biraz daha koyu ve ağır olan alt katmana karşı muhteşem ve dökümlü olmasından nefret ediyordum. Renginin ten rengimi ateşlemesinden ve hayatımda ilk kez bir elbisenin içinde olup bir köşeye sinmek istememekten nefret ediyordum. Sırtın derin V kesiminin bir şekilde omurgamı ve göğüs kafesimi sevmeme neden olmasından nefret ediyordum. Bu nasıl bir şeydi ki?

Nefret ettim çünkü sevdim.

Ve onu yanımda eve götürmemin hiçbir yolu yoktu.

İçimi çektim ve perdelerden geçip butiğe girmeden önce kendime son bir kez baktım.

Evelina, Theo ile İtalyanca konuşuyordu, bu ikisinin de kıkırdamasına neden oldu, ama ben dışarı çıktığımda gözleri bana kaydı.

"*Bellissima!*" Evelina bir solukta söyledi. Başını salladı, bana doğru ilerledi ve parmaklarını şıklatıp ayakkabılara doğru koşmadan önce kumaşı birkaç yerden çekiştirdi.

Gözlerim daha sonra Theo'yu buldu ve bakışlarını çıplak bacaklarımın elbisenin altından görüldüğü yerden yukarı, kalçalarımın, belimin ve göğsümün çizgileri boyunca takip ederek gözlerimle buluştu.

Gözbebeklerinde kızgın kömürler yanıyor, bana baktıkça gözbebekleri büyüyordu. Hâlâ kanepede uzanıyordu, boğazını zorlayan yutkunması dışında etkilenmemiş görünüyordu.

"Beğendin mi?" Fısıltıyla , dalgın bir şekilde belimi bağlayan iplerle oynuyordum.

Burun delikleri alevlendi ama cevap veremedi Evelina koşarak yanıma geldi ve ellerime bir çift bej kama tutuşturdu.

"Bunlarla," dedi ve sonra elimi kendi elinin içine çekti, parmaklarımı açtı ve sarı safir küpeleri avucuma bıraktı. "Ve bunlarla. Güven bana," diye ısrar etti ve ben daha itiraz edemeden beni soyunma odasına geri götürdü. "Mükemmel olacak."

Israrlı tartışmalarına rağmen butikten turuncu maxi elbiseyi ve küpeleri takarak ayrıldık. Neyse ki, Theo ve Evelina'yı takozlarla yürüyemeyeceğime ikna etmiştim, bu yüzden elbise kadar sevdiğim askılı bir çift deri sandalette karar kıldılar. Beyaz kağıdın içinde

Kolumda sallanan çanta, Theo'nun bana beş bin avroluk bir İtalyan deri ceketi almasını engellemek için verdiğim ödün olan zeytin rengi tek parça mayo ile birlikte giydiğim kıyafetlerdi.

Tüm bunları benim için aldığına hâlâ inanamıyordum. Kasabanın sokaklarında ve gizli vadilerinde yürüdükçe bunun farkına varacağımı ya da fotoğraf makinemin objektifinin arkasında kaybolurken bunu tamamen unutacağımı düşündüm. Ama o günün her saniyesinde, her dakikasında, her saatinde ipeksi yumuşaklıktaki elbisenin tenimde nasıl hissettirdiğine hayret ettim. Ve parmaklarım dalgınlıkla arada bir saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için yukarı doğru hareket ediyordu ve her seferinde o safir küpelerin değerli taşlarını okşuyor ve gülümsüyordum.

Şimdiye kadar sahilde gittiğimiz yerlerin muhteşem olduğunu düşünmüş olsaydım, Positano'nun sunduğu manzaraların yanında sönük kalırlardı.

Hafıza kartım limon ağacı çiftliklerinin ve arnavut kaldırımlı sokakların, her köşedeki düzinelerce merdivenin, bir pastel evden diğerine uzanan ipten kuruyan çamaşırların renkli fotoğraflarıyla doldu. Küçük pencerelerden ve ara sokaklardan suyun görüntüsü karşısında soluğum kesildi, sarmaşıkların her binanın eski duvarlarını sarması karşısında nefesim kesildi ve tepemizde harikulade bir tavanda çiçeklerin birbirine örüldüğü bir sokakta yürürken şaşkınlıkla boynumu bükтім.

"Theo?" İkimiz de çiçekli tavana bakarken, etrafımızda turistlerin yumuşak uğultusu vızıldarken sordum.

"Evet?"

"Teknenize neden *Philautia* adını verdiniz? Ne anlama geliyor?"

Ona baktığımda Theo biraz gülümsedi ama gözleri hâlâ yukarıdaki çiçeklerdeydi. "Bu karmaşık bir cevabı olan kolay bir soru."

Sessiz kaldım, bekledim.

Bir süre sonra Theo başıyla ara sokaktaki boş bir merdiveni işaret etti. Orada keman çalan bir adam vardı ve Theo cebinden yüz avroluk bir banknot çıkararak adama verdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Adamın gözleri önce banknotu görünce büyüdü, sonra gülümseyip bana kibarca başını salladı ve bizi yalnız bıraktı.

Theo üçüncü basamağa oturdu, ben yanına oturana kadar bekledi ve "Yunanca'da aşk için yedi farklı kelime olduğunu biliyor muydun?" dedi.

"Yedi mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Bizim *aşkımız* gibi mi demek istiyorsun?"

ve *şehvet*?"

Theo başını salladı. "Bundan çok daha fazlası. Uzman değilim ama hikayeyi ilk duyduğumda anladığım kadarıyla... aşkın farklı seviyeleri var. Farklı tonlar. Örneğin, annenizi sevebilirsiniz ama en sevdiğiniz restoranı sevdiğiniz gibi değil. Köpeğinizi de sevebilirsiniz, onun güvende olmasını ve ona bakılmasını istersiniz ama bu bir *aşığı* sevme şeklinizden farklıdır, tutkuyla," dedi ve gözleri benimkilerle buluştu. "Arzuyla."

Yutkundum.

"Yunanlılar bunu uzun zamandır anlıyorlar, bu yüzden ne tür olduğuna bağlı olarak aşk için farklı kelimeleri var. *Ludus* gibi, birinden hoşlanmanın bizdeki versiyonu gibi, flörtöz ve eğlenceli. Ya da *Eros*, tutkulu ve tüketen, cinsel güdülü," diye açıkladı ve yanaklarım kızarınca biraz sırtıttı. "İlk aşkın olabileceği gibi."

Başımı salladım, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve nefes almak için yanımdan geçen turistlere baktım. Bir süre sonra tekrar Theo'ya baktım. "Peki, *Philautia* nasıl bir aşk o zaman?"

Theo gülümsedi. "Kendini sevmek."

"Hmm," diye düşündüm, neden bunu seçtiğini anlamaya çalışırken biraz kaşlarımı çattım. "Peki, teknenin adı olarak neden bunu seçtiğini bana söyleyecek misin, yoksa tahmin etmek zorunda mıyım?"

Kıkırdadı. "Bu kelimenin sevdiğim yanı, sadece hoş bir kavramdan daha fazlasını içermesi. Elbette, bunun bir kısmı Amerika'da gördüğümüz şekliyle kendini sevmek." Ellerini dizlerinin arasında birleştirerek durakladı. "*Uzun bir çalışma haftası oldu, bu gece sıcak bir banyo yapıp güzel bir kitap okuyacağım* türünden bir sevgi. Ama *Philautia*'nın diğer yüzü kendini sevmenin daha bencil bir türüne işaret eder. Zevk arayışı. Narsisizm de diyebilirsiniz."

Kaşlarımı çattım. "Yani bana bir narsist olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hepimiz bir şekilde öyle değil miyiz?" diye sordu Theo. "Eğer cevabınız hayır ise, açıkçası bunun ele alınması gerektiğini düşünüyorum."

"Anladığımdan emin değilim."

Theo içini çekti ve bir süre insanların geçişini izledikten sonra konuyu detaylandırdı. "Bence kendini sevmek önemli - bencilce de olsa

- Çünkü gerçekten kendini düşünen tek kişi sensin. Günün sonunda bir arkadaşınız ya da ailenizden biri sizi önemseseye bile mi?" Başını iki yana salladı. "Sen kendi hayatını nasıl yaşamayı seçersen seç, onların hayatı devam ediyor."

Theo durakladı ve bir an için yanağının içini çiğnedi.

"Bazen kendinizi ön plana çıkarmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Sizi mutlu eden şeyleri yapın. Bir şeyi yapmak istemediğinizde hayır deyin. Başkaları anlamasa ya da desteklemese bile sevdiğiniz her şeye evet deyin. Arada sırada kendinizi seçin, çünkü siz seçmezseniz başka kim seçecek?"

Theo'nun bu soruyla gözlerinin nasıl karardığını, çenesinin nasıl gerildiğini kaçırmadım.

"*Philautia*'yı seçtim çünkü bu benim zor yoldan öğrendiğim bir dersti. Uzun bir süre boyunca, ne olursa olsun başkalarını kendimden önce tuttum. Ortağımın hoşuna gitmeyeceğini bildiğim için Envizion için ilerlemelere hayır derdim ya da ailemin benden istediğini bildiğim için bir tanıtım etkinliği yapmaya evet derdim. Ayın modası ne olmamı istiyorsa o olmaya çalışırdım - bazen bu, bir kadını mutlu etmek adına umursadığımdan daha fazla egzersiz yapmak, her zaman yediğimden farklı yemek yemek ya da aslında eğlencelere dalmak anlamına gelirdi."

Başını salladı, sanki benim şu anda düşündüğüm gibi, o da böyle olduğuna inanamıyormuş gibiydi. Theo'yu iş ya da başka herhangi bir şey karşısında güçlü ve kaya gibi sağlam olmaktan başka bir şey olarak hayal edemezdim.

"Ve ben yandım," diye devam etti Theo. "Tekrar tekrar, sonunda iyi niyetli olsam da başkalarına hizmet etmek adına kendimi kaybettiğimi fark edene kadar."

O anda Theo'nun gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarının yoğunluğu karşısında kalbim göğsümde durdu.

"Sanırım bunu anlayabilirsin, değil mi?"

Başımı salladım, kendi fedakârlıklarım zihnimde bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. "Yapabilirim."

Theo biraz gülümsedi, sanki benim söylediğimden daha fazlasını anlamış gibiydi. Sonra avuçlarının üzerine yaslandı. "Yani, *Philautia*. Kendime verdiğim bir öz bakım hediyesi ve dengeli olduğu sürece bencilce görünen bir sevginin iyi bir şey olabileceğini sürekli hatırlatan bir şey." Sonra bana baktı. "Bu konuda bir pislik olmadığın sürece."

Gülmek için başımı salladım. "Hoşuma gitti."

"Teşekkür ," dedi küçük bir selamla. Sonra ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için elini bana uzattı. "Gidelim mi?"

Günün geri kalanı kameramın objektifinden Positano'yu keşfetmekle geçti.

Sokakta bir düğüne denk geldik, ben fotoğraf çekerken gelin ve damat gülüp dans ettiler ve bize poz verdiler. Kül grisi saçları ve derin kırışıklıkları olan yaşlı bir kadın, dükkanının önünde asılı duran çiçek saksılarını sularken sigara içiyordu. Genç bir çocuk scooter'ıyla vızır vızır geçti, rüzgâr saçlarını okşuyordu ve tam yanımdan geçerken dönüp kamerama gülümsedi. İki rahibe uzun, bej elbiseleriyle sokaklarda yürüyor, üzerinde Huzur Duası yazan küçük kartlar dağıtıyorlardı. İçlerinden biri bana doğru bir kart uzatırken portföyümde yer alacağını bildiğim bir kare yakaladım, üzerinde geniş bir gülümseme vardı, gözleri kenarlarda kırışmıştı, arkasında çiçeklerle kaplı küçük bir geçit uzanıyordu ve tepesinde Tiren Denizi vardı.

Hayatlarına burnumu sokmama izin veren yerel halkla konuştum, kameramı elime alıp dükkanlarını, evlerini, restoranlarını gösterdim. Her gittiğimiz yerde kendimi biraz daha kültürün içinde, deniz kenarındaki bu büyülü şehirde kaybolmuş buldum. Giovanni adında gürültücü ve şamatacı bir İtalyan adamın ısrarı üzerine ilk kez limoncello tattığımda yüzümü buruşturdum. Amcası sokaktaki deri dükkanında çalışırken ona oyunlar oynayan küçük kıza güldüm. Ve hiç İngilizce bilmeyen yaşlı bir adam bana basit, ince, kahverengi deri bir kayışa bağlanmış mavi taşlı bir lapis lazuli kolye önerdiğinde sessiz bir *teşekkürle* kızardım.

Ve tüm bu süre boyunca Theo sessizce yanımda yürüdü, etrafımızdaki dünyayı dondurmaya çalışmamı izledi.

Güneş suyun üzerinde alçalmaya başladığında, tırmandığımız tüm merdivenler yüzünden bacaklarım ağrıyordu ve sıcak bir duş almayı arzuluyordum. Ama iskeleye geri dönmeye başlamayı önerdiğimde Theo reddetti.

"Bir durağım daha var, sana göstermek istediğimi söylediğim yer."

Güldüm ve etrafımızdaki manzaraları işaret ettim. "Sahip olduğundan daha fazlasını mı kastediyorsun?"

Gülümsemesi tek cevabım oldu ve tırmandığımız kasabanın tepesindeki küçük dolambaçlı yola doğru ilerledi.

Yetişmek için acele ettim. "Wayland gün batımından önce rıhtımda olacağını söylememiş miydi?"

"Onu daha önce aradım ve daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu söyledim. Merak etme," dedi omzunun üzerinden sırtarak. "Balkabağına dönüşmeden önce seni geri getireceğim."

Gözlerimi devirdim ama daha bir şey söyleyemedim Theo dirseğimi hafifçe kavradı.

Beni bir süre öyle tuttu, yürümeye devam etti ve dik sokağı tırmanırken eli yavaşça aşağıya kayd. Avuç içi ön kolumun iç kısmında, bileğimin narin kemiklerinin üzerinde yerde sıcaktı ve sonra parmaklarını benimkilerle birleştirerek elimi sıkıca kavradı.

Bu sıkışmayı Kuzey Buz Denizi'nin buzlu derinliklerine çıplak bir dalış gibi hissettim.

Kavurucu sıcaktı. Yakıcı bir soğuktu. Heyecan verici olduğu kadar uyuşturucuydu da; başımı döndüren ve dizlerimin bağını çözen bir hisler savaşıydı.

"Bu iyi mi?" diye sordu usulca, gözleri benimkileri bulmuştu.

Yutkundum, ellerimizin birleştiği yere baktım, cevabımın kolay bir *hayır* olması gerektiğini biliyordum, ama kelimeyi söyleyecek iradeyi bulamadım.

Bunun yerine, hain bedenim başımı hafifçe sallayarak karşılık verdi ve Theo gülümseyerek elimi daha da sıkı tuttu.

Caddeyi biraz daha tırmandıktan sonra Theo beni kaldırımın kenarına, beyaz metal bir korkuluğun uçurumu kapladığı yere çekti. Uzun bir ağacın altında bir bank vardı ama oturmak yerine bizi korkuluklara yasladı.

"Fotoğraf makinenizi görebilir miyim?" diye sordu ve ben de son yüzme çabamı da kaybettiğim anda, elinin benim elimden kayıp gitmesini, sudan çıkarılan bir can yeleği gibi hissettim.

Boynumdaki kayışı çıkarıp fotoğraf makinesini ona uzattım; gözleri benimkiler arasında merakla dolaşırken makineyi ellerinde sabit tuttu.

"Şimdi arkamı dön."

İstedikini yaptım ve sonra nefes nefese kaldım, dudaklarımı Theo'nunkilerle henüz birbirine geçmiş olan sıcak parmaklarımla kapattım.

Şehrin güney tarafında, uçurumun tepesine yakın bir yerdeydik ve bu açıdan bakıldığında Positano, ıslıl ıslıl parlayan kırmızı bir halı gibi önümüze seriliyordu. Güneş ufukta yeni batmış, gökyüzünü turuncu ve pembenin parlak tonlarına büründürmüştü, gece içeri sızmaya çalışırken mor ve lacivertin daha derin tonlarıyla oynamıştı.

Şehrin üzerindeki ışıklar birer birer yanmaya başladı. Sokak lambaları, sundurma ışıkları, uçurumun tepesindeki pencerelerdeki ışıklar ve aşağıdaki suları hala kirleten teknelerdeki ışıklar. Gece sıcak turuncu bir parlaklıkla canlandı

O küçük sahil kentinden, hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

Tekrar Theo'ya döndüm ve tam döndüğümde bir fotoğraf çekti.

O fotoğrafta neyin yansıyacağını daha bakmadan biliyordum. Gözlerimde şaşkınlık ve hayranlık olacağını biliyordum, gökyüzünün arkamda parlak bir şekilde boyanacağını biliyordum ve Theo'nun bizi bir sokak lambasının altına yerleştirdiği şekilde, alımda ve burnumun köprüsünde yumuşak turuncu bir parlaltı olacağını biliyordum.

Sırttım, başımı salladım ve kameraya uzandım. Theo kendi sırtışıyla karşılık verdi ve kamera askısı tekrar boynuma dolandığında ellerimi üzerine koydum.

Uzun bir süre kameraya baktım, sonra arkama dönüp Positano'da gün batımını izledim, sonra tekrar kameraya baktım. Cesaretimi topladığımda nihayet gözlerimi kaldırıp Theo'nun gözleriyle buluştum.

"Nefes kesici," diye fısıldadım.

Yutkunarak başını salladı. "Siz de öyle, Bayan Dawn."

Başımı tekrar salladım, tam o sırada yaklaştı, eli yanağıma uzandı. Sıcaklığına doğru eğildim ve sonra sanki bu dokunuş beni ömür boyu yaralamış gibi irkilerek gözlerimi kapattım.

Belki de öyleydi.

"Neden bana böyle şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü gerçekler," diye cevapladı başını eğerek, sanki cevap belliymiş gibi.

"Ama... Ben sadece..." Başımı salladım, kendime baktım. "Ben. Colorado'dan elinde kamerasıyla gelen bir kıyım. Ve sen..."

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda Theo kaşlarını çattı ve dudaklarını birleştirerek çene çizgimi okşadı, sonra da "Ve *ben* sana doyamıyorum" diye fısıldadı.

Bir sonraki nefesim içimden titreyerek çıktı ve Theo'nun eli saçlarımdan arasına girerek enseme hafifçe kavradı. Beni kendine çekti ve ayak parmaklarımdan ucuna basarken göz kapaklarımdan titreyerek kapandı. Bu dokunuşa bir pervane gibi eğildim ve sıcaklığı yaklaştığında, nefesini dudaklarımda hissettiğimde, tüm varlığımla dudaklarının benimkilerle buluşmasını diledim.

Ama içimde, midem uyarıyla sarsıldı ve bedenim güçle geri çekildi.

"Ah," dedim, uzaklaştığımda başımı sallayarak. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kirpiklerimin arasından Theo'nun şaşkınlığına baktım. "Muhtemelen tekneye geri dönmeliyiz."

Theo uzun bir süre sadece beni izledi, gözlerinde milyonlarca anlaşılmaz duygu dalgalanıyordu. Çenesindeki kasların kasılmasını izledim, sanki bana uzanmalarını engellemenin tek yolu buymuş gibi ellerini ceplerine sokuşunu izledim. Uzun, yavaş ve sabit bir nefes verdi ve sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yolu göster," dedi, sahile inen patıkayı işaret ederek.

Ben de döndüm ve fotoğraf makinemi ellerimin arasına aldım, inişimizi yaparken son birkaç fotoğrafı çektim.

Theo dönüş yolunda elimi tutmaya çalışmadı.

Ve o gece Joel yanımda uyurken, Theo'nun Positano'nun tepesinde çektiği fotoğrafa baktım ve fotoğraftaki kızın kim olduğunu merak ettim. Taze, genç ve canlı görünüyordu. Güzel, lüks ve kendinden emin görünüyordu. Gülmeye saniyeler, öpüşmeye dakikalar kalmış gibi görünüyordu. Sadece yeni aşık olmuş bir kadının yapabileceği gibi ıslıl ıslıl görünüyordu.

Tanıdığım hiç kimseye
benzemişti. Ve olmak istediğim
her şeye.

CHAPTER

Sixteen

O geceyi resim yapabilmeyi dileyerek geçirdim.

Theo'nun çektiği fotoğrafı düşünmeden edemiyordum ve nedense bunu CU'daki ilk yılımda yaptığım otoportre ödeviyle karşılaştırıp duruyordum. Ödev basitti: kendi çekmek. Ama bundan çok daha fazlasıydı. Tüm özünüzü tek bir fotoğrafta yakalamanız gerekiyordu, sanki o tek fotoğraf dünyanın sizin hakkınızda bileceği tek şey olacakmış gibi.

Kendimi sırtından açılmış kitaplara gömmüştüm, krem rengi kâğıt üzerine yazılmış sayfalar dolusu mürekkep beni tepeden tırnağa kaplamıştı. Kitapların arasından görünen tek parçam bir fotoğraf makinesine sarılmış ellerim ve gözlerimdi.

Ve o zamanlar bu tam da tasvir edilecek doğru imajdı.

Ben utangaç kızdım, sessiz kızdım, burnu bir kitaba gömülü olan ya da yüzünü fotoğraf makinesiyle kapatan kızdım. Ben bir gözlemciydim, bu yüzden otoportrede sadece gözlerimi ve kameramı görünür bıraktım. Geri kalan kısmımın görülmesine gerek yoktu. Ben sanatın nesnesi değildim - sanatın yaratıcısıydim, Dünya'ya fotoğrafları çekmek için gönderilen kişiydim, içinde olmak için değil.

Şimdi kendi portremin nasıl olacağını merak ediyordum.

Ve merak ettikçe uyuyacağıma dair umudum azalıyordu.

Kendimi teknenin üst güvertesinde, gözlerim okyanusa dikilmiş, rüzgâr saçlarımı savururken hayal ettim. Sol tarafımda bir fırtına olacaktı, kara bulutlar yıkımı fısıldıyordu. Sağımda ise Positano kıyılarında gördüklerime çok benzeyen pembe ve turuncu bulutlarla muhteşem bir gün batımı.

Ellerim korkulukta olurdu, ancak sol tarafımda, fırtınaya doğru, hiç korkuluk olmazdı.

Elim havada, ayak parmaklarım tik ağacının kenarının hemen dışında, sanki izleyiciye küçücük bir hareketin beni uçurumun üzerinden fırtınanın içine iteceğini göstermek istercesine duruyordu.

Ancak bunu bir fotoğrafla yakalayamazdım - postada manipölasyon olmadan olmazdı. Bu yüzden, bir ressam olmanın, herhangi bir anda zihninizde gördüğünüz şeyi bir fırça darbesiyle yaratabilmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Joel'in alarmı çaldığında gözlerim kan çanağına dönmüştü ve onu işe hazırlanırken izlerken hissettiğim suçluluk duygusunu yutkunarak bastırdım. Hâlâ perişan görünüyordu ama onu bir gün daha dinlendirmeye çalışma zahmetine bile girmedim. Bir gün yeterince zafer kazanmıştı.

Giyinirken bana tek kelime etmedi ama kapıdan çıkmadan önce yatağın kenarında durdu ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Gittiğinde parmak uçlarımı dudaklarının tenime dokunduğu yere bastırdım ve gözlerim yaşardı.

Ben bir canavarım.

Sanki bu farkındalık kalan tüm enerjimi tüketmişti ve tüm gece boyunca acımasızca mücadele ettikten sonra uykuya yenik düşerek çarşafın üzerine yığıldım.

Öğleden sonra uyandım, ter içindeydim ve başım akşamdan kalma gibi dönüyordu. İnledim ve yorganı attım, telefonuma uzandım ve ekranda arka plan fotoğrafımdan başka bakacak bir şey olmadığında kaşlarımı çattım - Joel ile geçen dönem yurt odasında takılırken çekilmiş bir fotoğraf. İkimizin de üzerinde CU kapüşonluları vardı ve ben kollarımı onun omzuna atarken o bacaklarımın arasına oturmuştu. Gülümsemelerimiz sahte olamayacak türdendi, sadece gerçek sevginin doğurabileceği türdendi.

O gülümsemeler şimdi nerede?

Theo'nun bana mesaj atmadığı gerçeği karşısında neden midemin bulandığını *bilmiyordum*, özellikle de dünden sonra bağlantımı kesmem gerektiğini *bildiğim* için. Ondan uzak durmam gerekiyordu, çünkü ne zaman onun yakınında olma hatasını yapsam, çizgileri o kadar çok aşırıyordum ki ayaklarım çizildikleri kalem izini silmeye başlıyordu.

Yirmi dakika daha yatakta uzandıktan sonra kendimi duşa attım ve sonra çalışmak için güverteye çıktım. Beni düşüncelerimden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı ve bu yüzden Emma'ya bana bir görev vermesi için yalvardım ve bana bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi eğik bir kaşla bakmasına rağmen, baskı yapmadı. Bunun yerine beni mürettebatın çamaşırlarını yıkamaya ve

Sofra takımlarını cilaladım ve günün geri kalanında bu sıradan işlerde kendimi kaybettim, akşam yemeği saatinde odama çekildim.

Yaptığımda, kız kardeşim aradı.

"Hey, kardeşim, zengin ve ünlülerin hayatı nasıl gidiyor?"

Onun sesini duymak bile kendimi kontrol edebilmem için elimde kalan son dalı da kırdı ve kendimi tutmaya çalışarak hıçkırıklarımı içime çektim.

"Ah, Aspen," dedi Juniper usulca. "Sen iyi misin?"

Beni vuran bir sonraki duygu dalgasına güldüm ve yatağımızın başlığına yaslanırken başımı salladım. "Sadece şeftali."

"Ne oldu?"

Gözlerim yine yaşlarla doldu. "Sana söylemeye korkuyorum."

"Bana bir şey söylemekten neden korkasın ki? Ben senin kardeşimim.

- arkana kollayacak biri varsa, o da benim."

Burnumu çektim. "Benden nefret etmeni istemiyorum."

"Mümkün değil. Şimdi, görüntülü arama talebime cevap ver ve bana her şeyi anlat."

Görüntülü sohbet bağlandığında gözlerim daha da bulanıklaştı ve küçük kız kardeşim kahvesini göğsüne yakın tuttu, ben kırılıp anlatana kadar onu doldurmam için beni . Ona her şeyi anlattım - Theo'nun jakuzide bana söylediklerini, dışarı çıktığında onu nasıl etkilediğimi nasıl görebildiğimi, havuz partisini, Positano'yu. Yüzüm utançtan kızarana kadar her şeyi anlattım ve kız kardeşimin bana bakışını görmemek için yüzümü ellerimin arasına gömmek için kendimi tuttum.

Sanki kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

Kulübe katıl, kardeşim.

"Benden nefret , değil mi?" Koklayarak sordum.

Kahvesinden bir yudum almadan önce iç çekerek, "Hayır, hayır," diye beni temin etti. Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre durakladı. "Sanırım hepimiz zaman zaman yolumuzu kaybediyoruz. Anlıyor musun?"

Kucağımdaki ellerime bakarak başımı salladım.

"Başka bir adamla el ele tutuştun, Aspen." Sesini alçalttı ve evlerindeki eski yatak odasına yerleşmiş olan ailemin onu duymasından korkuyormuş gibi etrafına . "Neredeyse onu *öpyördün*."

"Biliyorum," dedim ellerimle yüzümü kapatarak.

"Bu... *hile yapmak*."

"*Biliyorum*," diye tekrarladım, ellerimi yüzümden indirip kucağıma bırakmadan önce inledim. "Neyim var bilmiyorum Juniper.

I..." Ellerimi havaya kaldırarak başımı salladım. "Onun yanındayken ateşim çıkıyor ama yine de sıcağa bağımlıyım. Ve Joel ile..." Boğazımda düğümlenen duygulara karşı dudaklarımı birbirine bastırdım. "Artık onun kim olduğunu bile bilmiyorum. Onun bu yönünü hiç görmemiştim ve şimdi gördüm..."

Başımı sallayarak durakladım, bu cümleyi bitirmek istemiyordum.

"Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Theo'yla birlikte olmak dışında hiçbir şey doğru gelmiyor, ki *yanlış* gelmesi gereken tek şeyin bu olduğunu biliyorum." İtiraf panikledim, her santimim titrerken başımı daha fazla, daha hızlı ve daha hızlı salladım. "Kontrolden çıkıyorum."

"Beni dinle," dedi Juniper ciddiyetle, kahvesini bir kenara bırakıp kameraya doğru eğilerek. "Bunların hepsi garip bir tesadüfler silsilesi, tamam mı? Sen ve Joel bazı sorunlar yaşıyorsunuz. Hangi çiftin yok ki? Onun aklında işle ilgili bir sürü şey var, sen kendini yerinde hissetmiyorsun, ikiniz de bunun olmasını, onunla yatta olmanı beklemiyordunuz. Bu sadece beklenmedik bir stres, hepsi bu."

Başımı salladım ve elimin tersiyle burnumu sildim.

"Ama top hala senin sahandadır. Tamam mı? Bundan sonra ne olacağına hala sen karar veriyorsun."

"Ne yapmalıyım?"

Juniper omuz silkti. "Aslında henüz hiçbir şey olmadı, değil mi? Yani, el ele tutuştunuz ama bu sadece bir anlıktı ve öpüşmeyi kestiniz."

O anı hatırladıkça, öpüşmeyi durdurmamış olmayı ne kadar çok istediğimi düşündükçe içim çalkalandı.

Ama Juniper'a bunu söylemedim.

"Sadece arkadaşlığa geri dönün. Theo'ya sınırlar koyun, bu ister ondan uzak durmak ister bir dahaki sefere birlikte olduğunuzda konuşmak anlamına gelsin."

Midem yine bulandı.

"Ve bu gece Joel'i oturt. Hayır cevabını kabul etme. İkiniz bu işi çözmelisiniz."

İçimi çektim, başımı salladım, Theo'dan uzak durmanın yapmak istediğim son şey olduğunu söyleme dürtüsüne karşı koyarken dudaklarım birbirine dolandı.

Haklıydı.

Aldatan biri değildim. Sırf zengin, güzel bir adam kafamı karıştırdı diye neredeyse dört yıllık erkek arkadaşına ihanet edecek türden bir kız değildim.

Ama ya seninle dalga geçmiyorsa?

Ya söylediği her şeyde gerçekten ciddiye?

Başımı salladım ve bu ihtimali daha tam olarak yeşermeden reddettim. "Teşekkür ederim Juni," dedim, bir sonraki iç çekişimde omuzlarım çöktü. "Keşke burada olsaydın."

"Oh, *güven bana* - ben de öyle." Gülümsedi ama gözleri beni acıyarak izledi. "İyi olacak mısın?"

"Evet," diye söz verdim elimden gelen en iyi gülümsemeyle. "*Bir şeye* ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Burada saat kaç olursa olsun ya da Orada. Birine ihtiyacınız olursa ya da bir şey olursa, bir telefon uzağınızdayım."

Tekrar başımı salladım, sonra görüşmeyi sonlandırdık ve başımı çarşafarla örterek yatağıma geri döndüm.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Joel, bowling lobutlarıyla dolu bir odadaki gergedan gibi kulübemize girdi.

Kapı duvara çarptı ve tekrar kapatmayı başarırken kendine gülerken küfretti. Sonra ayağı bir şeye takıldı, şifonyerin üzerine düştü ve üzerindikilerin yarısını yere düşürdü. Ben gözlerimi ovuşturup yatağın yanındaki lambayı yakmak için uzandığımda tekrar güldü.

"Joel? oluyor?"

"Şşşt," dedi parmağını dudaklarına götürürken gülümseyerek. "Kız arkadaşımı uyandırmamaya çalışıyorum."

Ağzında gevelediği sözcüklere, o anda CU'da tanıştığım genç çocuğa ne kadar benzediğine bakarak sııttım. Saçları dağınık, yanakları pembe, gözleri biraz buğulu ve düşüktü.

"Hmm... sanırım çoktan uyandığını söylemek yanlış olmaz."

Joel kendini yatağa attı, üzerime tırmandı ve beni bir burrito gibi sardı. "O halde," dedi ve burnumu gagalayacak kadar uzun süre arkasına yaslandı. "Merhaba."

Kıkırdadım. "Merhaba. Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz çakırkeyif."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu görebiliyorum, ama demek istediğim hâlâ hasta hissediyor musun?" Joel omuz silkti. "Ah, ben iyiyim."

Gözleri benimkileri izlerken tembeldi ve saçlarımı bir kulağımın arkasına sıkıştırıp başparmağıyla oradaki deriyi ovuşturdu. Bir süre böyle kaldık.

Beni izlerken kaşlarının birbirine çarpmasından üzgün olduğumu anladığını biliyordum.

"Konuşmalıyız," diye fısıldadım. "Geçen gece partide olanlar hakkında."

"Konuşmaktan çok daha eğlenceli bir şey düşünebilirim," diye cevap verdi Joel ve sonra eli tekrar saçlarıma kaydı ve daha iyi erişebilmek için boynumu kavradı. Beni sertçe öptü, pelvisini bacaklarımin arasına sürttü ve ne kadar sert olduğunu, arzusunun tüyler halinde üzerinden yuvarlandığını hissettim.

Ve bir kez daha, bu beni hasta etti.

Gözlerimi kapattım, nefes almaya zorladım ve onu tekrar öptüm. İstemek istedim. Pes etmek, sorunu öyle güzel bir makyaj seansıyla çözmek istedim ki ikimiz de en başta neden kızdığımızı hatırlamayacaktık. Ama sonra göğsümü tuttu ve ben de onu nasıl tuttuğunu hatırladım.

Ivy's.

Gözlerimin önünde beliren Theo'nun görüntüsü midemin şiddetle dönmesine neden oldu.

"Joel," dedim, bir sonraki öpücüğünü durdurmak için ellerimi göğsüne bastırarak.

"Hadi bebeğim," diye yalvardı, avuçlarıma aynı sertlikte bastırarak. Kalçalarını bir kez daha döndürerek dudaklarımı tekrar yakaladı. "Seni şu anda çok fena becermek istiyorum."

Bu beni etmeliydi. Beni ineltmeli ve aynı ciddiyetle ona uzanmamı sağlamalı, beni arzudan sıırılsıklam etmeliydi. Onun yerine, sabaha kadar baygın kalacağı kadar sert bir tokat atma isteği uyandırdı bende. "Peki, konuşmak istiyorum," dedim, küçümsemeyi dışarıda tutmaya çalışarak ve başaramayarak sesimden.

Joel elini gömleğimin altından geçirerek daha sert bir şekilde üzerime bastırdı. "Sonra konuşabiliriz."

"Hayır, *şimdi*," diye denedim ama Joel şaka yapar gibi güldü, boynumun derisini dişlerinin arasına alırken göğsümü sıktı.

Ve içimden bir şey koptu.

Bacaklarının arasına sertçe vurdum, acı dolu bir iniltiyle eğildiğinde onu üzerimden ittim. Kollarımı kavuşturarak yataktan fırladım. "Hayır dedim, Joel!"

Hâlâ acı içinde yüzünü buruşturuyor, ellerini kasıklarının üzerinde kavuşturmuş bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. "Senin derdin ne be!"

"Neyin yanlış olduğunu biliyorsun!" Başımı salladım. "Biz daha Havuz partisinden beri *konusuyorduk* ve şimdi kendini bana zorluyorsun-"

"Ben hiçbir şeyi *zorlamadım*," diye alay etti. "Tanrım, ne zaman bu kadar dramatik oldun?"

"Dramatik mi?" Alay ederek sordum.

"Taşaklarıma diz çöktürdün, Aspen! Bunun ne kadar acıttığını biliyor musun?"

Beni izlerken gözleri daha önce hiç görmediğim kadar vahşiydi. Yine de, ne kadar kızgın olsam da, elleriyle kasıklarını kapatarak acı içinde yüzünü buruşturmasına bakınca kendimi kötü hissetmekten alamadım.

İçimi çektim, omuzlarım çöktü. "Bak, seni incittiysem özür dilerim ama sen *beni* gerçekten incittin. Ve sen hâlâ üzölmeye hakkım yokmuş gibi davranıyorsun."

"Üzgün olabilirsin ama erkek arkadaşının taşaklarına diz çökmeyebilirsin!" "Özür dilerim. Tamam mı? Öyleyim." Ona doğru uzandım ve o da rahatladı.

Sırt üstü uzanıp ellerini iki yanına bıraktığında hâlâ yüzünü buruşturuyordu. "Ben sadece... Şu anda sana gerçekten ihtiyacım var."

Duygular bir duman dalgası gibi üzerime çöktü ve gözlerimden yaşlar akarken sonraki kelimelerimi boğdu. Juniper'le konuştuğum her şey kulaklarımda çınladı ve çaresizlik beni ağzına kadar doldurdu.

Joel içini çekti, doğrulup ayağa kalkarken elimi üzerinden sildi. "Ben ekiple birlikte geri dönüyorum."

"Joel," dedim elini tutup tekrar bana dönmesini sağlayarak. "Şu anda ne kadar üzgün olduğumu görmüyor musun? Büyük bir kavga ettik ve sonra sen hastalandın..." Başımı salladım. "Sanki... sanki kaybediyormuşum gibi..." Nasıl söyleyeceğimi bile bulamadım, onun yerine "bunun üstesinden gelmeliyiz" dedim. Birlikte."

"*Neyin* üzerinde çalışacaksın, Aspen?!" Joel bağırdı - ve bana vurmuş gibi geri çekildim, çünkü sesini hiç böyle yükselttiğini duymamıştım. Bana karşı değil. Hiçbir zaman. "Bu senin kıskanç ve sinirli olmanla ilgili, oysa ekiple takılmadığın her seferinde senin için bahaneler uydurmak zorunda olan *benim*. Senin ezik ya da kibirli olduğuna dair şakalar yaptıklarında seni savunan *benim*. Onları senin ne kadar harika olduğuna ikna etmeye çalışan benim. Ve dürüst olmak gerekirse?" Her nefes alışında göğsü kabarıyordu ve başını sallayarak benden uzaklaşıp kapıya yöneldi. "Kendimi unutmaya başlıyorum."

"Joel," diye boğuldum, kaşlarımı çatarak ona tekrar uzandım ama o beni geri çekti.

Sonra, nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak kapıdan çıktı ve ben göğsümü yırtan bir hıçkırıkla çarşafların üzerine yığıldım

Paslı bir bıçak gibi.

CHAPTER

Seventeen

Sonraki iki gün uyuşuk bir bulanıklık içinde geçti.

Hava yağmurlu ve griydi, içimde hissettiklerimle o kadar mükemmel bir uyum içindeydi ki, tüm bunların tesadüf oluşuna neredeyse gülecektim. Kendimi bir rutine geri dönmenin bana yardımcı olacağına ikna ettim, çünkü herhangi bir normallığe sahip değildim.

Sabahları spor yaptım ve akşamları yüzümü yıkadım. Ajandama yazdım ve ortalarda bir yere işaretlediğim gizemi okumaya geri döndüm. Günlerimi fotoğraf makinemle sahilde, gecelerimi ise dizüstü bilgisayarımın yataktaki geçirdim. Gözlerim açık kalamayacak kadar kuruyana kadar fotoğrafları düzenledim. Web portföyüm için hazırladığım siteye yüklemeyi önce her fotoğraf için başlıklar yazdım. Kız kardeşimin tüm mesajlarına her şeyin yolunda olduğuna dair yalanlarla cevap verdim.

Theo'dan uzak durdum.

Joel benden uzak durdu.

Bir kâbusun içinde, hiçbir amacı olmayan bitmek bilmeyen bir renk ve ışık girdabında yaşamak gibiydi. O günlerde kayıp bir ruh gibi dolaştım ve hala yaşadığıma dair elimdeki tek kanıt hafıza kartımı yavaşça dolduran fotoğraflardı.

Capri açıklarında demirlediğimiz öğleden sonra, yatağında oturmuş fotoğrafları düzenliyordum ki birdenbire Theo'nun benim için aldığı safir küpeleri takma isteği geldi.

Eğer biri bana nedenini soracak olsaydı, bunu açıklayacak doğru kelimeleri asla bulamazdım. Ani bir elektrik çarpması gibiydi, o kadar güçlüydü ki dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sanki bir toplantıya geç kaldığımı yeni hatırlamışım gibi yataktan fırladım. Doğruca şifonyere doğru yürüdüm ve sonra kaşlarımı çattım, çünkü küpeleri kabloların arasına yerleştirmiştim

Eve ilk geldiğim gece kulaklığımı çıkarmıştım ve o zamandan beri dokunmamıştım.

Ama gitmişlerdi.

Panik içimi kemirdi ve şifonyerdeki her şeyi alt üst ettim, dudak kremimin kapağı ve Joel'in ayakkabısının içi gibi saçma sapan yerleri kontrol ettim. Kalbim her geçen dakika daha da hızlanırken sırt çantamı tamamen boşalttım ve küpeler ortaya çıkmadı.

Aman

Tanrım.

Onları

kaybettim.

Uzak tuttuğum panik tamamen beni ele geçirdi ve dizlerimin üzerine çöktüm, *hayır, hayır, hayır* diye tekrar tekrar söylenirken şifonyerin etrafındaki zemini araştırdım. Kendimi, bu küpelerin pahalı, güzel ve onları kaybetmenin yıkıcı olacağı kadar çok sevdiğim için olduğuna ikna ettim.

Theo onları benim için aldığı için *değildi*.

Onları avuçlarımda tutmak ve geçirdiğim son güzel günle bir bağlantı hissetmek istediğim için *değildi*.

Şifonyerden yatağa doğru süründüm ve altındaki bölmeyi çekiştirdim. Kilitliydi.

Küfrederek Joel'in pantolonunu yerden almaya başladım, aradığım anahtarı bulana kadar ceplerini tek tek kontrol ettim. En alttaki bölmenin kilidini açtım ve tam bunu yaparken kamaramızın kapısı açıldı.

"Ne yapıyorsun?!"

Joel'in sesi beni yatağın altındaki arayışından geri çekmeden önce , anahtar elimden uçarken bölmeyi çarparak kapattı. Popomun üzerine düştüm, omurgamı şifonyere dayadım ve Joel'e baktığımda gözleri karanlık bir orman gibiydi.

"Sana oraya bakmamamı söylemiştim!"

"Ben... Ben özür dilerim," dedim, önce şok olmuş ve sessiz kalmıştım, sonra hiçbir şey için özür dilemem gerekmediğini fark ettim. Kaşlarımı çattım. "Küpelerimi arıyordum."

"Küpe mi? Ne küpesi? Sen takmazsın ki." "Ben de takıyorum," dedim.

"O zaman neye benziyorlar?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra Joel'in Theo'nun bana Positano'da küpe aldığını bilmediğini hatırladım. Elbiseyi de bilmiyordu.

ya da mayo.

Ona söylesem ne düşünürdü?

Başımı salladım, eşofmanlarımı fırçalamadan önce ayağa kalkmak için yatağın kenarını kullandım. "Unut gitsin."

Joel parmağıyla göğsümü işaret ederek, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Neden beni gözetliyorsun?"

"*Gözetlemek mi?*" İnanamayarak sordum. "O benim de yatağım. Sadece altında kaybettiğim bir şeyi arıyordum." Gözlerimi kıstım. "Orada ne saklıyorsun ki?"

"Bu seni ilgilendirmez ve bunda ciddiym." Anahtarı yerden aldı ve aceleyle cebine soktu. "Yani sadece-"

"O zaman bana ne olduğunu söyle!"

"Bu bir sürpriz! Tamam mı?" Joel'in göğsü inip kalkıyor, beni izlerken gözleri çıldırıyordu. "Senin için bir sürpriz. Ama bakarsan her şeyi mahvedeceksin."

Kalbim suçluluk ve şüphe arasında bir şeyle sıkıştı, ama sonunda suçluluk kazandı.

"Oh..." Yatağa geri otururken başımı kendime doğru sallayarak bir nefes verdim. "Özür dilerim. Yemin ederim, burnumu sokmaya çalışmıyordum. Ben sadece..."

Sadece Theo'nun bana aldığı küpeleri bulmak istedim çünkü onu düşünmem gerektiğini bildiğim halde düşünmeden edemiyorum.

Cevabıma devam etmek yerine iç çektim, çünkü yalan söylemek istemiyordum. Yalan söyleyemeyecek kadar yorgundum.

Joel bir süre sonra, "Neden giyinip aşağıya gelmiyorsun?" dedi ve sesinde bir parça acıma hissi duyduğumu sandım. "Çok fazla yalnız kaldın. Sen..."

"Kaybetmek mi?" Sordum, ama gözlerim Joel'le buluştuğunda bu daha çok bir meydan okumaydı ve o bunu almayacak kadar akıllıydı.

"Gel biraz takılalım."

"Ve senin Ivy'ye asılmanı mı izleyeceğim?" Alay ettim. "Hayır, teşekkürler."

Joel gözlerini devirdi ve kapıyı yırtarak açtı. "İyi o zaman. Burada tek başına otur o zaman."

Ben cevap veremedim kapıyı çarptı ve yatağa uzandım, yüzümü bir yastıkla kapattım ve yastığa doğru çığlık attım. Göğsüm yanana kadar, ciğerlerim yeni bir oksijen solumazsam tıkanma tehlikesi geçirene kadar çığlık attım. Sonra yastığı çektim ve göğsüm kabararak tavana baktım.

Gerçekten kaybediyorum.

Küpeleri ararken hissettiğim panik ve Joel'le yüzleşmenin birleşimiyle sinirlerim maraton koşmuşum gibi canlıydı.

Benim için bir sürpriz mi

planlıyor? Yalan söylüyor.

Ama belki de değildir. Belki de ben Ivy olayını patlatmadan önce romantik bir şeyler planlamıştır.

Belki de aptallık ediyordur.

Ivy olayına aşırı tepki mi verdim?

Hayır, ve neden benim yaptığımı düşündürmeye çalışıyor?

Kıpırdamadan oturamıyordum, inlemeyi, öfkelenmeyi ve yatakta bir o yana bir bu yana savrulmayı durduramıyordum. Tamamen huzursuzdum.

Uzun bir süre orada yattım, sakinleştirici nefesler almaya zorladım, ellerimi karnımın üzerine koyarak beni toprakladı. Oradaki nefesleri hissettim, kalbim durdukça nefes alış ve verişlerini takip ettim. Zaman yine akıp gitti ve karnımın üzerinde daireler çizerek ve yatın uğultusunu dinleyerek rahatladım.

Parmaklarım tenime dokundukça, tenim daha çok başladı. Göbeğimin üzerinde, göğsümde ve tüylerim diken diken oldu. Dokunulmanın verdiği hisle iç çektim ve parmaklarımı düzleştirdiğimde sıcak avucumu karnıma dayadım, içimdeki her şey tepki verdi.

Joel ve ben haftalardır seks yapmamıştık ve o yatakta tek başıma, parmaklarımın her küçük dokunuşuyla canlanan bedenimle, bana en son ne zaman dokunduğunu düşünmedim. İçime en son ne zaman kaydığını, beni nasıl doldurduğunu ya da birlikte olduğumuz en sevdiğim anlardan herhangi birini düşünmedim.

Onun yerine Theo'yu düşündüm.

Jakuzide elinin kalçama nasıl dokunduğunu düşündüm, ne kadar yumuşaktı, o kadar şefkatliydi ki bunun gerçekleştiğinden bile emin değildim. Celeste'in mayosunu giydiğimde havuzun karşısında bana baktığını ve Positano'da onun için turuncu elbiseyi modellediğinde gözlerinin beni nasıl yuttuğunu düşündüm. Söylediği tüm sözleri, beni yalnız bırakırsa ne yapacağına dair verdiği sözleri düşündüm.

Kendime durmamı söyledim ama sonra Positano'daki konuşmamızı düşündüm.

Philautia.

Sonra da kendimi sevmek adına hayal gücümün beni ele geçirmesine izin verdim.

Theo'nun kulübenin kapısında durduğunu, kapıyı açıp bana baktığını, yatağa uzanmış halimi görünce göğsünün kabardığını gördüm.

Neden benden saklanıyorsun?

Dizlerimin açılmasına izin verdim, elim kalçalarımın arasına kayd.

Artık saklanmıyorum.

İhtiyaç dolu bir hırıltıyla üzerime çöktü ve görüntüyü günlerdir yaşadığım en gerçek şeymiş gibi hissettim. Teninin, narenciye ve dumanın kokusunu alabiliyordum. Ellerinin göğüs kafesimi sardığını, beni yatağa sabitlediğini ve ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasına bir sızı girdi ve parmaklarımla bu hissi kovaladım, klitorisimin etrafında dönmeden önce onları ıslaklığında gezdirdim.

İnledim, dokunuşa doğru eğildim, Theo'nun avucuyla ağzımı kapattığını ve beni sessiz olmaya çağırdığını hayal ettim.

Birisi duyabilir.

Parmaklarım daha hızlı dönüyor, nefesim boğazımda düğümlenirken kalçalarım dönüyor ve kalp atışlarım her dokunuşta daha da hızlanıyordu. Gözlerini görebiliyordum. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum, ağzı benimkinden sadece santimetre uzaktaydı, tıpkı Positano'daki o gece olduğu gibi.

Öp beni.

Kelimeleri o kadar yüksek sesle düşündüm ki, gerçek hayatta dilimden yuvarlandıklarını duyduğuma yemin edebilirim. Belki de öyleydi. Belki de yalnız olduğum odanın sessizliğinde Theo'ya beni alması ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemesi için yalvarıyordum.

Belki de onu soğuk bir gecede bir ruh gibi çağırıyordum.

Ne kadar hızlı dönersem, hayal gücüm o kadar çıldırıyordu. Çarşafın içinde bir o yana bir bu yana savruldu, sanki bu duygudan kaçmaya çalıştığım kadar onu kovalıyordum da. Bununla ilgili her şey yanlış geliyordu. İki parmağımı içime sokarken ve boştaki elimle klitorisimi sertçe ovarken Theo'yu düşünmemeliydim ama tek gördüğüm oydu.

Tam o sırada kapıya üç sert vuruş geldi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ellerimi külotumun altından hızla çekerken neredeyse yataktan düşüyordum. Gerçeklik bir çığ gibi üzerime çöktü, kapıya bakarken nefesim kesildi.

Hayal mi ettim?

Üç kez daha vuruldu ve sonra bilmeden bir seans mı yapıyorum diye düşündüm, çünkü Theo'nun derin sesi ahşabın arasından boğuk bir şekilde geliyordu.

"Aspen? Orada mısın?"

Oh, Tanrım.

Yataktan fırladım ve şifonyerin aynasına doğru koştum. "Bir dakika!" diye seslendim ve ellerimi karmakarışık saçlarımda gezdirerek bir omzumun üzerinden geçirdim. Yanaklarım öylece yattığıma inanamayacağı kadar kızarmıştı, bu yüzden eşofman altımı hızla çıkardım ve bir çift eşofman altı giydim.

Sonra, aptalca, tişörtümü çıkardım ve spor sütyenimle kapıyı açtım.

Theo kapının önünde duruyordu, tıpkı birkaç dakika önce hayal ettiğim gibi, sadece hayalimdekinden bile daha iyi görünüyordu. Zümrüt gözleri salondan gelen avize ışığında parlıyordu ve sırtarak gözlerinin göğsümde, karnımda, bacaklarımda gezinmesine izin verdi.

Bedenim onun bakışları altında yoktan var edilen bir evren gibi uğulduyordu.

"Ne yapıyordun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Bazı sesler duyduğumu sandım."

"Yoga," dedim hızlıca, gülümsememin ikna edici olmasını umarak. Boynumda ve göğsümde hafif bir ter parıltısı olduğu gerçeği kesinlikle duruma yardımcı olacaktı. "Sadece biraz gevşemeye ihtiyacım vardı."

Theo daha da geniş sırttı ama bu sırtıştaki bir şey beni yağlı kâğıt kadar şeffaf hissettirdi. "O hissi bilirim."

Yanaklarım daha da kızardı ve bir kalçamı kapının pervazına yaslayarak gözlerimin tekrar onunkilere yerleşmesine izin vermeden önce arkasına baktım. "Neden buradasın ki?"

Omuz silkti. "Sadece yürüyüş yapıyordum."

"Sadece yürüyüşe çıkıyorum," diye yineledim kollarımı kavuşturarak. Bana gerçeği söylemesini bekledim ama zaten biliyormuşum gibi bana gülümsemekle yetindi.

Aşağıdan yüksek sesli bir kahkaha korosu geldi ve Theo boğazını temizleyerek mürettebat yemekhanesine doğru başını salladı.

"Neden onlarla birlikte değilsin?"

Joel'i, kavgamızı, son zamanlarda *hep* kavga ediyor gibi göründüğümüzü düşündüğümde yastığıma attığım gibi tekrar çılgılık atma dürtüsüyle savaştım. O şimdi aşağıdaydı.

Ivy ile.

"Partilerden bıktım," diye cevap verdim sonunda ve sözcüklerin beni terk ediş biçimi sanki onları söylemek bile on yıl boyunca uyumamı gerektirecek kadar yorucuydu.

Theo söylemediğim her şeyi biliyormuş gibi başını salladı, sonra bana doğru küçücük, minicik bir adım attı ki bu daha çok tüm dünyanın yer değiştirmesi gibiydi. "Benimle adaya gizlice gelmek ister misin?"

Yüzüm kızardı. "Ne?"

Theo gülümsedi. Ne söylediğini anlamam için kendini tekrar etmesine gerek olmadığını biliyordu.

Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor, sanki kız kardeşim organı ele geçirmiş gibi beni uyarıyordu.

Ondan uzak durmalısın. Onunla

yalnız kalamazsın.

Hala bir erkek arkadaşın

var. Joel ile konuşmalısın.

Ama kız kardeşimin sesi aklıma geldikçe daha da sinirleniyordum.

Joel ile konuşmayı *denedim*. İşleri yoluna koymaya *çalıştım*. Tek istediği parti yapmak ve gözümün önünde taciz ettiği kızla birlikte olmaktı.

Beni incitmiş umurunda değildi.

Olsa olsa, üzüldüğüm için kendimi deli gibi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. "Saatlerce meşgul olacaklar," dedi Theo, ben bir şey söylemeyince omuz silkerek.

başka bir şey söylemedi, gözleri tekrar üzerimde olmadan önce arkasına bir bakış attı. Daha da yaklaştı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Duyduğuma göre," dedi alt dudağının iç kısmını ısırarak, "biraz stres atmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Yüzümdeki tüm kan çekildi.

Oh, Tanrım.

Theo kıkırdadı, geri çekildi ve bir sonraki nefesime izin verdi. ", " dedi.

Sonra onu takip edeceğimi bilen bir adamın güveniyle döndü. Ve ben de onu takip ettim.

Theo tekmeden ayrıldığımızı kimseye söylemedi - Kaptan Chuck'a bile. Bunun yerine, bizi jet ski ve tenderların suda olduğu yere götürürken sessizce onu takip etmemi işaret etti. Onların yanında, Theo'nun sabahın erken saatlerinde birkaç kez denize açıldığını gördüğüm bir sandal vardı. İçinde gördüğüm tek kişi oydu.

Şimdiye kadar.

Küçük tekneye tırmanmama yardım etti, kendisi de tırmanmadan önce bana birkaç çanta verdi. Sonra iki küreği yanlara sabitledi ve bizi yattan uzağa doğru kürek çekmeye başladı.

Güneş küçük Capri adasının üzerinde batmaya başlamıştı, ancak Theo ve ben suyun üzerinde olduğumuz için biraz ağırdan alıyor gibiydi. Gökyüzü parlak bir turuncu, su göz alıcı bir su mavisiydi ve sahilin beyaz kireçtaşı kayalıkları ikisinin arasında bir renkte parlıyor gibiydi. Geride bıraktığım fotoğraf makinemi özlemle aradım ama onun yerine zihinsel fotoğraflar çektim.

Theo bizi sahile doğru kürek çekerken beni izledi, kaşları çatıktı, kollarındaki kaslar her kürek çekişte inip kalkıyordu. Kapıyı açarken giydiğim şortu ve spor sütyenini giymiştim ama çıkmadan önce üzerime bir tişört giymek için yeterince zaman ayırmıştım ve sanki bu kumaş ona fiziksel acı veriyordu.

Kireçtaşına doğru ilerlerken, "Bu konuda oldukça iyisin," diye yorum yaptım.

"Kürek

mi?"

Başımı

salladım.

"Tatildeyken rutinimi bir şekilde sürdürmeye çalışıyorum. New York'taki evimde her sabah kürek çekiyorum," diye açıkladı, tekrar geri çekilmeden önce öne doğru eğilerek. Karnının kaymayla birlikte esnemesi, batan güneşin kaslarının her yükselişinde ve düşüşünde oynaması beni büyüledi. "Sabah tam beşte."

"Beş mi?" İnanamayarak sordum. "Neden bu kadar erken?"

"Neden olmasın?" Omuz silkti. "Her gün sadece çok fazla zaman var. Elimden geldiğince çoğunu değerlendirmek istiyorum."

"*Carpe diem*," dedim gülümseyerek. "Ne kadar da Romalıydın." Durakladım. "Şehirde yaşamak nasıl bir şey?"

"Gürültülü. Ve gürültülü. Kirli, parlak ve kaotik," dedi Theo, ağzının kenarı eğilerek. "Yani, kesinlikle mükemmel."

Buna güldüm. "Benim için bir kabus gibi geliyor." "Neden, insanlar yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Colorado dağlarında daha çok evimde gibiyim." Theo omuz silkti. "Bence bunun nedeni hiç şehre gitmemiş olman."

"Gitmediğimi nereden biliyorsun?"

"Eğer olsaydı, bu kadar çabuk silip atmazdınız. Güven bana. Manhattan'da büyümlü bir şeyler var. Ve dağları ne kadar sevsem de

New York'ta sandığınızdan daha fazla ev bulacağınızı düşünüyorum."

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir yerde kendime bir yuva bulamadım."

Theo merakla beni izledi. "Anlıyorum. Bazen ben de aynı şekilde hissediyorum." "Sen mi?" Güldüm. "Nerede olursanız olun evinizde gibisiniz."

Yani, bir düzine farklı dil konuşuyorsun ve her yabancıya kendini en iyi arkadaşın."

"Belki," diye yanıtladı. "Ama sen her yabancıyı insan gibi hissettiriyorsun. Görüldü. Anlaşıldı."

"Kameramı aldığımda, belki."

"Onsuz bile." Theo kürek çekmeye ara verdi. "Görmüyorsun, değil mi? İnsanların senin bakışlarından nasıl sıyrıldığını."

Gülmek istedim ama bu jest boğazımda büyük bir yumru şeklinde içimde kaldı.

"Bana gerçek olamazmış gibi bakmayın," diye devam etti. "Pek çok insan kendi konuşmalarını dinlemeyi seviyor ya da kendileri hakkında bilmenizi istedikleri şeyleri size anlatmak için yanıp tutuşuyor. Bu güzel resmi çizmek istiyorlar. Ama siz? Sen onlara izin vermiyorsun. Yaratıcı olan *sizsiniz*. Başkalarını sessizce gözlemler ve onları gerçekten dinlerseniz, onlarla tanıştıktan sonraki yirmi dakika içinde onlar hakkında en yakın arkadaşlarından bile fazla şey bilirsiniz."

Göğsüm sıkıştı. "İçin çok güzel bir yol."

Theo sırtıttı ama gülümsemesi çabucak kayboldu ve bir sonraki satırda kaşlarını tekrar çattı. "Seni Positano'dan beri hiç görmedim," dedi. "Joel gibi hasta mı oldun?"

İçimi çektim, bakışlarımı suyun üzerinde gezdirdim. "Hayır," dedim. "Ben sadece... Ailemle ilgili bazı şeyler yaşadım."

"Kız kardeşin mi?"

Başımı salladım ve sanki ondan bahsetmek kafamda onu yeniden canlandırmış gibi, sesinin uyarılar fısıldadığını duydum.

Ateşle oynuyorsun.

"O iyi mi?"

"Evet."

"İyi misin?" Theo sordu.

Güldüm çünkü bu sorunun cevabı basit olmalıydı ama hiç de öyle değildi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Onun yerine senin hakkında konuşalım."

"Ben mi?" Theo sırtarak sordu. "Tamam. Ne bilmek istiyorsun?" "Hmm," diye düşündüm, çeneme vurarak. "Ailen nasıl biri?"

"Sıkıcı."

Kıkırdadım. "Bu hiç hoş değil."

"Ailem hakkında konuşmuyorum. Sorunuzdan bahsediyorum."

Kaşlarımı çattım.

Theo suya bakıp bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Annem ve babam İngiliz. İkisi de Londra'da büyümüş ama yirmili yaşlarında Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmişler, ben de New York'un Yukarı Doğu Yakası'nda büyüdüm. Dört kez büyük büyükbabam demiryolu işindeydi, bu yüzden sanırım *eski paradan* geldiğimizi söyleyebilirsiniz. Babam golf oynamayı sever. Annem alışveriş yapmayı sever. İkisi de kırmızı şarap içmeyi ve oğullarının üzerine titremeyi seviyor."

Gülümsedim.

"Şimdi," dedi Theo, kayığın bir küreğini daha çekerek. "Bana daha heyecan verici bir şey sor."

"Heyecan verici mi?" Kıkırdadım, ellerimi kalçalarımın altına soktum. "Um... Bilmiyorum..."

"Elbette, . Bana gerçekten bilmek istediğin bir şey sor." "Ama ailen hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum."

"Başka ne var?"

Kaşlarımı çattım ve uzun bir süre boyunca sadece tekneye vuran suyun, denize daldırılan küreklerin ve tepemizde uçan kuşların sesi duyuldu.

"Sana bir örnek vereyim," dedi Theo ve gözlerini benimkilere kilitleyecek kadar uzun süre kürek çekmeye ara verdi. "Bu akşam ben kapına gelmeden önce kendine dokunuyor muydun?"

Gözlerim yuvalarından fırladı ve bu Theo'nun dudaklarının geniş bir sırıtışa dönüşmesi için yeterli bir cevap oldu.

"Öyleydin," dedi arkasına yaslanıp kürekleri dinlendirerek. Yutkundu. "Ne düşünüyordun?"

Dudaklarım şok içinde aralandı. *Bunu bana gerçekten soruyor muydu?*

"Yoksa soru *kimi* mü olmalıydı?" Bu sefer çenem açıldı.

"Theo!"

"Ah, doğru ya," dedi tekrar kürek çekmeye başlarken. "*Benim hakkımda* konuşmak istemişsin, ha?"

Theo göz kırptı, ben de gözlerimi devirdim ve bizi kireçtaşı kayalıklarındaki küçük bir açıklığa doğru yönlendirirken ona şakacı bir şekilde su sıçrattım. Bir yanım kızarmış yüzümü ellerimle kapatmak ya da bakışlarından kurtulmak için suya atlamak istiyordu ama o bir şekilde beni... rahat hissettiriyordu. Bunu açıklayamazdım. Az önce bana birinin sorabileceği en kişisel soruyu sormuştu ama bu beni kızdırmadı ve utandırmadı da.

Hatta yeniden tahrik olmaya başlamıştım.

Senin neyin var, Aspen!?

Adaya yaklaştıkça her şeyi görebilmek için boynumu daha fazla bükтім. Yukarıda restorana benzeyen bir yerden suya inen merdivenler vardı ve Theo çantalardan birini karıştırmadan önce tekmemizi korkuluklara bağladı.

"Al," dedi ve bana bir çift fırlattı. "Bunları ." "Burası neresi?"

Yüzgeçleri her iki ayağıma bağlarken sordum. "Blue Grotto."

"Gerçekten mi?!" Uçurumun kenarındaki küçük mağara açıklığına bakarak heyecanla sordum. "Tur teknesine falan para vermemiz gerekmiyor mu? Fotoğraf çekmek istediğim için bu konuda bir şeyler okuyordum."

"Saat beşe kadar bütün gün tur düzenliyorlar," dedi Theo son yüzgecini takarken. "Ondan sonra herkes ayrılıyor ve buraya gelmenin tek gerçek yolu bir teknenizin olması." Sırtarak küçük kayığımızın üzerinde bir el salladı.

"Başımız belaya girebilir gibi görünüyor," diye düşündüm. Sonra yüzgeçli ayaklarımdan birini havaya kaldırdım. "Grotto'da yüzmek de yasadışı değil mi?"

Gülümsemesi genişledi ama cevap vermedi. Onun yerine ayağa kalktı, beyaz tişörtünü sıyırıp ayaklarının dibindeki tekneye bırakırken gözlerini bana dikti. Kaşlarını kaldırıp bana baktı, gözlerinde bir meydan okuma parıltısı vardı ve sonra başımın üzerinden suya daldı.

Soğuk suyun sıçramasıyla irkildim ama sonra kahkahalar yükseldi ve daha ne olduğunu bile anlayamadan tişörtümü çıkarıp ben de suya atladım.

"Ah!" dedim başım tekrar ortaya çıktığında. "Hava çok soğuk."

"Isınacaksın," dedi Theo ve eklerken gözlerinde muziplik vardı. "Söz veriyorum."

Kireçtaşındaki küçük mağara açıklığına doğru başıyla işaret etti ve o yöne doğru yüzdük, yüzgeçler için minnettardım çünkü tutunacak hiçbir şey yoktu ve dibe değme ihtimali de yoktu. Theo'nun arkasından gidiyordum, arada bir omzunun üzerinden kontrol ediyordu

İyi olduğumdan emin olmak için mağaranın girişine geldiğimizde durakladı ve elimi tutmak için geri uzandı.

"Bana tutun," dedi ve elimi omzuna koymam için çekti. "Suda alçakta kal ve kafana dikkat et."

Mağara ağzı o kadar küçüktü ki, tur rehberlerinin insanları getirdiği sandallardan birinde oturmayı hayal bile edemezdim. Ve mağaranın içine girdiğimizde, bir an için birkaç kişiden fazlasının nasıl sığıldığını merak ettim.

Tabii ki, bu düşünce bir sonraki saniyede yok oldu, çünkü her şeyin büyük harikası karşısında nefesimi kaybettim.

Mağaranın girişine yaklaştıkça su daha da gibiydi ve mağaradan geçip içeri girdiğimizde sanki su altımızdan parlıyordu. Kristal berraklığındaydı, mavinin bir tonuydu ki adını tam olarak koyamıyordum. Turkuazdı, ama aynı zamanda robin'in yumurtasıydı ve belki de şafakta bir gökyüzü ya da güneşte taze bir çeşmeydi. Kireçtaşı yukarıya ve üzerimize doğru uzanıyordu ve sanki tavan aşağıya damlıyordu ama donmuştu, pürüzlü kenarlar damlanın ortasında yakalanmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, çünkü o güzel mağaranın içinde normal bir seviyede konuşmak kaba ve yersiz görünüyordu. "Bu... Bunun *gerçek* olduğuna inanamıyorum."

Theo gülümseyerek mağaranın derinliklerine doğru yüzdü ve beni de yanına çekti. "Gün ortası olduğunda ve güneş tüm gücüyle geldiğinde daha da parlak oluyor, ama tabii gelerseniz turistlerle dolu kayıklarla savaşmak zorunda kalırsınız" dedi. Mağaranın ortasına geldiğimizde durakladı ve yüzünü bana döndü. "Buraya her zaman saatler sonra gelirim. Şşşt... sakın bana söyleme."

Sırıttım ama bu düşünceyle göğsümde bir şey sıkıştı. "Eminim buraya getirdiğin her kız senin kollarına bayılıyor." "

Theo kaşlarını kaldırdı. "Bilemem," dedi şaşkın ifademe gülümseyerek. "Ben hep yalnız gelirim."

Kalbim göğsümde hızla *çarpmaya* başladı, ardından başımı döndüren ve nefesimi daraltan pıt pıt sesleri duydum.

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet," diye itiraf ettim.

Theo gülümsedi ve suyun içinde yüzmek için arkasına yaslandı. "Oh, doğru ya. Benim büyük bir playboy olduğumu düşünüyorsun, ha?"

"Öyle değil mi? Yani, gemide senin için çalıştığım ilk gece seni o Fransız kızlarla gördüm."

Theo kaşlarını kaldırdı. "Beni mi izliyordun?"

"Hayır," dedim hızla, yanaklarım yeniden kızarmıştı. "Şey... Yani, bütün gece seni onlarla gördüm, her tarafına yapışmışlardı. Sonra hepiniz odanıza çıktınız..."

"Peki sonra ne olduğunu görmek için orada mıydınız?"

Perdeleri kapatmadan önce onları pencereden gördüğümü itiraf etmek istemediğim için gözlerimi *kaçırdım*.

Sonra tekrar... Tam olarak ne görmüştüm?

"Audrey ve Nicolette o akşam çok sarhoştı, ben de öyleydim," dedi Theo, gözlerini mağaranın tavanına dikmiş sırtüstü yatarken. "İkisini de öptüm elbette ama sonra onları yatağa yatırdım ve ben başka bir odada uyudum."

"Yaptın mı?"

Theo gülümsedi. "Ben yaptım."

"Sen istemedin... istemedin..."

"İki güzel kadınla seks yapmak mı?" Theo benim yerime cevap verdi, bana sırtı baktı. "Normal bir durumda, evet. Ama aklım biraz... meşguldü diyelim."

Başımı yana eğerek kaşlarımı çattım. Theo noktaları birleştirmemi bekledi ama ben noktaları hiç görmedim. Sonra içini çekti ve suyun altına girene kadar göğsündeki tüm havayı boşalttı. Yeniden ortaya çıktığında, ağzı suyun altında, burnu ve gözleri suyun üzerinde, mavi aynanın içinden bir avcı gibi süzülerek bana doğru yüzdü.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve vücudunun sıcaklığı buz gibi soğuk suyun içinden bana çarpana kadar durmadı. Bana dokunmadı ama o kadar yakındı ki içimdeki her şey onun dokunacağı arzusuyla canlandı.

"Bu oyundan sıkılmaya başladım Aspen."

"Ne oyunu?" Bir solukta sordum, onun soluğuyla karşılaştım ve mağara sanki kapılarını diğerlerine kapatıp bizi içeri kilitliyormuş gibi sessizleşti.

"Beni istemiyormuş gibi davrandığın yer," diye mırıldandı ve suyun altında sıcak bir avuç içi belimi sardı.

Sert bir nefes aldım, dokunduğunda şiddetle titriyordum, göz kapaklarım titriyordu, elini belime doğru kaydırıp ve beni daha yakına, içine çekti, ta ki birbirimizle aynı hizaya gelene kadar ve arzusunun, karşılığında onun için ağrıyan çekirdeğime bastırıldığını hissedebiliyordum.

"Ve ben de sen zaten benim değilmişsin gibi davranıyorum."

Bir sonraki nefesim titreyerek çıktı ve kollarına yapıştım. "Ama ben senin değilim," diye hatırlattım ona, ama fısıltı o kadar zayıftı ki, soğuktan ve sinirlerimden o kadar titriyordum ki, söylediklerime gerçekten inanıp inanmadığımı merak ettim.

Theo yutkundu ve ben de saçlarından damlayan suyun izini sürerek burnunun köprüsünden, çenesinin kenarlarından, beni izlerken birbirine dolanan dudaklarının üzerinden aşağıya indim.

"Öyle mi?" diye sordu. Bir eliyle beni kendine doğru çekerken diğer eliyle göğsümü öyle sahiplenici bir şekilde sıvazladı ki ruhumun bir mıknaş gibi ona doğru çekildiğini hissettim.

Parmakları boynuma dolanana kadar göğüslerimin üzerinde, köprücük kemiğimin üzerinde gezinen avucunun sıcaklığıyla tüm vücudum titredi. Sadece bir tutam sıktı ve sonra elini daha fazla yukarı çekerek kavramayı bıraktı. Baş ve serçe parmakları boynumda sabit kaldı ama işaret parmağı ıslak alt dudağımın üzerinden geçti.

Ve sanki gizli bir kod girmiş gibi açtım.

Parmağı ağzımın içine kaydı ve bacaklarımın arasına bir arzu saplanırken sıcak teninde denizin tuzunu tattım. Gözlerim onunkilerle birleşti ve burnu alevlendi, ereksiyonu vücutlarımızın suyun altında bulunduğu yerde bana karşı esnedi.

"Blöfünü görüyorum," diye fısıldadı parmağını çekerken ve bedenimde başka biri olduğuna yemin edebilirdim, çünkü çıkarken sanki bırakmak istemiyormuşum gibi emdim.

Sanki tamamen farklı bir parçasıymış gibi.

Theo inledi, bir sonraki nefesi tıslamadan başka bir şey değildi ve beni vahşi bir canavarın avını parçalayacağı şekilde kendine doğru çektiğinde irkildim. Dudakları dudaklarıma doğru ilerliyordu ve başımı arkaya yasladım, gözlerimi kapadım, ağzımı açtım, teslim oldum.

Ta ki aniden bir el feneri ikimizi de kör edene ve derin bir ses bize İtalyanca bağırana kadar.

Panikledim, Theo'dan uzaklaştım ve adam bağırıp çağırırken gözlerimi ışıktan korudum. Gürleyen sesi mağarada yankılanarak beni ışıktan bile daha fazla şaşırttı.

Theo ellerini kaldırdı ve el feneri ona doğru çevrildiğinde gözlerim, *üzerinde Jandarma* yazan küçük bir botla gelen adamı görebileceğim kadar açıldı. Üniforma giyiyordu ve belinde bir cop vardı.

Theo adama İtalyanca bir şeyler bağırdı, o da bağırmaya devam etti ve ışığı ikimizin arasında parlattı.

" oluyor?!" Theo'ya fısıldayarak bağırdım.

"Polis," dedi Theo ama sesinde panik yoktu. Hatta bana baktığında gülümsedi. "Sanırım burada olmamamız gerekiyordu."

Gözlerim büyüdü. "Aman *Tanrım!* Tutuklanıyor muyuz? Sana burada yüzmenin yasadışı olduğunu söylemişim!"

Theo zaman güldü, başını salladı ve suyun altında elime uzandı. "Sadece biraz iyi. Ama ne yazık ki artık gitmemiz gerektiğine inanıyorum."

Polis memuru bağırmaya devam etti ve el fenerini hareket ettirme şeklinden mağaradan hemen yüzerek çıkmamız gerektiğini söylediğini anladım.

Theo yutkundu, başparmağı suyun altında bileğimde gezinirken gülümsemesine engel olmaya çalışmadı. "Ne yazık," diye fısıldadı. "Tam da işler ilginçleşmeye başlamışken."

O zaman kendimi tutamadım. Ben de güldüm.

CHAPTER

Eighteen

Theo'ya altı bin dolar civarında bir para cezası kesildi. ABD doları.

Bu benim gözlerimi yuvalarından fırlatmaya yetti ama Theo için o kadar azdı ki polis memuru ona evrakları imzalatırken neredeyse gülecekti. Daha sonra yata kadar eşlik edildik ve bir daha Grotto'da yüzmeye kalkışırsak hapse atılacağımız konusunda uyarıldık.

Tekneyi Wayland alt güvertedeydi.

İkimizi de merakla izledi, gözleri benimkileri tutuyordu ve o sıcak kahverengi irislerde bir düzine soru yüzüyordu. Ama ikimizi de sorgulamadı, sadece kayığı yata geri koymamıza yardım etti ve sonra Theo sessizce iyi bir akşam geçirmemi diledi ve ikimiz de gözden kaybolmadan önce duş almam gerektiğine dair bir şeyler mırıldandım - Theo bir yöne gitti, ben diğer yöne gittim ve Wayland ayrılışımızı izlemiyormuş gibi yaptı.

Kulübeye dönerken köşeyi döndüğümde, yüzümdeki suçlu ifadeye memnun bir sırıtışla başını eğen Ivy'ye neredeyse çarpıyordum.

"İyi yüzdün mü?" diye sordu ıslak kıyafetlerime bakarak. Gözleri arkamda, Theo ve benim az önce Wayland ile birlikte olduğumuz yere kaydı.

Sonunda sakinleştiğimde aklıma gelen ilk şey o aptal suratındaki sırıtışı silip atmak oldu. Ama ikinci düşüncem, beni Theo'yla görmüş olmasıydı ve tam olarak *ne kadarını* gördüğünü bilmiyordum.

"Merak etme," dedi, sorusuna cevap vermemi bekleme zahmetine girmeden. Bunun yerine yanımdan geçip gitti ve parmağını büzülmüş dudaklarına bastırarak geriye doğru yürüdü. "Sırrın benimle güvende."

Dönerken kendi kendine güldü ve ben onu durdurmayı, nesi olduğunu sormayı, havuz partisi hakkında onunla yüzleşmeyi düşündüm.

Ama gerçekten mi?

Aklımda daha önemli şeyler vardı.

Kamaraya koştum, ıslak giysilerimi çıkarırken kamarayı boş bulduğuma şükrettim.

Duşta, sonunda kendimi doruğa ulaştırdım.

Akşamdan -yatakta yalnız geçirdiğim zamandan ve ardından Theo ile mağaradan- o kadar yorgundum ki, dağılmam sadece altmış saniye sürdü.

Suçluluk duygusuyla yatmak için giyinirken, *ondan uzak durmak buraya kadarmış*, diye düşündüm. Ama suçluluk duygusu arzunun o kadar gölgesinde kalmıştı ki, gerçekten suçlu hissedip hissetmediğimi merak ettim.

Çoğunlukla heyecanlı
hissettim. Ve daha fazlası
için çaresiz.

Ertesi sabah boş bir yatakta uyandım. Joel belli ki yanımda uyumamıştı ve tekmeden ayrıldığımı ya fark etmemişti ya da umursamıyordu.

Ondan cevapsız bir mesaj gelir mi diye merak ederek telefonuma uzandım ama onun yerine Theo'dan gelen bir mesaj beni bekliyordu.

Hazır olduğunda üst güverteye gel. Bugün "çalışmana" ihtiyacım var.

Yazının yanında göz kırpan bir gülün surat vardı ve kelimelere bakarken midem küçük bir takla attı.

Giyinirken, Joel'in düşünceleri dişçi matkabının sıkıntısıyla beni dövüyordu. Bütün gece ne yaptığını, nerede olduğunu, kiminle olduğunu merak ettim. Sonra kavgamızı, son zamanlardaki kavgalarımızı ve işleri düzeltmek için hiç acele etmiyor gibi görüldüğünü düşündüm.

Gözlerim şifonyerin üzerinde gezindi ve yatağımızın altındaki deponun anahtarı tam orada duruyordu.

Orada sakladığı şeyi bulmamı istememesi de umurumda değildi.

Yalan söylemekten, kaçmaktan bıkmıştım ve eğer ondan cevap alamazsam, belki yatağımızın altında bulabilirdim.

Ama bölmeyi açtığımda hiçbir şey bulamadım.

Blue Grotto'daki o akşamı takip eden günlerde Harikalar Diyarı'na daldım.

Bu yavaşça ve aniden oldu, suyun dağları vadilere dönüştürmesi kadar görünmez ve bir orman yangını kadar açıktı. O tavşan deliğinden aşağı yuvarlanırken, daha önce kim olduğuma dair her türlü görüntüyü kaybettim ve kendimi bir sonraki kim olacağımı bulmakla sadece yarı yarıya ilgilenirken buldum.

Sadece kendim olmak
istedim. Şimdi.

Ve Theo ile birlikte olmak istedim.

Kıyıda çalışıyormuş ve fotoğrafçılığım üzerinde çalışabilmem için beni de yanında götürüyormuş gibi davranmak çok kolaydı. Ya da teknenin veya teknede kendisinin fotoğraflarını çekmem için bana ihtiyacı *varmış* gibi. Zamanın var olmadığı, diğer insanların önemli olmadığı, istediğimiz her şeyi tepki görmeden yapabileceğimiz bir yerdeydik.

Kimse bizi sorgulamadı, kimse umursamadı.

Belki Wayland hariç, o da benimle eskisi kadar konuşmuyordu ve Theo'yla ikimizi sık sık sert bir iki bakışla uyarıyordu.

Emma bazen bana Theo'nun dev yatında neden bu kadar çok fotoğrafının çekilmesine ihtiyaç duyduğunu sorardı, ama o bunu şakaya vururdu ve ben de bu konuda en az onun kadar bilgisizmişim gibi davranarak gülerdim.

Ivy ve Celeste'in yanlarından her geçtiğimde nefeslerinin altında mırıldanmalarını özlememiştim. Nezaketimiz havuz partisinin olduğu gece sona ermişti. Ama eskiden onlardan , başımı eğip koşarak yanlarından geçerken, şimdi benim hakkımda ne düşündüklerini umursamadığımı gösterdiğini umduğum bir sırıtışla onlara bakıyordum.

Diğer herkes kendi işlerine ya da belki de kendi dramlarına kapılmıştı ve Theo ile ne kadar çok zaman geçirmeye başladığımı fark etmemiş gibiydiler.

En çok da Joel.

O bu kadar büyüttükten sonra yatağımızın altındaki boşluğu bulduğumda onu sorgulamadım. Belki de içten içe bilmek istemediğimi bildiğim ya da artık umursamadığım içindi. O da gittiğim her gün nereye gittiğimi ya da neden bazen ben Theo ile maceralarımın dönmeden önce ekiple partiden döndüğünü sorgulamadı.

Aramızdaki iletişim eski bir otoyol reklam panosu kadar bozuktu.

Joel'in umursadığı tek şey bir sonraki kafayı bulmaktı.

Onunla tanıştığımdan beri içki içerdi, ama artık işin içinde daha fazlası olduğunu hissediyordum. Bunu gözlerinin büyümesinde, cildinin grileşmesinde, parti yapmadan bir gün bile geçirse titreyecekmiş gibi görünmesinde gördüm.

İkimiz de o gece havuz partisinde olanları çözmeye çalışmaktan vazgeçmiş gibiydik. Onun kafasında özür dileyecek bir şey yoktu. Deli olan *bendim*.

Joel'in haklı olup olmadığını umursamayacak kadar kendimi Theo'ya kaptırmıştım.

Kız kardeşimin mesajlarından ve aramalarından ve Theo'yla kaçtığım her seferde midemi kemiren çukurdan vebadan kaçır gibi kaçtım.

Birlikte çaldığımız anlar için yaşamaya başladım.

Çoğu zaman Theo çalışmak zorundaydı ve ben de onun çalışmak zorunda olmamasını dilememek için kendimi meşgul tutmak zorundaydım. Ama kaçabildiği günlerde, ben fotoğraf çekerken İtalya sokaklarında yürür, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşurduk.

Bana neden belli bir konuyu seçtiğimi ya da hangi kitapları okumayı sevdiğimi sorar ya da bazen sadece sessiz kalıp çalışmamı izlerdi. Bir gün, soğuk limonatasını içerken ve sahili oluşturan kayalık çakıl taşlarında oynayan küçük bir çocuğun fotoğrafını çekerken beni izlerken, deklanşöre bastığımda ne hissettiğimi sordu.

Önce kaşlarımı çattım, birkaç ayarla oynayıp tekrar denemeden önce az önce çektiğim fotoğrafa baktım. Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum, kelime dağarcığımda etkileyici bir şey arıyordum, cevabımın gerçeğini yakalamak için yeterli büyüklükte bir şey.

Sonunda basitçe "*Kendimi özgür hissediyorum*" dedim.

Theo beni, eve döndüğümde gittiğim yerlerdeki dört çeşit yemekten daha pahalı mezeleri olan restoranlara götürmekten keyif alıyordu. Birlikte geçirdiğimiz günlerin sonunda her zaman gidilecek yeni bir yer vardı. viskisini ya da şarabını içerken ve ben her yabancı lokmayı yüzümü buruşturarak ya da sevinç çığlıkları atarak tadarken kıkırdarken, bana Envizion'dan, Miami'deki sahil evinden ve bungee jumping, sky diving, serbest solo tırmanış ve bulabildiği her siyah elmas pistinde kayak yapmak gibi eğlenmek için yaptığı tüm çılgın şeylerden bahsederdi.

Ben ona adrenalin bağımlısı olduğum için takıldım, o da bana yurt odamda yetiştirmeye başladığım bitkilere olan sevgim ve ben yokken onları kız kardeşime bıraktığım için kalbimin ne kadar kırıldığı konusunda takıldı.

Tüm bunlar boyunca, hem beni rahatlatmak hem de dehşete düşürmek için, Theo ilişkimizi tamamen PG-13 olarak tuttu.

Grotto'daki o gece gözlerindeki açlık ve beni öpme çabası artık yoktu. Bazen yemekte masanın karşısından elimi tutuyor, saçımı kulağımın atıyor ya da kalabalık ara sokaklara girip çıkarken avuç içiyle sırtıma hafifçe dokunarak beni yönlendiriyordu. Bana her yaklaştığında, bedenim zevkle, beklentiyle, içimde eşit ölçüde dönen umut ve korkuyla titrerdi.

Lütfen, dokun bana.

Lütfen bana dokunma ve sana dur dememe neden olma. Lütfen, benim için ne kadar deli olduğumu tekrar söyle.

Lütfen, tüm bunlar masummuş gibi davranmama izin verin.

Praiano'da arkadaşının özel plajında yan yana uzanmıştık ve dalgalar hafifçe kıyıya vururken Theo güneş gözlüklerini indirip burnunun üstünden bana baktı. "*Tüm hayatımı işime adadım,*" . "*Bildiğim tek şey bu. Ama artık seni göre, bir daha asla çalışmamayı diliyorum.*"

En büyüğü zamanlarda, üzerine inşa edildiğim temelleri sarsan bu tür şeyler söylerdi. Böyle şeyler oldukça, gerçekten Harikalar Diyarı'nda, hayallerle gerçeklerin dans ettiği bir yerde olduğumu düşünmeye başladım.

Ve eğer berrak rüya görseydim, bunu en iyi şekilde değerlendirdim.

Theo kendime daha fazla güvenmemi sağladı. Durduğumuz her yerde beni yeni bir butiğe götürüyor ve bir şeyler seçmemi söylüyordu. Ve her seferinde, daha önce hiç denemediğim yeni ve heyecan verici bir şey seçiyordum - ince askılar, parlak renkler, ipeksi kumaşlar ve egzotik desenler. Uykuda olduğunu bile fark etmediğim bir yanıma uyandırmıştı. *Hiç* var olmadığını sanıyordum.

Ama güzel bir elbise giymeyi ve Theo'nun onaylayarak sırtımasını görmeyi daha çok sevdiğimi fark ettim.

Onda da yeni bir şeyler ortaya çıkardığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. Maceraya yabancı olduğundan değil, ama ben olmasaydım tüm seyahatinin işle dolu olup olmayacağını merak ettim. Bunun yerine, nefes kesici yolu yürüdük.

San Michele yakınlarındaki Tanrılar patikasında, tepedeki bir gölge ağacının altındaki hamakta uzanırken altımızda turkuaz su yayılıyordu. Amalfi'de bir çiftliği gezdikten sonra Theo bana limonlu kek yedirdi ve ben de Minori'deki kalıntılar arasında onun fotoğrafını çektim. Theo cebinde çalan telefonunu görmezden geldi ve ben de benimkini teknede bıraktım.

Ve tüm bu süre boyunca, mükemmel bir beyefendiydi. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

Grotto'ya kaçtığımız gecenin üzerinden tam bir hafta geçmişti ve Theo mürettebata bir gece izin vermişti. Salerno'da demirlemiştik ve erzağa ihtiyacımız vardı, bu yüzden Theo mürettebata teknedeki her şeyi halletmelerini ve daha sonra şehirde bir akşam kendilerini ödüllendirebileceklerini söyledi.

Ve *bana* onlarla gitmememi söyledi.

Joel giyinip hazırlanırken yatakta oturdum, kitabımı okuyormuş gibi yaptım ve dizimi çok fazla zıplatmamaya odaklandım.

Gitmesi için sabırsızlanıyordum.

Theo'yla birlikte olmak için sabırsızlanıyordum.

Gecenin nasıl geçeceğini görmek için .

"Bizimle kıyıya gelmek istemediğine emin misin?" Joel yanımdaki yatağın kenarına oturarak sordu.

Geçen haftadan sonra bana hitap etmesine neredeyse şok olmuştum. Her şeyden çok oda arkadaşı gibiydik ve o bütün gece dışarıda kaldığından, *bu* unvan bile bir esnemeydi.

"Mm-hmm," diye cevap verdim, gözümü kitabımdan ayırmadan.

Joel iç geçirdi ve ben kitabı kucağıma indirene kadar parmak uçlarını sayfaların üst kısmına hafifçe yerleştirdi. "Hey, biliyorum biz... Biliyorum bazı şeyler..."

Durakladı, ağzı bir tarafa çekildi. Ne olduğumuzu açıklayacak kelimeleri bile bulamadı.

Ya da ne olmadığımızı.

Joel başını salladı. "Ben sadece... belki bir gece dışarı çıkabiliriz. Sen ve ben. Birlikte."

Kalbim durdu. "Ne oldu?"

"Bir süredir bunu yapmak istediğini biliyorum ve ben ..." Yine durdu, gözlerinde tuhaf bir bakışla kamaramızın penceresinden dışarı baktı. Kaşları birbirine kenetlenmiş, dudaklarının köşesi kaşlarını çatarak aşağıya doğru dönmüştü.

Koluna uzandım. "İyi misin?"

Uzun bir süre bana bakmadı, baktığında ise sanki bir yabancının gözlerine bakıyor gibiydi. "Hiç yolunu kaybetmiş gibi hissettiğin oldu mu?"

Yutkundum.

"Biliyorum kulağa..." Elini salladı. "Bilmiyorum. Sadece, tüm bu şeylerle birlikte gidiyoruz ve kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı bildiğimizi düşünüyoruz ama sonra..."

Sözünü bitirmedi ama söylediği her kelimede midem daha da düğümleniyordu. Ona kızgın olduğumda bile onu sevmekten kendimi alamıyordum - üniversite birinci sınıftan beri yaptığım tek şey buydu. Dört yıl boyunca hayatın bize sunduğu her iniş ve çıkışta o çocuğu sevmiştim. Ve o anda, Joel'i üniversite yurdundaki yatağımın kenarında otururken gördüm. Yüzünde büyük bir finalden önce ya da bir yaz boyunca birbirimize veda etmeden önce ya da bir tatil için bağımlı ailesini ziyarete gitmeden önce gördüğüm endişeyi gördüm.

Bir şey söyle.

Tut onu.

Onu anladığını söyle. Onu sevdiğini söyle.

Kalbim bana bağıırıyordu ama her bağıırışında bedenim bu isteği reddediyordu. Joel'i on dokuz yaşımdan beri sevdiğim çocuk olarak görmek ile duygularımı öylesine bir kenara atan adam olarak görmek arasında kalmıştım.

İkisi aynı şeydi ve birini diğeri olmadan göremezdim.

"Bu gece dışarı çıkmaya ihtiyacın var gibi görünüyor," dedim gülerek ve bu yorumun ortamı yumuşatacağını umdum. "Git arkadaşlarınla eğlen. Tamam mı? Ne dediğini anlıyorum," diye itiraf ettim, kolunu okşayarak. "Ve... Bence konuşmalıyız. Ama bu gece değil. Bu gece bir Dük ile randevum var," dedim kitabımı kaldırarak. "Sen de arkadaşlarınla İtalya'nın tadını çıkarmalısın." "Ama seninle değil," dedi kuru bir sesle. "Burada oturup kitap okumayı tercih edersin.

İtalya'da erkek arkadaşınla bir gece geçirmekten daha iyidir."

Gözlerindeki suçlama karşısında savunmam yükseldi. "Bütün yaz benimle vakit geçirdin Joel. Neden şimdi bunu yapmayı seçiyorsun?"

Bunun üzerine alaycı bir tavırla başını sallayarak aniden ayağa kalktı ve kolunu kavrayışından kurtuldu. "Güzel soru."

Başka bir şey söylemeden beni terk etti.

Bir süre orada öylece oturdum, Joel'in geçtiği kapıya baktım ve neyim olduğunu merak ettim. Kıyıya çıkma ve akşamı birlikte geçirme teklifini reddettiğim için değil, bu konuda kendimi kötü hissetmediğim için.

Aslında, zamanı geri sarabilseydim, bunu tekrar yapacağımı biliyordum. Bunda beni öldüren bir şey vardı.

CHAPTER

Nineteen

"Bize yemek hazırlayacağını söylediğinde ne beklediğimden emin değilim," dedim ağızma bir kızartma daha atarken. "Ama *kesinlikle* bu değildi."

Theo kıkırdadı, tabağındaki kızarmış balık pırzolasını kesmek için çatal ve bıçağını kullandı. Sarı saçları, güneşte geçirdiğimiz zamandan dolayı yeni bronzlaşmış tenine göre biraz daha açık görünüyordu ve gri gözleri avizenin ışığı altında parlıyordu. *Herhangi bir* ülkede yasadışı olması gereken şekillerde onu saran beyaz kot pantolon giymiş, bebek mavisi bir düğme ve oturduğumuzda sandalyesinin arkasına attığı lacivert bir spor ceketle eşleştirmişti.

Bana Positano'da aldığı turuncu elbiseyi ve sarı safir küpeleri takmıştım - benim ve Joel'in şifonyerinin üstünde tekrar ortaya çıkmışlardı ve hosteslerden birinin temizlik yaparken onları bulduğunu düşündüm. Ayrıca saçlarımı tek omzumun üzerinden örerek boynumu açıkta bırakmıştım.

Theo beni gördüğünde, bütün hafta boyunca ilk kez kabadayılığının sarsıldığını, gözlerinin göğsüme, her yürüyüşümde bacağımın görüldüğü yarığa kaydığını gördüm.

"Ben balık ve patates kızartmasıyla büyüdüm," dedi. "Annemin küçükken en sevdiği yemektir. Babam bu yemekten *nefret eder*," diye ekledi gülerek. "Ama o akıllı bir adam ve annemi mutlu etmenin en önemli şey olduğunu biliyor."

"Anne," diye kıkırdarak tekrarladım.

"Evet *anne*," dedi ve masanın üzerinden bana bir patates kızartması fırlattı.

Bir kahkaha daha atarak onu savuşturdum. "İngiliz mirasın ara sıra seni ele veriyor, değil mi?"

"Beni bir de futbol maçı izlerken dinlemelisin." Parmağını , bir sonraki lokmasını yutmadan önce ekledi. "Amerikan *değil*

futbol, ama gerçek bir Şey." Theo başını salladı. "Bir aksanım ve her Şeyim var. Tamamen saçma."

Son iki kelimeyi korkunç bir İngiliz aksanıyla söylediğinde gülme krizine girdim ve sakinleŐince Theo mum ıŐıŐıyla aydınlatılmıŐ masanın üzerinden beni izlerken bir yudum su içtim.

"Hiç kimse size böyle bir havanız olduğunu söyledi mi?" Ben sordum.

"Nasıl yani?"

Omuz silktim. "Sende sadece... senden yayılan bir tür... *g* var. Özgüven. alımlı. Bir kral gibi."

"Bir kral, ha?" Theo sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayak bileğini diğer dizinin üzerine geçirdi. "Bu görüntü hoşuma gitti."

"Seni ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

"Kendini tanıtmadan önce benim fotoğrafımı çektiğin zaman mı?"

Kızardım. "Elimde değildi, tamam mı?" Elimle onu işaret ederek önce saçlarını, sonra da İtalyan derisi ayakkabılarını gösterdim. "Yani, Şu haline *bak*."

"Yapamam," dedi Theo, gözleri parlayarak. "Sana bakmakla çok meşgulüm."

Yanaklarım daha da yandı ve nutkum tutulmuŐ bir halde su bardağımın kenarında gezinen parmağıma baktım.

"Gel," dedi Theo, ayağa kalktı ve peçetesini masaya bırakmadan önce ikiye katladı. "Tatlıdan sonraya kadar beklemek istiyordum ama sabır hiçbir zaman benim erdemim olmadı ve sana bir Şey göstermek istiyorum."

"nce temizlenelim mi?" Masayı işaret ederek sordum.

"Wayland halleder."

Arkamızda bıraktığımız dağınıklığa kaşlarımı çattım, çünkü yalnız olmadığımızı fark etmemiştim. Mantıklı tabii. Kaptan Chuck'ın da gemide olduğunu hayal ettim. Dev bir mega yatı insansız bırakamazdınız.

Yine de kaptan ve ikinci kaptanın, erkek arkadaŐımla kıyıya çıkmak yerine geride kalıp ev sahibiyle yemek yemem konusunda ne düşündüklerini merak ediyordum...

Theo elimi tuttuğunda bu düşünce aklımdan uçup gitti ve serin gece havasında onu merdivenlere kadar takip ettim. Beni güneşlenme güvertesine çıkan bir sonraki merdiven setine götürmesini bekledim ama bunun yerine beni köşeye doğru yönlendirdi.

Ev sahibinin süitine doğru.

Theo omzunun üzerinden bana sırtıttı. "Kralın geceleri başını koyduğu yeri görmek isteyebileceğini düşündüm."

Kapıyı açtı ve içeri adım attığımızda nefesim kesildi.

Ev sahibinin süiti Joel'le paylaştığım odanın dört katı büyüklüğündeydi ve görkemli bir zenginliğin somutlaşmış haliydi. Yumuşak, sıcak ışık tavanın ve süpürgeliklerin kenarlarını çiziyor, odanın her yerinde birlikte dans eden farklı ahşap ve mermer tonlarıyla oynuyordu. Lüks altın ve lacivert perdeler, ısıtılı kıyı şeridine ve karanlık suya bakan tavandan tabana pencereleri çerçevesiyordu. Altın rengiyle süslenmiş krem rengi pimli kanepeler, odanın ortasındaki oturma alanını oluştururken, dolu bir bar ve plak çalar da yemyeşil bir lacivert, krem ve altın rengi İran halısının altında yer alıyordu.

Ben odayı incelemeye devam ederken Theo metalik, geometrik kitaplıktan bir plak seçmek için yürüdü. Art deco tarzı beni şaşırtmıştı çünkü teknenin geri kalanından çok farklıydı ve yine de mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ve bu ona uyuyordu.

Odasının neye benzeyeceğini hayal ettiğimi bilmiyordum - belki de yatın geri kalanının tozunu alan unsurların bir karışımı olacağını varsaydığım için. Tik ağacını, sıcak ahşabı, alçak ışığı ve ihtişamı bekliyordum. Ama renk patlamalarını, karışık metalleri, uzaktaki duvarda altın çerçeveler içinde asılı duran eski Hollywood film posterlerini bulmayı beklemiyordum.

Ve pencerelerin tam karşısında kralın yatağı vardı.

Yutkundum, Duke Ellington çalmaya başladığında yorganın yumuşak, kadife gibi kumaşına dokunmak için yürüdüm. Yorgan koyu bir deniz yeşiliydi, yatak o kadar büyüktü ki Theo'nun altı kez yuvarlanıp yine de kenarına çarpmayacağından emindim. Yastıklar üst üste yığılmıştı, dört direk yere kadar uzanan, Theo'nun gözlerinin rengine uyan çelik grisi perdelerle örtülüydü.

"İtiraf ki biraz şaşırdım," dedim, hâlâ yorganın parmaklarımın altında ne kadar yumuşak olduğuna hayret ediyordum.

"Dört direkli bir yatağım olmasını beklemiyor muydun?"

Kıkırdadım, döndüğümde onu plak çaların yanında elleri cebinde buldum. "20'li yılların bu kadar hayranı olmanı beklemiyordum."

"Ah," dedi, ayak parmaklarının üzerinde öne doğru eğilerek benimle birlikte odaya bakarken. Pikaptan gelen neşeli caz, kendimi gerçeklikten çok uzakta, bir rüyada ya da filmdeymişim gibi hissetmeme neden oldu. "New York'taki çatı katımı gördüğünde daha da şaşıracaksın,

o zaman. Zamanda geriye yolculuk yapmak gibi bir şey - tabii ki son teknoloji ürünü aletler dışında."

Gülümsedim ve kitaplıkta üç çerçeveli fotoğraf bulana kadar gözlerimin odayı taramasına izin verdim. Doğruca onlara doğru yürüdüm, sırtışım daha da büyürken ilkinin elime aldım. "Bunlar annenle baban mı?"

"Bay ve Bayan Whitman kanlı canlı karşımda," dedi Theo, soluma yanaşarak. Önce yaşlıca bir beyefendi olan, koyu sarı saçları ve Theo'nunkine çok benzeyen muzip bir gülümsemesi olan adamı işaret etti. Siyah bir takım elbise giymiş ve ince siyah bir kravat takmıştı, gözlerinin kenarları gülümsemesiyle kırışmıştı. "Bu babam. Gururla sırtıyor çünkü bu fotoğraf Envizion'un Fortune'un En Beğenilen Şirketler listesinde bir numara seçildiği gün çekildi."

Theo'nun biraz daha genç halinin durduğu resmin ortasına dokunarak, "Omzunda neden *gururlu bir baba* eli olduğunu anladım," dedim. "Bu arada takımın güzelmış. Bordo kadife mi?"

"Emin ol öyle. Cazın kraliyetle buluşması için gidiyordum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım ne düşündüğümü zaten biliyorsun." Theo sırttı. "Yine de duymak hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim ve egosunu okşamak için annesini işaret etmeden önce onu dürttüm. "Bu da annem mi?"

Theo kıkırdadı. "Evet, şu yanımdaki melek insan benim annem."

Theo ve babasından biraz daha kısaydı, açık kahverengi saçları dalgalı bir şekilde toplanmıştı ve bu da onu hâlâ yirmili yaşlarındaymış gibi gösteriyordu. Yere kadar uzanan, krem rengi, altın işlemeli ve halter yakalı bir elbise giymişti ve fotoğraf sadece beşe yedi boyutunda olmasına rağmen yüzük parmağındaki devasa pırlantayı görebiliyordum.

Theo, "Bu tür etkinliklere gitmeyi her zaman zahmetsiz bir iş gibi gösterirdi," dedi. "Odadaki her erkeğin aklını başından alır ve her kadının onun en iyi arkadaşı olmak istemesini sağlardı."

Omzumun üzerinden ona bakarken gülümseyerek, "Artık bunu nereden aldığını biliyorum," dedim. "Ve gözlerin de öyle."

Theo gülümsedi. "Peki gözlerini kimden alıyorsun?"

"Babam," dedim. "Annem ilk tanıştıkları zamanın hikâyesini anlatmayı sever. Bir kamp gezisiymiş, ikisi de yirmili yaşlarının sonlarındaymış ve arkadaş grubu çadırlarını nasıl kuracaklarını bulamamış. Babam yardım teklif etmiş ve annem çadırı kurmayı bitirdiğinde babamın ona sırtışığını söylüyor

yere bir kazık çakıyordu ve Colorado gökyüzü gözlerine yansıyor." Başımı salladım. "Yemin ederim. Beyaz ve yeşil yapraklardan oluşan bulutlardan ve tüm bu romantik çiçekli şeylerden bahsediyor ve babam sadece kızarıp başını sallıyor." Omuz silktim. "Yine de en sevdiğim hikayelerden biridir."

Theo gülümseyerek kitaplığın kenarı boyunca beni takip etti, ben de sonraki iki fotoğrafı aldım - biri onun ve Envizion'daki ortağının Harvard günlerinden, diğeri de Yeni Zelanda'da paraşütle atlarken çekilmişti. Bir gün benim *TIME Magazine*'de yer ilk fotoğrafımı da çerçeveleteceğine dair bir yorum yaptı ve ben de tanıştığımız ilk günkü gibi gülüp .

Theo bana en sevdiği caz müzisyenlerini anlatırken parmaklarımın plaklarda gezinmesine izin verdim, her kelimeye eğildim. Sonunda, T.S. Elliot'ın *The Waste Land*'inin çok yıpranmış bir kopyasını aldım, o kadar ezilmiş görünen bir ilk baskı ki, bu şekilde satın almayacağından emindim.

"Sanırım bu şeylerin koruyucu filmli cam bir kutuda saklanması gerekiyor," dedim kitabı dikkatle karıştırırken.

"Benim gözümde değil. Kitaplar okunmak için değilse ne içindir?" Durdu, ben kitapları karıştırırken beni izledi ve sonra usulca konuştu. "*Sağduyulu bir çağın asla geri alamayacağı bir anlık teslimiyetin korkunç cüreti. Bu sayede, sadece bu sayede var olduk.*"

Karnımda milyonlarca kelebek kanat çırpı ve gülümseyerek kitabı tekrar kapatıp avucumu yıpranmış toz kapağının üzerinde gezdirdim. Kitabı yavaşça rafa geri koydum ve sonra odanın kenarını takip ederek geniş pencerelere doğru ilerledim.

İçlerini bu kadar net görebilmem çok ilginçti. Kıyıdaki her ışıltıyı, usulca yanımızdan geçen dalgaların her beyaz başlığını ve aşağıda uzanan yatın pruvasının her ayrıntısını görebiliyordum. Yine de pencereler karanlıktı ve deneyimlerimden biliyordum ki biri altımızdaki güverteden yukarı bakacak olsa sadece bir silüet görecek.

"Oldukça nefes kesici bir manzara," dedim.

"Evet," diye onayladı Theo ve kelimelerle birlikte sıcak nefesini boynumda hissettiğimde ürperdim. Elleri belimi buldu ve bütün hafta boyunca çaresizce beklediğim bu temas karşısında nefesimi içime çektim. "Gerçekten öyle."

Bir sonraki nefesim ayrılmış dudaklarımı titretti ve Theo'nun göğsüne yaslanarak gözlerimin kapanmasına izin verdim. Onun sıcaklığının tadını çıkardım.

Kollarının beni arkamdan kolayca sarıp sarmalaması, beni kendisine sımsıkı sarması, tamamen kuşatması.

"Beni ilk gördüğünde bir krala benzediğimi düşündüğünü söylemiştin," diye mırıldandı burnunun ucuyla boynumu okşayarak. Her kelimenin kulağımın altında titreştiğini hissettim. "Seni ilk gördüğümde ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Elleri elbisemi kalçalarımın kavradı, kumaşı bir santim daha yukarı kaldırdı ama odanın serin havasının fısıltılı bir uyarı gibi içeri süzüldüğünü hissettim.

"Benim."

Bu kelimeyi duyunca nefesimi içime çektim ve Theo'nun dudakları boynuma değdi, elbisemin kumaşını daha da yukarı çekerken elleri tekrar tekrar yumruk oldu. Bacaklarım dokunuştan o kadar şiddetli titriyordu ki tüm ağırlığımı ona vermek zorunda kaldım ve beni sabit tuttu, kulağımın altına ihtiyaçtan inlememe neden olan yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Grotto'ya gittiğimiz o gece seni odanda duydum," diye fısıldadı elbisemi kalçalarımın kadar çekerken. Elbisenin altına giydiğim basit pamuklu tanga dışında alt tarafım çıplaktı - böylesine güzel bir elbisenin altına giydiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. "Birinin seni öpmesi için yalvarıyordun."

Theo bir eliyle elbisemi yukarı kaldırırken diğer elinin parmak uçları kalçamdaki tangamın bandının altından geçti.

"Seni kimin öpmesini istedin Aspen?" diye fısıldadı, parmak uçlarını sıcak tenimde gezdirirken.

Cevap vermeye çalıştım - gerçekten . Ama kelimelerim boğazıma düğümlenmişti ve her nefes, serbest bırakamadığım yanıtın etrafında içeri ya da dışarı yol almak için boğuluyordu.

Theo burnunun ucunu boynuma doğru sürükledi, kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve tüm vücudumu saran bir titreme beni tepeden tırnağa sarstı. "Söyle bana," diye emretti.

"Sen," dedim acele bir nefesle. "Seni istedim."

"Ve hala istiyor musun?"

Kollarında döndüm ve bu sırada elbisemi tuttuğu yerden çektim. Etek, ipeksi kumaştan bir perde halinde bacaklarımın üzerinden aşağı düşerek beni bir kez daha örttü ama Theo belimi sıkıca tuttu. Ayak parmaklarımın ucuna basarak cevap vermeden önce gözlerimi onunkilere kilitledim.

Ama kelimelerle değil.

Güven ve arzu beni büyü su altına aldı ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır istediğim şeyi aldım.

Theo bu temas karşısında inledi, beni kollarıyla daha sıkı sardı ve öylesine şiddetle kendine çekti ki beni tamamen tüketmek istediğine yemin edebilirdim. Dudakları benimkilerle sıcak, ateşli bir öpüşmede buluştu ve o ilk şok edici dokunuştan daha önce hiç öpülmediğimi anladım. Pek sayılmazdı. Hiç bu kadar arzulanmamıştım, kendimi hiç bu kadar çok istememiştim. Daha önce hiç bir erkek son nefesini verirkenki saygıyla beni yutmamıştı ve daha önce hiç bir kralın en derin arzusunun cezalandırıcı zevkine teslim olmamıştım.

Vücudumdaki her hücre, milyonlarca yıldızın aynı anda sönmesi, en parlak gecenin dev bir kara deliğe dönüşmesi gibi canlandı. Artık Theo Whitman'ın kollarındaki kadın olmaktan başka bir varlığım yoktu. Artık hayatının geri kalanında hissedeceği her zevkin kaynağından başka bir şey olmak umurunda değildi.

Elleriyle kalçalarımı morartacak kadar sert bir şekilde kavrayan Theo, sırtımı serin camlara bastırarak leğen kemiğimi kendi kalçasıyla birleştirdi. Bileklerimi elleriyle kavradı, başımın üzerinde sabitlenene kadar camdan yukarı doğru yönlendirdi ve sonra beni daha sert öptü, alt dudağımı ısırdı, dilini elbisemin derin V'görünen göğüs dekoltemin küçük kabarıklığı boyunca gezdirmeden önce boynumun hassas derisini dişlerinin arasında emdi.

"O gece kendine dokunurken hayal ettiğin şey bu muydu?" diye sordu Theo, cevabımı ağzının içinde inlerken beni tekrar sertçe öptü. Bir eliyle bileklerimi tuttuğu yeri devr aldı, diğer elini saçlarımın arasından geçirip boynumun üzerinden geçirdi ve göğsümü avuçlamadan önce avucunu köprücük kemiğime dayadı. "Fantezinde seni böyle mi öptüm?"

Daha fazlası olduğunu anlaması için cevap vermeme gerek yoktu. Her şey hayal edebileceğimden *daha fazlasıydı*. Usta dilinin benimkiyle oynaması, içimde kıvılcımlar saçan küçük ateş sarsıntıları göndermesi. Kocaman elleri beni aynı anda hem zapt ediyor hem de zevk veriyordu; biri başımın üstünde bileklerimi kavrar ken, diğ eri elbisemin kumaşının altından kayarak yumuşak, sert meme ucumu okşuyordu.

Nefesim kesildi, dokunuşa doğru eğildim, gözlerimi açtığımda onun arzuyla kaplanmış gözlerinin beni izlediğini gördüm.

"Nerene dokunulmasından hoşlanıyorsun Aspen?" diye sordu morartıcı öpücükler arasında, bedenini bedenime bastırarak. "Burası mı?"

Meme ucumu parmaklarının arasında büktü, içime elektriksel zevk ve acıdan oluşan şok edici bir kokteyl gönderdi. Sonra diziyle bacaklarımı araladı, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde göğsümün kabarıklığını öperken, elbisemin eteğini kr körüne yokladı ve elini altına sokana kadar yukarı, yukarı, yukarı sürükledi.

"Yoksa burada mı?" diye nefes aldı ve hiçbir uyarıda bulunmadan sıcak parmağı külotumun altından kaydđ, tüm vücudum dokunuşla sarsılırken ıslak arzusun içinden bir çizgi geçirdi.

Bir şeyler mırıldandım ama ne mırıldandığımdan emin değildim çünkü kendimi dik tutmak için tüm dikkatimi toplamam gerekiyordu. Onun içine düşmek istedim. Ona her şeyimi vermek ve onun vermek zorunda olduğu her şeyi almak istiyordum. Parmağını içime sokmasını ve ağzını ağzıma almasını istiyordum ama bunu ondan isteyecek kelimeleri bulamıyordum, onun yerine ona gösterdim.

Camdan kalkıp ağzımla ona uzandım, o da isteğimi başka bir sıcak, her şeyi tüketen öpücükle karşıladı. Sonra kalçalarımı avucuna doğru ittim, sıcak teni klitorisime değdiğinde ve parmağı kıvrımlarımın derinliklerine kayarak giriş yerimle alay ettiğinde bir depresyon titremesiyle haykırdım.

"ok ıslaksın Aspen," diye tısladı, klitorisimin etrafında dönmeden önce parmağını kaydđrdı. Dizlerim büküldü ama o beni yakaladı, ağırlığını benimkine bastırarak beni kendisiyle pencere arasına sıkıştırdı. "Senin içinde olmayı ne kadar çok istediğimi anlıyor musun?"

"Lütfen," diye yalvardım, dudağını dişlerimin arasına aldım.

"Sadece benim olduğu zaman," diye nefes aldı pcğme karşı. "Benim misin?"

Bedenim *evet diye* bağırdı! Kalbim, ruhum ve varlığımın her hücresi onun kollarına atıldı, adını tenime kazıdı ve tam ve mutlak aidiyet yemini etti. *Elbette seninim*, demek istedim. *Al beni. Sahiplen beni. Sen zaten her şeye sahipsin.*

Ama vicdanım sessiz bir *hayır* fısıldadı ve anlayamadığım bir nedenle diğerlerinden daha yüksek sesle konuştu.

Theo'nun dokunuşu altında hareketsiz kaldım, pşmemizi keserken nefes nefese kaldım. Gğslerimiz birlikte kabardı, bileklerim hâlâ başımın üzerindeydi, parmağı kaygan kıvrımlarımın arasında durakladı. O elik gözler benimkilerin arasında gezindi, önce açtılar ama yavaşça tanıdılar ve Theo bir anda beni serbest bıraktı.

Ellerim pencereden düştü, titreyen bacaklarım kendi başıma ayakta durmamı zorlukla sağladı ve her parçam geri çekilirken aldığı sıcaklığı kazanmak için kendimi ona atmayı arzuladı.

"Hâlâ onunla birliktesin."

Yutkundum. "I..." Başımı salladım, ihtiyacım olan kelimeler tamamen kaybolmuştu. "Karmaşık bir durum."

"*Karmaşık* mı?" Theo inanamayarak sordu, ellerini başının üzerine kaldırıp orada birleştirirken gülüyordu. "Onunla yatıyor musun?"

"Hayır!" Hemen cevap verdim. "Tabii ki hayır. Artık değil." Yutkundum. "Uzun zamandır değil."

Theo uzun bir süre arkamdaki pencereden dışarı baktı, dili yanağında, bakışlarımla tekrar buluşmadan önce. "O zaman neden beni inkâr ediyorsun? *Bizi* inkar mı ediyorsun? Neden hâlâ Joel ile birlikteymişsin gibi davranıyoruz?"

"Onu on dokuz yaşımdan beri seviyorum," diye fısıldadım ve şimdiden Harikalar Diyarı'nın parçalanmaya başladığını, duvarların mum gibi eridiğini, zamanın bir lastik bant gibi gerildiğini ve koptuğunu hissettim. "Yapamam... yapamam-"

"Onu terk etmek mi? Saçmalıklarını mı söyleyeyim? Ben sana benim *her şeyimmişsin* gibi davranmak için can atarken onun sana hiçbir şeymişsin gibi davrandığı gerçeğine dikkat çekmek mi?"

Kalbim göğsümde öyle bir çarptı ki pencereden Theo'ya doğru itildim ama o da aynı şekilde geri çekildi.

"Beni tamamen *delirtiyorsun*, bunu biliyor musun? Her uyanık düşüncem, her huzursuz gecem, her ateşli rüyam senin tarafından tüketiliyor."

"Ve ben senin tarafından tüketildim!" Gözlerim yaşlarla doldu, boğazım yutkunamadığım duygularla doldu. "Bunu göremiyor musun? Yani, bunu zaten biliyor *olmalısın*. Seni hayatım boyunca istediğim herkesten ya da her şeyden daha çok istiyorum," diye itiraf ettim ve Theo'nun beni sıcak kucağına almasını arzuladığım için vücudum şiddetle titreyerek bu itirafla sarsıldı. "Ben sadece... Kafam karıştı, kayboldum ve hissedebileceğimi hiç bilmediğim duygular arasında kaldım." Bu itiraf ilkinden daha fazla acı veriyor gibiydi ve iki damla gözyaşı kelimelerle birlikte serbest kaldı, sıcak yanaklarımdan aşağı hızlı küçük nehirler halinde yuvarlandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Theo'nun kaşları birbirine eğildi, adem elması boğazında sertçe sallanıyordu. Bana doğru hafifçe eğildi, sanki bana uzanmak ister gibiydi,

Ama bir Őey onu durdurdu. YavaŐa yűzű dűzleŐti, dudakları dűzleŐti, çenesi taŐ gibi sertleŐti.

"bana haber verin," dedi.

Sonra döndü ve beni orada bıraktı, Harikalar Diyarı yerle bir olurken ben de yerdeki moloz yığınının içine düştüm.

CHAPTER

Twenty

Geceyi yine kendi portremini düşünerek geçirdim.

Kendimi bir tarafta fırtına, diğer tarafta berrak bir gökyüzü ile gemide dururken nasıl hayal ettiğimi düşündüm. Sanki bir seçeneğim varmış gibi. Sanki gemiyi yönlendirebilir, gün batımına doğru çevirebilir ve huzurlu sulara güvenle yol alabilirmişim gibi.

Ne kadar safça.

Gerçek şuydu ki ben bir gemiydim, tamamen kaptanın insafına kalmıştım, ama kaptan yoktu ve beni yiyip bitiren ve kayalık bir kıyı şeridinde enkaz halinde bırakan bir fırtınanın içine çekilmiştim.

Uzun bir süre Theo'nun odasına dönmesini bekledim ama dönmedi ve ben de kendimi teknede biraz kaybolmuş bir şekilde dolaşırken buldum. Joel ile paylaştığım odaya gitmek doğru gelmiyordu. Aslında, Theo'yla Grotto'ya gittiğimiz günden beri o odada bir gariplik vardı.

Joel ile aynı yatakta olmak istemiyordum.

Onunla aynı alanı paylaşmak istemiyordum.

Yine de Theo'nun istediği gibi onu reddedemez ve kendimi Theo'nun olarak ilan edemezdim.

Kalbim göğsümün içinde kendini parçaladı, Joel'in eve dönmesini beklerken kamaramızdaki yatağın kenarında uyanık otururken kendi kendime açtığım bıçak yarıkları organı şeritler halinde bıraktı. Mürettebat gemiye geri döndüğünde çıkan gürültüyü duydum, ama gürültü alt kata kadar taşındı ve gürültü dindiğinde bile Joel asla geri dönmedi.

İşimiz bitmişti.

Biliyordum. O da biliyordu. Yine de ikimiz de bunu itiraf edemiyorduk. de bu sözleri söyleyen ilk kişi olmak istemiyorduk.

Eskiden kim olduğumuzu şimdi kim olduğumuzdan ayırmak imkânsızdı. Joel'in de aynı şekilde hissedip hissetmediğini, her seferinde şu sözleri söyleyip söylemediğini merak ediyordum

Beni CU kampüsünde bisikletinin önüne binerken gördü ya da yurt odasındaki yatağında film izlerken birbirimize nasıl uyduğumuzu hatırladı.

Kalplerimiz tarihe, rahatlığa ve güvenliğe tutunur. Bu şeylerin öldüğünü bilsek bile, kalplerimiz bize onları yeniden canlandırmak için umut olduğunu söyleyecektir.

Ama o gece saatler ilerledikçe, siyah gökyüzü yerini şafağın yumuşak mavilerine bıraktıkça umudum susuz bir çiçek gibi soldu ve kendimi hazır hissetsem de hissetmesem de, istesem de istemesem de gerçekte yüzleşmek zorunda olduğumu biliyordum.

Joel sonunda içeri girdiğinde ben hâlâ yatağın kenarında oturuyordum, sırtım çökmüş, bacaklarım ağrıyor, gözlerim kuru ve bitkin bir haldeydim. Kapıyı sessizce açıp içeri girdi, ama beni yatakta görünce omuzları çöktü ve ne kadar gürültülü olduğunu umursamadan kapıyı arkasından kapattı.

Bütün gece benimle aynı düşüncelerle boğuştuğunu o zaman . Bu gerçek, bana sunduğu hüznü gülümsemede, ceketini köşedeki sandalyenin arkasına bırakırken göğsünden çıkan iç çekişte ve sessizce yatağa yanıma otururken yorgun, kırmızı gözlerinde yansıyor.

Uzun bir süre yan yana oturduk, dokunmadık ya da tek bir kelime bile etmedik. Nefes alışını dinledim, kafamda kelimelerin üzerinden geçtim, nereden başlayacağımı merak ettim. Göğsüm sıkışıyor, midem bulanıyordu ve şimdiden boğazımda bir düğümle birlikte gözyaşlarımın biriktiğini hissedebiliyordum.

"Joel..." Joel "Konuşmamız gerek" dediğinde ben de aynı anda başladım.

İçimden biraz güldüm ve Joel bana mahcup bir gülümseme verdi.

"Önce sen," dedim.

Başını salladı, bana dönmeden önce bir nefes aldı. "Ayrılmak istiyorum."

Gözlerimi kırptırdım, kelimelerin üzerime yerleşmesine izin verdim, olması gerektiği gibi hissetmelerini bekledim, *iyi* hissetmelerini bekledim - ama asla olmadılar. Aynı şeyi ona da söylemeye hazır olmama rağmen, ilk olarak onun ağzından duymak beni şaşırttı.

Bu beni neden şaşırttı?

Joel'in konuşmak isteyeceğini, havuz için, Ivy ile olanlar için özür dileyeceğini, bundan sonra nereye gitmemiz gerektiğini soracağını bekliyordum.

Ayrıлма işini *benim* yapacağımı sanıyordum.

Onun kalbini kıran kişi olduğum için hastaydım.

Ve şimdi...

"istiyorsun," diye tekrarladım, kelimeleri dilimin üzerinde test ediyordum.

"Anı olduğunu biliyorum," diye itiraf etti ensesini tutarak. Bana bakmadan ekledi: "Sadece sıkışmış gibi hissediyorum. Kendimi bulmak istiyorum, anlıyor musun? Dünyayı görmek, dışarı çıkmak, yeni arkadaşlar edinmek ve sahip olduklarımla anılar biriktirmek istiyorum. Bu yaşam tarzını *seviyorum*," diye ekledi ve gözleri bana dikilmeden önce eliyle etrafını işaret etti. "Ve bu yazın şu ana kadarki gidişatından sonra, çok net bir şekilde söyleyebilirim ki sen sevmiyorsun."

Gözlerimi tekrar kırdım, birkaç kez, sözlerini sindirmeye çalışıyordum. Sadece *tamam* deyip konuyu kapatabilirdim. Ama ne kadar yersiz olursa olsun, gerekçeleri beni rahatsız etmişti.

"Parti yapmak istemediğim için mi?" diye sordum.

"Şu haline bak," dedi bıkkınlıkla. "Mutsuzsun. Ve bundan kendimi sorumlu hissediyorum, gerçekten, ama aynı zamanda... Üzgün değilim."

"Üzgün değilsin," diye tekrarladım, kendimi papağan gibi hissetmeye başlamıştım. Ama Joel'in ölümümüzde *hâlâ* kendi rolünü görmediği gerçeğini kafamda oturtmakta zorlanıyordum. "Olan biten her şeyden sonra, tüm o iletişim kopukluğu ve havuz partisi-"

"Olmadığım biri gibi davranmak istemiyorum," diye araya girdi Joel, sesi gerilmişti. "Ve senin de rol yapmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Yutkundum, son birkaç ayda kim olduğumu düşündüm, gemiye ilk adım attığım günkü kız halimi hatırlamaya çalıştım.

Artık bir yabancı gibi görünüyordu.

Bir süre sonra Joel omuz silkti ve elimi tutmak için uzandı. "Birbirimizden uzaklaştık."

Kaşlarımı çattım, elinin benimkini kavradığı yere bakarak yaz boyunca geriye doğru iz sürdüm, benim zihnimde olanlarla Joel'in zihninde olanlara baktım. Başka bir bomba patlattığında *hâlâ* bunu anlamaya çalışıyordum.

"Theo ile çoktan konuştum."

Gözlerim ona kaydı ve kalbim boğazıma kaçtı. "Sen mi yaptın?"

Aman Tanrım.

Theo ona ne olduğunu anlattı mı?

Joel özür dileyen bir gülümsemeyle başını salladı. "Anlıyor ve tekne daha fazla birlikte olmamız gerektiği konusunda hemfikir. Bu hiç profesyonelce olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Tamam..."

"Bu akşam Amerika'ya dönmen için bir uçak ayarladık." "*Ne yaptınız?!*"

"Theo her şeyi halletti bile," dedi Joel elimi onunkinden çekerken. "Öğleden sonra bir araba gelecek ve eve birinci sınıf bir bileti var - her şey düşünüldüğünde bu *çok* güzel."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedim, ayağa kalkmış, kalbim göğsümde savaş tamtamları gibi atarken volta atıyordum. "Benden ayrılmakla kalmıyor, beni tekneden de mi atıyorsun?" Kalbim bir örs gibi yere battı. "Ve *Theo* da yapılacak doğru şeyin bu olduğu konusunda seninle hemfikir miydi?"

"Aspen," dedi Joel sempatik bir şekilde, üzgün bir çocuğu yatıştırmaya çalışır gibi. "Eminim bunun bir işbirliği olduğunu biliyorsundur."

"Ve eminim bunun Ivy ile bir ilgisi yoktur, değil mi? Ve birlikte çalıştığınız her yaz -bu yaz da dahil olmak üzere- onu becerdiğin gerçeği?"

Joel'in dudakları düzleşti ve cevap vermek yerine başını sallayarak benden uzaklaştı.

Mantıksızdı. İçimin derinliklerinde bunun böyle olduğunu *biliyordum*. Ben de aynı şeyi yapmaya hazırlarken Joel'e benden ayrıldığı için nasıl kızabilirdim? Theo'yla hiç de masum olmadığım halde onu nasıl Ivy'yle oynamakla, bu kararın sebebi olarak onu göstermekle suçlayabilirdim?

Üzülmeye hakkım yoktu ama yine de hayatımda hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. "Bunu yapamazsın!" Çığlık attım, gözlerimden yaşlar akıyordu.

"İstersen kız kardeşini arayabilirim," dedi yalvarışımı duymazdan gelerek. "Seni havaalanından almasını söyle."

"Sakın buna *cüret* etme," dedim burnumu çekerek ve parmağımla doğrudan burnunu işaret ettim. "Bir daha asla ailemden *herhangi biriyle* konuşma. Ya da benimle, bu konuda."

"Aspen, bu en iyisi."

Başımı salladım, sırt çantamı dolabımızda sakladığım yerden çıkarıp yatağın üzerine fırlattım. Fermuarını açtım ve bana ait ne gördüysem kapıp umursamadan çantanın içine atmaya başladım.

Eşyalarımı toplamak için odanın içinde hışımla dolaşırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, her şeyi bir araya getirmeye çalışırken zihnim inkârla dolup taşıyordu. Joel beni acıyarak izledi ve adımı söylediğini duyduğumu sandım, ama ben

Tek bir kelime bile duyamayacak kadar öfkeliydim. Sonunda beni yalnız bıraktı ve kapı arkasından kapandığında, göğsümü parçalayan bir hıçkırıkla yere düştüm. Dizlerime sarıldım, ileri geri sallandım, sanki gözlerimi kapatıp başka bir gerçeklikte uyanabilecekmişim gibi başımı tekrar tekrar salladım - bir

bu gemiden ineceğim anlamına gelmiyordu.

Theo'dan ayrılacağım anlamına gelmeyen bir şey. Sonsuza kadar.

Bu düşünceyle sustum, hıçkırıklarım öfke nöbetimin ortasında kesildi.

Joel benden ayrıldığı için üzgün değildim. Tanrı bilir ne kadar zamandır beni Ivy ile aldattığını bildiğim için bile üzgün değildim.

Üzgündüm çünkü tekmeden inmemi istiyordu.

Theo da istediği için *yıkılmışım*.

Yüzüm duygularla buruştu ve bir başka gözyaşı dalgası bana saldırdı. Göğüs kafesim o kadar sıkıştı ki ciğerlerimi ezeceğini sandım ve dizlerime daha sıkı sarıldım, ağlarken başımı salladım.

Onu kaybetmişim.

Her şeyimi kaybetmişim.

Ona gerçekten sahip olma şansım bile olmadan önce, Theo'nun benim için önemli olmadığını, onu ilk gördüğüm andan itibaren ona bağlanmadığımı düşünmesine izin vermişim. Joel'e sadık kalma konusundaki kafa karışıklığının ve çaresizliğimin beni rahatsız etmesine ve beni o kadar net gören adama aşık olmamı engellemesine izin verdim ki, denesem bile ondan asla saklanamazdım.

Theo bunu biliyordu. Onun olduğumu biliyordu.

Ama ben de anlayana kadar beni almayacaktı.

Ve çok geç olana kadar bunun farkına varamadım.

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü ve onu da sessizce fırçalayıp yere baktım. Her şey çok acımasızdı, kendi kalbiniz, kendi *zihniniz* sizi bu kadar iyi bir şeyden nasıl alıkoyabilirdi. Şimdi, gerçeğin gün ışığında, asıl gerekçemin ne olduğunu bile anlayamıyordum. Dün gece neden durmuştum? Neden Theo'ya ait olduğumu, Joel'in artık benim için hiçbir şey ifade etmediğini kabul etmemişim?

Birden aklıma başka bir düşünce geldi.

Ya Theo beni hiç umursamıyorsa?

Ya tek istediği pantolonuma girmek olsaydı?

Bu düşünce beni öylesine sarstı ki sarsılarak doğruldum, birlikte geçirdiğimiz zamanın izini sürdüm, söylediği her şeyin bir yalan, bir hile olup olmadığını merak ettim

ona güvenmemi, kendimi ona vermemi sağlamak için. Nice'de o sabah benim efendim olmakla ilgili söylediklerini düşündüm. Jakuzideyken gözlerindeki aç bakışı düşündüm, beni o kadar şiddetle istiyordu ki bunu saklayamıyordu. Havuz partisini, Grotto'yu ve sonra ellerini kendine sakladığını düşündüm...

Dün gece.

Onu reddettiğimde.

Ve Joel ertesi sabah beni eve gönderme teklifiyle ona gitti.

Dün geceden sonra neden gitmemi istemesin *ki*?

Theo yalancı değil.

Yalan söylemek için bir nedeni yoktu.

Bunu yapmazdı... beynim tartışmaya çalıştı. Ama yapmıştı.

Joel ile anlaşmıştı. Benimle *konuşmadan* önce bir araba ve uçak rezervasyonu yapmıştı ve şimdi gidiyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ben bir aptaldım.

Aptal, kolay etkilenen bir aptal. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum.

Başımı şifonyere yasladım ama daha fazla gözyaşı dökmedim. Bunun yerine, kuru gözlerimi tavana dikip nasıl bu kadar aptal olabildiğimi, hayatımı sadece bir yazda nasıl bu kadar berbat edebildiğimi merak ettim.

Ama artık bir önemi yoktu.

Joel'in benden ayrılması önemli değildi. Theo'nun da artık beni istememesi önemli değildi.

Yapıldı. Karar verildi.

Birkaç saat içinde yattan ayrılacak ve Colorado'ya geri dönecektim. Yaz bitmişti.

Sanki benim hayatım da öyleydi.

Toparlandıktan sonra ana güvertedeki bara gittim ve kendime bir içki doldurdum.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç içki içmedim. Ama aynı zamanda hiç ayrılmamıştım ya da hala insan olup olmadığımı merak edecek kadar hissizleşmemiştim.

Annemle babamın hayatlarının belli dönemlerinde *içkiye ihtiyaç* duyduklarını söylediklerini duymuştum.

Birdenbire bu duyguyu anladım.

Bir votka seçtim ve annemin sevdiğini bildiğim bir kokteyl olan kızılıcık suyuyla karıştırdım. Ardından, sırt çantamı yanıma koyarak bar taburelerinden birine oturdum ve ilk yudumumu aldım.

Yüzümü buruşturdum. Korkunç bir şeydi.

"Biraz limon suyu eklemeyi dene," dedi bir ses ve Emma'nın esneyerek yanıma sokulduğunu görmek için tam zamanında omzumun üzerinden baktım. Elimdeki içeceğe bakarken saçlarındaki gümüş rengi sabahın geç ışıklarını yansıtıyordu. "Ya da sadece bana ver, çünkü biraz köpek tüyüne ihtiyacım var." Göz kırptı. "Zaten içmiyorsun ve bugün başlamak için iyi bir zaman gibi görünmüyor."

İçimi çektim, camı ona doğru kaydırđım. "Aslında başlamak için mükemmel bir gün gibi geliyor."

"Güven bana, bir şeyleri düzeltmek için alkole bel bağlamak istemezsin. Sabahın ikisinde bir barın tuvaletinde bir yabancıya kusarak ve ağlayarak sonun böyle olur." Biraz güldü ama ben bu jسته karşılık veremeyince gülümsemesi düştü. "Joel ile aranızda olanları duydum. Özür dilerim."

Bu beni güldürdü. "Olma."

"Sen iyi misin? Onu gerçekten sevdiğini biliyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyordu ama Emma bu sözleri söylediğinde aklıma gelen kişi Joel değildi. "Ben iyi olacağım."

"İşte ruh bu," dedi içkimden bir yudum alarak. Sonra o da benim gibi yüzünü buruşturdu. "Aspen, bu şey yüzde yetmiş beş votka gibi. Nefret etmene şaşmamalı."

"Ya büyük oyna ya da eve git diye düşündüm," dedim ve çantamı işaret ettim. "Görünüşe göre benim için ikincisi."

Emma kaşlarını çattı ve kolumu sıkmak için uzandı. "Hey, Avusturya'yı ziyaret etme teklifim hâlâ geçerli. Ne zaman istersen, tamam mı? Sana etrafi gezdiririm. Bir Amerikalının ziyarete geldiğini söylediğinde annem havalara uçacak. İki hafta içinde seni şişmanlatacak, benden söylemesi."

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım ama gözlerim yaşlarla doldu. Hepsinin geçtiğini, kuruduğumu sanmıştım ama hissizliğim yeniden umutsuzluğa dönüşmeye başlamıştı.

"Ah, tatlım," dedi Emma kollarını açarak. "Her şey yoluna girecek."

Ağlama isteğime karşı koyarken Emma bana sarıldı, eliyle sırtımı şefkatle ovdu. Hiç evlenmemiş ya da çocuk sahibi olmamış biri için, bir anne dokunuşuna sahipti ve sağladığı rahatlığa yaslandım.

Biri boğazını temizlediğinde beni hâlâ o şekilde tutuyordu ve Emma beni bıraktı, ikimiz de Theo'yu salonda bulmak için döndük.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu, gözleri üzerimdeydi.

Onu görmek bile gözlerimi yaşarttı - karmakarışık saçları, gözlerinin altındaki torbalar, kaşlarının arasına derinlemesine kazınmış kaş çatma çizgisi. Kendimi kollarına atmak, ona sarılmak, sıkıca tutunmak ve beni göndermemesi için yalvarmak istedim.

Ellerini ceplerine soktu ve Emma ayağa kalkarak kolumu okşadı.

"Bana ihtiyacın olursa çamaşırhanede çalışacağım," dedi ve bana sempatik bir gülümseme sundu. Sonra Theo'ya başıyla selam verdi ve çıktı.

O sırada yalnızdık ve Theo'nun gözleri üzerimdeyken onları ilk gördüğüm anı hatırlamadan edemedim. Beni nasıl suskunlaştırdıklarını, aptallaştırdıklarını, güçsüzleştirdiklerini düşünmeden edemedim. Gözümü kırptım ve fotoğraf makinemi alıp onun çektiğim fotoğrafına bakarken sırtıttığını gördüm. Bir kez daha göz kırptım ve o gece jakuzide gözbebeklerine yansıyan ay ışığını gördüm. Gözümü kırptığımda Capri'deki mağaradaydık.

Blink blink blink.

Asla unutmayacağımı umduğum bir düzine küçük anı.

Sonunda "Nasılsın?" diye sordu ve ben alay ederek gözyaşlarımı tam olarak düşmeden silip ondan uzaklaşıp güverteye baktım.

Beni izlediğini hissediyordum ve ona beni rahat bırakması için bağırarak istediğim kadar, bana sarılıp her şeyin bir rüya olduğunu söylemesi için yalvarmak da istiyordum.

Tekrar ona baktığımda gözleri çantamdaydı ama bakışlarımla buluşmak için kayıyordu. O mavi krom havuzlarda o kadar çok acı vardı ki, içime kendi acım gibi yayıldığını hissettim.

"Lütfen bana öyle bakma," diye fısıldadım. "Ne gibi?"

"Sanki gittiğim için üzgünsün. Sanki beni gönderen sen değilmişsin gibi." Burnumu çektim, başımı salladım.

Burnu alevlendi ve bakışlarını benden ayırıp güverteye doğru çevirdi. Dün gece kıyıda biraz açıkta demirlemiştik ama bu sabah Kaptan

Chuck bizi Salerno'daki limana yanaştırmıştı ve limanın sonunda uzun, siyah bir araba duruyordu.

Araba farlarını yaktığında Theo başını salladı ve bir kez daha bana doğru döndü. Vedalaşmasını bekledim ama o daha vedalaşmadan merdivenlerden gelen ayak sesleri duyuldu ve artık yalnız değildik.

Joel, Ivy, Celeste ve Ace birlikte koşarak geldiler, en az benim kadar yorgun ve görünüyorlardı. Kırmızı poloları ve haki şortlarıyla ekip üniformalarını giymişlerdi; Ace güneş gözlüklerini takmış, Ivy ise siperliğini takmıştı.

Hepsinin de uzun bir gece geçirdiğini görmek kolaydı, ancak onların benimkinden daha eğlenceli olduğundan hiç şüphem yoktu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, biraz kendimi rahatlatmak için biraz da sağ elimi uzatıp Ivy'nin yüzündeki memnun gülümsemeyi tokatlamaktan alıkoymak için. Paketlenmiş çantama Akdeniz'de gördüğü en güzel manzaraymış gibi baktı ve Joel'in yanına yaslanıp başını bana doğru eğerek *bu konuda ne* der gibi bakması gözümden kaçmadı.

"Wayland bize salonda ihtiyacınız olduğunu söyledi, efendim?" Joel sordu, Theo'ya odaklanmadan önce bana dikkatle baktı. Ivy'nin ona yaslandığı yerden uzaklaşarak yana doğru küçük bir adım attı.

Theo başını salladı, yavaşça bırakmadan önce derin bir nefes aldı. Hâlâ arabaya bakıyordu ama bakışları yavaşça bana doğru kaydı.

O an bana bakışında bir tuhaflık vardı, sanki benim bir şeyi biliyor gibiydi. Nedenini açıklayamıyordum ama gözlerinde bir rahatlık fısıltısı vardı, sanki hiçbir şey söylemeden bana her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyordu.

Ben yine hıçkırıklara boğulmak isterken Theo tam tersini yaptı.

Gülümsedi.

Adam sanki aramızda bir şaka varmış gibi *gülümsedi*, sanki çok güzel vakit geçirmişiz de bana hoşça kal diyor gibiydi. *Ziyaretiniz için teşekkürler, Bayan Dawn! Hamptons'da görüşmek üzere!*

Joel ve ekibine bana rıhtımın sonundaki siyah arabaya eşlik etmelerini söylemesini bekledim ama nihayet onlarla yüzleştiğinde, beklediğim en son şeyi söyledi.

"Joel, Ace, Celeste, Ivy," dedi her birine hitap ederek. "Yatımdaki *misafirperverliğiniz* için size teşekkür etmek istiyorum. Ancak, şu anda

hizmetinize artık ihtiyaç kalmadı."

Ekibin geri kalanıyla birlikte ben de Theo'ya bakakaldım ama o sadece gülümsedi ve az önce söylediklerinde çirkin bir şey yokmuş gibi dimdik durdu.

"Efendim?" Celeste sordu, dörtlünün en cesuru.

Theo'nun nezaketini ortadan kaldıran bu kelime olmuş gibiydi ve daha önce tanık olduğum hiçbir şeye benzemeyen soğuk bir tavrın bir pelerin gibi üzerinden kayıp gittiğini gördüm. Mürettebata doğru iki tehditkâr adım atarken gülümsemesi düzleşti, çenesi sertleşti ve sanki beş santim daha büyüyerek onların üzerinde yükseldi.

"Hepiniz kendi teknemde olan *her şeyi* bilmediğime inanacak kadar saf mısınız?"

Bunun üzerine hepsinin yüzü bembeyaz oldu. Kaşlarımı çattım.

Neler oluyor?

Joel bir nefes verdi, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Size ne söyledi bilmiyorum efendim ama ondan ayrıldığım için üzgün sadece. Neden bahsettiğini bilmiyor."

Alay ettim, mürettebatın geri kalanı bana sert bakışlarla bakarken boynum yandı. "*Ben mi? Benim* bunlarla ne alakam var?"

"Endişelenme Aspen. Sadece yakalandığı için kızgın," diye cevap verdi Theo, gözleri hâlâ Joel'in üzerindeydi. "Bu dördü benden çalışıyordu."

Bunun üzerine çenem açıldı. "Onlar *ne*?"

Tam o sırada Kaptan Chuck ve diğer güverte görevlilerinin bavulları rıhtımdan aşağı taşıdıklarını ve bekleyen siyah arabanın bagajına attıklarını fark ettim.

Ve oraya attıkları benim çantam değildi.

Onlarınkiydi.

Biliyordum çünkü yığının içinde Joel'inkini tanıdım.

Kalbim hızlandı ve oturduğum için şükrettim, çünkü neler olduğunu takip etmeye çalışırken başım dönmeye başlamıştı bile.

"Wayland bana ilk söylediğinde ona inanmak istemedim," dedi Theo dördünün önünde bir gardiyan gibi volta atarak. "Bazı şeylerin eksik olduğunu fark etmişti - *küçük* şeyler. Belki de kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğünüz şeyler. Bir parça porselen. Sık takmadığım bir Rolex saat. Nicolette'in geride bıraktığı bir çift küpe. Misafir kamarasında kimsenin kalmadığı bir tablet." Theo omuz silkti. "Ben de mürettebata bir havuz partisi verdim ve Wayland'la birlikte küçük bir çöpçü avına çıktık."

Ace inleyerek başını salladı ve Joel'e her şeyi onun yönettiği izlenimini veren bir bakış attı.

Lepistes balığı gibi ağzım açık öylece durdum.

Joel'e bakarak, "Kayıp olduğunu bildiğimiz her şeyi ve yatağının altındaki bölmeye tıklanmış *bazı* şeyleri bulduk," dedi. "Ve seninkinde," diye ekledi, gözleri şimdi Ivy'nin üzerindeydi. "Bana kalırsa pek yaratıcı değil. Yine de sen olduğunu varsaymak istemedim. Belki de büyük hırsızlığı başka biri yapıyordur ve kendini masum göstermek için suçu üzerine yıkıyordur diye düşündüm. Bu yüzden, gemiden henüz hiçbir şey çıkmayacağını bildiğimden, olayı kendi haline bıraktım." Bakışları sertleşti. "Bunun yerine kameralar yerleştirdik."

"Efendim, hiçbir şey istemediğimi söylememe izin verin-" Celeste denedi ama Theo onu susturmak için elini kaldırdı.

"Biliyor musun, dürüst olmak gerekirse? Başta umurumda değildi. Eve dönerken birkaç bin dolar kazanmak için birkaç saat ve birkaç teknolojik alet mi götürmek istiyorsun?" Omuz silktilti. "Dünyanın sonu değil. Hepiniz çok çalışıyorsunuz ve sanırım bir milyarderin birkaç değerli şeyi özlemeyeceğini düşündüğünüz için sizi suçlamıyorum. Açıkça görülüyor ki onları yerine koyacak imkânlarla sahibim." Durakladı. "Ama bu yeterli değildi, değil mi?" Sonra bakışlarıyla Ace'i kıstırdı. "Daha fazlasını istedin."

"Sana kasaya gitmemeni *söylemiştim*, Ace!" Celeste tısladı ve Ivy onun kaburgalarına dirsek atarak sanki susması bu noktada onları kurtaracakmış gibi susmasını işaret etti.

"Gerçekten, bu benim bir yansıyam. Size çok güveniyordum ve saldırıya karşı kendimi koruyamadım. Ama dün gece hepinizi kıyıya gönderdiğimde, Chuck ve Wayland alınan her şeyi geri aldılar ve bana iade ettiler. Sadece kasamdan *ne* zaman, nasıl ve *ne* alacağınızı planladığınızı varsayabilirim, ama *ne* yazık ki sizin için o gün asla gelmeyecek."

Celeste ağlamaya başladı, ama Ivy, Ace ve Joel omuzları dik bir şekilde durdular, ne inkar ettiler ne de onayladılar, sadece kırbaçlarını en ufak bir irkilme olmadan aldılar.

"Çantalarınız arabada."

Ivy, "Efendim, *lütfen*," demeye çalıştı ama Theo bir sonraki nefesinde onun sözünü kesti.

"Seni yabancı bir hapishaneye attırmadığım için şanslısın, orada sana *gerçekten* nasıl hissettiğimi göstermek için bir memura kolayca para verebilirim," dedi ve burun delikleri dizginlediğini bildiğim öfkeyle alevlendi. "Bunu ilk ve *tek* uyarınız olarak kabul edin ve bu sektörde başka bir iş bulmaya çalışmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Hepiniz kara listeye alınıyorsunuz."

Bu andan itibaren. Sana eve gitmeni, yaralarını sarmanı ve bir sonraki hayat seçimini dikkatlice düşünmeni öneririm." Durakladı, bir santim daha yaklaştı ki bunun odadaki tüm havayı emmeye yeteceğini tecrübelerimden biliyordum. "Bir daha karşıma çıkarsan, bugün sahip olduğun gibi merhametime sahip olmayı dilersin."

Bu noktayı vurgulamak için bir süre bakışlarını onların tuttu, sonra parmağıyla havada küçük bir dalga yaparak Wayland, Kaptan Chuck, Eric ve mühendislerden birine güvertede bulundukları yerden gelmelerini işaret etti. Her biri bir hırsız kolundan tutup rıhtıma doğru yönlendirdi.

Celeste çırpınıyor, hâlâ ağlıyor ve masum olduğunu haykırıyordu. Diğer üçü sessiz kaldı, ancak Wayland sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi onu zorla yanımdan geçirirken Joel'in bana attığı bakışı kaçırmadım.

Tüylerim diken diken oldu, çünkü tam o anda o gözlerin ardındaki adamı tanımadığımı fark ettim. Azıcık bile. Hem de hiç.

Şok içinde gidişlerini izledim, Celeste hala devam ederken başları siyah arabaya eğildi. Hepsi içeri girer girmez Wayland arabanın tepesine iki kez vurdu ve araba hızla uzaklaştı.

"Her şey hazır efendim," dedi Kaptan Chuck tekneye bizimle birlikte döndüğünde. Pişman bir gülümsemeyle bana baktı. "Tüm bunları görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm, Bayan Dawn."

Başımı salladım ama o anda söyleyecek söz bulamıyordum. Hiçbiri hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Joel, bir hırsız mı?

Ve Theo biliyor muydu?

Theo, Kaptan Chuck'a "Hepsi uçağa bindiğinde teyit almak istiyorum," dedi. "Yerlerine gelenler bir saat içinde burada olurlar. Bizi tekrar harekete geçirmek için onları olabildiğince çabuk bilgilendirin, sonra bu akşam daha kapsamlı bir analiz yapabilirsiniz."

Kaptan Chuck başıyla onayladı ve yanımdan ayrılmadan önce şapkasını bir kez daha bana doğru eğdi. Wayland Theo'nun kulağına bir şeyler söyledi, Theo da başını sallayarak ona karşılık verdi ve Wayland da yanımdan ayrıldı.

Yalnızdık.

"İyi misin?" Theo bir adım daha yaklaşarak sordu. Ellerini tekrar ceplerine soktu.

"I..." Yutkundum ve rıhtımdan aşağıya, arabanın olduğu yere baktım. "Bilmiyorum. Ben sadece... İnanamıyorum..." Başımı salladım ve sonunda Theo'ya döndüm. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kimin için?"

"Hepimiz için."

Theo nefes aldı ve nefesinin yavaşça onu terk etmesine izin verdikten sonra şöyle dedi: "Bu onlar için eve ücretsiz bir uçuş anlamına geliyor ki bence yaptıklarından sonra bu bir merhamet göstergesi. Mürettebatın geri kalanı içinse, yerlerine gelenler yerleşene kadar biraz gevşeklik anlamına geliyor." Durakladı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ve bizim için bu yeni bir başlangıç. En azından öyle olmasını umuyorum. Eğer öyle olmasını istiyorsan."

Kaşlarımı çattım. "Yani hâlâ gitmemi istemiyor musun?"

Theo başını salladı, bana doğru adım attı ve bu kez elleri ceplerinden çıkıp yüzümü çerçevelemek için uzandı. "Gitmeni *hiç* istemedim."

Gözlerim yine yaşardı, bu sözler bir kurtuluş gibiydi.

"Öyle olduğuna inanmana izin verdiğim için özür dilerim. Ama umarım artık gerçeği görebilirsin."

"Gerçek mi?"

Theo gülümsedi ama beni izlerken kaşları hâlâ birbirine çarpıktı. "Kalmanı istiyorum."

Bir sonraki nefesim içimden uçup gitti, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü. Theo onları kolayca uzaklaştırdı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Dün gece söylediklerim ve seni soktuğum durum için özür dilerim," dedi. "Bu haksızlıktı. Seni o kadar çok istiyordum ki Joel'e olan duygularını ya da ona olan sadakatini dikkate almadım ve her ikisine de saygı ve hayranlık duyuyorum." Durakladı. "Sadece, onun hakkında senin bilmediğin şeyler biliyordum. Seni güvende tutmak, seni ondan korumak, daha iyi olduğunu ve daha iyisini hak ettiğini göstermek için içimde *sızlayan* bir ihtiyaç vardı. Bu, sana olan hislerimle birleşince..." Omuz silktili. "Kör olmuştum. Seni kurtarmak istedim. Seni çalmak istedim. Seni kendim için istedim."

Söylediği her yeni kelimeyle boğazım daha da sıkıldı.

"Yanlıştı," diye fısıldadı. "Ve her şeyi ele alış biçimim için özür dilerim. Ama sana karşı hissettiklerim için değil, sadece bu hislerin geliştiği zamanlama için üzgünüm."

Başımı salladım, çünkü onun üzülmelerini istemiyordum. Hiçbiri için.

Theo alnını benimkine bastırđı ve bunu yaptığı anda ikimiz de rahatlamış bir iç çekişle gözlerimizi kapadık.

"Kal," diye fısıldadı. "Şimdi benimle ol, araya başka kimse girmeden." Bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "hak ettiğin muameleyi göstermeme izin ver."

Hıçkırıklara boğuldum, kollarımı boynuna doladım ve onu sıkıca kavradım. Theo beni sımsıkı tuttu, sanki her şeyin yolunda olduğuna, güvende olduğuma, gitmemi istemediğine dair bana güvence vermek istercesine beni kollarıyla tamamen sardı. Ve ona tekrar bakmak için geri çekildiğimde, dudaklarımı güçlü, umut verici bir öpücükle karşıladı - ruhumda bir dövme gibi hissettiğim bir öpücük.

"Uyumadın," dedi bana hâlâ sıkı sıkı sarılırken.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de yapmadım." Omuz silkti, saçlarını gözlerimden uzaklaştırdı. "Sana ne söylediğimi, benim hakkımda neler düşünmüş olabileceğini bildiğim için rahat edemedim. Ve sonra Joel bu sabah bana geldiğinde..."

Başımı salladım ve yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Hayatımın kötü gecesiydi."

Theo saçlarını öptü. "Sana hayatının en güzel gecesini tekrar tekrar yaşatarak bunu telafi etmeyi umuyorum. Ama şimdilik," dedi ve geri çekilip elini kolumdan aşağı kaydırarak elimi avuçlarının içine aldı. "Dinlenmemiz gerek."

Beni merdivenlere doğru çekti ve ben de peşinden gittim, vücudum aniden boşalmıştı. Hiç düşünmeden çantamı geride bıraktım ve Theo bizi ev sahibinin süitine götürdü.

Serin ve karanlıktı, perdeler büyük pencerelerin üzerine çekilmişti ve Theo beni yatağa götürdü, örtüleri geri çekip altlarına girmeme yardım etti. Ayakkabılarımı çıkardım, Theo da aynısını yaptı ve üzerime tırmanarak çarşafların altına girdi.

Yatağın ağırlığımı alışı karşısında iç geçirdim, sanki beni kocaman bir kucakla sarıyordu. Şimdiye kadar içinde bulunduğum en yumuşak, en rahat yataktı ve yastık, boynumun ve başımın tam olarak desteklenmesi gereken şekilde kendini şekillendiriyor gibiydi.

Theo kolunu belime doladı, sırtımı göğsüne çekti, bacakları benimkilere dolandı. Sıcaklığı beni bir koza gibi sardı ve tekrar iç geçirerek daha da sokuldum.

Düşünecek, sindirecek o kadar çok şey vardı ki. Theo'ya soracak milyonlarca sorum vardı ama tek bir tanesini bile soracak gücüm ya da uyanıklığım yoktu.

Theo'nun kolları beni sarmışken başka hiçbir şeyin önemi olmadığını bilerek, beni altına çekerken yorgunluğa yenik düştüm.

"Artık her şey yolunda," diye söz verdi enseme bir öpücük kondurarak.

Ve sonra rüyasız bir uykuya daldım.

CHAPTER

Twenty One

Uyandığımda geç olmuştu. Ya da erken, emin olamadım. Güçlü bir kahve, pastırma ve akça ağaç şurubu gibi tatlı bir şey kokusu vardı. Önce bir gözümü, sonra diğerini açtım ve biraz şaşkın bir şekilde etrafıma bakındım.

Theo'nun süitindeydim.

Kitaplığını, albümlerini, oturma alanındaki masaların geometrik tasarımını gördüğümde her şey aklıma geldi. Söz konusu masaların üzerinde bir tepsi yemek vardı ve güneş, perdelerin arkaya çekildiği yerden zar zor görünüyordu.

Kalbim önce heyecanla sonra da rahatsızlıkla göğsümde sertçe çarptı. Olanların anısı tuzlu sudaki yağ gibi kaygan ve istenmeyen bir şekilde yüzeye çıktı. Ama bunu daha fazla sindiremeden, arkamdan sıcak bir el kalçamı sardı.

"Günaydın," dedi Theo.

Bu dokunuşla biraz , bu da yanağıma yumuşak ve sıcak bir öpücük kondurmadan önce kıkırdamasına neden oldu. Rahatlamış bir iç çekişle bu jesti doğru eğildim.

"Yani hepsi gerçektir."

"Bunun bir rüya olduğunu mu düşündün?"

Biraz güldüm ve elimi karışık saçlarımın arasından geçirirken ona doğru döndüm. "Sanki bütün yaz bir rüyaymış gibi hissediyorum."

Onu yanımda, bir dirseğimin üzerinde, eli kalçamda ve pencerelerden süzülen yumuşak ışık gözlerindeki griler ve mavilerle oynarken görünce tembelce gülümsedim.

"Saat kaç?"

"Altıdan biraz"

sonra." "Bütün gün"

uyudum mu?"

Theo kıkırdadı. "Hem de bütün gece."

ettim. "Saat *sabahın* altısı mı?"

Bu düşünceyle birlikte nefesimin ne kadar kötü koktuğunu ve Theo'nun odasından ayrılalı yirmi dört saatten fazla *bir* süre geçmesine rağmen dişlerimi ya da saçımı fırçalamadığımı ya da kendime *hiçbir şey* yapmadığımı fark ettim.

Yüzümü kapattım. "Oh, Tanrım. Sakın bana bakma. Eminim şu anda berbat görünüyordumdur."

Theo parmaklarımı yüzümden çekti ve gözleri gözlerime yerleşmeden önce burnumu öptü. "Çok güzel görünüyorsun."

Kızardım, başımı salladım ve çarşafın içinde erimeye çalıştım. Theo sadece bakışları altında kıvranmamı izledi ve kalçama küçük daireler çizdi. "Aç mısın?"

Karnım guruldayınca Theo burnundan soluyarak bir kahkaha attı ve yataktan zıplayarak yemek tepsisini getirdi. Aramıza koydu, sonra masadaki sürahidenden ikimize birer fincan kahve doldurdu ve önce bana uzattı.

Zengin, çikolatamsı kokuyu içime çektim ve yatak başlığına yaslandım. "Teşekkür ederim. Kendimi prenses gibi hissediyorum."

Theo gülümsedi. "San Marco'ya varmak üzereyiz, yakında demir atmış oluruz. Kıyıya çıkabileceğimizi düşünüyordum." Bir parça pastırmadan büyük bir ısırık alacak kadar durakladı. "Seni alışverişe götürmek isterim."

Kıkırdadım ve kendime bir parça pastırma aldım. Bir ısırık almadan önce ona işaret ettim. "Bunun benden çok *senin* için eğlenceli olduğunu hissediyorum."

"Dalga geç benimle," dedi omuz silkerek. "Ayrıca, San Marco çok güzel. Bir sürü fotoğraf fırsatı. Ve... Düşündüm de belki..." Durakladı, komodine ulaşana kadar dev yatağın içinde yuvarlandı. Çekmeceyi açtı ve elinde bir kutuyla tekrar bana döndü. "Bunu kullanabilirsin."

Kahvemden bir yudum alıp kenara koyduktan sonra Theo'nun elinden kutuyu aldım. Lacivert bir kurdeleyle sarılmış basit ama ağır beyaz bir kutuydu. Açtığımda şoktan neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Theo..." Kutunun içindeki güzel fotoğraf makinesine bakarak fısıldadım. Ona dokunmaya çok korkuyordum, çünkü sadece üstündeki model numarasından bile elimdeki fotoğraf makinesine ödediğimin dört katından daha pahalı olduğunu biliyordum.

"Buna alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum," dedi aceleyle ve ben dokunmaya korktuğum için Sony a7 IV'ü kutudan çıkardı. Açtı ve titreyen ellerime yerleştirdi. "Sanırım daha çok manzara odaklı bir fotoğraf makinesi ama sokak çekimleri için harika olduğunu okumuştum."

Ayarları çözdükten sonra fotoğrafçılık. Bunun için birkaç lens ve bulabildiğim en iyi hafıza kartını da aldım." Elimdeki fotoğraf makinesini eğmemi izlerken kaşlarını çattı. "Beğendiniz mi? Beğenmediysen geri gönderebilirim, sorun değil-"

"Theo, altmış bir megapikselli ve Bionz X görüntü işlemcisi var," dedim, sanki bu soruya yeterli bir cevap olmalıymış gibi. "Hoşuma gitmiyor. *Bayıldım*. Aklım başımdan gitti. *Gözlerim kamaştı*. Ondan korkuyorum," diye ekledim gülerek, gözlerim onunkileri bulurken makineyi kucağıma bıraktım. "Ve bunu benim için almış olman beni tamamen şaşırttı."

Theo sırttı. "Onunla harika şeyler yapacağını biliyorum."

Doğru dürüst kızaramadan beni öpmek için eğildi ve ben de kamerayı tamamen bırakıp kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

Bir kez daha Theo'yu avucumun içinde tutmanın bir rüya gibi olduğunu fark ettim. Dudaklarımı onunkilere bastırmak, vücudunu kendiminkilerle aynı hizaya getirmek hem yabancı hem de şimdiye kadar yaptığım en doğal şeydi.

Bir şey kemiriyordu, bir uyarı ya da hatırlatma gibi, ama o kadar zayıftı ki, Theo beni böyle öptüğünde içime dolan hisler lehine onu görmezden geldim.

Dilim sıcak ve istekli bir şekilde ağzının içine girdiğinde inledi ve omurgamdan aşağıya doğru uğultulu bir titreşim yayılırken dokunuşa doğru eğildim.

"Kahvaltını yap ve sonra giyin," dedi Theo, sert bir nefesle öpüşmeyi keserek. "Seni bütün gün bu odada tutmadan önce."

Kalçalarım sıkıştı. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor..."

Theo bilmiş bir gülümsemeyle çenemi okşadı. "Merak etme Aspen," diye fısıldadı. "Seni düzgünce becermem için bolca zamanım olacak."

Midemden bir zonklama daha geçti ve nefesimi tuttum, sıcak başparmağını tenimde hissedince gözlerimi kapattım.

"Ama şimdilik seni şımartmama izin ver," dedi yataktan zıplarken popomu patlatarak. "Geçirdiğin son kırk sekiz saatten sonra bunu hak ediyorsun. Yemek ye. Giyin. Benimle aşağıda buluş." Kapıda durdu ve süitin en ucundaki dolabı işaret etti. "Emma senin için çantanı açtı. Umarım sakıncası yoktur."

Sonra beni bıraktı ve ben yanımdaki kameraya, içinde bulunduğum lüks yatağa, geniş ve çarpıcı odaya ve pencerelerdeki aynı derecede etkileyici manzaraya bakakaldım.

Şu anda ne oluyor ki?

Bu nasıl gerçek hayat?

Bir ılık atarak gözlerimi kapattım ve kıkırdayarak yatakta dönüp durmak için kendime altmış saniye tanıdıktan sonra doğrudum, hâlâ zor nefes alıyordum ve hâlâ şaşkınlıkla başımı sallıyordum.

Sonra biraz yemek atıştırdım, çabucak giyindim ve yeni fotoğraf makinemle birlikte aşağıya koştum.

Theo haklıydı - San Marco di Castellabate muhteşemdi.

Altın kumsalları, turkuaz rengi suları ve gökyüzüne kadar uzanıyor gibi görünen deniz kayalıklarıyla San Marco dedikleri bölgeyi oluşturan kk köylerden geçerken kendimi şaşkınlık içinde buldum. Yeni fotoğraf makinemin ayarlarıyla oynadım, tamamen onu tanımaya yönelik denemelere dalmıştım. Theo, hediyeyle eşleştirdiği çeşitli lenslerle kendini aşmıştı - her birinin bin doların üzerinde olduğunu biliyordum - ve hayatımda hiç bu kadar pahalı, zarif kamera ekipmanını sırt antamda taşımamıştım.

Kendimi yeniden kk bir ocuk gibi hissettim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve manzaraların arasından geçerken gülümsüyordum.

Elim fotoğraf makinemde değilken, Theo'nun avularındaydı.

Toplum içinde sanki çok normal bir şeymiş gibi el ele tutuşurduk. Hatta zaman zaman beni yanına eker, saçlarıma tatlı bir öpücük kondururdu.

Kk bir butiğin içinde yürürken beni dükkânın köşesine çekti ve ben öfkeli bir kızarıklıkla göğsüne bastırıp dükkân sahibinin bizi görmediğinden emin olmaya çalışana kadar beni nefes nefese öptü.

Ve aniden, o sabah kalbimin köşelerini çekiştiren o kk his geri geldi.

"O kafanın içine girmek isterdim," diye düşündü Theo, gözleri gözlerimi ararken saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı.

"şu anda pek bir şey olduğu söylenemez."

Güldü. "Sanırım bu bir yalan." Kollarını tamamen belime doladı ve arkasındaki rafa yaslanarak yerleşti. "Konuş benimle."

Etrafımızı saran lüks giysilere bakarak bir nefes verdim. Tıpkı Positano'da olduğu gibi, buradaki her ürünün btemin çok dışında olduğunu bakmadan biliyordum, ancak cep harçlığından başka bir şey değildi.

Theo. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde, ne hissettiğimi açıklayacak doğru kelimeleri bulmakta zorlandım.

"Her şey çok... aniden oldu," diye başladım. "Ama yine de sanki yıllardır oluyormuş gibi hissediyorum, sanki bir ağaca bakıp onun bir fideden dev bir meşeye dönüşmesini izliyormuşum gibi."

Theo sözümü kesmedi. Sadece başını sallayarak beni takip ettiğini gösterdi.

"Ben sadece..." Yutkundum. "Kendimi... *suçlu* hissediyorum. Yanlış hissediyorum."

Bunun üzerine Theo'nun kaşları birbirine çarptı ve belimi sıkıca kavradı. "Neden kendini suçlu hissediyorsun ki?"

Ona bir bakış attım. "Hadi ama, bunun cevabını sen de en az benim kadar biliyorsun. Sen ve ben... geçen gece... Joel'le her şey bitmeden önce." Yutkundum, onun adını söylemekten bile rahatsız olmuşum. "Sana bu kadar yakınlaşmama izin vermemeliydim," dedim daha yumuşak bir sesle ve bu kez gözlerim onunkilere kilitlendi. "Ama yine de uzak duramadım."

Theo, bırakmadan önce uzun ve sabit bir nefes aldı. "Bu duyguyu iyi bilirim." Durakladı. "Bu... çok mu fazla, çok mu hızlı yapıyorum? Geri çekilmemi ister misin?"

"Hayır," dedim hemen, daha soruyu tam olarak sindiremeden. Sanki ben aptalca bir şey söyleyemeden bedenim, kalbim ve ruhum benim yerime cevap vermişti. Ona daha çok sarıldım, gömleğini yumruklarımınla kavradım. "Bu istediğim son şey." Başımı salladım, göğsündeki ellerime baktım. "Bu beni gelmiş geçmiş en kötü insan mı yapar?"

"Ne?" Theo gülerek başını salladı. "Hayır. Bu seni dürüst yapar."

Yutkundum, hâlâ ellerime bakıyordum, hâlâ içimdeki suçluluk duygusunu hissediyordum. "Sadece, Joel'le *yıllarca* süren bir ilişkim vardı ve şimdi o Tanrı bilir nerede... ve ben..."

geçen o korkunç sözleri söyleyemeden tekrar durdum.

Ve gitmiş umurumda bile değil.

"Hey," dedi Theo, ben ona bakana kadar çenemi eğerek. "Sana şunu sorayım - bu yolculuk sırasında, son birkaç aydır... hatta bu yolculuktan *önce* bile... *gerçekten* Joel ile birlikte miydin?"

Kaşlarımı çattım, başımı şaşkınlıkla yana yatırdım.

"Seni bir randevuya götürmeyeli ne kadar oldu? Ya da ikiniz baş başa güzel bir akşam geçirmeyeli? Hatta gerçek bir sohbet bile etmediniz? Sizi en son ne zaman güldürdü, güvende hissettirdi ya da sevdi?"

Sorduğu her soruda midem daha da sıkışıyordu, çünkü ona tek bir cevap bile veremiyordum.

"Aspen, mutlu olmakta bir sorun yok," dedi, başını eğip bakışlarımı ayırmaya çalıştığımda bakışlarımla buluştu. "Sanırım bunu unuttun ya da etrafındakilere öncelik vermek adına bundan vazgeçtin ya da başkasının sorunu olmamak için kendini küçümsedin. Ama inan bana, senin etrafında olmak, verdiğin güneşi içime çekmek bir ayrıcalık," dedi gülümseyerek. "Ve onun aksine, sana sahip olduğum her anın değerini bileceğim."

Gözlerimin bir kez daha yaşlarla parıldamasından nefret ederek gülümsememi geri çektim. Son bir ay içinde hayatım boyunca olmadığım kadar duygusallaşmışım. "Mutluluğunu savunmak zorunda değilsin - asla. Ne ona, ne arkadaşlarına, ne ailene, ne de yabancılara, kesinlikle bana karşı. Ve kendine de değil, tamam mı?" Daha yakına eğildi, ellerini yüzümü çerçevelemek için yukarı kaydırды. "Sadece mutlu olmaya izniniz yok, mutlu

olmalısınız. Ve umuyorum ki

sizi bu hale getiren şeyin bir parçası olun."

Theo Whitman gibi bir adamın bana böyle güzel şeyler söyleyebileceğine inanamayarak başımı salladım. "Peki ya sen?" diye sordum, ellerini yüzümden çekip avuçlarını öptükten sonra parmaklarımı onunkilere doladım. "Seni ne mutlu eder?"

Bir an için arkamdan etrafa baktı, gözüne bir şey çarpana kadar kaşlarını çattı. Sonra gözleri , gördüğü manzara karşısında gülümsedi ve sonra bana baktı. Parmak eklemlerimi öptü ve duvardan bir şey almak için yanımdan geçti. Tekrar bana dönene kadar görüş alanımın dışında tuttu ve döndüğünde gülümsemesi muhteşemdi.

"Seni bunun içinde görmek," dedi basitçe.

Elindeki, butik ışığında parıldayan kristallerle süslenmiş, yere kadar uzanan altın elbiseye bakakaldım. İnce, narin askıları ve derin bir V yakası vardı, şifon eteği daha çok krem rengindeyken üst kısmı koyu altın rengindeydi. Theo bana doğru ilerlerken her hafif hareketinde parıldıyordu, bir kolunun üzerinde nazıkçe tutarken diğer elinde askıyı tutuyordu.

Ağzım hala açık bir şekilde kumaşa dokunmak için uzandım. Bir Disney filminden fırlamış gibiydi, ya da Kraliyet Ailesi'nin bir üyesinin baloda giyebileceği bir şey, ya da belki de daha çok Met Gala'ya katılan bir ünlü gibiydi.

Parmaklarım keşfettikçe, kumaşın ne kadar gür ve zengin olduğunu, kristallerin ince kaplamaya karşı ne kadar ağır olduğunu, yırtmacın sol tarafta ne kadar yüksek olduğunu, sırtımın ne kadar açıkta kalacağını, V'nin göbeğimin üzerindeki çil dizisini ortaya çıkaracak kadar derine nasıl ineceğini keşfettim.

"Bu... *çok çarpıcı* Theo," diye fısıldadım, hâlâ başımı sallıyor ve elbisenin her bir parçasına dokunuyordum. "Ama bunu giyecek hiçbir şeyim yok."

"Benim için giy," dedi. "Bu gece."

CHAPTER

Twenty Two

Eğer bir giysi parçası şekil değiştirerek sihirli bir şeye dönüşebilseydi, bu elbise bir Olasılık Pelerini olurdu.

O akşam, aynaya bakmaya cesaret edemeden önce saçlarımı boynumdan ayırıp yana doğru çekerek göz kamaştırıcı tokasının içine girdiğimde, akşamın getireceklerine hazırlıklı değildim. Yansımamı gördüğümde nefesimin nasıl kesileceğine, gözlerimin ben olması mümkün olmayan ama aynı zamanda hayatımda hissettiğim en *ben* olan bir kadının uzunluğunu takip etmesine izin verdiğimde hazırlıklı değildim.

Altın ve krem rengi kumaş göğsümün üzerinden zarif bir şekilde dökülüyor, etek bacaklarımdan aşağı bir şelale gibi akmadan önce belimi hafifçe sarıyordu. Hafifçe döndüm ve etek yumuşak bir *vınlamayla* beni takip etti ve bir kez daha sırtımı çerçeveleyen askıların görüntüsünü, Theo'nun devasa gömme dolabındaki her ışık pırıltısını yakalayan elbisenin üzerindeki kristalleri seyrederken kendimi huşu içinde susturulmuş buldum.

Ayaklarımı bir zamanlar beni korkutan ama birdenbire çok güçlü ve *doğru* hissettiren bir çift yüksek topuklu ayakkabının içine sokarken hissedeceklerime hazırlıklı değildim. Theo beni ilk kez gördüğünde, gözleri uzun kahverengi saçlarımı kıvrırmak ve makyajımı yapmak Emma'dan yardım istediğim yerden, yeni boyanmış ayak parmaklarımdan topuklu ayakkabılarımdan bej kayışları arasından görüldüğü yere kadar uzunluğumda dans ederken hissedeceklerime hazırlıklı değildim.

Onu, Theo Whitman'ı, dünyanın en genç milyarderlerinden birini, *beni* bir randevuya götürmek için giyinip kuşanmış olarak gördüğümde midemin nasıl bulanacağına hazırlıklı değildim.

Duman grisi bir takım elbise giymişti, mükemmel bir şekilde dikilmişti, her bir ipliği takım elbisenin sadece onun giymesi için yapıldığını kanıtlayacak şekilde onu sarıyordu. Takım elbiseyi klasik beyaz bir gömlek ve simsiyah bir kravatla eşleştirmişti.

Kaygan saçlarından cilalı elbise ayakkabılarına kadar güç ve zenginlik çılgınlıkları atıyordu.

Hiçbirine hazırlıklı değildim - San Marco sokaklarında yürürken kolumun onun koluna mükemmel bir şekilde oturmasına ya da akşam yemeğimizin mum ışığında gözlerinin beni çıplak bırakmasına. Yemek yerken bana soracağı soru yağmuruna, benim hakkımda her şeyi bilmek istemesine hazır değildim - onun yanında kendimi dünyanın en sıkıcı insanı gibi hissetmeme rağmen.

Theo'nun odağının merkezi olarak kendimi ne kadar özel hissedebileceğim ya da sıcak parmak uçlarının açıkta kalan sırtıma değmesinin beni başka bir zamana ve mekâna sıçratabileceği, sanki gecenin ve hayatımızın geri kalanının nereye varacağını görebiliyormuşum gibi hazırlıklı olmadığım bir başka şey de buydu.

Elbisenin bana sunduğu olasılıklar dehşet vericiydi. Ve sadece en iyi uyuşturucularda olduğu gibi bağımlılık yapıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Theo yemekten sonra şehirde kol kola yürürken bana sordu.

Ona doğru eğilerek gülümsedim. "Bir milisaniye gibi gelen bir sürede hayatım ne kadar değişti."

"Umarım iyi bir değişiklik olur."

Uzun bir nefes verdim, gözlerimin bizi çevreleyen taş duvarların uzunluğunda, o eski binaların kenarlarında büyüyen sarmaşıklarda dolaşmasına izin verdim. "Hayatım boyunca iki ben varmışım gibi hissediyorum," dedim. "Bu bedende sıkışıp kalmış, yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyleri yapan ben. Ve dışarıdan izleyen, sessizce arkamdan yürüyen, bir anlığına geri dönüp fark ettiğimden daha fazlası olduğumu hatırlamamı uman ben."

"Vay canına," dedi Theo, kaşları havaya kalkarak. "Bu çok derin." "Ve saçma," diye ekledim başımı sallayarak.

"Hayır," dedi çabucak. "Ben... aslında ilişki kuruyorum. Atmamız gerektiğini düşündüğümüz adımları atarken kendimizi kaptırmak çok kolay. Ve yol boyunca neşe de var, elbette, ama aynı zamanda bir şeylerin eksik olduğuna dair bir sızı da var."

"Kesinlikle," dedim adımlarımızı durdurarak. "Yine de hayatında neyin eksik *olabileceğinden* emin değilim," diye ekledim kıkırdayarak.

Theo ama kısa sürdü, gözleri arkamda uzanan sokakta geziniyordu. "Herkes böyle düşünüyor. Bana bakıyorlar ve kurduğum şirketi, elde ettiğim başarıyı, banka hesabımdaki parayı görüyorlar. Ama tüm bunların ne kadar dayanılmaz derecede yalnız olabileceğini gözden kaçırıyorlar."

Kaşlarımı çattım, elini sıktım.

"Hayatımın büyük bir bölümünü yaptığım her konuşmanın zorlama, her arkadaşlığın sahte, birlikte olduğum her insanın benden bir şey istemek için beklediğini hissederek geçirdim. Harvard'a gittiğimden beri bu böyle. Ondan önce ilişkilerimin gerçek olduğunu biliyordum. Ama sonra..." Durakladı, gözleri tekrar benimkileri buldu. "Biliyor musun, bu beni sana çeken ilk şeylerden biriydi."

"Neydi?"

"Bana bakış şeklin." Sanki tanıştığımız ilk günü hatırlıyormuş gibi gülümsedi. "Bana gözlerinde fırsatla bakmadın. Bana baktın ve yakalamaya değer bir şey buldun - o kadar ki bir fotoğraf çektin," diye ekledi sırtarak. "Ama sana yaklaştığımda, soruları sıralamanı bekliyordum. Bir muhabir ya da bana milyon dolarlık fikrini anlatmaya hevesli biri olduğunu düşündüm."

Theo bir an durdu ve sözlerini düşündü.

"Ama sen benden saklandın," dedi usulca. "Sanki bana ilk bakan ve beni *gören* sendin, sonra ben seni yakaladım ve sen sanki değmezmişsin gibi kaçtın. İşte tam o anda yeni bir amaç buldum."

"Deli kızı teknenizden atmak için mi?"

Theo başını salladı. "O deli kıza layık *olduğunu* göstermek için. Her şeye."

Ne kadar tatlı olsa da Theo'ya kaşlarımı kaldırarak güldüm. "Gerçekten çok tatlı konuşuyorsun."

"Ciddiyim," dedi içtenlikle. "O gece yemekte seni izledim, diğer herkesin konuşmasını dinleyişini, etrafında gelişen her davranışı gözlemleyişini. Daha önce hiç senin gibi biriyle birlikte olmamıştım - spot ışıklarına hevesli olmayan, bir anlığına dikkat çekmektense ortadan kaybolmayı tercih eden biri. Bu... ferahlatıcıydı, kabul ediyorum. Ama aynı zamanda beni ateşledi. Çünkü ilk kez spot ışıklarını *hak eden* birini gördüm ve o bununla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu."

Kıkırdadım. "Ben sadece benim."

"Tanıdığım en yetenekli fotoğrafçısınız ve *New York Times* ve *Vogue* dergilerinin sayfalarında sıkça yer alan erkeklerle arkadaşlığım var."

"Theo..."

"Ben ciddiym. Dünyayı en gerçek, en ham haliyle görüyorsunuz. Onu filtrelemek, süslemek, olduğundan daha az ya da çok göstermek gibi bir arzunuz yok. Bunun yerine, gündelik olanın içindeki güzelliği, sıradan olanın içindeki olağanüstülüğü yakalamaya çalışıyorsunuz. Ve daha da etkileyici olanı, bunu başarıyorsunuz."

Nutkum tutulmuştu ve Theo bana sırtışımdan bunu gibiydi.

"Tüm bunların ötesinde, nazıksınız. Ve alçakgönüllü. Varlığınızın ne kadar güçlü olduğunun, ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunuzun ve etrafınızdakilerin sadece iki tepkiden birini verebileceği kadar parlak bir ışığa sahip olduğunuzun tamamen farkında değilsiniz. Ya ışığınızla yıkanmak isterler ya da kendi ışıklarını gölgede bırakmaması için ışığınızı kısmak isterler."

Dudaklarım aralandı, kalbim bu kadar görünmekten dolayı göğsümde çarpıyordu.

"Başımdan beri senden etkilenmişim Aspen, ama o sabah Nice'de kahvaltıya gittiğimizde? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi, benden hiçbir şey istemiyormuşsun gibi, sadece ilgini çeken bir adammışım gibi benimle konuştuğunda? Dünyamı tersine çevirdi. Bana açlık çektiğimi fark etmediğim bir şeyi gösterdi." Omuz silkti. "Ve lanet olsun ki o zamandan beri seni bırakamadım."

Başımı salladım, ellerimi göğsüne koyarak tepemizdeki yumuşak lamba direklerinin gözlerinde parıldamasını izledim. "Sen benim her zaman sahip olmaktan korktuğum sesimsin."

Theo bana daha sıkı sarıldı. "Ve sen benim beklediğim hayatsın."

Duygular göğsümde kabardı ve Theo dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bunu yaparken derin bir nefes aldı. Sanki *beni* içine , o ana kadar olduğum ve bundan sonra olacağım her şeyi.

Ayak parmaklarımdan ucuna basarak öpücüğü derinleştirdim, daha fazlası için yalvardım, birden müzik çalmaya başladı.

Önce yumuşak sest ve Theo öpüşmemize ara verdi, ikimiz de sesin kaynağını arıyorduk.

"Bir müzik grubuna benziyor," dedim.

Theo elimi tuttu, müziğe doğru yürümeye başlamıştı bile. "Hadi öğrenelim."

İlk başta yürüdük ama müziği aramak için ara sokaklara ve caddelere girip çıktıkça adımlarımız daha da hızlandı. Çok geçmeden koşuyor, gülüyor, bir o yana bir bu yana savruluyor ve

Arnavut kaldırımı ve sarmaşıklardan oluşan bir labirentte ilerlerken hayat dolu bir meydana rastladık.

çaprazlama asılı duran ışıklar, turuncu parıltılarıyla meydanın ortasındaki fiskiye'nin üzerinden yıldız tozu gibi süzülüyordu. Her tarafı yüksek binalarla korunuyordu, sanki kendi yarattığımız gizli bir vahaydı. Çeşmenin yanında üç kadından oluşan bir grup vardı - biri gitar çalıp şarkı söylüyor, biri cajón çalıyor, diğeri de avucuna tef vuruyordu. Koyu sarı saçları, zeytin rengi tenleri ve sıcak kahverengi gözleriyle kız kardeşe benziyorlardı. Meydana girdiğimizde biraz daha geniş gülümsediler, çaldıkları şarkı yavaşça daha yumuşak, daha romantik bir melodiye dönüşmeden önce birbirlerine bilmiş bir bakış attılar.

"Bir peri masalında mıyız?" Theo'nun koluna hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak sordum. "Burada başka kimse yok."

Theo boş meydana baktı, gözleri manzarayı takip ettikçe gülümsemesi daha da arttı. "Belki de Roma tanrıları bu küçük cennet kırıntısını sadece bizim için oymuşlardır."

Sırıttım, Theo'nun koluna tutunarak önce bir ayağımı sonra diğeri'ni kaldırdım ve yüksek topuklu ayakkabılarımın kayışlarını sıyırdım. "O zaman tadını çıkarsak iyi olur."

Theo'nun elinden ve çeşmeye doğru geri geri giderken yüzündeki şaşkınlığı . Anlaması için tek gereken kaşımı kaldırıp suya doğru başımı sallamamdı ve sırtarak beni takip etmeye başlamadan önce başını salladı. Her adımda kendi ayakkabılarını çıkaracak kadar duraklamasını izledim ve sonra dönüp yolun geri kalanını koşarak tamamladım.

Theo peşimden koştu ve tam kendimi fiskiye'ye fırlatacakken kalçalarımı yakaladı. Su kesinlikle buz gibiydi ve Theo beni kaldırıp etrafımda döndürerek kristal kaplı elbisemin eteğinden bizi çevreleyen mermer ve taşların üzerine büyülü bir su spreyi gönderdiğinde ciyakladım.

Beni tekrar aşağı indirip ayaklarımı bir kez daha suya soktuğunda, göğüs göğüse, yüz yüze geldik, birbirimizi içimize çekerken kahkahalarımız ağır nefeslere dönüştü. Theo'nun gümüş rengi gözleri benimkiler arasında gezindi, bir eli belime dolandı ve sonra yutkundu, diğeri eliyle elimi tuttu ve beni çeşmenin içinde dolaştırdı.

Hareketlerimiz özensiz ve yavaştı, su dansa direniyordu ama yine de hareket ettik, güldük ve kadınlardan oluşan grup çalarken etrafa su sıçrattık

üzerinde. Theo beni döndürerek yanından geçirirken şarkıcı sesini yükselterek bana göz kırptı ve o an içime yerleşirken kahkahalarla başımı geriye attım.

Theo Whitman ile dans ediyordum.

Hayatımın en büyüğü gecesinde İtalya'da bir çeşmede Theo Whitman ile dans ediyordum.

Gerçek olamayacak kadar iyi, gerçek olamayacak kadar güzeldi ama yine de öyleydi. Kalbim sanki bana *evet, hayat bu, her şey bununla ilgili diye* fısıldar gibi daha hızlı kan pompaladı. Vücudumun her santimi sinirlerle canlıydı, sanki daha önce hiç su hissetmemişim, kalçamda sıcak bir el, esintili bir yaz gecesi ya da beni isteyen bir adamın gözlerini hissetmemişim gibi.

Her şey yeniydi. Her şey muhteşemdi. Her şey yerli yerindeydi, sanki evrendeki tüm yıldızlar tam da bu an için dizilmişti.

Theo beni iki kez döndürdü ve ben ayağımı kaybettim, kaydım ve Theo beni sabit kollarıyla yakalamadan önce neredeyse çeşmeden yuvarlanıyordum. Sanki planlamışız gibi düşüşü dramatik bir hale getirdi ve o kadar çok güldüm ki gözlerim yaşardı.

Ama kahkahalar dindiğinde ve o ruhumu yakan gözlere baktığımda, müzik soldu, ışıklar söndü ve var olan her şey buhar gibi gece havasına karıştı.

Theo dudaklarını dudaklarıma indirdi, öpücük şefkatli ve cezalandırıcıydı. Bu öpücük boynumdan aşağıya, omurgamdan ayak parmaklarıma kadar ürpertiler gönderdi. Kollarını beni tuttukları yerde sıkıca kavradım ve dili benimkiyle dans ettiğinde, boğazımın arkasından kaçan küçük iniltiye engel olamadım.

"Theo..." Yalvardım ve söylemem gereken tek şey buydu. Kelimelerle ifade edebileceğim hiçbir talep ya da arzu, sadece onun adını solumanın gücüyle kıyaslanamazdı.

Theo cebinden cüzdanını çıkardı, grup için cömert bir bahşış bıraktıktan sonra beni zahmetsizce kollarına aldı ve gözlerini üzerime dikerek beni çeşmenin dışına taşıdı. Beni zamanda ve mekânda gezdiriyor gibiydiler, çünkü ayaklarımı süitindeki pelüş halıya koyana kadar etrafımızdaki her şey bir rüyanın başlangıcı gibi karardı.

Nasıl geri döndüğümüzü bilmiyordum, sokaklarda yürüdüğümüzü ya da tekneye geri döndüğümüzü hatırlamıyordum. Tek bildiğim

ve parmak uçlarımda taşıdığımı fark etmediğim topuklu ayakkabıları yere düşürdüm, yere çarpma sesi yüksek bahisli bir yarış başlatan silah sesi gibiydi.

Theo beni uzuvların ve iniltilerin çarpışmasıyla karşıladı, ellerimiz arıyor, dolaşıyor, kavırıyor ve pençeliyordu. Benim her umutsuz dokunuşuma kendi daha da ıstıraplı dokunuşuyla karşılık verdi. Sanki sonunda birlikte olmak ikimizi de hayata döndürdüğü kadar öldürmüştü de, sanki son yudum havamızı ve ilk yudumumuzu aynı anda soluyorduk.

Theo dudaklarımı dudaklarıyla morarttı, parmak uçlarını elbisemin askılarının altından geçirdi ve nazikçe her iki omzumun üzerinden çekti. Çıplak göğüslerim onun gözleri altında çiçek açtı, meme uçlarım sertleşti, diken diken oldu. Önce beni avuçladı, inlemeden önce her bir göğsümün ağırlığını avucunda hissetti ve ağzını sol tepeme indirmek için eğildi.

Sıcak ağzının serin tenimi kapladığı hissiyle nefesim kesildi, bu hissi kovalarken sırtım kendiliğinden kamburlaştı. Ellerim saçlarına dolandı ve her bir teli mükemmel bir şekilde yerinde tutan jöleyi yok etti.

Onun dağınık olmasını istedim. Tıpkı benim gibi çözülmesini istedim.

"Bir bilsen," diye göğsüme doğru nefes aldı Theo, meme ucumu dişlerinin arasında sertçe emdikten sonra bir patlamayla bıraktı. "Rüyalarımnda sana yaptığım şeyleri."

"Göster bana," diye yalvardım, ağzı benimkine doğru dönene kadar saçlarını çekiştirdim. Onu sertçe öperek yalvarışımı mühürledim.

Theo inledi, belimi o kadar sert kavradı ki beni kitaplığına doğru iterken irkildim. Nefesimi kesecek ve birkaç kitapla bibloyu yere düşürecek kadar sert bir şekilde çarptık ama Theo yoluna devam etti, kollarımı başımın üzerine doğru itti ve bir eliyle bileklerimi birbirine kilitledi.

"Aylardır deliliğimin kaynağı sensin," diye mırıldandı, boştaki eli vücudumda gezinirken dilini kemerli boynumda gezdirdi. Elbisemin alt kısmını tutan tek şey belimdeki lastikti ve Theo parmak uçlarını onun altından geçirdi, ayaklarımın dibinde birikene kadar kolayca aşağı çekti. "Ve bu gece senin kaynağın ben olacağım."

Inledim, sadece sözüyle bile tüylerim diken diken oldu. Elbise artık yoktu, dantel parçasından başka hiçbir şey beni onun görüşünden korumuyordu - ama uzun sürmedi. Theo külotumu dizlerime kadar yırtarken beni sabit tuttu, sonra manzarayı seyredecek kadar geri çekildi.

"*Becer beni Aspen,*" diye nefes aldı, bileklerimi tutan eli daha da sıkı kavıyordu. Nefes almak için tısladım ama Theo gözlerini her santimimde gezdirmekle o kadar meşguldü ki bırakamadım. "Sen bir başyapıtsın."

Gözleri benimkilerle buluştu ve tekrar içeri girdi, ağzı bir sonraki nefes verişimi yakaladı. Boştaki eli her bir göğsümün üzerinde gezindi, sanki hangisinin daha hassas olduğunu test ediyormuş gibi önce sol sonra sağ meme ucumu bükte.

"Sana dokunmak istiyorum," dedim, onun kısıtlamalarına karşı mücadele ederek. "Zamanı gelince."

Diziyle kalçalarımı ayırıp tüm vücudunu benimkine bastırmadan önce verdiği tek cevap buydu. Zaten zonklamakta olan klitorisim elbise pantolonunun kumaşıyla buluştu, kalçası bana tam istediğim yerde ve doğru sürtünmeyi sağladı. Bu his karşısında inledim ve Theo bileklerimdeki tutuşunu bırakıp onun yerine kıcımı kavradı. Beni kendine çekti, kalçalarımı salladı, böylece klitorisimi kalçasına doğru sürükledim.

Tüm vücudum öylesine şiddetli bir şekilde titredi ki düşeceğimi sandım ve kendimi sabitlemek için omuzlarına tutundum.

Theo sırtarak, "Daha içine bile girmedim," dedi ve beni bir kez daha kendisine doğru yuvarlamadan önce ellerini kıcımda kullanarak beni geri çekti. Sonra kulak mememi dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı ve "Olmamı istiyor musun?" diye fısıldadı.

Bir sonraki nefesimde boğuldum, göz kapaklarımın kapanmasına izin verirken yıldızlar görüşümün etrafında dönüyordu.

Theo bilmiş bir sırıtışla boynumu öptü ve ellerimi tekrar başımın üzerine kaldırdı. Bu sefer bileklerimi tutturmak yerine, avuçlarımı arkamdaki kitaplığın üzerine gelene kadar çevirdi. Parmaklarım otomatik olarak ahşabın üzerine kenetlendi ve can havliyle tutundu.

"Bunları burada tut," diye emretti. "Anladın mı?"

Sanırım başımı salladım. Sanırım bundan sonra ne olacağını görmek için dudaklarımı ıslattım ve ruhumu şeytana sattım.

Theo uyumluluğum karşısında sırttı ve sesi dudaklarımda gürlenmeden önce beni sertçe öptü. "Aferin kızıma."

Bu sözler omurgamdan aşağı bir ürperti daha gönderdi ve sonra Theo üzerime indi, elleri göğüs kafesimin uzunluğundan aşağı kayarak kalçalarımı kavradı. Köprücük kemiğimi öptü, her bir çakıllı meme ucunu dişlerinin arasında emdi, göğsümdeki üç çilden göbeğime doğru diliyle bir çizgi çizdi, ta ki dizlerinin üzerine çöküp gözlerini bana dikene kadar.

Şeytani ve çok seksi bir şekilde sırttı ve sonra bacağımla omzuna yaslamak için yukarı kaldırdı.

Nefes alış verişlerim hızlandı ve kitaplığı daha sıkı kavradım, artık tek ayak üzerinde dengede durduğum için beni sabit tutması için dua ettim. Yine de Theo tüm ağırlığımı taşıyor gibiydi ve dilini tümseğimin üzerinden klitorisime doğru sürüklerken gözlerini benden ayırmıyordu.

"Oh, *Tanrım*," diye bağırdım, vücudum o kadar şiddetli titriyordu ki dizimin kırılacağını sandım.

Theo beni daha da sabit tutarak cevap verdi, sonra yüzünü kalçalarımın arasına gömdü, öldürmek için ayarlanmış bir ritimle klitorisimi emdi ve yaladı.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, dilinin en hassas yerime ustaca vuruşu. Sanki kafamın içine girmiş gibiydi, sanki her düşüncemi duyabiliyordu. *Biraz daha yumuşak, biraz daha sert, daha aşağı, evet, evet, tam oraya.*

Theo, beni neyin çıldırttığını ve bacaklarımın onun etrafında titremesine neden olan her parçamı keşfetmek için zaman ayırdı. Artık dayanamayacak hale geldiğimde ve boşalmanın eşiğine geldiğimde, arkamdaki rafi bıraktım, ellerimi saçlarında gezdirmek ve ağzını daha da yaklaştırmak için uzandım.

Bunu yapar yapmaz, Theo geri çekildi ve sıcak klitorisimin üzerinde serin bir hava dalgasının yıkanmasına izin verdi.

Kaybettiğim için sarsılarak tısladım ve Theo ellerimi tutarak aniden ayağa kalktı. Yüzüm rafa dönene kadar beni döndürdü ve yere daha fazla kitap düşerken beni tekrar rafa çarptı.

"Sana bunları burada tutmanı söylemiştim," dedi ve parmaklarım tekrar rafa dolanana kadar kollarımı yukarı doğru sıyırdı.

İnledim ve Theo sırtarak boynuma sarıldı, elleri sırtımda gezinirken önce beni yumuşak bir şekilde öptü. Bu öpücükler gittikçe sertleşti, şefkatli yalamalar ve emmeler arasında küçük ısırıklar ve ısırıklar ve sonra eli kık yanaklarımın arasına kayd, işaret parmağı yarattığı ıslak arzuyu kaydırdı.

Orgazmım bana geri döndü, sadece bir ten fırçasıyla tutuşmaya hazırды.

"Lütfen," diye yalvardım ve Theo kulağımı emdi, parmaklarını klitorisimi fırçalamak için biraz daha yukarı kaydırdı.

"Lütfen ne?"

"Dokun bana."

"Zaten öyleyim."

"İçeri," diye nefes aldım. "Parmakla beni, Theo. Bütün yaz bana ne yapmak göster."

Theo kendime olan güvenimden dolayı hırladı, boynumu öyle sert ısırdı ki irkildim, ama bir sonraki nefeste hemen bir parmağını içime soktu ve tüm acı yerini sıcak, yakıcı bir zevke bıraktı.

Nefesim kesildi, son oksijenli nefesim olduğunu fark etmediğim şeyi içime çektim. Theo boştaki elini belime doladı, aşağı uzandı ve avucunu klitorisime doğru düzleştirdi. Daireler çizmedi, ovalamadı - sadece sıcak avucunu oraya yerleştirdi, böylece parmağını arkamdan bana her soktuğunda pelvisim sallanarak klitorisimi eline sürttü.

"Theo," diye bağırdım, nefes nefese, içime girdiği yerde parmağını iterek karşıladım.

"Evet."

Tek bir basit kelimeydi, izin ve emir aynı anda. Bedenim bu isteği yerine getirdi ve titreyen bir ateş kuşatması içinde, bıraktığımda yıldızlar görüşümü kararttı.

O kadar yüksek sesle inledim ki tüm ekibin duyabileceğini biliyordum ama umurumda değildi. Sanki Theo'yu gördüğüm andan beri bastırduğım arzunun her zerresi şiddetli bir volkan gibi içimden patlamıştı. Rafı sıkıca kavradım, kalçalarım sallanırken kendimi ayakta tutmaya çalıştım, Theo'nun eli klitorisimi ovarken diğeri beni acımasızca parmakladı.

Ve bir sonraki nefeste, kollarına yığılıp kaldım.

Theo kıkırdadı ve dağınık saçlarını öptü. "İşte benim kızım," diye fısıldadı.

Ben de gülmek istedim ama Theo beni hızla çevirdi ve sonunda hevesli öpücüklerimle buluşurken ellerimi serbest bıraktı. Orgazmım, yaklaşan başka bir tehlikeyi haber veren deprem sarsıntıları gibi hâlâ içimde dalgalanıyordu ve adrenalini, kravatını, gömleğinin düğmelerini çekiştirirken, ceketini omuzlarından iterken ve ceketini omuzlarından silerken belindeki kemeri aceleyle koparıırken ellerimi sabit tutmak için kullandım.

Onu soyarken ellerimiz, dudaklarımız ve inlemelerimiz vardı ve teması kestiğimiz tek an ayakkabılarını tekmelemesi ve ayak bileklerine kadar sıyırdığım pantolon ve külottan çıkmasıydı.

Sonra karşımda durdu, dağlar kadar kasları ve vadiler kadar sert, tonlanmış, bronzlaşmış teni vardı. Uzun ve güçlü duruyordu, omuzları dik ve gerideydi, kalın, nabız gibi atan sikini okşarken burnunun hafif eğri köprüsünün üzerinden beni izleyen o çelik gözler.

Joel'i düşünmek için yanlış zamandı. Bunu biliyordum ama Theo'nun serbest bıraktığı canavarı görünce kendimi tutamadım. Daha önce gerçek hayatta tek bir penis görmüştüm ve o da Joel'inkiydi.

Theo'nunkiyle kıyaslandığında Joel'in üyesi şaka gibiydi.

Theo Whitman bir porno setinden çıkmış olabilirdi, damarları güzel, mükemmel şekilli sikini kaplıyordu. Mantar kafası kalındı ve pre-cum ile boncuklanmıştı ve başparmağını damlanın üzerinde kaydırdı, kendini onunla kaplarken inledi.

Hâlâ bakıyordum, hâlâ içime nasıl sığacağını anlamaya çalışıyordum ki hızla komodine doğru ilerledi. Bir prezervatif çıkardı ve kitap rafından bana doğru dönmeden önce kendi üzerine sardı.

"Korkmuş görünüyorsun," dedi kaşlarını kaldırarak.

Gerçeklerden çok uzak olmasa da başımı salladım. "Sadece seni istiyorum."

"Nasıl?" diye sordu, göğüslerimi avuçladı ve sırtımı tekrar raflara yasladı. Daha sonra bana verdiği morartıcı öpücükle tısladım, dili benimkine masaj yaparken nefesim kesildi.

"İşte," dedim, kaslı kışını tutup onu daha yakına çektim. "Şimdi."

Theo homurdandı ve tıpkı üzerime indiğinde yaptığı gibi kalçamı yukarı kaldırdı. Ancak bu sefer kışımı, yarısı ellerinde yarısı da kitap raflarından birinin üzerine oturana kadar kaldırdı. Sonra kalçalarını indirdi, aramıza uzandı ve kendini girişime yerleştirdi.

Bir bakış. Bir nefes. Ateşli, her şeyi tüketen bir öpücük. Ve o beni doldurdu.

Ağzımdan şok olmuş bir inilti çıktı ama Theo'nun öpücüğüyle çabucak susturuldu. Geri çekilirken benimle birlikte inledi ve tekrar içeri girdi, beni gererek açtı, vücudu benimki gibi titriyordu.

"*Tanrım*, Aspen," diye nefes aldı, alnını benimkine bastırarak aşağı baktı ve içime girişini izledi. Yavaşça geri çekildi, daha da derine esnedi ve ben de can havliyle omuzlarına tutundum.

Theo kalçalarını kitaplığa bastırdı ve hızını artırırken beni oraya sabitledi. Ruhumun derinliklerine nüfuz ettiğinden emin olana kadar her yeni hamle daha da derine indi. Sırtını pençeledim, inledim ve beni ele geçiren hislerin telaşıyla haykırdım.

Bunun mümkün olduğunun farkında bile değildim ama başka bir orgazm kan dolaşımında hızla yol aldı ve Theo'yla gözlerimi tam zamanında kilitleyerek ona başım geriye düşmeden, vücudum Theo'nun avuçlarında titremeden önce geldiğimi söyledim.

Bu, kendi serbest bırakılması için katalizör gibi görünüyordu.

Theo homurdandı, boynumu ısırdı ve kalçalarımı o kadar sıktı ki, beni daha sert, daha hızlı becerirken, beni tekrar tekrar kitaplığa çarparken gerçekten çürüyeceklerini biliyordum. Kitaplar yere uçtu. Bir çiçek vazosu kırıldı ve etrafa cam ve su saçıldı ama Theo rahat durmadı. Beni sertçe öptü, bir eli boynuma dolanırken diğer eliyle kalçalarımı tuttu. İçinden bir inilti koptu ve onun içimde titreştiğini hissettim, tam ben de başka bir orgazm için ısınmaya başlamışken prezervatif doldu.

Theo uzun bir süre beni orada öylece tuttu, nemli alnı benimkine bastırdı, nefesi kesildi, vücudu kaskatı kesildi, ta ki üzerine bir ürperti dalgası gelene kadar.

"Siktir," diye inledi, gözleri tekrar benimkileri bulunca sıırttı. "Sen," dedi dudaklarımı öperek. "Öylesin." Bir öpücük daha. "*Sansasyonel*."

Kızardım, başımı salladım ve dudakları tekrar dudaklarıma değene kadar beni boynumdan, göğsümden öpücüklere boğarken güldüm.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, beni nazikçe yere indirirken. Saçlarımı yüzümden süpürdü ve çenemi kocaman elleriyle kavradı.

Dudağımı ısırdım. "Sanki bunu tekrar yapmak istiyorum."

Theo'nun kaşları çatıldı ve sonra göğsünden patlayan gür bir kahkahayla başını geriye düşürdü. Bana tekrar baktığında gözleri buğulanmış, saçları dağılmış, vücudu terden kayganlaşmıştı - sadece başını salladı.

"Oh, bebeğim. Güven bana," dedi ve beni kollarının arasına alıp yatağa doğru taşıdı. "Bu gece hiç uyumayacağız."

CHAPTER

Twenty Three

Theo sözünü tuttu - o gece ikimiz de uyumadık.

Aslına bakarsanız, İtalya kıyılarının geri kalanında sürünerek Yunanistan'a geçerken de kendimi *her* gece uykusuz buldum.

Theo Whitman ile zahmetsizce yeni bir yaşam tarzına geçiş yaptım.

Günlerimizi güneşin altında dinlenerek ya da *Philautia*'nın bizi götürdüğü yabancı kıyıları keşfederek geçirdik. Makarna yedik, taze zeytinyağının tadına baktık, ayak parmaklarımızı altın sarısı kumlara gömdük, İtalyan misafirperverliğine aşık olduk, turkuaz sularda yüzdük ve yataktan hiç çıkamadığımız birçok öğleden sonrayı kaybettik.

Birbirimizi keşfetmek çok yeniydi ve ikimiz de parmak uçlarımızı birbirimizin teninde gezdirerek, dokunarak, hissederek, öperek ve tadarak saatler geçirmekten memnun gibiydik.

Akşamları Theo beni gemide lüks akşam yemekleriyle ya da kıyıdaki en güzel restoranlara götürerek şımartırdı. Bazen yatakta yan yana kitap okurduk ya da ben fotoğrafları düzenlerken Theo çalışırdı.

Çoğu zaman, pek fazla okuma ya da çalışma yapılmıyordu.

Haftalar geçtikçe Emma'yla da vakit geçirdim ve o da bana hayat boyu sahip olacağım bir arkadaş gibi gelmeye başladı. Wayland ve Kaptan Chuck birkaç akşam yemekte bize katıldılar ve Joel ile hırsız çetesinin yerini alan dört mürettebat üyesiyle bile tanıştım. Onlar gidince, alt kattaki mürettebat yemekhanesindeki parti giderek daha az gürültülü bir hal almıştı.

Kimse aldırıyor gibiydi.

Theo'nun hedeflerinden biri de mürettebatının kendilerini çalışan değil aile gibi hissetmelerini sağlamaktı ve hissettiklerine dair hiçbir şüphem yoktu.

Theo onlara eğlenmeleri için sayısız gün ve akşam izin verdi ve ben özellikle teknede yalnız kaldığımız o geceleri çok sevdim.

Ağustos sabahları gün batımına dönerken, gün be gün, gece be gece, bizi yazın sonuna taşıırken, en küçük şeylerde açıklanamaz bir neşe buldum. Theo'nun en sevdiği rengin siyah olduğunu öğrendiğimde, ki ona bunun bir renk değil, bir gölge olduğunu söyledim ve beni yatağa yatırıp gıdıkladı ve ben yumuşayıp bunun da bir renk olabileceğini söyleyene kadar beni öptü.

Ya da Theo'nun en sevdiğim filmin *Pulp Fiction* olduğuna inanmadığı bir gece filmi açıp ben kelimesi kelimesine aktarırken kontrolsüzce gülmesi, hatta aksiyon sahnelerini havalı silahlarla canlandırması gibi. Daha sonra en sevdiği filmin *Casablanca* olduğunu öğrendim, bu yüzden daha sonra onu izledik ve geceyi bacaklarımın arasında "*Tüm yatlar arasında, tüm denizlerde, tüm dünyada, o benimkine yürüyor*" diye fısıldayarak bitirdik.

Hatta Theo bizim için bir deniz paraşütü gezisi ayarladığında onun adrenalin bağımlısı yanının tadına bile baktım. Ben *bunun heyecan verici olduğu* ve bacaklarımın altımda sallanmasıyla *kalp krizi geçireceğim* arasındaki ince çizgide oynarken ve uçurtma benzeri mekanizma bizi Yunan sahili boyunca suyun üzerinde taşıırken, Theo yuhalıyor, bağırıyor ve ellerini havaya kaldırarak tur rehberinin bizi tekrar tekrar suya daldırmasını talep ediyordu.

"Köpekbalığı yemi gibiyiz!" Rüzgâra karşı çığlık attım. "*Yaşıyoruz!*" Theo karşılık verdi.

Daha sonra beni paraşütle atlamaya ikna etmeye çalıştı, ben de buna içten bir kahkaha ve onu güvenli bir yerden izleme teklifiyle karşılık verdim, çok teşekkür ederim.

Theo Whitman'ı Theo Whitman yapan katmanları soymaya bayıldım, örneğin soyadı Whitman olduğu için arkadaşlarının ona yelken kulübünde taktığı '*Kaptan*' lakabı gibi, tıpkı *O Kaptan, Kaptanım!* Ya da sabah kürek çekmeye çıkmadığında veya en azından güneş doğmadan önce yorucu bir egzersiz yapmadığında nasıl huzursuz, huysuz bir versiyonu olduğu gibi. Ve Theo bütün geceyi benimle uyanık geçirebilir, ben ona üniversitedeki çalışmalarımı ve Colorado'da geçen çocukluk anılarımı anlatırken cildime daireler çizebilirdi, örneğin annem ve babamın Juniper ve beni doğduğumuzdan beri her yaz Telluride Bluegrass Festivali'ne nasıl götürdüklerini.

Başım kolunun kıvrımına mükemmel bir şekilde oturdu ve Theo'nun sabahları düşündüğü ilk ve son şey olmaya bağımlı hale geldim.

geceleeri gördüğü. Kıyıda gördüğümüz egzotik şeyler ya da gemiye getirdiği ilgi çekici konuklar ne olursa olsun, hiçbirini biz uykuyla savaşıırken onun gözlerine bakmaya benzemiyordu - hepsi de boğazlarımız kısılana ve gözlerimiz artık açık kalamayana kadar konuşmak adına.

En sakın, en mutlu halimdeydim. Ta ki Santorini kıyılarına demirlediğimiz geceye kadar.

"Dalga geçme, tamam mı? Senden önce sadece bir erkekle birlikte oldum," diye hatırlattım Theo'ya, gülmek için kendini zor tutarken. "Bir penisin güzel *olabileceğini* bilmiyordum."

Theo yüksek sesle bir kahkaha daha attı, karnı ağrıyormuş gibi kıvrıldı. Göğsüne vurdum ama güldüm de, çünkü Theo'nun bu kadar neşeyle doluyken görünüşünü seviyordum.

"Özür dilerim," dedi ve beni tekrar göğsüne önce ellerini kaldırdı. Saat gece yarısını geçmişti ve biz çarşafıara kıvrılmış, akşam yemeğinden beri bizi yatak odasında tutan üç tur eğlenceden sonra kendimize gelmeye çalışıyorduk. "Ama hadi ama, en azından eski erkek arkadaşının ve tekneniden kovduğum küçük hırsızın komik görünümlü bir aleti olması konusunda *biraz* şaka yapmama izin vermelisin."

Yan tarafını çimdikledim. "Komik görünümlü demedim!" "Söylemene gerek yoktu."

Gözlerimi devirdim ama gülümseyerek göğsüne yerleştim. "Peki siz bayım? Eminim tuhaf şekilli memeler falan görmüşsünüzdür. Benden önceki seks hayatınız nasıldı?"

Soruyu rahatça, kolayca sordum, sanki bu konuda da benimkinde olduğu gibi içtenlikle konuşabilirmişiz gibi. Aramızda uzun bir sessizlik oluşana kadar belki de aslında cevabını istemediğim bir soru sorduğum aklıma gelmedi.

"Fark eder mi?" Theo bir süre sonra sordu.

Saptırması karnımı , gülümsemem soldu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Dalga geç benimle. Geçmişim hakkında her şeyi biliyorsun."

"Evet," diye kabul etti. "Ama ben senden on bir yaş büyüğüm. Çok daha fazla zamanım oldu..."

"Yaban yulaflarını ekmek mi?"

Theo kıkırdadı. "Onun gibi bir şey."

Boğazımın duvarları kapanırken çıplak göğsünde şekiller çizdim, parmaklarım tenini saran hafif tüyleri okşadı. "Hiç ciddi bir ilişkin oldu mu?"

Theo, "Yaşam tarzım uzun süreli ya da ciddi ilişkilere pek elverişli değil," diye cevap verdi. "Herhangi biriyle - ister arkadaşça ister romantik olsun."

"Oh..." Dedim ve bu sözler içime işlerken kalbimin göğsümde güm güm atmasına, kulaklarımda çınlamasına engel olamadım. "Yani... *hiç* kız arkadaşın olmadı mı?"

"Sanırım bu unvanın sizin için ne anlama geldiğine bağlı." Theo omuz silkti ve gözlerinin içine değil de göğsüne baktığım için şükrettim: "Pek çok kadınla birlikte oldum, bazılarıyla bir gelecek hayal edebiliyordum, elbette.

Ama sonuçta onların kendi hayatları vardı, benim de kendi hayatım. En ciddiye aldığım şey onları ülkelerine, eyaletlerine ya da şehirlerine döndüğümde görmek oldu." Durakladı. "Sanırım uluslararası ilişkilerim olduğunu söyleyebilirsiniz."

Theo bu şakaya güldü, yanımı sıktı ama söylediklerinde komik bir şey bulamadım.

Çünkü haftalarca bir fantezi balonunun içinde yaşadıktan sonra birdenbire bunun böyle devam edeceğini düşünerek ne kadar saf ve aptal olduğumu fark ettim.

Yavaşça doğruldum, kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce saçlarımı kulaklarımdan arkasına topladım. "Yani... Sanırım ben Colorado'yum?"

Soruyu sorduğumda ona bakamadım ve bu kelimeler aramızdaki boşlukta asılı kaldığında tüm vücudum ürperdi.

Theo yattığı yerden fırladı ve bana doğru uzandı. "Ne oldu? Tabii ki hayır. Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü az önce yaşam tarzınızın uzun süreli bir ilişkiye elverişli olmadığını söylediniz."

Theo yutkundu. "Yaptım, değil mi?" İçini çekti, başını salladı ve beni kendine çekti. Bana sıkıca sarıldı ama ben hâlâ kollarımı kavuşturmıştım. "Özür dilerim, senden bahsetmiyordum. Geçmişte birlikte olduğum kadınlardan bahsediyordum."

"Ama bunun ne farkı var?"

Bunun üzerine Theo alay etti ve gözleri benimkileri ararken elleriyle kollarımı çerçevelemek için geri çekildi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Cevap vermeyince Theo kucağına emeklememi işaret etti ve beni tekrar kollarıyla sarıp alnımdan öptü.

"Sen, Aspen Dawn, mümkün olan her şekilde farklısın. İçimde başka hiç kimsede olmayan ya da olamayacak bir kıvılcımı ateşledin. Seni kendim için *her şeyden* çok arzuluyorum."

Theo sustu ve sözleri karşısında erimek istesem de yalan söylüyor olabileceği endişesiyle midem çalkalandı. Ya da yalan söylemiyor olsa bile, şu anda böyle hissediyor olsa bile - bu ne kadar sürebilirdi?

Şu anda yaşadığımız yeni ve heyecan verici duygular kaybolacaktı. O zaman nerede olacaktık?

"Seninle olmak istiyorum," fısıldadı boynumu öperek. "Şimdi. Bu gece. Yarın. Gelecek hafta. Hayatımı görebildiğim sürece, seni göreceğim."

Gözlerim yaşardı ve başımı göğsüne gömerek onları geri çektim. "Başka biriyle ciddi bir ilişki yaşamadıysan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"İşte tam da bu *yüzden* eminim," dedi. "Görmüyor musun? Seni gördüğümünden beri diğer kadınlara karşı duyduğum tüm arzularımı kaybettim." Theo kıkırdadı. "Beni büyüledin."

Yine ona inanmak istedim ama sanki uzaklarda uyarı zilleri çalıyordu ve ben gürültü önleyici kulaklık takmıştım. Theo'nun geçmişteki ilişkilerini -ya da ilişkisizliklerini- itiraf etmesi bu kulaklıkları söküp atmıştı.

Ve şimdi, çalınan düdüklere, kornaları ve gelecek acıyı haber veren dev kırmızı bayrakları görmezden gelemezdim.

O yatakta ne kadar uzun süre kalırsak, duman da o kadar dağılıyordu. Her şeyi o kadar net, o kadar ani gördüm ki. Kendimi içinde kaybettiğim güzel fanteziyi, kendimi bol miktarda olduğuna ikna ettiğim büyülü olasılıkları gördüm.

Gerçekte, ben sadece bir milyarderin şu anki hayranlığıydım. Ve tıpkı bu yaz tatili gibi, uzun sürmeyecekti.

"Hey," dedi Theo bir süre sonra, gözlerimiz buluşana kadar çenemi eğerek. "Benden şüphe etmen için sana herhangi bir sebep verdiğim için özür dilerim. Ya da bizden. Ya da sahip olduklarımızdan." Kaşlarını çatı. "Sadece... bana bir şans ver, tamam mı? Söylediklerimde ciddi olduğumu kanıtlayacağım."

Kalbim göğsümde sıkıştı ama yine de başımı salladım ve Theo beni çarşafın içine sürükleyerek birlikte kıvrıldık. Boynumun arkasını öptü, nefesleri yavaşça yumuşak horlamalara dönüşene kadar beni yatıştırmak için parmaklarıyla kalçamı ve uyluğumu ovdu.

Ama bir kez daha kendimi uykusuz bir gecenin içinde buldum.

Ve huzursuzluğumun nedeni bu sefer çok daha az eğlenceliydi.

CHAPTER

Twenty Four

"Bir sonraki fincanı karıştırmamı istemediğine emin misin?" Emma ertesi gün bana dumanı tüten bir fincan çay daha hazırlarken gözleri sempatik bir şekilde sordu. Adaya hiç yakışmayan gri ve sisli bir gündü ve mürettebattan yerlilere kadar herkes bu yüzden telaş içindeydi.

Theo çalışıyordu - ya da öyle diyordu. Joel tekneden ayrıldığından beri ilk kez tüm gününü bilgisayar başında geçirmişti. Kamaralardan birinde kilitliydi ve kahvaltı dışında onu bütün gün görmemiştim. Bu sabah erken saatlerde onu gördüğümde, aklında bir şey varmış gibi mesafeli görünüyordu ve bir gece önce konuştuklarımızı düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Eğer o da benim gibi sahip olduğumuz şeyin asla uzun süremeyeceğini fark ediyorsa.

"Eminim," dedim iç çekerek, ellerimi kupanın etrafına sararken Emma'ya gülümseyerek teşekkür ettim. "Bunu bir kez denemiştin, hatırladın mı? Benim için pek iyi sonuçlanmamıştı."

"Evet, üzüntünü tecrübeli bir içicinin bile kışına tekme basacak kadar kötü yapılmış bir kızılçık votkasıyla bastırmaya çalışıyordun."

Gülümsedim ama çabucak düştü, midem bütün gece olduğu gibi yine yuvarlandı. Çay, tüketim açısından düşünebildiğim tek şeydi ve onu bile yavaşça yudumlamak zorundaydım.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Ne söyleyeceğimi bildiğimden emin değilim."

"Joel mu?" diye sordu. "Çünkü onu özlemekte bir sakınca yok, her ne kadar pis, hilekâr bir hırsız olsa da."

Kıkırdadım. "Garip bir şekilde... hayır. Haftalardır Joel'i düşünmemiştim. Belki de bana göre ilişkimiz uzun bir süre önce bittiği içindir."

İkimiz de itiraf etmeden önce." Emma'nın bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir süre ellerime bakarak durakladım. "Bu beni berbat bir insan mı yapar?"

"Hayır. Sen benden çok daha nazıksın, o kadarını söyleyeyim. Sen ve Theo ikiniz de. Çünkü benim kararım olsaydı hepsini İtalyan hapishanesine attırırdım." Başka bir bardağa uzandı ve kendine de biraz çay doldurdu. "Peki bu değilse, o zaman ne?"

Yanağımın içini çiğnedim. "Bütün yaz içinde yaşadığım hayal dünyasının uyandığımda kötü bir iz bırakacağını ve her şeyin yok olacağını fark ettim."

"Gitti mi?" Emma kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama Em," dedim bakışlarımı hizalayarak. "Theo Whitman istediği her şeye ve *herkese* sahip olabilecek ateşli bir milyarder. Şimdiye kadar hiçbir kadın onu bağlamadı. Ve şimdi *benim* bir şansım olduğunu mu düşünmem gerekiyor?"

Emma yüzümü inceleyerek yavaşça nefes verdi. "Her şey mümkün."

Homurdandım. "Evet. Sanırım bunu bir Disney filminde duymuştum." İçimi çektim. "Bunun en başından beri, ikimiz de birbirimize teslim olmadan önce bile nasıl aklımda olmadığını bilmiyorum. Joel bir yana, ne olacağını sanıyordum ki? Hissediyorum..." Söyleyeceğim şeyin acı etkisini yutmaya çalıştım ama elim boş döndüm. "Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum."

"Sen aptal değilsin," dedi Emma. "Ve hey, kim demiş sonsuza kadar sürecek diye, biliyor musun? Neden şimdi tadını çıkarmıyorsun, biraz eğlenmiyorsun ve yolculuğun sonunda... şey..."

"Gitmesine izin verdim," diye fısıldadım ve gözlerim anında yaşlarla doldu. "*Tanrım*, neden bunu kendimden istemek imkansız bir şeymiş gibi geliyor?"

Emma sempatik bir şekilde gülümseyerek çayına biraz viski koydu. "Hayatta harika olan her şey sonsuza kadar saklanmak için değildir," dedi ve fincanını benimkine kadeh kaldırdı. "Bazen cennetten küçük bir dilimin tadını çıkarmamız, bir ders öğrenmemiz ya da yeni birine dönüşmemiz gerekir." Emma sonra omuz silkti. "Theo'yla aranızda ne olacağını ben de senin kadar bilmiyorum ama kesin olan bir şey var."

"O da ne?"

"Şu anda geri dönme ve kendini kalp kırıklığından kurtarmak adına her şeyi geri alma şansın olsaydı?" Gülümsedi. "Yapmazdın."

Boğazım tekrar sıkıldı, o kadar şiddetliydi ki nefes alma yeteneğimi tamamen kaybedeceğimi sandım. Ama sonra gülümsedim, çünkü o haklıydı.

Neden haklı olmak zorundaydı ki?

Emma ile yaptığım konuşmadan sonra bile kaygılarımdan kurtulamadım. Ağaç özü gibi üzerime yapışmış, kendimi meşgul etmeye çalıştıkça geminin her yerinde beni takip ediyordu. Vazgeçip kamaraya geri döndüğümde, kaygımın kalıcı olduğunu, sanki sonsuza kadar benim bir parçam olacak yeni bir uzvun filizlendiğini hissettim.

Kapıyı açıp odayı boş bulduğumda, Anksiyete bunun sonun başlangıcı olduğunu fısıldadı.

Çok fazla soru sormuştum. Ve şimdi, onu kovaladım.

Theo o gece odaya gelmedi, ne ben dokuz civarında yatmadan önce ne de sonra. Biliyordum, çünkü yine uyuyamıyordum ve her küçük seste gözlerimi açıp onun yanımda yattığını görmeyi umuyordum. Özür dilemek, söylediğim her şeyi geri almak ve hiçbirisi önemli değilmiş gibi davranmak istedim. Kırk sekiz saat dönmek ve soğuk, sert zemine çakılmaktan başka çarem kalmayana kadar mutlu farkındalığımın içinde kalmak istedim.

Theo'nun çelik gözleri o gece ara sıra uykuya daldığımda gördüğüm ürkütücü rüyalara musallat oldu, sanki bilinçsiz beynim bile işleri ne kadar berbat ettiğimi bana hatırlatmaya kararlıydı. Uyandığımda yatak hala boştu ve sabah ışığı pencerelerden süzülüyordu, doğruldum ve dizlerimi göğsüme çektim, sonunda gözyaşlarıma yenik düştüm.

Gerçekten bu kadar.

Wayland kapıyı çaldığında hâlâ o şekilde top gibi sallanıyordum ve ona içeri gelmesini söyledim, ancak canımın istediği son şey *birini* görmek ya da *biriyle* konuşmaktı.

"Günaydın Bayan Dawn," dedi, sanki onun önünde tam bir karmaşa değilmişim gibi. Gözleri her zamanki gibi nazik ve kenarları kırışıktı, gülümsemesi kibar, sesi sakindi.

"Sana şunu kesmeni söylemişim," dedim.

Omuz silkti. "Özür dilerim. Alışkanlık, artık siz ve Bay Whitman..."

Wayland cümlesini bitirmeden durakladı ve mideme kramplar girdi çünkü bu cümleyi bitirecek *bir* şey olduğundan bile emin değildim.

"Bana sadece Aspen de. Tamam mı?"

Wayland gülümsedi. "Nasıl isterseniz." Sonra elindeki sürahiyi havaya kaldırdı. "Claude şu anda kahvaltı hazırlıyor, ama senin de biraz yemek isteyebileceğini düşündüm.

kahve."

Önce sürahiyi bıraktı, ardından bir fincan koydu - iki değil.

"Bay Whitman bana katılacak mı?" Hissettiğim kadar acınası görünmediğimi umarak sordum.

"Ne yazık ki çoktan kıyıya çıktı. İş için. Eminim anlıyorsunuzdur," dedi Wayland.

Başımı salladım, boğazım tekrar sıkıldı. "Elbette," diye mırıldandım.

Uzun bir süre beni izledi ve yanımdaki yatağa oturana kadar sempatik gözlerinin ağırlığını hissettim. "Jamaika'da annemin bana defalarca söylediği bir söz vardır." Wayland durakladı, kaşlarını çattı ve o ana kadar ondan duyduğum en kalın aksan ortaya çıktı. "*De more yu luk, de less yu si.*"

Sonra benim için getirdiği fincana biraz kahve doldurdu ve dumanı tüten fincanı bana uzattı.

"Ne kadar çok bakarsan, o kadar az mı görürsün?"

Wayland başını salladı. "Aynen öyle. Bu, hayattaki her şey hakkında tüm detayları bilmemizin imkânsız olduğunu hatırlatıyor. Ve genellikle, her şeyi anlamaya çalışmak için kendimizi ne kadar zorlarsak, anlayış alanımız o kadar daralır."

Kaşlarımı çatarak fincanımdaki siyah sıvıya baktım ve buharın yavaşça yükselmesini izledim.

"Demek istediğim, sıkıntılı olduğunuzu görebiliyorum - ve belki de sizi en çok rahatsız eden şey, gerektirmeyen bir şey için somut bir cevap almaya çalışıyor olmanızdır. Belki de zihninizi dinlendirmek sizi rahatsız eden şey için en iyi tedavi yöntemidir."

Wayland kalın, kara kaşlarını bana doğru kaldırdı ve yanımdan ayrılmadan önce dizime dokundu. Ama paylaştığı şeylerin ardındaki duygu ne kadar güzel olursa olsun, o gittikten sonra yatağa geri yığıldım ve tüm günü orada geçirmeye karar verdim.

Güneşin geri dönmüş olması, Yunanistan'ın en muhteşem adalarından birinde mükemmel güzellikte bir gün olması önemli değildi. Kalbimin üzerinde asılı duran kara bulutları engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bunlar her şeyi tüketiyordu, buna neden olan kişiden başka hiç kimse tarafından silinemeyecek türden bir umutsuzluktu.

Kahvaltı etmedim. Öğle yemeği yemedim. Yatakta yatmaktan, huzursuz bir uykuya girip çıkmaktan başka bir şey yapmadım. Aktif bir şey yapamayacak kadar yorgundum ama kendimi tamamen dinlenmeye bırakamayacak kadar da endişeliydim. En yorucu dönemdi.

İtıyor ve çekiyor, amansız bir dalga fiçısı gibi beni tekrar tekrar altına alıyor, arada nefesimi tutmama bile izin vermiyor.

Öğleden sonra geç saatlerde Wayland kapıyı tekrar çaldı ve bu kez elinde siyah bir kumaş koruyucuyla örtülmüş askıda bir giysi taşıyarak içeri girdi.

"Bu akşam saat altıda sizi kıyıya emredildi, Bayan-" kendini tuttu, "Aspen" derken bana mahcup bir şekilde gülümsedi. Gizemli giysiyi dolabın kapağının arkasına astı. "Bunu giyeceksin."

Burnumu çektim, puslu gözlerimle önce siyah çantaya, sonra da Wayland'a baktım. "Nereye gidiyorum? Theo orada olacak mı?"

Wayland, "Korkarım daha fazla bilgin yok," dedi ama dudaklarında küçük bir sırıtma vardı ve ben onu daha fazla soruyla sıkıştıramadan başını eğdi. "Saat 10'dan 6'ya kadar ana güvertede buluşuruz."

"Wayland!" Denedim ama bana el salladı ve yumuşak bir *kıkırdamayla* kapıyı arkasından kapattı.

İçimi çektim ve kapıda asılı duran siyah çantaya patlamayı bekleyen bir bombaymış gibi baktım. Bilgi eksikliği ve karaya çıkmaya hazır olma talebi karşısında endişemin neden daha da arttığını bilmiyordum ama öyleydi.

Beni kovuyor mu?

Beni yemeğe götürecek ve sonra Wayland'a bavullarımı toplatacak mı?

Bu o mu, gitmesine izin vereceğim zaman mı?

Keşkelerin saldırısına karşı bir nefes aldım, kendimi yatak çarşafına sardım ve parmak uçlarımla dolaba doğru ilerledim. Çantanın fermuarını açtım ve açtığımda nefesim kesildi.

İçinde krem rengi, uzun kollu bir asılıydı; bluzun ön kısmı kalın, nervürlü yünden çarpıcı bir şekilde çapraz olarak örülmüştü. Derin ama zarif bir V yakası vardı ve askının etrafında, boynumda nasıl durmaları gerektiğini göstermek için farklı boyutlarda üç narin altın kolye vardı. En kısa olanı küçük altın topları olan bir zincir gerdanlıktı, bir sonraki biraz daha uzundu ve üzerinde küçük bir anahtar vardı, en uzun olanı ise yaklaşık bir inç genişliğinde altın bir kalple bitiyordu.

Kazağın altında diz hizasında, cepli gri bir etek ve bele bağlanan kalın pamuklu bir kemer vardı. Yan tarafında kaplumbağa kabuğundan ince kayışlı bir saati tutan bir klips vardı. Ve son olarak, çantanın en altında, sade, çıplak bir babet vardı.

Başımı yana doğru eğdim, tüm takımı ne kadar çok sevdiğime dair gülümsememi engelleyemedim. Garip *bir şekilde... bana aitti*. Renkler nötrdü ama stil eğlenceli ve ilginçti, sanki Theo kafamın içine girmiş ve modadan biraz anlasam tam olarak ne giymek isteyeceğimi seçmişti.

Ve yine de... Kafam karışmıştı.

Beni şarap ve yemek için şehre götürmek için her zamanki gibi uzun, dökümlü, ısıltılı bir elbise seçmemişti. Ayrıca bir *adadaydık...* Neden uzun kollu bir elbiseye ihtiyacım olsun ki?

Çantamda bir not aradım ama hiçbir şey bulamadım ve saate bir kez baktığımda, hazırlanmam gereken bir saat içinde saçım ve makyajımla ne yapacağımı düşünerek paniğe kapıldım.

Bu yüzden şimdilik endişelerimi bir kenara bırakıp Emma'yı bulmak için aşağıya indim ve bana yardım etmesi için ona yalvardım.

Bir sevinç çığlığı atarak bunu yerine getirdi ve saat tam altıda Wayland ile birlikte gemiye binip kıyıya doğru yola çıktık.

CHAPTER

Twenty Five

Theo beklediğim gibi beni rıhtımda beklemiyordu. Beni alıp adanın diğer ucuna götüren şık siyah arabada da yoktu. Güneş suyun üzerinde batarken düşüncelerimde yalnızdım ve dizlerim şoförün radyosunda çalan güzel Yunan müziğine eşlik ediyordu.

İskeleden ayrıldıktan yaklaşık yirmi dakika sonra dar bir sokağın kenarına çektik ve şoför bana Santorini'nin arnavut kaldırımlı geçitlerinin ve merdivenlerinin doğası gereği yolun geri kalanını yürümem gerektiğini söyledi. Kaybolma ihtimalime karşı bana üzerinde yol tarifinin ve telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt verdi. Sonra, kendi başımdı.

Bir sonraki hedefime giden küçük sokaklarda yönergeleri takip ederken bir rüyada yürüyor gibiydim. Batan güneş beyaz binaları turuncu ve pembenin parlak tonlarına boyuyor, gökyüzü yavaş yavaş alacakaranlığa gömülüyor ve kasabanın her yerinde ışıklar teker teker yanmaya başlıyordu. Sudan hafif bir esinti geliyordu ve güneşin batışının daha serin bir akşamı nasıl çağırabileceğini hissettiğim için uzun kollular için şükreliyordum.

Gideceğim yere vardığımda yol tarifini iki kez kontrol ettim - bir otel ile bir restoran arasında yer alan parlak mavi çatılı, hareketli beyaz bir bina. Cam ön kapılardan görebildiğim kadarıyla binanın içinde hatırı sayılır bir kalabalık vardı ve iki çift tereddüt ettiğim yerden geçip kendilerini içeri alırken bana kibarca gülümsedi.

Kapıların üzerindeki tabelada *γκαλερί τέχνης* yazıyordu.

Bu da içeride ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyordu.

Yaşlı bir beyefendi yanımdan geçip gitti ve yüzümdeki emin olmayan ifadeyi görünce gülümseyerek cam kapılardan birini açtı ve içeri girmem için eliyle işaret etti. Gülümsemesine elimden geldiğince karşılık verdim ve yanından geçip binanın içine girerken mideme bastırdığım sıcak bir avuçla onu yatıştırmaya çalıştım.

Hayır, sadece bir bina
değil. Bir *galeri*.

Sanki güneşin kör edici ışığından içeri girmişim gibi gözümü kırıştırdım, galeri görüldüğünde çantamı omzumda düzelttim. Küçük bir mekândı, ilginçti, bembeyaz duvarları, siyah tavanları ve mozaik döşeli zemini vardı. Ortada, bir odayı her biri sanat eserleriyle kaplı dört çeşit koridora ayıran iki kalın duvar benzeri bölücü vardı. Işıklandırma düşüktü, çoğunlukla sadece sanat eserlerini aydınlatan üst ışıklar vardı ve köşedeki bir hoparlörden hafif bir caz çalıyordu.

İçeride en az birkaç düzine insan vardı, kahkaha ve sohbet sesleri ve içki takımlarının şingirtisi müzikle birleşerek hoş bir ortam yaratıyordu. Bir parti gibiydi ama onur konuğunun kim olduğu, neyi kutladığımız ya da neden burada *olduğum* hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Siyahlar giymiş zayıf bir kadın elinde şampanya dolu bir tepsiyle yanıma yaklaştı ama gülümseyerek reddettim, Theo'yu kapıda beklerken şaşkınlığım giderek artıyordu.

Kalabalığı aradım ama onu göremedim.

Dışarıdaki ara sokağı aradım ama onu göremedim.

Kalabalığı ve galeriyi tekrar taradım ama yine de onu göremedim.

Ama ikinci seferde gördüğüm şey o kadar inanılmazdı ki rüya görmediğimden emin olmak için yan tarafımı çimdikledim.

Başımı eğdim, beynim benimle mantıkla savaşmaya çalışırken kalbim tırıs hızından dört nala koşmaya başladı. Gördüğümü sandığım şeyi neden görüyor olamayacağıma dair tüm nedenleri haykırıyordu.

Ayaklarımın beni galerinin girişinde, duvarda asılı duran ilk sanat eserine doğru körü körüne götürmesine izin verdim, kalabalığın arasından dolanırken "*pardon*"lar mırıldandım ve yaklaştıkça beynim daha da sessizleşti, geriye sadece kulaklarımda çarpan kalbim kaldı.

Bunu yalanlamak mümkün değildi.

Bunun gerçek olma olasılığı konusunda kendimi ikna etmeye çalışmıyordum. Çerçeveadaki fotoğraf *benimdi*.

Titreyen parmak uçlarımla dudaklarımı kapattım, gözlerim fotoğrafın bir ucundan diğerine sıçradı. Capri adasında çektiğim bir fotoğraftı; bahçede top oynayan üç çocuk, arkalarında gökyüzüne degecek kadar uzanan beyaz kireçtaşı kayalıkları, kalın beyaz bulutların arasından sızan güneş ışınları, evlerin tepelerine serpiştirilmiş koyu ve açık yeşil yaprak lekeleri. Güneşin bulutların arasından gelişini hatırladım.

O gün tüm adayı neredeyse altın sarısı bir renk kaplıyordu ve bu fotoğrafı çekerken o delici ışığı nasıl da ruhumda hissetmişim. O çocukların yüzlerindeki saf neşeyi görmek, korkusuzca ve tereddüt etmeden ileriye doğru nasıl koştuklarını izlemektir. Güldüler, oynadılar ve o anı yakalamak bana masumiyetin ve huzurun meyvelerini doğrudan hayat ağacından koparıp sonsuza dek kalbime saklamışım gibi hissettirdi.

Fotoğraf, fotoğraftaki ışıltıyı daha da ortaya çıkaran sıcak bir ahşapla çerçevelenmişti ve her iki yanında parlayan lambalardan üzerine yumuşak bir ışık havuzu yayılmıştı.

Ne kadar süre orada durdum, göz kırptım, duygularımı yuttum, anlamaya çalıştım, emin değildim. Ama nihayet başımı çevirip galerideki ilk koridorun geri kalanına bir göz attığımda, kalbim şiddetli bir *güm güm güm* sesiyle yeniden canlanmadan önce tamamen durdu.

O koridordaki, bir sonraki koridordaki ve tüm galerideki her fotoğraf benimdi.

"Aman *Tanrım*," diye fısıldadım nefesimin altında, jöle bacaklarımın üzerinde bir sonraki fotoğrafa doğru yürürken başımı salladım.

Nice'te deniz kenarındaki çiftin fotoğrafıydı bu ve basılıp çerçevelenmesini görmek ne kadar hoşuma gittiye, fotoğrafa bakanların yüz ifadeleri de o kadar hoşuma gitti. Fotoğraftakine çok benzeyen genç bir çift, birbirlerine bilmiş bir bakış atmadan önce bir süre fotoğrafa baktı, elleri kenetlendi, yanakları fotoğraftaki çiftin de bildiği sırrı biliyormuş gibi kızardı. Arkalarındaki yaşlı kadın ise sol elinin çıplak yüzük parmağının etrafında parmaklarını dolaştırarak vakur gözlerle fotoğrafa bakıyordu. Bir zamanlar orada hiç ölmemesi gereken bir aşkı simgeleyen altın bir bant olup olmadığını merak ettim.

Sanatımın yeni bir parçasını ortaya çıkaran her adımda göğsüm daha da sıkışarak galerinin misafirlerinin arasına girip çıktım. Müşterilerin işaret etmelerini ve başlarını sallamalarını izledim, her birinin onlara nasıl hissettirdiğini fısıldamalarını dinledim ve tüm bunlar olurken beynim hala bunların hiçbirinin gerçek olmadığına beni ikna etmeye çalışıyordu.

Rüyada olmalıyım.

Teknede uyuyakalmış olmalıyım.

Böyle bir şey olamaz.

Ama köşeyi dönüp son koridora girdiğimde ne sis, ne pus, ne de hülyalı bir ruh hali vardı. Sadece dev bir fotoğrafım vardı.

Omzumun üzerinden bakıyorum, arkamda Positano'nun üzerinde gün batımı, gözlerim parlak ve geniş ve batan güneşte parlıyor.

Theo'nun çektiği fotoğraftı.

Duygularım yüzümü çarpıttı, ama onları dizginledim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak yavaşça yanındaki levhayı okumaya yöneldim.

Aspen Dawn, bu özel Dawn of the Med sergisinde yer alan tüm eserlerin fotoğrafçısı. Sergi sponsoru ve hayırsever Theo Whitman tarafından çekilmiştir. İtalya, Positano'da gün batımı.

Dudaklarımı birbirine doladım, gözlerimden yaşlar akarken başımı salladım.

Daha önce bana kapıyı açan beyefendi sessizce yanıma geldi, gözleri benden Theo'nun çektiği fotoğrafa kaydı. Genişçe gülümseyerek fotoğrafı işaret etti ve "Siz mi?" dedi.

Başımı salladım, güldüm ve gülümsememle birlikte yanaklarımdan süzülen iri gözyaşlarını sildim.

Adam önce fotoğrafa, sonra bana baktı ve ellerini ileri uzatarak benimkileri avuçlarının içine aldı. Hafifçe eğildi, parmak eklemlerimi öptü ve *panemorfî* gibi bir şey söyledi.

Daha sonra ne anlama geldiğine bakmak için aklıma bir not aldım.

Tatlı bir gülümsemeyle ellerimi bıraktı ve beni terk etmeden önce son bir kez fotoğrafıma baktı. Ben de o fotoğrafta gözlerime yansıyan mutluluğa uzun süre baktım, sonra ben de döndüm ve bir sonraki nefesimi kaybettim.

Koridorun ortasında ayakta duran yakışıklı Theo Whitman'dı.

Krem rengi özel dikim bir takım elbise giymiş, ince siyah kravatıyla bir şekilde kendisini serginin bir parçasıymış gibi göstermişti. Elleri ceplerinde rahatça duruyordu, saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve ben yavaşça ona doğru ilerlerken eğik kaşlarıyla beni izliyordu. Aramızda birkaç adım kala durdum, ellerimi önümde kavuşturdum ve bakışlarını inceledim.

Theo benden daha fazla uyumamış gibi görünüyordu ve kaşlarının arasındaki kırıksıklık bana ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmediğini ama kederli olduğunu söylüyordu. Uzun bir süre birbirimizi izledik, müzik ve arka plandaki sohbetin gürültüsü gittikçe azalıyordu, sanki var olan tek iki kişi bizmişiz gibi.

"Bunu sen mi yaptın?" Uzun bir aradan sonra sordum.

Başını salladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Elleri önce çekingen bir şekilde uzandı ama ben çekilmeyince ellerini kaydırarak beni sırtımın altından tuttu, delici gözleri burnunun üstünden beni izliyordu.

"Gerçeği bilmeni istedim." "Hangi gerçekmiş o?" Fısıldadım.

Theo yutkundu, adem elması boğazında sertçe sallanıyordu. "Seni sevdiğimi."

Yumuşak bir hıçkırıkla boğuldum, gözlerim tekrar dolarken titreyen ellerimle ağzımı kapattım.

"Sana bu kadar inandığım için" dedi, içime daha da girerken galeride asılı olan tüm fotoğraflarıma baktı. Gözleri tekrar benimkileri bulduğunda, kim olduğumun en derinlerine bakıyor gibiydiler. "Ve *bize* daha da çok inandığımı."

Gözlerimi kapattım ve birikmekte olan yaşları serbest bıraktım. Theo parmaklarıyla onları uzaklaştırdı, dudaklarını alnıma bastırdı ve bana sıkıca sarıldı.

"Senin geçmişin umurumda değil. Benimki de umurumda değil. *Birlikte* yaratabileceğimiz gelecekte başka hiçbir şey benim için önemli değil. Ve geçen gece yaşam tarzım hakkında ne söylediğimi biliyorum," dedi ve gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Ama bir yolunu bulacağız. Bunu başaracağız. Çünkü bu yaz bir şey öğrendiysem, o da artık bu dünyada var olduğunu bildiğim için, sen *benim* dünyamda var olmadan yaşayamayacağımıdır."

Başımı salladım ve avucunun yüzümü çevrelediği yere doğru eğildim. "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum..."

"Bunu sana hiçbir yere gitmediğimi ve sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu kanıtlamak için yaptım. Bunun yok olmasından korkmana gerek yok." Çenemi okşayarak durakladı. "Şimdi bana inanıyor musun?"

Güldüm ve bu düşünceyle serbest kalan gözyaşlarını sildim. "Senin deli ve düşüncesiz olduğuna inanıyorum," dedim ama sonra kollarımı boynuna doladım ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. "Ve şimdiye kadar tanıdığım en zeki, düşünceli, *inanılmaz* adam."

"Başka bir şey var mı?"

Başımı salladım, boğazımdaki düğümü yuttuktan sonra fısıldadım: "Ve sanırım ben de seni seviyorum."

Theo öpücüğümü derinleştirmeden önce gülümsedi, kolları beni daha sıkı sardı ve tam ikimiz de birbirimize bağlı olmanın verdiği hisle inlerken ellerimi göğsüne bastırdım.

"Bekle," diye nefes aldım, galeriye bakarken. "Anlamıyorum... tüm bunları nasıl yaptınız?"

Theo omuz silkti. "Benim de kendi yöntemlerim var." "Bana söyleyemediğin yöntemler, ha?"

"Bir sihirbaz asla sırlarını açıklamaz," dedi. "Ama diyelim ki bu geceki etkinliğe küçük bir yardım karşılığında galeriye büyük bir bağış yaptım."

Kıkırdadım ve arkasından çalışmalarına hayranlıkla bakan konuklara baktım. "Bütün bu insanların fotoğraflarına baktığına inanamıyorum."

"Onlara sadece bakmak değil. Onlara *aşık oluyorum*," dedi Theo ve ikimiz de galeriye bakacak şekilde dönerek beni kolunun altına aldı. "Biliyor musun, satın almak için şimdiden on üç teklif aldık."

Gözlerim yuvalarından fırlamış olmalı çünkü Theo güldü ve yanağımı öptü, kalçamı hafifçe sıktı.

"O kadar şaşırmış görünme."

"Ben... Ben sadece hiç düşünmedim..." İçim bir anda takla attı ve kaynağını tam olarak kestiremediğim ani mide bulantısını yutkundum. "Onları sattın mı?"

Theo hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu gecenin amacı bu değildi. Ama onları satabilirim. Eğer isterseniz."

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar teklif ettiler?"

Bunun üzerine Theo'nun dudaklarına bir sırıtiş yayıldı. "Nice'de bankta ters yönlerde bakan kadın ve erkeğin fotoğrafını çekmiştin. Onu biliyor musun?"

Başımı salladım.

Theo kulağıma fısıldamak için eğildi. "Dört bin avro."

Göğsüne bir tokat attım, başımı tekrar tekrar sallarken onu kendimden uzaklaştırdım ve o da bana güldü.

"Ciddi olamazsın!"

"Ama ben öyleyim," dedi. "Peki, satmalı mıyım?"

Ağzım bir karış açık ona bakakaldım, ama sonra kalbimde bir şey sıkıştı ve kaşlarımı çatarak sanat eserlerimle dolu koridora baktım. O galeride asılı olan her resim benden bir parçaydı ve her zaman bu küçük parçaları dünyayla paylaşmayı hayal etmiş olsam da, birinin benden o küçük satın alıp evine götürmek isteyebileceğini hiç düşünmemiştim.

Theo bir süre sonra beni tekrar kollarına çekerek, "Buna ne dersin?" dedi. Devam etmeden önce gözlerim tekrar ona dönene kadar bekledi. "Küratöre potansiyel alıcıların bilgilerini toplatacağım ve onlarla temasa geçeceğimizi bildireceğim. Böylece bu gece herhangi bir karar vermek zorunda kalmazsın. Tamam mı? Eğer satmaya karar verirsiniz, biz ayarlarız. Aksi takdirde, hepsini New York'a geri göndeririz."

Parmak uçlarım takım elbise ceketinin yakasıyla oynarken başımı sallayarak gülümsedim. "Sen yanımdayken kendimi yağlı kâğıt kadar şeffaf hissediyorum," dedim. "Kimsenin göremediğini, benim bile göremediğimi sen görebiliyorsun."

"Sen bana baktığında ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi çenemi okşayarak. Çenem boyunca, yanağımın üzerinden derimi yumuşattı, eli geriye kayarak boynumu kavradı. İç çekerek dokunuşa eğildiğimde yutkundum, çenesi gerildi. "Seni şimdi eve götürmek istiyorum."

"Sen yapar mıydın?" Kaşlarımı şakacı bir şekilde kaldırarak sordum.

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden beni kollarına alıp galerinin arka kapısından çıktı, konukları ve fotoğraflarımı geride bıraktı.

Ayaklarım Theo'nun ana süitindeki pelüş halıya değer değmez dudakları dudaklarımı kapladı, sıcak ve yumuşaktı, nefesi uzun bir rahatlama iç çekişiydi. Sanki bütün gece bu anı beklemişti, benimle baş başa kalmak istiyordu ve şimdi beni kollarına almanın verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

Ben de aynı şekilde hissettim.

Belirsizlik, endişe sarmalları ve umutsuzlukla geçen son iki günden sonra tek istediğim Theo'nun beni tüketmesiydi. Artık onun nerede durduğunu ve benim nerede başladığımı anlayamayacak hale gelene kadar, beni olduğu her şeyle kaplamasını istiyordum.

Öpüşmeyi derinleştirmek için parmak uçlarıma bastım, ellerimi ceketinin altından omuzlarına doğru kaydırarak ceketini kollarından aşağı indirdim. Theo onu soymama yardım edecek kadar uzun süre beni tutmayı bıraktı ve sonra aynısını bana yapıyordu, uzun, kıvrırcık dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı düşene kadar önce saçlarımdaki tokaları nazikçe parmaklayarak çıkardı.

Sonra kravatını çözdüm ve elleri eteğimi sabitleyen fiyonktan çekti. Gömleğinin her bir düğmesini açtım ve o da uzun öpüşmelerimizi kesti.

bluzumu sıyrarak kadar. Nefeslerimiz ve tenin tene değerken çıkardığı yumuşak sesler, yere çarpan kumaşlar ve her dokunuşta daha da canlanan kalpler dışında ortalık tamamen sessizdi.

İkimiz de tamamen çıplak olduğumuzda, Theo beni tekrar kollarıyla sardı, ikimiz birlikte nefes verirken onun sıcaklığı benim sıcaklığımla buluştu. Ellerini saçlarımda gezdirdi, boynum kavisli, çenem tavana değene kadar çekiştirdi ve sanki bu öpücük bana karşı gerçekten neler hissettiğini göstermek için tek şansımıymış gibi beni sertçe ve uzun uzun öptü.

Sanki bu gece benim için yaptıkları bunu mükemmel bir şekilde göstermemiş gibi.

Yine de, Theo beni tekrar kollarına alıp dev yatağının serin çarşaflarına nazikçe yatırana kadar o öpücüğe beni eve getiren bir gemiymiş gibi eğildim.

Theo'ya birçok şekilde sahip olmuşum, artık başka hiçbir kadının sahip olmadığından emin olduğum şekillerde. Onu duşta dizlerinin üzerine çöktürmüş, tadıma baktırmış ve bir bacağına omzuna attırarak beni orgazma ulaştırmışım. Arkamdan bana vuruyordu, eli boynuma sıkıca sarılmıştı, koluna dokunup oksijen için yalvarmak zorunda kalana kadar. Aleti ağzımdaydı, inleyerek talimatlar veriyordu ve çekilip göğsümü salgısıyla boyayana kadar bana rehberlik ediyordu.

Pek çok şekilde. Pek çok gece, sabah ve uzun öğleden sonraları. Birçok kez o adamın soyunduğunu görmüş, sertliğini içimde hissetmiş ve parmak uçlarının, dilinin, zonklayan kalın aletin merhametiyle gelen coşkuyu tatmışım.

Ama Theo Whitman'ı hiç böyle görmemişim.

Daha önce hiç sessiz ve titreyerek bacaklarımın arasına girip çarşafı ipeksi bir sis gibi üzerimizi örtene kadar çekerken gözleri benimkilere kilitlenmemişti. Kollarını hiç altıma sokmamış, ellerini omuzlarıma dolamamış, ben ona açılana kadar kalçalarımı açmamışım. Kendini girişime yerleştirirken titrek nefesleri tenimi hiç yıkamamıştı, içime bastırırken hayran gözlerine hiç bakmamışım, Theo tarafından becerilmekle benimle tatlı bir aşk yapması arasındaki farkı hiç hissetmemişim.

İçimde sonuna kadar esnediğinde nefesim kesildi ve Theo ağzıyla nefesimi yakaladı, geri çekilip tekrar içimde esnediğinde beni usulca, kesinlikle öptü. Bu sefer inledim, onu bu kadar derinden hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Theo boynum boyunca öptü.

Köprücük kemiğıme, göğüslerimin kabarıklıklarına baktı, sonra dirseklerinin üzerine basarak bana baktı.

Bizden.

Aramıza, buluştuğumuz yere, uzun boyunun tekrar tekrar içime girdiğı yere bakarken ağzını ayırdı. Bizi seyretmesini izlemek çok erotikti ve kendini tekrar aşağı indirdiğinde, muhtaç bir öpücükle, dilini benimkinin üzerinde gezdirerek, omuzlarımı umutsuzca çekerek, *daha fazlasını* fısıldayarak oldu.

Orgazmım milyonlarca yılda oluşmuş bir volkan gibi yavaş ama şiddetli bir şekilde gelişti. İçimde yandı, göğüs kafesimin kemiklerini yaktı, kalbimin duvarlarını eritti. Her kıvılcımı, alevin her yalayışını içimden fişkırana kadar hissettim ve tırnaklarımı Theo'nun sırtına geçirdim, beni uçurumun kenarına götürmek için hızını artırırken ona tutundum.

Sırtım kamburlaşarak , Theo'nun adı . O zaman Theo'nun da orada olduğunu fark ettim, homurdanıyor ve içimde çözülürken beni aynı sıkılıkta kavırıyordu. İlk kez birlikte boşalmıştık, birbirimize o kadar sarılmıştık ki bedenlerimiz aynı anda alev almıştı.

İkimiz de tükendiğimizde birlikte titredik, ben onu kollarımla korurken Theo'nun kaygan alnı göğsüme düştü. Saçlarını öptüm ve o da beni tuttuğı yerde daha sıkı sıkı, nefeslerimiz yavaşça kesildi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Theo göğsüme doğru ve ben bu kadar tatlı bir ses karşısında gözlerimin kenarlarından süzülen yaşlara engel olamadım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Birbirimize sarılmış, kollarımız, bacaklarımız ve ipeksi çarşaflarımız birbirine dolanmış bir şekilde, kalplerimiz havada, ruhlarımız yükseklerde uyuyakalmıştık. Kim olduğumun özünde, gerçekten hiçbir şeyin bize dokunamayacağını, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bizi ayıramayacağını hissettim.

Tüm yaz boyunca - belki de tüm hayatım boyunca - ilk kez kendimi güvende, emniyette ve sağlam hissettim.

Ve Theo'nun kolları beni sararken daldığım mutluluk dolu, bilinçsiz uykuda, beni yanıldığım konusunda uyaran gök gürültüsünün uzak çıtırtısını duymadım.

CHAPTER

Twenty Six

İki gün sonra, ılık bir Ağustos sabahı Atina açıklarında demirledik. Theo'nun ilgilenmesi gereken son iş yeri ve Amerika'ya dönmeden önce benimle *gerçek* bir tatilde birkaç hafta daha geçirmek istiyordu.

Birlikte Amerika'ya dönüyoruz.

Ne zaman aklıma gelse başımı döndürüyordu, onun özel jetiyle New York'a uçmak. Ondan sonra ne olacağı, aileme yaz boyunca olanları anlattığımda ne düşünecekleri, nerede yaşayacağımız ya da benim Colorado'ya dönüp onun New York'ta kalıp kalmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Konuşulacak çok şey vardı, Theo'nun işini bitirmek için sabırsızlanmasının bir başka nedeni de buydu, böylece her şeyi çözmek için zamanımız olacaktı.

Demir atar atmaz tekneden indi ve ben kahvemi yudumlayıp temiz deniz havasını içime çekerken teknenin onu kıyıya çıkarmasını izledim. Aklıma bir fikir geldiğinde hala mutluluk ve güneş ışığı içindeydim, aşktan uçuyordum.

"Theo'ya akşam yemeği hazırlamak istiyorum," dedim Emma'ya, onu mürettebat yemekhanesinde bulduğumda biraz nefes nefese kalmıştım. Kendi kahvaltısını huzur içinde yapmaya çalışıyordu - kahve ve yaban mersinli çörek - ama beni görünce kıkırdadı ve karşısına oturmamı işaret etti.

"Aklında ne var?"

"Eve döndüğümde annemden tavada kızartılmış *lezzetli* bir alabalık yapmayı öğrendim. Colorado'da büyümek için bir tür geçiş töreni." Ürperdim. "Burada alabalık bulmamızın bir yolu var mı?"

Emma yine kıkırdadı. "Aspen, bir milyarderle çıkıyorsun. *İmkânsız* kelimesi artık senin için geçerli değil. Parmaklarının ucunda böyle bir para varken olmaz."

Kızardım, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ben de akşam yemeği için ödeme yapmak istiyorum. Al," dedim ve cebimden kartımı çıkarıp ona uzattım. "Şuna yükleyin."

"Özellikle erzak almak için bir kartımız olduğunu biliyorsun, değil mi?" Emma kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet, biliyorum ama sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süredir kendi paramdan tek bir kuruş bile harcamadım ve ben..." Theo'nun benim için yaptıklarını ve benim de onun için özel bir şey yapmayı ne kadar çok istediğimi düşünerek dudaklarımı birbirine bitıştirdim. "Bunu yapmama izin ver."

Emma gülümseyerek başını salladı ama yine de kartımı aldı ve öğleden önce ona bir liste vermemi, böylece ihtiyacım olan her şeyi alabileceğini söyledi.

Sabahın yarısını yemeği planlayarak, ne tür bir salata yapmak istediğimi, alabalığı hangi meze ve tatlının tamamlayacağını ve en iyi şarap eşleşmesini düşünerek geçirdim. İçki içmesem de Theo'nun iyi bir şişe şarabı sevdiğini biliyordum ve gecenin mükemmel olmasını istiyordum.

Emma listemi aldıktan sonra ikinci hostesi erzak için kıyıya götürdü ve ben de mayomu giyip Claude sayesinde elimde taze bir limonatayla güneşlenme güvertesine çıktım. Öğleden sonrayı güneşlenerek, kitap okuyarak ve çok erken aradığım için beni öldürmeden kız kardeşimle görüntülü sohbet edebileceğim saatin gelmesini bekleyerek geçirdim.

"Juniper esneyerek cevap verdi, yurt odası hâlâ tamamen karanlıktı. Artık CU'ya geri döndüğünü biliyordum ve yatağının başucundaki lambayı yaktığında, dört yıl boyunca evim dediğim yurda benzer bir yurdun tanıdık düzenine gülümsedim.

Başının üstünde dağınık bir topuz olan yorgun kız kardeşimin tanıdık görüntüsüne daha da çok gülümsedim.

"Günaydın Juni," dedim neşeyle. O kadar ki yatakta daha fazla doğrulmadan önce inledi ve gözlerini devirdi.

"Günaydın. Benim zevkime göre sabahın biraz *erken saatleri*." Ama şakayla karışık gülümsedi. "Seni görmek güzel. Uzun zamandır konuşmamıştık. *Nasılsın* bakalım?" Durakladı, kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Sanırım daha iyi bir soru, sen hangi cehennemdesin."

Güldüm, sandalyemden kalktım ve telefonu korkuluklara doğru götürdüm. Juniper kıskançlık içinde inlerken ona Atina sahilini yavaş bir panoramik görüntüyle gösterdim.

"Şu anda hayatının bu olduğuna inanamıyorum."

Bunun üzerine yüzümü buruşturarak kamerayı tekrar bana doğru çevirdim.
"Um... yurtta Keurig gibi bir şeyiniz var mı?"

"Evet," dedi kaşlarını kaldırarak. "Neden?"

"Çünkü sana anlatacağım her şey için biraz kafeine ihtiyacın olacak."

Joel tekmeden ayrıldığından beri Juniperla ya da evdeki kimseyle konuşmamıştım. Her şey çok hızlı gelişmişti, sonra Theo'ya kaptırmıştım kendimi ve ne olduğunu anlamadan bir ay geçmişti.

Geçen sefer kaldığımız yerden başladım, kız kardeşime Joel ile yaşadığım hayal kırıklıklarını, havuz partisi olayı hakkında benimle nasıl konuşmadığını ve Theo ile aramızdaki her şey alev alev yanarken aramızdaki ilişkinin nasıl gittikçe soğuduğunu anlattım. Ona Capri'den, Joel'in benden ayrılmasından ve gemiden atılmam gerekirken nasıl olup da *onun atıldığından* bahsettim. Ona büyük hırsızlık olayını ve Theo'nun kalmamı nasıl istediğini anlattım ve o zamandan beri Theo ile aramızda geçen her şeyi anlattım.

Joel'in bana yaptıkları karşısında kızarmış suratıyla yastıklarını yumruklamaktan, olan biteni anlamaya çalışırken deli gibi ellerini saçlarında gezdirmeye, çenesini ekrana yakın ellerine dayayıp Theo'nun küçük galeri sürprizi karşısında baygınlık geçirmeye kadar sayısız duygu vardı.

Bitirdiğimde, ileri geri volta atmaktan güneşlenme terasında neredeyse bir delik açmıştım ve Juniper üçüncü kahvesini içiyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra "Bir şey söyle," dedim.

Başını iki yana salladı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kahvesini yudumluyordu. "Nutkum tutuldu. Yani... Joel beni *dehşete düşürdü*. Ona ne hakkında hiçbir fikrim yok."

İçimi çektim. "Ben de öyle. Bir yanımdan içmekten daha fazlasını yapıp yapmadığını merak ediyor..."

"Sence uyuşturucu mu?"

"Belki," dedim. "Sadece kendinde değildi. Ya da eğer öyleyse, onu hiç tanıımıyordum ve aşık olduğum çocuk aslında hiç var olmamıştı."

"Belki de her zaman iki hayat sürmüştür, bilirsiniz? Biri burada, diğeri yatlarda. Yani, böyle bir yaşam tarzını hayal bile edemiyorum." Sonra kaşlarını kaldırdı. "Peki, tamam, *senin* şu anda olduğun şekilde yaşamayı hayal edebiliyorum ama mürettebat olarak değil."

Güldüm.

"Cidden - *Theo Whitman*'la çıkıyorsun, abla." Sanki biri onu duyacakmış gibi sesini alçalttı. "*Seni sevdiğini* söyledi!"

"Biliyorum."

"Ve sen de milyon dolarlık bir yatla Akdeniz'de dolaşıyorsun."

"Biliyorum."

"Ve koca bir *galeriyi* kiralayıp senin fotoğraflarınla doldurdu!"

Kıkırdadım, yüzüm o kadar kızardı ki serin parmak uçlarımı yanaklarıma bastırdım. "Biliyorum. Biliyorum!" Gülümseyerek içimi çektim. "Bu nasıl gerçek olabilir?"

Juniper kıkırdayarak, "Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedi. "Ama senin adına sevindim. Çünkü mutlu görünüyorsun. Seni hiç görmediğim kadar mutlu. Yeni bir havan var, sanki... kendinden emin ve emin gibisin."

Tekrar gülümsedim. "Ben de ona karşı böyle hissediyorum. Sanki hayatım boyunca böyle biri olmayı bekledim ama korktum ya da öyle bir şey oldu. Bilmiyorum."

Juniper yumuşak bir sesle, "O senin içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor," dedi.

"Daha da iyisi, bana en kötü halimin bile sevmeye değer olduğunu hissettiriyor."

Juniper ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu. "Dur. Hemen bir romantik komedi izlemem gerek."

Güldüm ve sonra okul ve onun voleybol sezonu hakkında konuşmaya başladık. Annemle babamın beni ve Theo'yu öğrendiklerinde, özellikle de New York'a taşınırsam ne diyeceklerini düşünerek birlikte güldük. Telefon görüşmemizi sonlandırmadan önce Juniper, yerleşmeden önce Theo'yu eve getirip onunla tanıştıracığıma dair bana söz verdirdi.

Ayrıca Theo'nun arkadaşının orada bir adası olduğu için ona Bahamalar'a bir gezi sözü vermemi istedi.

Zaten yüksek olan moralim daha da yükselmiş olarak ve Emma'nın akşam yemeği malzemeleriyle birlikte gemiye geri dönmesi için tam zamanında görüşmeyi sonlandırdım. Güneş suyun üzerinde batmaya başlamıştı ve ben ellerimi küpeşteye dayayıp altın sarısının mor ve maviye dönüşmesini izlerken kalbim göğsümde dolup taşıyordu.

Her şey kesinlikle mükemmeldi.

Birkaç saat sonra mutfakta alabalıkları terbiye ederken bir HAIM şarkısına eşlik ettim. Güneş tamamen batmıştı ve Theo her an tekneye dönebilirdi. Bana bir mesaj göndererek işlerini bitirdiğini ve tekneye dönerken birkaç yere uğraması gerektiğini ama bunun uzun sürmeyeceğini bildirmişti.

O kadar heyecanlıydım ki, erkek arkadaşıma yemek servisi yapmak yerine Pulitzer Ödülü'nü kabul etmek üzere olduğumu düşünebilirdiniz.

Erkek arkadaşım.

Başlığa kıkırdadım.

Mutfakta tek başıma dans ederken kendimi aptalca bir şekilde özgür hissediyordum. Emma erzakları bıraktıktan sonra ona ve ekibin geri kalanına akşam için izin verdim ve Atina'yı keşfetmeleri için onları cesaretlendirdim. İlk başta reddetti, Theo'nun izni olmadan giderlerse üzüleceğini söyleyerek ısrar etti. Ama ben ona bunun bir öneriden çok *"hey, Theo'yla baş başa bir gece geçirmek istiyorum, o yüzden kaybol"* anlamına geldiğini anlamasını sağlayacak bir bakış attım. Güldü ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak mürettebatın geri kalanına haber verdi ve Wayland'ın Theo'nun onu gemiye geri getirmesini bekleyeceği kıyıya doğru yola çıktılar.

Gerçi Kaptan Chuck hâlâ buradaydı, pilot kabininde. Kalçalarımı ritme göre hareket ettirirken söylediğim korkunç şarkıyı duymamasını umuyordum ama dürüst olmak gerekirse, duysa bile kendimi durduramayacak kadar mutlu duygularıma kapılmıştım.

Balıkları ve mezeleri hazırlarken, son birkaç ayı düşünerek gülümsemekten kendimi alamadım. O kadar çok acı çekmişim ki, ama aynı zamanda o kadar çok yeni keşif yapmışım ki, çektiğim acıya değmişti. Bu tekneye ilk adım attığım, midemin hasta olacağımı düşündürecek kadar şiddetle döndüğü zamanki kız halimi hatırlamaya çalışmak benim için neredeyse imkânsızdı.

O zamanlar var olan ben sessiz, utangaç ve çekingendi. Kaybolmuştu, kim olduğunu ya da nereye gittiğini bilmiyordu, bir yabancının gözlerinin içine kısa bir andan daha uzun süre bakacak kadar bile kendine güvenmiyordu. Kameron'un arkasına saklanmış ve hayatı çektiği insanlar aracılığıyla yaşamış, kendi hayatını dolu dolu yaşayabileceğini hiç düşünmemişti bile.

Kendimin o halini hatırlayamıyordum ama Theo Whitman'ı ilk gördüğümde hissettiklerimi her zaman hatırlayacaktım.

Bu anıyı hatırlayınca midem bulandı ve ona artık benim diyebileceğime inanamayarak başımı salladım. Yakında dönecekti ve ben de

ona yemek servisi yapardık, sonra da geceyi birbirimize dolanarak bitirirdik.

Dudağımı ısırdım, alabalığı ocaktaki sıcak tavaya götürürken küçük bir dans yaptım. Tereyağı, sarımsak ve otlarla fokurdamaya başlamıştı bile ve filetoyu yavaşça içine koyduğumda hepsi cızırdayarak canlandı.

"Mmm," diye mırıldandım, küçük bir kalça sallama hareketi daha yaptım.

"Mükemmel."

Aniden, üst kattaki bir yerden gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü duyuldu.

Durakladım, kaşlarımı çatarak ardından başka bir şey gelip gelmeyeceğini bekledim. "Chuck?" diye seslendim. Beni o kadar aşağıdan duyup duymadığını bile bilmiyordum.

Başka bir şey duymadığım bir anın ardından omuz silktim, alabalıklarla ilgilendim ve tekrar müzik setine eşlik ettim. Ama sonra başka bir ses duydum, belli belirsiz sesler ve merdivenlerdeki adım sesleri gibi bir şeydi.

Kaşlarımı çattım, müziği dururdum ama sonra sessizlik üzerimi örttü.

"Theo?" Ellerimi bulaşık havlusuna silerek merdivenlerden yukarı seslendim. "Sen misin?"

Yine hafif bir ses mırıltısı duydum ve Emma ile mürettebatın beklenenden erken dönüp dönmediklerini merak ettim. Belki de Wayland ve Theo'ydu ya da Theo Kaptan Chuck'la konuşuyordu.

Balığı başıboş bırakmak istemedim ama merdivenlerden yukarı birkaç adım attım ve tekrar seslendim.

"Alo? Her şey yolunda mı?"

Uzun bir süre boyunca sessizlikten başka bir şey olmadı.

Sonra biri üst kattaki köşeyi döndü ve o kadar karanlıktı ki ilk başta bir gölgeden başka bir şey değildi. Gözlerimi kısarak karanlığın içinden bakmaya çalıştım ve görüşüm sabitlendiğinde kalbim boğazıma fırladı.

Hayır.

.

Ama öyleydi.

Joel merdivenleri yavaşça, teker teker iniyor, buğulu gözlerini bana dikmiş, ağırdan alıyordu. Koyu renk saçları yağlı ve keçeleşmiş, gözleri çukurlaşmış ve koyu halkalarla belirginleşmişti.

Kalçalarım mutfak adasının tezgahına çarpana kadar attığı her adımda geri çekildim.

"Vay, vay, vay," dedi Joel ayakları en alttaki merdivene çarptığında. Bir dakika boyunca orada durdu, manzarayı seyretti - ocaktaki alabalık, yarım

Büyük bir kâsede salata yapıyordu, karıştırma kabı ise sonunda cheesecake olacak şeyle doluydu. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, ne kadar kırmızı olduklarını, göz bebeklerinin ne kadar genişlediğini fark ettim ve bu manzara karşısında midem büzüştü. "Bakın kim hala gemide. Ne hoş bir sürpriz."

"Joel," diye fısıldadım.

"Ah bebeğim," dedi hınzır bir sırıtışla, bana doğru birkaç adım daha atarak. "Adımı söylemeni her zaman sevmişimdir."

Gözlerim sağ elindeki silaha kaydı ve kalbim kulaklarımda zonklayarak yutkundum. Joel'i tanıdığım onca yıl boyunca bırakın ateş etmeyi, silah *tutarken* bile görmemiştim. Ve bu durum beni daha da korkutuyordu.

"Bak, neler olduğunu bilmiyorum," dedim ellerimi havaya kaldırarak, yavaşça, her seferinde bir adım geri çekilerek mutfığa doğru ilerlerken. "Ama Theo senin burada olduğunu bilmek zorunda değil. Tamam mı? Sadece... sadece git ve ben tek kelime etmeyeceğim."

Joel bunun üzerine başını öne eğdi, yüksek sesle gülmeden önce bir an için kaşlarını çatı. "Oh, Theo burada olduğumu öğrenecek," dedi. "Özellikle de şu anda üst katta kıymetli küçük kasası boşaltıldığı için. Keşke burada kalıp kasayı boş bulduğunda yüzünün alacağı ifadeyi görebilseydim, ama ne yazık ki," dedi ve sanki bu cümle kendi kendini bitirebilirmiş gibi ellerini iki yana açtı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bayılacağımı sandım. Joel'in buraya nasıl geldiğini ya da yanında kimin olduğunu bilmiyordum ama emin olduğum tek şey kendinde olmadığıydı. Bir şey kullanıyordu, öyle olmalıydı. Cildi ancak uyuşturucu yüzünden bu kadar ince ve korkunç olabilirdi, gözlerinin altı koyu torbalarla kaplıydı ve beyazları kırmızıyla lekelenmişti. Gözbebekleri hala genişti, şimdi kadirga ışığında bile ve sanki hiç odaklanamıyorlarmış gibi sürekli sıcıyorlardı.

Sisteminde her ne varsa ve elinde o silah varken, dikkatli davranmam gerekiyordu.

"Joel," dedim usulca ve bu kez savunmasını yatıştıracağını umarak uzaklaşmak yerine ona doğru belli belirsiz bir adım attım. "Bu sen değilsin."

"Oh, bu *tam* bana göre," diye karşılık verdi, tehditkâr bir bakışla bana bakarak.

Başımı salladım ama ben daha fazla tartışmadan Joel elini duvara vurdu.

"Kızmaya hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?!" diye bağırdı. "*Yıllardır* kıcıımı yırtarak çalıştım, Aspen. Yıllarca! Ve o pislik *her şeyimi* elimden aldı." Sonra gözlerini bana dikti. "Görünüşe göre *sen de dahilsin*."

Büyük hırsızlığını yaptığında geleceğini çöpe atanın *Joel* olduğunu tartışmak istemiyordum, özellikle de dersini almadığı anlaşıldığından beri. Bu yüzden sadece başımı salladım, sanki o vahşi bir hayvanmış ve ben onu bir kafese sokmaya çalışıyormuşum gibi ellerimi uzattım.

"Anlıyorum," dedim.

"Hayır, . Anlamıyorsun, Aspen. Ve ne var biliyor musun? *I* ben de bilmiyorm.
m."
Kaşlarımı
çattım.

"Neden seni anlamıyorum," dedi ve bana doğru birkaç adım daha atarken silahını göğsüme doğrulttu. Korku enseme diken diken oldu ama geri adım atmamaya çenemi dik tuttum. "Hâlâ bu lanet teknedesin."

Balık yanmaya başladı, kömürleşmiş etin kokusu içimdeki bulantıyı daha da artırdı. Joel'in bakışları ocağa kaydı ve sonra sırtarak başını salladı.

"Onun için yemek mi yapıyorsun Aspen?" diye sordu, bana tekrar baktığında başını eğerek. "Seni yeni şef olarak mı işe aldı?"

Joel bir köpekbalığı gibi etrafımda dönmeye başlayınca yutkundum ve arkama geçtiğinde kendimi savunacak bir şey bulmak için umutsuzca etrafıma bakındım. Balığın üzerinde kullandığım bıçak adanın uzak tarafındaydı ama yavaş hareket edersem ve onu konuşturmaya devam edersem belki onu yakalayabileceğimi düşündüm.

"Hayır," diye kendi kendine cevap verdi Joel, tekrar etrafımda dolanırken dilini şaklatarak başını salladı. Silahın namlusuyla çenesine vuruyordu, sanki yanlış bir hareketle yüzünü havaya uçurabilecek ölümcül bir silah değilmiş gibi. "Bu hiç mantıklı değil. Sen her zaman *berbat* bir aşçı oldun."

Yavaşça ondan uzaklaştım ve adanın kenarına doğru geri döndüm.

"Üniforma , bu yüzden yeni bir polis olmadığını varsayabilirim.
Hostes de değil. Yoksa neden burada, onun mutfağında, onun teknesinde, ben, erkek arkadaşın ve en başta burada olmanın tek nedeni olan kişi tekneden atıldıktan tam bir *ay* sonra bulunasın ki?"

Yavaş adımlarla. Her seferinde birkaç santim.

"Tabii ki..." Joel gülümseyerek başını salladı ve bana öyle bir hamle yaptı ki çığlık attım ve mutfağın arka tarafındaki tezgaha çarptım.

Kalçamdaki acının parıltısıyla ağlayarak lavaboyu açtım. "Onu beceriyorsun."

"Joel, lütfen," dedim, onu uzaklaştırmak için ellerimi kaldırarak. "Beni korkutuyorsun."

"Öyle miyim?" diye sordu, gözleri manikti, dudaklarından kayan gülümseme gerçekliğin kıyısındaki bir adamınki gibiydi. Uzun, dengesiz bir kahkaha attı, bu hareketle birlikte başı geriye doğru eğildi. Sonra sakinleşti ve bakışları tekrar bana döndü. "Ah, bebeğim, özür dilerim. Buraya gel."

Kollarını iki yana açtı, silah hâlâ sağ elindeydi ve beni izlerken kaşları birbirine yapışmıştı.

"Gel, sana sarılmama izin ver," dedi tekrar, ona gelmemi işaret ederek.

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek olduğum yerde kalakaldım. Gözlerim adanın üzerindeki bıçağa kaydı ve bu tereddüt Joel'i şaklattı.

Hırladı, akşam için seçtiğim kristal şarap kadehlerine tutunana kadar kollarını çılgınca salladı. Önce birini, sonra diğerini kırdı, küçük kristal parçaları etrafımızda uçuşurken şarap şişesini de kapıya fırlattı. Cam ve kırmızı sıvıdan oluşan bir karmaşaya dönüştü ve o canavarca bir nefes aldı, burnu alevlendi, çene kasları durmaksızın tıkırdadı.

"BURAYA GEL DEDİM!"

Bu komutla yerimden sıçradım, ona doğru yürürken gözlerim yaşardı, bir yandan da tezgahın üzerindeki bıçağa özlemle bakıyordum.

Birden alabalık ocakta alev aldı, büyük bir alev yükseldi ve Joel'in dikkatini bıçağa atlamama yetecek kadar uzun süre çekti.

Ama ona ulaşamadım.

Joel küfrettiğinde tezgahın üzerinden silahın kabzasına uzanmaya çalışıyordum ve parmak uçlarım silahın ahşap kabzasına dokunduğunda başımın arkasından vuruldum.

İlk başta fark etmedim. Sanki başka birinin başına geliyormuş gibi hissettim, sanki bu bir filmde ve ben sadece seyircilerden biriydim. Darbeyi sert ve hızlı bir şekilde hissettim, silahının kabzasının kafatasıma çarptığını düşündüğüm şeyin sesini duydum ama acımadı. Yine de darbenin gücüyle adaya doğru savruldu ve düşüşümü yakalamaya çalıştım ama başım çoktan yüzmeye başlamıştı.

Kollarım kendimi yakalamak için kilitlenmedi ve bu yüzden başım arkamdan gelen darbenin etkisiyle öne doğru uçarak masanın bir köşesine çarptı.

karşı. O mide bulandırıcı *çatlağı* hissettim ve vücuduma ilkinde de hissetmenin normal olduğunu işaret ediyor gibiydi.

Elimi uzattığımda yere yuvarlandım ve bıçağı ıskaladım, benimle birlikte yere düşürdüm ama ulaşamayacağım kadar uzağa.

Yere indiğimde, beni hareketsiz bırakan bir gümbürtüyle indim.

Başımın arkasındaki zonklama, tepemdeki kesikten gelen keskin ve şiddetli ağrı ve ne kadar denersem deneyeyim hareket edememenin verdiği panik bir anda beni vurdu.

Gözümün kenarına kan sızdı ve başımı kaldırdığımda Joel çarpık bir gülümsemeyle üzerime doğru yükseliyordu. O kargaşada alabalığı kızarttığım tava da devrilmişti ve şimdi Joel'in arkasında küçük ama giderek büyüyen bir ateş vardı ve silüetini yanan bir pus içinde bırakıyordu.

"Ivy bana söylediğinde inanmak istemedim." Başını salladı, burnu alevlendi, gözleri gittikçe daha da vahşileşti. "İkinizi birlikte gördüğünü söyledi. Theo'nun seni becerdiğini söyledi ama ben ona bunun mümkün olmadığını söyledim." Buna güldü. "*Aspen olmaz* dedim. *Bırak başkasını*, beni *bile zar zor siken tatlı kız arkadaşım olmaz*. Sanırım şaka benim üzerimde, ha?"

Cevap verecek, hatta ona *beni* de aldattığını hatırlatacak gücüm yoktu. O masum değildi. O bir kurban değildi. İçimdeki her şeyle bıçağa ulaşabilmeyi, onu ayağına saplayıp kaçabilmeyi, bu canavardan sonsuza dek kaçabilmeyi diledim.

Ama orada yatmaktan başka bir şey yapamadım.

Joel ben cevap vermeden durdukça başını salladı ve sonra arkasını dönüp karnıma sert bir tekme attı. "Seni bu gemiye hiç getirmemeliydim, seni nankör kaltak," diye kükredi.

Sanırım inledim. Sanırım acıdan iki büklüm oldum, ama kafam o kadar bulanıktı ki, görüşüm kararıyordu, artık hiçbir şeyden emin olamıyordum.

"Daha da iyisi, senin sıkıcı, namuslu kıcını yıllar önce kaldırıma atmalıydım. Tanrı biliyor ya, CU'da istediğim her kıza sahip olabilirdim." Durakladı. "Ama sende *bir şeyler* var Aspen Dawn," diye ekledi sırtıtarak, yerde kıvranışımı izlerken başını eğdi. "Görünüşe göre Theo da senin büyüne kapılmış."

Sonra, alnındaki damarların dışarı fırladığını görebileceğim kadar yakınına eğildi.

"Ama işte söz veriyorum bebeğim," diye fısıldadı, yangının giderek daha fazla yayılmasına, etrafımızda yoğunlaşan kara dumana aldırış .

Öksürmek istedim.

Öksürmem *gerekiyordu* ama hiçbir şey gelmiyordu. "Eğer ben sana sahip olamazsam? Kimse sahip olamaz."

Joel başını bir o yana bir yana eğmiş, beni izliyor ve bir tepki bekliyordu. Bir tepki alamayınca tekrar dik durdu ve ağır çekim bir kâbus gibi silahı doğrudan kafama doğrulttu.

Ve artık ne olduğunu biliyordum.

Teknedeki o ilk gün, Barselona'da güneş tepedeyken ve ensemde sıcacıkken hissettiğim o duygu - hala rıhtımda bağlı olmamıza rağmen midemin derin bir deniz fırtınasındaymışız gibi takla atması.

Bu bir uyarıydı.

O zaman bunu görmemiştim, bunun sinirden ve belki de içimde yüzen küçük bir kederden başka bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Ama şimdi, başımın etrafında biriken, tık ağacına ve saçlarıma karışan kanla birlikte anlıyordum.

Bu bir uyarıydı.

Evren tüm bunların nasıl sona ereceğini benden çok önce biliyordu ve beni bildiği tek yolla uyardı.

Ama görmezden geldim.

Şimdi, karanlık görüşümü istila ederken, başımın tepesindeki yarılma ağrısı uyuşurken, her şeyden sorumlu olan adama son bir kez baktım ve bunun geldiğini nasıl göremediğime şaşırdım.

Zorlandığında, tehdit edildiğinde neler yapabileceğini nasıl oldu da hiç göremedim?

Bana sarılmasına, beni öpmesine, bana her şekilde sahip olmasına nasıl izin verdim?

O gözlerin söylediği yalana, o göğsün içindeki kalbe, o kadar kötü bir adama nasıl kandım?

Aşkın gözü kördür derler ve çoğu durumda bunun, sevdiğiniz kişilerin kusurlarını - diş macununun kapağını nasıl kapattıklarını ya da kirli kıyafetlerini yere nasıl attıklarını - ya da belki de size daha iyisini yapabileceğinizi, belki de daha fazlasını hak ettiğinizi söyleyen kendi çekingenliğinizi görmezden geldiğiniz anlamına geldiğini düşünüyorum.

Bu durumda, ölüm anlamına geliyordu.

Ateşli sisin, dumanın ve alevlerin, kırık kristalin ve kalbimin son parçalarının arasından yüzündeki zafer sırtışını gördüm.

Ona sormaya çalıştım ama öksürük olarak çıktı, ağzımın etrafındaki kan çabayla fokurdadı.

Ve sonra, her şey karardı.

CHAPTER

Twenty-Seren

Her şey flaşlar ve sesler halinde geldi.

Çatırdıyor.

Joel'in geriye doğru uçtuğu bir an.

Silah sesi.

Yerde bir kol ve bacak parıltısı, dönen duman, ateş.

Bir ses.

Theo'nun endişeli gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, elleri yüzümde, sözleri anlaşılmıyor.

Benimle kal.

Öyle mi dedi?

Sirenler.

Gece gökyüzü. Yıldızlar. Yanıp sönen ışıklar. Duman.

Sonra her şey karardı, ama hafif bir bip sesi duymadan önce sadece bir göz kırpması gibi hissettim.

Önce yumuşaktı, sonra daha yüksek, daha yüksek, ta ki kafamın yarılabacağını düşündüğüm kadar yüksek hissedene kadar. Gözlerimin açılmasını istedim ama uzun süre açılmadılar. Göz kapaklarım çok ağırdı. Tepki sürem çok yavaştı.

Sonunda tek gözümü açtığımda genç bir kadın tepemde durmuş birine bir şeyler söylüyordu. Kelimeler bozuk bir müzik gibi geliyordu, sesler ve heceler bulanıklaşmıştı.

"Theo," demeye çalıştım ama boğazım kurumuştum, çiğdi, ses çıkaramıyordum.

Kadın her bir gözüme bir el feneri tuttu ve sonra bana bir gülümseme sundu.

Dinlen, dedi kalın bir aksanla.

Ben de dinlendim.

O yabancının izniyle, yıllarca sürecekmış gibi gelen derin, neredeyse koma benzeri bir uykuya daldım. Ateşli rüyalar peşimi bırakmıyordu, ancak bunlar daha önce olduğu gibi anlık olarak geliyor ve gerçekleşir gerçekleşmez kayboluyorlardı.

Aynı kısık bip sesiyle kendime geldim ama bu sefer daha katlanılabilirdi. Gözlerim de biraz daha kolay açıldı ve birkaç kez gözlerimi kırıştıtarak etrafımı inceledim.

Bir hastanedeydim.

İçinde bulunduğum yataktan, vücudumun çeşitli yerlerine bağlanmış tüplerden, giydiğim ince önlükten, bipleyen ve uğuldayan makinelerden bu kadarını anlamak kolaydı. Tam karşımda, ekranın alt kısmında sarı renkte Yunanca altyazıları yanıp sönen eski bir film oynayan bir televizyon asılıydı.

Gözlerimi tekrar kırıştırdım, Theo'yu bulana kadar gözlerim üzerimi örten battaniyenin, kolumdaki serumun ve odanın her tarafının üzerinde gezindi.

Pencerenin yanındaki sandalyelerden birinde uyuyordu, uzun bacaklarını önüne uzatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını geriye atmış, ağzını hafifçe aralamıştı. Kaşları, rüyasında her ne görüyorsa onu dayanılmaz derecede sinirlendirmiş gibi çatıktı. Sol kolunun üst kısmında kalın bir bandaj vardı.

Kalbim göğsümde kabardı, ona dokunma, ona sarılma ve onun da *bana* sarılma ihtiyacı o kadar acildi ki yeterince hızlı hareket edemiyordum. Aslında, neredeyse *hiç* hareket edemiyordum ve denediğimde, vücudum ağrıyan bir sertlik ve uyuşmuş bir acı cızırtısıyla protesto ederken inliyordum.

Theo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni görünce ayağa fırlayıp yatağın kenarına koştu.

"Aspen," dedi, bana ulaşırken sesi neredeyse umutsuz bir çığlık gibiydi. Karşılığında adını söyledim ama sadece bir fısıltı olarak çıktı.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve ben de dokunuşuna doğru eğildim, birbirimize bağlandığımızda gözlerim yaşlarla doldu. Kendi gözlerinin parıldama şeklini kaçırmadım, bu da bana ilk gözyaşını serbest bırakma izni verdi.

Theo parmaklarıyla onu uzaklaştırdı, iki elimi de avuçlarının içine aldı ve uzun bir nefes verirken parmak eklemlerimi öptü. Saçları koyu renkli ve yağlıydı, günlerdir ellerini sürüyormuş gibi dağınıktı. Atina'ya yanaştığımız sabah gemiden ayrılırken giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti ama şimdi polo ve elbise pantolonunun kumaşında kurumuş kan vardı.

"İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum," diye mırıldandım, çalışıyordum.

Theo bana yardım etmek için koştı, arkama yastıklar koyarken beni sabit tuttu. Daha dik durduğumda, oturduğu sandalyeyi yatağın yanına sürükledi ve elimi bir kez daha kendi eliyle sardı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su?" Kaşlarını çattı. "Belki de hemşireyi çağırmalıyım."

"Hayır," dedim çabucak. "Henüz değil. Sadece seni istiyorum."

Theo başını salladı, göğsünden uzun bir nefes daha çıkarken kaşları birbirine eğildi. "Tanrım, Aspen, beni korkuttun. Düşündüm ki..."

Sonraki sözlerini yutkunarak söyledi ve ben de elini sıktım. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim ve sonra zayıf elim kolundaki bandajı fırçalamak için uzandı.

"Bir yok. Sadece küçük bir kurşun sıyrığı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kurşun sıyırdı mı?! Theo!" Kelimeler ağrıyan boğazıma zımpara kağıdı gibi geldi.

"Ben iyiyim," dedi tekrar. "Söz veriyorum. Senin için endişeleniyordum." Yutkundu, gözleri üzerimde, bir o yana bir bu yana uzanan tüm tüplerin ve kabloların üzerinde gezinirken saçlarımı tekrar geriye taradı. "Çok kan kaybetmişsin."

Yüzündeki acı ifadesiyle göğsüm sıkıştı ve aynı nefeste kalbim kabardı, çünkü daha önce hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

"Ne oldu?" Bir süre sonra sordum. "Neredeyiz biz?"

"Bu uzun bir hikâye. Dinlendiğinde konuşabiliriz, tamam mı?" Tekrar kaşlarını çattı ve kapıya baktı. "Sanırım gerçekten hemşireyi çağırmalıyım."

"Theo," diye yalvardım elini sıkarak. "Lütfen. Anlat bana."

İç çekti ama başını salladı, başlamadan önce yanındaki masadan bana küçük bir fincan buzlu cips uzattı. İlk cips dilime değene kadar ne kadar susadığımı fark etmemiştim ve daha fazlası için hevesle bardağı geri ittim.

"Açıklaması zor," diye başladı. "Ben de hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum. Ama uzun kisası, Joel, Ace ve Ivy güneş battıktan sonra tekneye gizlice girdiler. Kasa için oradaydılar."

"Celeste?"

Theo başını salladı. "Onlarla birlikte değildi. Onları kovduğumuz günkü davranışlarına bakılırsa, yaptıkları şeyin bir parçası olmak istediğini sanmıyorum. Artık değil."

Başımı salladım, o devam ederken bir cips daha emdim.

"Wayland tekneye dönerken bana mürettebata bu gece izin verdiğini söyledi. İkimizin de fark etmediği şey, o büyük hırsızlığa karışan farelerden dördünü bulmuş olsak da birini teknede bırakmış olmamızdı."

Kaşlarımı çattım.

"Eric," diye açıkladı. "Bizim bosun." "Hayır!"

Theo başını salladı. "Görünüşe göre her şeyin başında o varmış. Yolculuğumuzun başlarında Joel'le arkadaş olmuş, ona geçmişte yatlardan yaptığı başarılı hırsızlıklardan bahsetmiş ve gecenin sonuna gelmeden onu ve Ace'i de işin içine katmış. Ivy ve Celeste'i ikna etmek zor olmadı, özellikle de bir plan oluşturmaya başladıklarında."

Yanağımı çiğnedim, kafamdaki sisin içinden anlamaya çalışıyordum. Sistemime ne tür ağır kesiciler pompaladıklarını merak ediyordum. "Yani... Eric onlarla mıydı?"

"Hayır, aslında. Şüpheli görünmemek için herkesle birlikte kıyıya gitti. Ama görünüşe göre, biz ayrıldığımızdan beri Joel, Ace ve Ivy'ye bilgi veriyormuş. Hatta biz İtalya'dan ayrıldıktan sonra onları Yunanistan'a götürmek için bazı adamlarıyla bağlantı bile kurmuş. Ellerindeki silahları sağlayanlar da aynı adamlarmış." Bunun üzerine yutkundum. "Saldırmak için doğru zamanı bekliyorlardı. Ve sen mürettebatı bir gece izin için kıyıya gönderdiğinde..."

"Onlara mükemmel bir fırsat verdim," diye inleyerek sözünü bitirdim.

"Hey, bu senin hatan değildi, mı?" Theo bana güvence verdi ve parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. Ellerimizi tekrar yatağın üzerine koymadan önce dördünü de öptü. "Ama evet. Gemiden ayrılmıştım, Wayland beni geri getirmek için bekliyordu, mürettebat gitmişti." Omuz silkti. "Kaptan Chuck dışında kimse yoktu."

"Ve ben."

"Ve sen," diye kabul etti Theo. "Anladığım kadarıyla Eric denklemin bu kısmını dışarıda bırakmış. Bütün gece hakkında sorgulandığında, Atina'daki yetkililere senin yolundan çekileceğini ve üç hırsızın kasadan istediklerini alıp, senin haberin olmadan kaçacaklarını umduğunu söylemiş."

"O kasada bu kadar çok istedikleri şey neydi?"

"Nakit. Ne olur ne olmaz diye orada epeyce bir miktar vardı. Wayland benim de kimliğimi çalmaya çalıştıklarını ya da en azından birkaç kart açacak kadar uzun süre kullanabileceklerini düşünüyor. Tüm seyahat belgelerim yanımdaydı.

Pasaport, iş vizesi, hatta sosyal güvenlik kartım. Orada birkaç kredi kartım da vardı, bu yüzden öğrenilmeden önce onları toplamaya çalışıyor olabilirler. Ya da yenilerini açmaya. Bunu gerçekten söylemek zor."

Başımı salladım. "Bu yaptıklarının yanlarına kalacağını nasıl düşündüler?"

"Şey, eğer bir yangın olmasaydı ve eğer Joel... içinde... yakalanmasaydı..." Theo kelimeleri söyleyemedi bile. "İşler biraz daha farklı olsaydı, yüklü miktarda nakit para ve kredi limitime biraz zarar verecek kadar kartla kaçabilirlerdi."

Kalbim başka bir düşünceyle boğazıma doğru fırladı. "Oh, Tanrım. Kaptan Chuck? O iyi mi?"

"Ace kafasına aldığı bir darbeye onu bayılttı. O da epey kan kaybetti ama evet, durumu iyi."

"Onu duydum," dedim. "Yüksek bir gümbürtü duydum, sonra sesler ve sonra..." O anıyı hatırladığımda gözlerimden yine yaşlar aktı. "Ve sonra Joel oradaydı ve her şey çok çabuk oldu. O... Sanırım bir şeyin etkisindeydi. *Şeytani* görünüyordu."

"Kokain," diye açıkladı Theo ağır bir iç çekişle. "Diğer şeylerin yanı sıra, diye düşünüyoruz, ama cebinde bir torba kokain buldular. Eğer kokaini başka bir şeyle karıştırdıysa ya da çok miktarda aldıysa... kendinde görünmemesi beni şaşırtmadı."

Gözlerinin ne kadar soğuk ve cansız olduğunu hatırlayarak yutkundum. "O... o bana vurdu," diye fısıldadım, başımın arkasına dokunarak. Kalın dikişleri hissettiğimde gözlerim açıldı ve parmak uçlarımda oradaki çığ deriye değdiğini hissedince irkildim. "Bıçağa ulaşmaya çalışıyordum ama ulaşamadım. Düştüm ve başımı tekrar çarptım," diye hatırladım, sonra başımın tepesine dokundum. Orada bir yığın dikiş daha vardı. Gözlerim Theo'nunkilere takıldı. "Silahı bana doğrultmuştu," diye fısıldadım. "Beni öldürecekti."

Theo'nun burnu alevlendi ve başını sallayarak beni kollarına çekti. Çeşitli makinelere ve sıvı torbalarına bağlanma şeklim ama Theo yine de bana sarıldı, saçlarıma, alnıma ve son olarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Beni uzun ve yavaş öptü, ikimiz de o ana kadar hiç tam nefes almamışız gibi birlikte nefes alıp verdik.

"Orada olamadığım için çok üzgünüm," diye fısıldadı Theo dudaklarıma. "Sana zarar verdiği için, onu zamanında durduramadığım için çok üzgünüm."

Başımı salladım, duygular boğazımı sıkıyordu. "Sanırım... Sanırım seni gördüm."

"Sen bayıldıktan birkaç dakika sonra oraya varmış olmalıyım," diye açıkladı. "Wayland ve ben yanaşır yanaşmaz bir şeylerin ters gittiğini anladık. Alt güverteden, ikinizin bulunduğu mutfaktan dumanlar yükseliyordu. Ama önce Kaptan Chuck'la karşılaştık ve o ağır yaralıydı. Wayland ona yardım etti ve sonra sizi aramaya çıktık." Durakladı. "Önce Ace'i bulduk."

"Oh, Tanrım. Ne oldu?"

Theo başını salladı. "Gerçekten söylemesi zor. Her şey çok hızlı oldu. Birkaç el ateş etti ama Wayland silahı elinden kurtardı." Theo sargılı kolunu kapattı. "Biraz sıyrık aldım ama ciddi bir şey değil. Wayland güvertedeki vazolardan biriyle Ace'in kafasına vurdu ve Ivy bizi görünce para dolu bir çantayla birlikte kaçtı. Jet ski'yi aldığını düşünüyoruz ama emin olamadık çünkü seni bulup tekneden çıkarmamız gerektiğini biliyorduk."

"Yani gitti mi? Hiç yakalanmadı mı?"

"Yunan polisi tarafından öldürüldü. Tekneden duman çıktığını görür görmez Wayland onları aradı. Biz sizi almaya indiğimizde, itfaiyecilerle birlikte çoktan yanımıza gelmişlerdi."

Başımı salladım, her şeyi anlamaya çalışıyordum. "Peki Joel?"

Theo'nun çenesi titredi. "Kafana silah doğrultmuş bir şekilde senin üzerinde dururken içeri girdim ve yemin ederim Aspen, ben sadece... bayılmışım. Tek düşünebildiğim seni güvenli bir yere götürmektir." Yutkundu. "Ama önce onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğümü söylemekten utanıyorum."

Theo gerçekten kendinden utanmış görünüyordu ve devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla elini sıktım.

"O kadar hızlı hamle yaptım ki geldiğimi görmedi, sana çok odaklanmıştı. Silah elinden fırladı ve onu kıstırdım ve kendimi... kaybettim. Wayland beni ondan ayırmak zorunda kaldı ve ben seni merdivenlerden yukarı taşıırken Joel'u patates çuvalı gibi omzuna attı." Sonra alay etti. "Bir yanım Wayland'a Joel'i yanmaya bırakmasını söylemek istiyordu."

Başımı salladım. "Sen doğru yaptın."

Theo omuz silkti. "Bilmiyorum. Ne olursa olsun, o sırada polis çoktan gemiye çıkmıştı. Başka bir tekne Ivy'yi ararken onlar Ace ve Joel'i kıyıya çıkardılar, Wayland ve ben de seni ve Chuck'ı tekneye aldık." Sonra biraz gülümsedi. "İskelede bizi bekleyen bir ambulans vardı."

Ve sonra..." Etrafımızı işaret etti. "Eminim gerisini siz çıkarabilirsiniz."

Yastıklara yaslandım. "Tanrım... ne kâbus ama."

Theo başını salladı ve beni öpmek için eğilirken tekrar iç çekti. "Hayatımın en kötüsüydü."

Alnımızı birbirine bastırdık, gözlerim tekrar açılmadan önce bir süre dinlendik. "Emma? Mürettebatın geri kalanı?"

"Onlar iyi. Kimse zarar görmedi."

"Peki Joel, Ace ve Ivy'ye ne oldu?"

Bunun üzerine Theo omuz silkti. "Emin değilim. Şu anda gözaltındalar, eminim er ya da geç bir güncelleme alacağız. Ama şimdilik sana zarar veremeyecekleri bir yerde olduklarını bil yeter. Ya da başka birine."

Kalbim rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. "Tüm bunların olduğuna inanamıyorum." Birden midem tekrar dibe vurdu. "Tanrım, Theo. Teknen! *Philautia!*"

"değil," dedi Theo gülerek. "Yangın oldukça hızlı yayıldı ve gemideki tüm kargaşa nedeniyle her şeyden önce burayı boşaltmak öncelikliydi." Omuz silkti. "Kurtarılamayacak kadar çok hasar aldı."

"Hayır!"

Tekrar güldü. "*Sorun* değil Aspen. Bu sadece bir tekne."

Alay ettim. "Bu gezegende başka hiç kimsenin onun *sadece bir tekne* olduğu konusunda seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum."

"Demek istediğim, önemli değil. Maddi bir şey, değiştirilebilecek bir şey. Öte yandan sen," dedi, parmak eklemlerimi tekrar dudaklarına kaşları birbirine eğildi. Onları usulca öptü. "Değilsin."

Gülümsemeye çalıştım ama midem hâlâ o kadar düğümlenmişti ki bunu zar zor başarabildim.

Theo yutkundu. "Seni kaybettiğimi sandım."

Yüzüm duygularla burkuldu ve onu kendime çektim, hastane yatağının parmaklıklarının üzerinden olduğu gibi garip bir şekilde, dudakları benimkilerle buluşana kadar. Bu öpücüğü bana izin verdiği sürece tuttum ve sonra Theo geri çekildi, elimi tekrar eline aldı ve gözlerinde yaşlarla beni izledi.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, Theo elimi tutuyor ve gözleri benimkiler arasında gidip gelirken yumuşak, tüy gibi hafif dokunuşlarla tenimi öpüyordu. Sessizliğimiz arttıkça kendimi daha rahat hissediyordum. Theo'nun elinin her sıcak dokunuşunun tadını çıkardım, minnettarlık içimi bir balonun içindeki helyum gibi doldurdu.

Yaşıyorduk.

Biz iyiydik.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Şu anda değil.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, rahatlamanın uzun bir günün ardından banyodaki ılık su gibi içime dolmasına izin verdim. Theo elimi tutmaya devam etti ve sonra parmak uçlarının yüzüme değdiğini hissettim ve gülümseyerek avucuna doğru eğildim.

"Aspen?"

"Hmm?"

"Evlen
benimle."

Doğrulduğumda neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum, gözlerim tekrar açıldı. Theo'ya ayak fetişi pornosu izleme bağımlılığını itiraf etmiş gibi baktım ve bu sadece sırtmasına neden oldu.

"Az önce ne dedin sen?"

"*Evlen benimle* dedim," diye tekrarladı ve gözlerim daha da büyüdüğünde güldü. "Çılgınca olsa da umurumda değil. Kimsenin anlamaması da umurumda değil. Seni seviyorum," dedi ve son cümlesinin her kelimesini gözleri benimkileri ararken vurguladı. "Seni seviyorum ve seni kaybetmek istemiyorum - hayır, seni kaybedemem."

Boğazımda düğümlenen duygulara karşı dudağımı ısırdım ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken Theo'yu izledim.

"Sonsuza dek benim olacağını söyle," diye yalvardı. "Söyle ve ben de sonsuza dek senin olayım."

Hıçkırık ve kahkaha karışımı bir sesle boğuldum, sıcak yanaklarımdan akmaya başlayana kadar gözlerime daha fazla yaş dolduğunda başımı salladım.

"Evet?" Theo gözleri büyüyerek sordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Ben seninim."

Bir sonraki nefes verişinde yüzünde o güne kadar gördüğüm en büyük gülümseme belirdi ve beni kollarının arasına öyle hızlı ve öyle bütünüyle çekti ki, bağlı olduğum makinelerden birden fazlası harekete geçti. Alarmlar çaldı ama o bana sarıldı, beni öptü, ben de güldüm ve iki hemşire koşup önce Yunanca sonra İngilizce birbirimizi bırakmamız için bağırana kadar onu öptüm.

Theo sonunda beni serbest bıraktı ama hemşireler kabloları ve tüpleri sabitlerken bile elimi sıkıca tuttu. Daha sonra hayati değerlerimi kontrol etmeye başladılar, bana ağrı seviyemle ilgili sorular sordular ve çeşitli görevleri yerine getirmemi istediler.

Tüm bunlar olurken Theo yanımdaydı, elimi tutuyor ve bana tam bir kaçık gibi gülümsüyordu.

O deliydi. İkimiz de öy
Ama başka türlü olmasını istemezdim.

CHAPTER

Twenty Eight

Bir Ay Sonra

"Sevgili Bayan Dawn," Theo elindeki mektubu okudu - defalarca zıplayıp kendim için kapmaya çalıştığım ama ulaşamayacağım bir yerde tuttuğu mektup. "Size büyük bir zevkle heyecan verici bir teklifle yazıyorum, umarım siz de en az benim gönderdiğim kadar heyecanla kabul edersiniz."

"Theo, ver onu bana!" Tekrar zıplamaya çalıştım ama o benden uzaklaştı ve Central Park'a bakan okuma köşeli büyük pencereye doğru vals yaparak ilerledi. Yapraklar yeni dönmeye başlamıştı, yeşilleri turuncu, sarı ve kırmızının soluk tonlarına dönüşüyordu.

İki haftadır Theo'nun New York'taki çatı katında "evdeydik", ikimiz de hastaneden çıkar çıkmaz onun jetiyle Amerika'ya uçmuş ve Atina'daki yatla ilgili işleri halletmiştik. Sadece iki gün sonra ailemle tanışması için Colorado'ya uçacaktık.

Tabii o sırada hâlâ hayattaysa, çünkü o sabah bana gelen gizemli mektubu bana vermezse onu boğmama iki saniye kalmıştı.

"Benim adım Dorothy Hammerstein ve Blue Top Gallery'deki muhteşem serginizin olduğu gece Santorini'de bulunacak kadar şanslıydım. Daha önce tanımadığım bir fotoğrafçının böylesine enfes bir çalışmasını gördüğümde çok şaşırdım ve en beğendiğim fotoğrafı satın almak için yaptığım cömert teklifin reddedilmesi beni daha da şaşırttı."

Theo kanepenin yanına gelene kadar bekledim, sonra üzerine atladım, kendimi sırtına fırlattım ve bir maymun gibi yapıştım. Beni yakaladığında güldü, ama devam ederken mektubu elimden uzak tuttu.

"Kuşkusuz, galerinin kurallarını çiğnedim ve patronuma göstermek için çalışmalarınızın birkaç fotoğrafını gizlice çektim. Bir sonraki kısmı söylediğimde beni affedeceğinizi umuyorum; o akşam galeride sergilenen fotoğraflar için size büyük bir miktar para teklif etmek istiyoruz - bunu yüz yüze konuşacağız - ve *TIME Dergisi* fotoğraf ekibinde kalıcı bir yer."

"Aman *Tanrım!*" Ciyakladım. "*TIME Dergisi* mi?!"

Theo beni görmezden gelerek devam etti. "Fotoğraflarınız bugün bile aklımdan çıkmıyor Bayan Dawn ve dünyanın geri kalanının kalplerinin yarılacağı ve zihinlerinin benim o akşam Yunanistan'da yaşadığım gibi çarpıtılacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum. Ayrıntıları görüşmek için lütfen beni en kısa zamanda aşağıdaki numaradan arayın. O zamana kadar, odak noktanız keskin kalsın. Saygılarımla, Dorothy Hammerstein, Fotoğraf Direktörü, *TIME Dergisi!*"

Theo son kısmı neredeyse baş döndürücü bir çığlık atarak söyledi, sonra mektubu yere bıraktı ve sırtına oturduğum yere uzandı. Beni döndürerek yüzünü ona çevirdi, kollarıyla sardı ve sertçe öptü.

En azından göğüs ucunu sıkıştırıp beni bırakmasını sağlayana kadar. "Ah! Bu da ne-"

Ama ben mektubu almak için yere atlayıp tekrar okuduğumda o çoktan gülmeye başlamıştı.

İnanmayarak başımı salladım ve sonra Theo'ya suçlayıcı bir bakış attım. "Bunu sen mi yaptın?" Mektubu avucuma vurarak sordum. "Bu kadını sen mi davet ettin yoksa birine para mı verdin? Çünkü yemin ederim Theo, eğer sen-"

"Yapmadım, yapmadım!" dedi gülerek, benimle birlikte yere düşerken. Geniş bir sırtısla beni kollarının arasına aldı. "Bunların hepsi senin, Aspen. Hepsi. Sen."

Uzun süre ona baktım, kaşlarım çatıktı, başımı tekrar tekrar salladım. Mektubu tekrar okudum, sonra üçüncü kez okudum ve o zaman bile inanmadım.

"Sanırım şoktayım."

Theo kıkırdadı, sonra cebinden bir şey çıkardı ve ilk kez -en azından benim gördüğüm kadarıyla- yanaklarına hafif bir kızarıklık dokundu. "Umarım bu da buna eklenmez."

"Ne?"

Theo yutkundu ve yumruğunu önüme doğru uzattı. Parmaklarını açtığında, avucunun ortasında deniz mavisi Montana safirinden öyle büyük ve güzel bir yüzük vardı ki, görünce nefesim kesildi.

"Theo..."

"Farklı olduğunu biliyorum," dedi yüzüğü eline alarak. Büyük baş ve işaret parmaklarının arasında küçük görünüyordu. "Ve eğer istediğin bu değilse, geri verip istediğini alabiliriz. Ama... ben mavi bir şey istemiştim, seninle ilk tanıştığım günkü su ve gökyüzü gibi." Durakladı. "Ve gözlerin. Tanrım, şimdi yüksek sesle söyleyince kulağa çok klişe geliyor."

"Mısıra bayılırım," dedim gözlerimi yaşartan bir kahkaha atarak. "Su ısıtıcısı mısırı. Kremalı mısır. Mısır koçanı."

Theo da kıkırdadı, yüzüğü havaya kaldırdı ve ona elimi uzatmamı bekledi. Elimi uzattığımda kendi eliyle tuttu ve gözleri benimkileri ararken tenimi okşadı. "Bunu sana zaten en romantik şekilde, sen bir hastane yatağında seruma bağlıyken sorduğumu biliyorum."

Güldüm.

"Ama bilmeni isterim ki o zaman ne kadar ciddiysem şimdi de o kadar ciddiyim ve eğer bu yüzüğü parmağına takarsan sana en mutlu hayatı yaşatmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman ben de çatıdan atlarım." "Theo!"

"Şaka yapıyorum," dedi gülümseyerek. "Sayılır."

Başımı salladım, parmaklarımı tuttuğu yerde oynattım. "Tak şunu bana, seni koca peynir topu."

Theo sırtarak beyaz altın kordonu parmak eklemlerimin üzerinden geçirdi. Yüzük yerine oturduğunda onu daha da yaklaştırdım ve safirin zarif armut şeklini, taşı oluşturan deniz mavisi, turkuaz ve neredeyse yeşil-mavinin parıldayan tonlarını ve her iki yanında onu çerçeveleyen minik elmasları inceledim.

Sonra, kocam diyeceğim adamın, geldiğini hiç görmediğim adamın, hayatımı sadece unutulmaz bir yazda değiştiren adamın gözlerine baktım ve Tanrı'nın gülüp gülmediğini, en karmaşık durumlardan yarattığı vahşi aşka büyük bir kova patlamış mısırla bakıp bakmadığını merak ettim.

"Bu şartlı bir evet."

"Şartlı mı?" Theo kaşlarını kaldırarak sordu.

Başımı salladım ve sonra kucağına tırmandım, kulağına fısıldamak için eğilmeden önce dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. "Resmi olarak kardeş olabilmen için bebek kardeş testini geçmen gerekiyor."

Theo bunun üzerine bir kahkaha attı, beni ayağa kaldırıp kollarına almadan önce yanlarımı gıdıkladı. "Ona bir Maserati alacağım," dedi. "Bu onu kazanacaktır."

Bir kahkaha atarak göğsüne vurdum ama beni sert ve derin bir şekilde öpüp çatı katından ana süite taşıdığına kahkaham çabucak söndü. Beni nazikçe çarşafıya yatırdı ve parmaklarımı Ace'in yanlış ateşlenen kurşunundan kalan taze pembe yara izinin üzerinde gezdirdim.

"Seni dünyanın en mutlu kadını yapacağım," dedi Theo, gömleğimi sıyırdıktan sonra boynumu, göğsümü ve göbeğimi öperek. "Bu sözümü unutma."

Tekrar ayağa kalkana kadar kollarını çektim ve bir öpücük daha rica ettim. Bu kez daha da derinleştirdim, kollarımı boynuna doladım ve kalbim göğsümde kabarıken onu kendime çektim. Parmağımda parıldayan yüzüğe bir göz attım ve alnımı alnına bastırıp ona en reddedilemez gerçeği söylediğimde gözlerimi yakan yaşlarla savaşmaya çalışmanın bir faydası yoktu.

"Zaten ."

Son

EPILOGUE

Sekiz Ay Sonra

"Bana bu videoyu zaten göstermiştin," diye işaret ettim Theo'ya, Miami'nin kalabalık şehri boyunca yol alırken. "Bir düzine kez falan. New York'tan ayrılmadan önce, jette, otelde ve şimdi-"

"Bekleyin, dahası da var. Sonuna fazladan bir dakika eklediler."

Güldüm. "Fazladan bir dakikanın bana daha önce görmediğim bir şey göstereceğini sanmıyorum."

"Sadece izle."

Gözlerimi devirdim ama tabletinde oynattığı videoyu gösterirken Theo'nun beni yanına çekmesine izin verdim. Bu, Theo'nun süpersonik hızda inşa ettirdiği yeni yatını göstermek için deniz mimarı ekibinin bir araya getirdiği videoydu. Genelde en az üç yıl sürerdi, ama Theo'nunki gibi bir parayla... kendi zaman çizelgesini oluşturdu diyelim.

Miami'de nemli de olsa muhteşem bir gündü ve yatı ilk kez şahsen görmek için yola çıkmıştık. Muhtemelen yatı henüz denize indiremeyecektik ama Theo tüm tasarım hayallerini gerçek hayatta görmek için o kadar sabırsızlanıyordu ki daha fazla bekleyemezdi. Dün gece uçakla gelmiştik ve an itibarıyla New York'a ne zaman döneceğimize dair bir tarih belirlememiştik.

Ekranda dört katlı mega yatı gösteren video oynatılırken Theonun göğsüne yaslandım. Kıç tarafına doğru uzanan plaj kulübü, oragami benzeri şık mühendisliği, saunası, spor salonu, havuzları, jakuzileri ve *Philautia*'yı amatör gösteren kamaralarıyla ne kadar inanılmaz olsa da, onu gerçekten onlarca kez görmüştüm ve bu yüzden gözlerim ekranı izlerken zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Güneşin gökyüzünde yükseldiği ve sudan gelen ılık bir esintinin olduğu böyle bir günde Theo'yu neredeyse bir yıl önce gördüğüm o ilk günü düşünmek benim için çok kolaydı. Ve sanki birlikte geçirdiğimiz o ilk yaz bir ömür boyu sürecektik kadar çılgın bir kasırga değilmiş gibi

Son sekiz ay bana Theo'yla yaşamının sıkıcı olmaktan başka bir şey olmadığını göstermişti.

New York'taki çatı katını evimiz haline getirmiştik ve ben her günün tatil olmasını dilesem de, Theo'nun ailemle tanıştığı Colorado gezisinden döndükten kısa bir süre sonra Theo işe geri dönmek zorunda kaldı. Ve o günlerini Manhattan Envizion ofisinde ya da farklı konferanslar, etkinlikler, konuşmalar ve daha fazlası için ülke çapında uçarak geçirirken, ben kendi kariyerime başladım.

TIME Dergisi ile.

O ofise ilk kez girmek beni hayrete düşürmüştü. Bayan Hammerstein beni karşıladığında ve ekibiyle tanıştırdığında ne kadar nazik olduğunu görünce şok olmuşum. Ve Positano'da çektiğim fotoğraflardan biri için bana çeyrek milyon dolar teklif ettiğinde *kelimenin tam anlamıyla* düşmüştüm.

Ve bu sadece başlangıçtı.

O fotoğrafı Şubat sayısının kapağında yayınlamakla kalmamış, aynı zamanda bana bir iş de teklif etmişti. O zamandan beri dünyanın en etkili dergisi olduğunu düşündüğüm bu dergi için fotoğraf çekmek üzere bir düzine farklı ülkeye uçtum.

Her zaman sadece bir hayal olduğunu düşündüğüm rüya gerçeğe dönüşmüştü.

Ve Theo tüm yol boyunca yanımdaydı.

İkimiz de seyahat ederken ve çalışırken bazen zor oluyordu. Bir noktada, birbirimizi bir kez bile görmeden üç hafta geçirdik. Tabii ki bu, tekrar bir araya geldiğimizde unutulmaz bir gece geçirmemizi sağladı. Ve işlerimiz bizi nereye götürürse götürsün, her zaman eve, birbirimize döneceğimizi biliyorduk.

Bu her şeye değdi.

Theo'nun sürdürdüğü yaşam tarzına alışmak da baş döndürücü bir telaştı. Dünyanın en gözde bekârlarından biriydi ve bir üniversite mezununun bir şekilde evlenme teklif edecek kadar kalbini çaldığı haberi çıktığında, paparazzilerden ve özel bir röportaj için yalvaran muhabirlerin saldırısından saklanmak mümkün değildi. ABD'ye döndüğümüz ilk birkaç ay boyunca, yüzümüze bir düzine kamera ve mikrofona dayatılmadan evden çıkamadık.

Ama o zamandan beri işler durulmuştu, özellikle de düğün planları konusunda ağzımızı sıkı tuttuğumuzdan beri. Gerçek şu ki, pek fazla plan yapmamıştık.

Hayat çok yoğun olduğu için *hiç* plan yapamıyorum.

Ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

"Tamam, işte yeni bölüm," dedi Theo ve ben de onun ne kadar hoppa olduğuna kıkırdadım.

Ekranda kamera ilk kez ana süiti taradı. Theo'nun *Philautia*'da sevdiği geometrik çizgiler ve soğuk metallerin sıcak ahşap ve renk patlamalarıyla birleşmesi gibi aynı art deco özelliklerinin çoğuna sahipti. Büyük boy bir kitaplık ve lüks bir oturma alanı vardı; al bir halı ve lacivert bir sandalye o kadar rahat görünüyordu ki orada günlerce kitap okuyabileceğimi biliyordum.

Ama odada Theo kadar *benden* de parçalar vardı.

Beyaz koltukların üzerinde suni kürkler vardı ve sehpa neredeyse dev bir ağacın verniklenip boyanmış ve endüstriyel görünümlü iki metal ayakla donatılmış bir ahşap parçası gibi görünüyordu. Devasa yatağın üzerindeki yorgan, bana ailemdekini hatırlatan güzel bir güneybatı desenine sahipti ve uzak duvarda, Rocky Dağları'nın üç muhteşem fotoğrafının altında yer alan cam kaplı bir gazlı şömine vardı.

Sanki iç mimar 1920'lerin New York'unu almış ve 1980'lerin Colorado'suyla evlendirmiş gibiydi - tabii ki hepsi modern bir yetenekle.

Parmak uçlarımla ekrana dokundum ve hayretle başımı salladım. "Bu çok... *biz*."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve," dedi Theo, yerdeki evrak çantasını karıştırmak için kolunu beni tuttuğu yerden yeterince uzun süre çözerek. "Bunun için kitaplıkta özel bir yer ayırdım."

zarif bir çerçeveli fotoğrafı çıkardı, ama *herhangi bir* değil Fotoğraf.

Benimkini.

İlki *TIME Dergisi'nin* kapağında yayımlandı.

Çerçeveden Theo'ya ve tekrar geriye bakarken gözlerim yaşardı.

"Sana söyledim, değil mi? O gün beni havuzun kenarında otururken bulmuştun. Sana *TIME*'da yayımlanacağını ve yayımlandığında çerçeveleteceğimi söylemiştim. Peki sen bana ne cevap vermiştin?"

"Olsa bile kim olduğumu hatırlamayacaktın." "Peki bu teori nasıl sonuçlandı?"

Tam gözleri ekrana kaymışken onu şakacı bir şekilde ittim. "Oh! Tamam, izleyin. Bu en iyi kısmı."

Daha önce defalarca izlediğim aynı drone videosu bize yatın geniş açısını gösteriyordu ve lacivert suyun taze tik ağacının etrafında parlaması ilk gördüğümdeki kadar büyüleyiciydi. Ama sonra kamera sancak tarafından bir görüntüye geçti ve Theo'nun neden bu kadar heyecanlandığını gördüm.

Altın süslemeli zarif beyaz bir yazıyla teknenin adı yazılıydı.

Dawn's Light.

Theo'nun ekran yerine beni izlediği yere bakarak gülümsedim. "Dawn's Light?"

Başını salladı. "San Marco'daki o geceyi hatırlıyor musun, sana nasıl bir ışığa sahip olduğunu söylemişim?"

O anda her şey yerine oturdu ve kızaran yüzümü onun göğsüne sakladım. "Theo..."

Gözlerim onunkilerle buluşana kadar çenemi kaldırdı. "Sana söyledim, insanlar ya içinde yıkanmak isterler ya da kendi ışıklarını gölgede bırakmamak için onu karartırlar." Gülümsedi. "Ama söylemediğim şey, beni kurtaranın, beni her gün sadece var olmaktan uyandıranın senin ışığın olduğuydu. Artık yaşıyorum. *Gerçekten* yaşıyorum. Ve hepsi senin sayende."

Başımı salladım, bakışlarını tutmadan önce onu öpücüklere boğdum, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu. O anda, yaşadıklarımız, birlikte başardıklarımız ve paylaştıklarımız sıcak bir güneş ışığı gibi içime doldu. Bu duygu o kadar etkileyiciydi ki Theo'yu daha da kendime çekmek ve iki kelime söylemek zorunda hissettim.

"Evlen benimle."

Theo güldü ve burnumu öptü. "Hey, çalma." "Ciddiyim."

Evlen benimle. Bugün."

"Bugün mü?"

"Bugün. Yeni teknemizde," dedim ekrana bakarak. "Büyük bir tören yapacağımızı biliyorum - yani, aksi takdirde ailem beni öldürür ve senin ailenin de öldüreceğini biliyorum. Ama... bugün evlenelim, sadece sen ve ben. Kimsenin bilmesine gerek yok. Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

Theo sırtı. "Kulağa hoş geliyor ama küçük *bir* sorun var..."

"Ve bu?"

"Pek yalnız sayılmayız."

Anlayamadığım için kaşlarımı çattım. Elbette mimar ekibinin ve belki de iç mimarın orada olacağını biliyordum ama onlardan bir süreliğine gitmelerini istemek nispeten daha kolay olmaz mıydı?

Ben daha fazla ısrar edemeden marinaya yanaştık ve Theo elimi tutarak arabadan inmeme yardım etti ve beni rıhtıma götürdü.

Yelkenli üstüne yelkenli, yat üstüne yat geçtik, her biri kendine özgü yollarla görkemliydi. Ancak hiçbir rıhtımın sonunda, üç yüz kırk sekiz metrelik ihtişamıyla öğleden sonra güneşinde parlayan Dawn's Light'ın durduğu yerdeki manzarayla kıyaslanamazdı.

Ve gemiye bindiğimizde, Theo'nun yalnız olmayacağımızı söylerken ne demek istediğini anladım.

Önce Emma'yı gördüm, ana güvertede duruyordu ve geçen yıl tanıştığımızda bana sunduğu sıcak gülümsemenin aynısını sunuyordu. Onu gördüğümde çenem düştü ve sonra bir depar atarak ona doğru koştum ve bırakmak istemediğim şiddetli bir sarılmayla ona çarptım.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi gülerek.

"Emma! Neler oluyor?" Geri , onu ellerimin arasında tutarken bir aşağı bir yukarı baktım. "Burada ne yapıyorsun?!"

"Dawn's Light'ı seyir için hazırlıyorum elbette," dedi göz kırparak. "Ve oldukça da iyi bir yardımcım var."

Gözleri arkama kaydı ve Wayland oradaydı, Theo'nun elini sıktıktan sonra ona soğuk bir kadeh şampanya ikram etti.

Nefes nefese kaldım, güverteden onun kollarına uçtum - kolları beni yakalamak için tam zamanında açılmıştı. Güldü ve beni tekrar iskeleye bırakmadan önce küçük bir tur attı.

"Ah, görüyorum ki sürprizi korumayı başarmış, ha?"

"*En güzel* sürpriz!" Theo'ya bakmadan önce onu tekrar sıkarak söyledim. "Anlamıyorum, tekneyi henüz çıkaramayacağımızı sanıyordum?"

Theo omuz silkti. "Ben de birkaç küçük beyaz yalan söyledim... Kaptan Chuck da burada. Bize daha sonra katılacak."

"Kolunun altında başka ne saklıyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu, masum bir ıslıkla etrafına bakındı ama sonra gözleri arkamda bir yere kilitlendi.

Döndüğümde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

Her iki ailemiz de ana salonda oturuyordu - onun ailesi benimkilerle konuşuyordu ve tabii ki Juniper onların arkasındaki koltuklardan birine uzanmıştı.

Güneş güverteleri.

"Git mayonu giy, ezik!" diye bağırdı, bardağındaki meyveli içkiyi yudumladıktan sonra ekledi. "Bütün o harika güneş ışığını kaçıırıyorsun!"

Gözlerim dolarken güldüm ve sonra annem sandalyesinden kalkıp bana sarılırken babam da Theo'nun elini sıktı. Theo daha sonra babasına sarıldı ve annesinin yanağından öperken babam gözümün kenarındaki bir damla yaş düşmeden sildi.

Theo'ya bakarak, "Bence burada oldukça özel bir tane var, Aspen," dedi.

Sanki zaten bilmiyormuşum gibi.

Wayland müziğin sesini açıp Emma içecekleri doldururken, henüz tanışmadığım mürettebatın geri kalanı Dawn's Light'ı ilk seferi için suya indirmek üzere birlikte çalıştı. Juniper mayosuyla dans etti, annemle babam Theo'yla hikâyelerini paylaştı ve ben tüm bunlar olurken salonun diğer ucundan kalbim yerinden fırlayacakmış gibi ona baktım.

Kendimi hayatın ne kadar güzel ve beklenmedik , bazen en değerli anlarda dünyanın en yetenekli fotoğrafçısı tarafından çekilen bir fotoğrafın bile tüm büyüü tam olarak yakalayamayacağını düşünürken buldum.

Theo odayı geçip kolunu bana doladığında ve gözlerimin içine sevgiyle bakmadan önce saçlarımı öptüğünde, kesin olan bir şey olduğunu biliyordum.

Bu gece, gelecek hafta, bundan bir yıl sonra ya da on yıl sonra, o yıkıcı yakışıklı adamla evlenecektim.

Ve bunu yaptığımda, ona her gün biraz daha aşık olacağıma yemin ederdim, bunun tutulması en kolay söz olacağını bilirdim.

Daha fazla Aspen ve Theo ister misiniz? Theo'nun Aspen'in ailesiyle ilk kez tanıştığı [bu bonus sahneye](#) göz atın!

A NOTE FROM The Author

Close Quarters'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım benim yaratırken eğlendiğim kadar siz de bu endişeli iyiliği okurken eğlenmişsinizdir.

Bu kitabı beğendiyseniz, tüm zamanların en çok satan ÜÇ kızgın kitabımı okuyabileceğiniz yeni kutu setime - [Seni Sevmenin Acısı](#) - göz atın. *Weightless, A Love Letter to Whiskey* ve *Make Me Hate You*'yu tek bir destansı koleksiyonda okuyacaksınız.

Tennessee'nin küçük bir kasabasında babalarının ölümünün gizemini çözen ve bu sırada aşkı bulan dört kabadayı kardeşi anlatan [Becker Kardeşler](#) serimi de beğenebilirsiniz. İçine bir göz atmak için okumaya devam edin!

Çok yakın arkadaşlarımdan üçü de bu ay yeni kitaplar yayınladı ve onları ne kadar tavsiye etsem az. Daha fazla gerilim istiyorsanız K.A. Linde [Hold the Forever](#)'den 'a, bunca gerilimden sonra romantik bir komediye hazırsanız Staci Hart'tan [Bet the Farm](#)'a ya da sadece Brittainy C. Cherry kitaplarının verebileceği türden bir aşk ve duyguyu hissetmek istiyorsanız *Eastern Lights*'a göz atın.

Okuyucularıyla çevrimiçi takılmayı da seviyorum. Takılmak için en sevdiğim yer [Instagram](#), ama eğer sizin için uygunsa [TikTok](#)'ta da varım. Ve [Facebook](#)'taki grubum özel hediyeler, ön gösterimler ve daha fazlasını alıyor - bu yüzden gelin takılın.

Ayrıca, tüm sosyal medyayı kullanmak istemiyorsanız, ancak benden gelen yeni sürümleri de kaçırmak istemiyorsanız, [haber bültenime](#) kaydolabilirsiniz.

Ve tekrar, okumak için seçebileceğiniz milyonlarca kitap arasından benim kitabımı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

Noah

Tennessee kelimesini duyduğunuzda aklınıza ne ?

Belki de ilk aklınıza gelen country müziktir. Belki Nashville'in o parlak ışıklarını görebiliyor, barlardan dökülen ve sokaklarda bir senfoni halinde birbirine karışan farklı grupların seslerini duyabiliyorsunuz. Belki Elvis'i, Graceland'i, Dollywood'u ve sayısız diğer müzikal simgeyi düşünürsünüz. Belki Grand Ole Opry'nin prestijini ya da Country Music Hall of Fame'in mucizesini hissedersiniz. Belki de Memphis'teki Beale Caddesi'nden yayılan tarihi hissedersiniz.

Ya da belki Büyük Dumanlı Dağlar'ı, temiz havayı ve yürüyüşü, görkemli manzaraları ve kulübelere geçirilen uzun hafta sonlarını düşünüyorsunuz. Belki gözlerinizi kapatıp o dağların beyaz örtülü uçlarını görebilir, Tennessee Warbler'ın sesini duyabilir, taze çam ve meşe kokusunu alabilirsiniz.

Belki de Tennessee'yi düşündüğünüzde aklınıza tüm bunlar ve daha fazlası geliyordur.

Ama benim için sadece iki heceli bir kelimeyi çağırıyordu. Viski.

Gözlerimi her kapattığımda kehribar rengi sıvı altını gördüm. Aldığım her nefeste meşemsi kokusunu duyuyordum. Damak tadım genç yaşta eğitilmişti.

Kalbim, bir kadını sevmeyi öğrenmeden çok önce viskiyi sevmek için eğitilmişti.

Tennessee viskisi benim bir parçamdı. Kanımda vardı. Bu viskiyle doğup büyüdüm ve yirmi sekiz yaşında dünyanın en ünlü Tennessee viskisini yetiştiren ekibin bir parçası olmam benim için sürpriz değildi.

Benim için her zaman kartların içindeydi. Ve tek istediğim buydu. En azından ben öyle sanıyordum.

Ruby Grace'in kasabaya döndüğü güne kadar.

Kulaklarım parlak, neon turuncu süngerlerle tıkanmıştı ama de Chris Stapleton'ın makinelerin gürültüsü ardında mırıldanan hırıltılı sesini duyabiliyordum. Metal halkayı bir başka viski fiçisine geçirip bir sonrakine başlamadan önce onu sıraya gönderirken alınımdaki teri sildim. Yaza sadece haftalar kalmıştı ve içki fabrikası Tennessee sıcakıyla dolup taşıyordu.

Scooter Viski İçki Fabrikası'nda fiçi yetiştiricisi olmak bir ayrıcalıktı. Sadece dört kişiydik, birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir ekiptik ve henüz makineleri nasıl eğiteceklerini bulamadıkları bir işi yaptığımız için iyi para alıyorduk. Her fiçi el işçiliğiyle üretilirdi ve ben her gün yüzlercesini yetiştirirdim. Fıçılarımız, viskimizi bu kadar tanınır kılan, sürecimizi bu kadar benzersiz kılan ve Scooter'ı bir ev ismi yapan şeyin bir parçasıydı.

Büyükbabam da henüz on dört yaşındayken fiçi yetiştiriciliğine başlamıştı. Standardı belirleyen, süreci oturtan ve bugünkü haline getiren kişi o olmuş. Kurucu Robert J. Scooter onu ilk kez böyle fark etmişti. Arkadaşlıklarının, ortaklıklarının ve miraslarının başlangıcı buydu.

Ama bu miras büyükbabam için, ailem için kısa kesilmişti. Bu kasabadan, ailem için bir lanet olduğu kadar bir lütuf da olan içki fabrikasından uzaklaşmış olsam bile bunu asla unutmayacaktım.

"Hey, Noah," diye seslendi Marty, başka bir fiçinin tepesinin keskin kesiminin üzerinden. Koruyucu gözlüklerinin etrafından kıvılcımlar uçuşuyordu, gözleri tahta yerine bendeydi ama elleri istikrarlı, bilgili bir ritimle hareket ediyordu. "Bu sabah işe utanç yürüyüşü yaparak geldiğini duydum."

Mürettebatın geri kalanı kıs kıs güldü, ben sırtışıma bastırırken birkaç kedi sesi ve ısıklık çaldı.

"Sana ne bundan?"

Marty omuz silkti ve bir elini iri sakalının üzerinde gezdirdi. Kalın ve koyu renkliydi, uçları tıpkı iri yüzünü çevreleyen uzun saçları gibi griyle doluydu. "Sadece söylüyorum, belki bir dahaki sefere en azından duş alabilirsin. Sabahın beşinden beri seks kokuyor."

"*Bu o mu?*" PJ, koruyucu gözlüklerinin altındaki gerçek gözlüklerini düzeltmek için duraklayarak sordu. Başını sallarken yüzü buruşmuş, kalın siyah çerçeveler kırışık burnunun üzerinde yükselmişti. "Kafeteryada bize yine balık kroket servis ettiklerini sanıyordum."

Bu, arkadaşlardan bir kahkaha kopardı ve ben de en genç ekip üyemizin koluna vurdum. PJ yirmi bir yaşında bir çaylaktı, genç bir delikanlıydı ve aramızdaki en ufak tefek kişi de oydu. Yıllardır her gün varil taşımaktan kolları kaslanmamıştı ama elleri sonunda iş eldivenlerinin altında nasırlaşmaya başlamıştı.

"Hayır, o sadece annenin külotu, PJ. Onları bana hatıra olarak verdi. Al," dedim, sağ elim cebime daldı. Mendilimi çıkardım ve o çekip gitmeden önce burnunun altına doğru fırlattım. "Daha iyi kokla."

"Siktir , Noah." Çocuklar bir kahkaha krizine daha girerken yüzünü buruşturarak beni itti.

Mendili başının üzerinde bir kez daha sallayıp bir kenara koydum, ellerim bir sonraki fiçıyı yapmak için daha fazla tahta parçası aramaya koyuldu. Bir fiçıyı hayata geçirmek için otuz bir ila otuz üç tahta kalas gerekiyordu ve mükemmel fiçıyı inşa edene kadar boyutları, genişliği karıştırıp eşleştirmeyi bir bilim haline getirmiştım. Yirmi bir yaşında fiçı yapmaya başladığımdan beri, yedi yıldan fazla bir süredir fiçimde sızıntı olmamıştı. Sürecimi oturtmam sadece altı ayımı aldı ve yirmi ikinci doğum günümde, o zamanlar en genç olmama rağmen ekibimizdeki en hızlı yetiştiriciydim.

Annem her zaman babamın gurur duyacağını söylerdi ama bundan asla emin olamayacaktım.

"Cidden," diye devam etti Marty. "Daphne Swan'ın evinden, arkada güneşi uyandıran siklerle üç kez kaçtın. Bu senin için bir rekor olmalı."

Ekibimizin son üyesi, "Yakında bir yüzük alacak," diye araya girdi. Eli benden sadece birkaç yaş büyüktü ve benim ilişki kurmadığımı herkesten iyi biliyordu. Ama benim hakkımdaki bilgisi burada sona eriyordu, çünkü herkes gibi o da bunun bir playboy olduğum için olduğunu varsayıyordu.

Hepsi zamanın sonuna kadar bekar kalacağımı, yataktan yatağa atlayacağımı ve bu süreçte kimin kalbinin kırıldığını umursamayacağımı varsayıyordu.

Ama bir yuva kurmak, bir kıza Becker adını vermek ve peşinden koşacağım birkaç çocuğum olsun istiyordum - belki de Stratford'daki herkesten daha fazla. Sadece, tüm arkadaşlarımla aksine, bana turta pişiren ilk kızla bunu yapmayacaktım. Küçük kasabamızda pek çok güzel kız vardı ama ben daha fazlasını, annemle babamın gibi bir aşkı arıyordum.

Ailemi tanıyan herkes bir süre daha arayış içinde olacağımı biliyordu.

"Daphne ve ben arkadaşız," diye açıkladım bir sonraki varili istiflerken. "Ve aramızda bir anlaşma var. O geceleri tutulmak istiyor, ben de rodeo boğası gibi binilmek istiyorum." Omuz silktim. "Bunu günümüzün takası olarak düşün."

"Böyle bir arkadaşla ihtiyacım var," diye mırıldandı PJ ve tam dükkanın kapısı açılırken hepimiz güldük.

"Tur geliyor," diye seslendi müdürümüz Gus. Ayakları onu ofisine doğru götürürken gözlerini karıştırdığı kâğıtlardan ayırmıyordu. "Noah, onlar gittikten sonra beni görmeye gel."

"Evet, efendim," diye cevap verdim ve çocuklar benim yüzümden uğursuz *oooh*'lar çıkarırken, gergin değildim. Benim ona duyduğum gibi Gus da bana saygı duyuyordu ve başımın belada olmadığından belki de *fazlasıyla* emindim. Halledilmesi gereken bir işi vardı ve ben her zaman onun yardımına koşuyordum.

Kapı tekrar açıldı ve sataşmalar anında kesildi, kardeşim bir grup turisti içeri götürürken hepimiz elimizdeki işe odaklandık.

"Pekala, unutmayın, burası fotoğraf çekmenin yasak olduğu bir başka alan. Lütfen dışarı çıkana kadar telefonlarınızı kaldırın. Hâlâ kendi fiçilerini üreten son bira fabrikalarından biri olduğumuz için sırlarımızın ortaya çıkmasını istemiyoruz. En azından yarınızın Kentucky'den buraya bizi gözetlemek için gönderildiğini biliyoruz."

Grup usulca güldü, bizi daha iyi görebilmek için içeri süzülürken hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Marty turlardan nefret ederdi ve sanki grup sadece onun gününü mahvetmek için gönderilmiş gibi onaylamayan homurtularını şimdiden duyabiliyordum. Ama ben? Onları seviyordum, sadece Scooter Whiskey'nin hâlâ tanınan bir isim olduğu ve dolayısıyla iş güvencesi anlamına geldiği için değil, aynı zamanda küçük kardeşime sataşma şansı verdiği için de.

Logan, Michael ve Jordan adında üç erkek kardeşim vardı.

Jordan en büyüğümüzdü - benden dört yaş büyüktü. Annem ve babam onu ben doğmadan önce evlat edinmişlerdi ve Becker klanının geri kalanı gibi *görünmese* de, baştan aşağı bizden biriydi.

Michael aramızdaki en genç kişiydi, henüz on yedi yaşındaydı ve lise son sınıfla arasında sadece bir yaz vardı.

Turla birlikte kapıdan içeri giren Logan ise en genç ikinci çocuktuk. Benden iki yaş küçüktü, bu da ona sataşmak için en sevdiğim kişi olduğu anlamına geliyordu.

Ne de olsa o benim ilk küçük kardeşimdi.

Tüm grup içeri girdiğinde, Logan bize geniş bir gülümsemeye işaret etti.

"Bunlar bizim fiçı yetiştiricilerimiz olarak bilinen iyi beyefendiler. Onları daha önceki videodan öğrendiğinizi hatırlayabilirsiniz. Bahsedildiği gibi, fiçılarımızın her biri Marty, Eli, Noah ve PJ olmak üzere sadece dört dürüst beyefendi tarafından elle üretiliyor."

Logan bizi tanıştırırken hepimiz el salladık ve ben de turdaki en seksi kıza doğru bir sırtış attım. Daha yaşlıydı, belki otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve birinin annesine benziyordu. Ama göğüsleri yirmi birinci yaş gününde olduğunu hayal ettiğim kadar dikti ve bana bir ay boyunca karbonhidratsız diyet yapmış sıcak bir ekmek parçası gibi bakıyordu.

Parlak sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürürken gülümsememe karşılık verdi ve hepsi kıkırdamadan önce birlikte olduğu kız grubuna bir şeyler fısıldadı.

Logan sözlerine devam ederek, dördümüzün bir ekip olarak her gün beş yüzden fazla fiçıyı kömürleştirme ve kızartma işlemine göndermeden önce nasıl hazırladığımızdan bahsetti. Scooter Whiskey'nin fiçılarımıza ilk konulduğunda aslında berrak olduğunu ve bugün alışık oldukları kehribar rengi ve tatlı lezzeti ortaya çıkaran şeyin meşe ve kömürleşme süreci olduğunu açıkladı.

Ellerim otomatik pilotta çalışsa da göğsümde şişen bir gurur balonuyla kardeşimi izledim. Onun saçları da tıpkı benimkiler gibi kumlu ceviz kahverengisiydi, ancak onunki kasketinin kenarlarından kıvrılmış, benimki ise kısa kesilmişti. Benden birkaç santim daha uzun boyluydu, bu da beni büyürken hep rahatsız etmişti ve o yıllarca beyzbol oynadığı için zayıftı, ben ise fiçı yetiştiricisi olmadan önce yıllarca futbol oynadığım için iriyarı biriydim.

Eğer Stratford'da bir çocuk olarak büyüdüyseniz, en az bir spor yapmışsınızdır.

Hepsi kadardı.

Farklılıklarımız olsa da, bizimle aynı odada duran herkes bizi kardeş olarak gösterebilirdi. Logan benim en iyi arkadaşım gibiydi ama aynı zamanda öz oğlum gibiydi. En azından babam öldükten sonra ben böyle görmüştüm.

Tıpkı sadece bir avuç fiçı yetiştiricisi olduğu gibi, aynı şey tur rehberleri için de geçerliydi. Onlar içki fabrikamızın yüzüydü ve bilgileri ve karizmaları için iyi para almalarının yanı sıra, kasabadan geçen turistler tarafından da yüksek bahşiş alıyorlardı. Bu en çok aranan işlerden biriydi ve Logan bu işe on sekiz yaşında girmişti - babam öldükten *sonra*, yani işe girmek için herhangi bir yardım almamıştı.

İşi aldı çünkü bu işte en iyisiydi ve bu yüzden onunla gurur duydum, aynı şekilde babamızın da gurur duyacağını biliyordum.

Detaylara verdiği önem göz önüne alındığında, bu göreve gelmesi ailemiz için sürpriz olmadı. Çocukluğumuzdan beri böyleydi - odasında hiçbir şey yerli yerinde değildi, yemeğini belirli bir sırayla yedi ve okuldan çıkar çıkmaz ödevlerini tam olarak yapılması gerektiği gibi yapar ve sonra dışarıda oynamayı düşünmeden önce ev işlerini yapardı.

Logan'ın rahat edebilmesi için her şeyin düzenli olması gerekiyordu.

Zavallı adam neredeyse tüm konuşmasını tamamlamıştı ki, üzerinde çalıştığım namluyu tekmeledim ve metal halkayı yere düşürerek büyük bir kargaşa yarattım.

"Ah! Parmağım!"

Sağ orta parmağımı sertçe kavradım, mürettebatın geri kalanı yanıma uçarken acı içinde yüzümü buruşturdum. Turistler dehşet içinde nefes nefese kalmış, ben homurdanıp küfrederek baskı uygularken çaresizce beni izliyorlardı.

"Ne oldu?" "O iyi mi?"

"Tanrım, eğer kan varsa, bayılacağım."

Sonuncusuna gülme karşı kendimi zorlamam gerekti, ki bu gülüşün harika göğüslere sahip seksi anneden geldiğine neredeyse emindim.

Logan koşarak yanıma geldi, bana ulaşmak için PJ'i iterken yüzü solmuştu.

"Kahretsin, Noah. Ne yaptın sen? İyi misin?" PJ'in omzuna vurdu. "Git Gus'ı getir!"

"Bekle!" Elimi kaldırırken hâlâ yüzümü buruşturarak seslendim. Elimi sıkıca yumruk yapmıştım ve herkesin gözleri ona sabitlenmişken, boştaki elimin parmaklarını yavaşça Jack in the Box'ı açmaya ikna eder gibi yuvarladım ve boktan bir sırtışla küçük kardeşimi tersledim.

Ağabeyim sinirli bir şekilde iç çekip gözlerini devirerek boynumu sıkıca kavramadan önce çocuklar gülüşüler. Onu üzerimden ittim, şapkasını çaldım ve tur grubuna doğru koşarken kendi başıma fırlattım.

"Korkuttuğum için özür dilerim, millet," dedim, Stratford'da doğup büyüdüğüm için bana doğal olarak verilen çekiciliği oynayarak. "Küçük kardeşime zor anlar yaşatma fırsatını kaçıramazdım."

Hâlâ bize doğru yönelen bazı şaşkın bakışlar vardı, ama yavaş yavaş hepsi rahatlayarak gülümsediler.

"Yani, iyi misin?" Yumuşak bir sesin sorduğunu duydum. "Yaralanmadın mı?"

Arayan annemdi ve bir kolumu makinelerden birine yaslayarak ona gülümsedim.

"Sadece tüm hayatımı seni tanımadan geçirdiğim gerçeğiyle, tatlım."

Arkadaşlarının hepsi kıkırdadı, içlerinden biri daha önce fark etmediğim bir GELİN OLACAK düğmesi takmıştı. Logan şapkasını kafamdan çıkarıp beni terk ettiğim fiçıya doğru iterken annenin yüzü hâlâ kızarıyordu.

"Pekala, Kazanova. Grubumu rahat bırak."

"Sadece Scooter Whiskey Distillery turlarını asla unutamayacakları bir hale getiriyorum, küçük kardeşim," diye takıldım ve işime geri dönmeden önce annesine bir kez daha göz kırptım.

Logan grubu dışarı çıkarırken turunun bir sonraki bölümüne devam ediyordu ve ben de kapıdan çıkana kadar yol boyunca annenin gözlerini tuttum.

Onu gecenin ilerleyen saatlerinde şehirdeki tek barda bulacağımı hayal ettim.

PJ ve Eli bana çaktırmadan beşlik çakarken Marty aptallık ettiğim için bana çıkıştı. Hepsi benim şakalarımın alışkındı, özellikle de kardeşlerime yaptıklarımın. Aynı kasabada, aynı insanlarla, aynı yerde çalışarak ve aynı lanet işi yaparak büyüdüğünüzde, günlük rutinin içine sokabileceğiniz küçük eğlencelerden en iyi şekilde yararlanmayı öğrenirsiniz.

"Noah."

Gus'ın sesi beni ayılttı ve ukala sırtışımı bırakarak onun çağrısı üzerine doğruldum.

"Ofisime. Şimdi."

Sandalyesinden kalkmamıştı bile ama şakanın yarattığı gürültüyü duyduğunu biliyordum. Bir Scooter çalışanı olarak dokunulmaz olduğuma dair güvenim, iş eldivenlerimi çıkarıp ofisine doğru ilerlerken biraz azaldı.

"Kapıyı arkandan kapat," dedi başını kaldırmadan.

Ani sessizlik karşısında kulaklarım biraz çınladı ve karşısındaki iki sandalyeden birine oturmadan önce kapının mandalının kapanmasına izin verdim.

Gus hâlâ ellerinin üzerinde gezdirdiği kâğıtların üzerinden bana baktı, iç çekip kâğıtları masasına bırakmadan önce bir kaşını kaldırdı. "Her şeyden önce, buraya biraz kahkaha getirmeni takdir etsem de, iş güvenliği söz konusu olduğunda oyun oynama, tamam mı?"

"Evet, efendim."

"Logan'ın kardeşin olduğunu biliyorum ve arada sırada yaptığın şakalara aldır mıyorum. Ama bir parmağı kesmek gülünecek bir şey değil. Kurucumuz bunun kanıtıdır."

Kurucumuzun küçük bir parmak yaralanması nedeniyle vefat etmesinin hikayesini, buradan geçen turlara her zaman anlatırdık. İşte bu sağlıklı adam, yaşlı ama herhangi bir hastalıktan muzdarip değildi ve sonunda onu öldüren gururu oldu. Orta parmağını tam elinin tabanıyla birleştirdiği kesmişti ama bunu birine söylemek yerine parmağını sarmış ve normal rutinine devam etmişti.

Enfeksiyon zamanından çok önce hayatını aldı.

"Anlıyorum efendim. Bir daha olmayacak."

"Güzel." Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri tekrar gazeteye kayarken bir elini kel kafasında gezdirdi. "Burada tek namlulu silahlarımızdan birini isteyen potansiyel bir alıcımız var. Ama durum biraz tehlikeli."

"Nasıl yani?"

Gus'ın nadir fiçilerimizden birini potansiyel alıcılara göstermemi istemesi garip değildi, bunlar çoğunlukla artık ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok parası olan yaşlı beyefendilerdi. Her bir fiçi on beş bin dolardan fazla bir fiyata satılıyordu ve bu paranın çoğu Sam Amca'ya gidiyordu.

"Alıcı sadece on dokuz yaşında."

"Bu yasadışı."

"Bariz olanı belirttiğin için teşekkürler." Gus elini bakmakta olduğu kâğıt yığınının üzerine vurdu. "O bir Barnett."

Islık çaldım. "Ah. Yani, hayır

diyemeyiz." "Hayır diyemeyiz."

"Ama bunun duyulmasına da izin veremeyiz, özellikle de Briar County bizi tekrar kapatmak için bir neden ararken."

"Çabuk anlıyorsun."

Başımı salladım, çenemdeki kılları kaşıdım. Barnett'ler, Scooter'ların ve bir zamanlar Becker'ların hemen yanında, kasabanın en nüfuzlu ailelerinden biriydi. Barnett'lerin soyunda uzun bir belediye başkanlığı silsilesi vardı ve eğer tek bir fiçı Scooter Viski istiyorlarsa, yaşı ne olursa olsun hayır demek mümkün değildi.

"Bu kız ne zaman geliyor?"

"Aslında şu anda burada. Bu yüzden seni çağırdım. Ona fiçıyı göstermeni istiyorum, ama bunu gizli . Güvende olmak için normal tadımımızı yapmayın. Ona odayı göster, parasının ona ne kazandırdığının kabarık dökümünü ver ve onu buradan çıkar."

"Ailesi törende varili teslim alacak mı?"

Her yıl, farklı fiçıları, farklı notalarını ve tatlarını ve yeni sahiplerini duyurmak için büyük bir tören düzenledik - daha çok bir taşra partisi olarak tanımlanabilir -. Ayrıca kasabanın tadını çıkarması için tek fiçılardan birini açtık. Bu, en yüksek teklifi verene satılmayan tek fiçıydı.

"Görünüşe göre nişanlısı öyle. Yirmi dört yaşında, yani yasal." "O zaman neden kontrol edecek kişi o değil?"

Gus kaşlarını çattı. "Bilmiyorum, kız bunu ona düğün hediyesi olarak vermek istiyor sanırım. Kız bekliyor bu arada ve ben sadece bu işin halledilmesini istiyorum. Halledebilir misin?"

"Hallediyorum."

Gus başka bir şey söylemeden beni kovdu, kirli işlerini yapmama izin vermekten çok mutluydu.

İçki fabrikasındaki küçük payımızda bulunan tek banyoya girdim ve kısa elimi yüzümü yıkadım. Bunun bir önemi yoktu. İyi bir arabaya ödeyeceğim parayı bir fiçı viskiye harcayabilecek türden insanlar, bunu onlara söylediğimde nasıl görüldüğümü umursamıyordu. Onlar sadece içindeki sıvı altınla ilgileniyorlardı.

Yüzümü ve ellerimi kuruladım, Gus'ın söyledikleri zihnimde canlanırken bundan önce yüzlerce zengin kadın ve erkeğe söylediğim sözleri tekrarladım.

"Hadi şu bitirelim."

Noah

Ne zaman karşılama merkezine gitmek zorunda kalsam, her zaman birkaç meraklı bakıştan daha fazlasını topladım.

Karşılama merkezinde dolaşan, kurucumuzun heykeliyle fotoğraf çektiren ve tur sıralarını beklerken şişelerimizin yıllar içindeki değişimini okuyan birkaç küçük turist grubu vardı. Yoluma devam ettiğimde kafalar döndü, kaşlar kalktı ve görünüşümü incelediler. Her zaman kirli ve biraz da kötü kokan biri olduğum için bu çok anlamlıydı. Annem, durup bakmalarının nedeninin "bir kilise korosunun hep bir ağızdan kekelemesine neden olacak kadar yakışıklı" olmam olduğunu iddia ederdi.

Bunu da babamdan aldığımı söyledi.

Yine de kokulu bir şey olduğunu söyledim.

Bilet gişesinin yanında beni süzerken hiç utanmayan bir çift yaşlı kadına gülümsedim. Kocaları ise bana ezilmesi gereken bir böcekmişim gibi ters ters baktı. Ben de onlara gülümsedim ve başımı öne eğdim.

Bilet gişesine yaklaştığımda yüksek, gür ve tanıdık bir ses beni "Noah Becker," diye selamladı. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Sana ıkma teklif etmeye geldim tabii ki." Rahatça masanın üzerine eğildim, ukala bir sırtışla yerimde duruyordum. "Ne dersin Lucy? Bu Cuma seni dans pistinde dndrmeme izin verir misin?"

Kıkırdadı, parlak gözleri kızaran yanaklarının altında kırıştı. Teni koyu sarı renkteydi, ama Lucy ile flört ettiğimde hep kırmızı bir ipucu yakalardım. Annemle yaşıttı, ev yapımı tatlı patates turtasıyla içki fabrikasında hepimizi şişmanlatmasıyla n yapmış tatlı bir kadındı.

"Benimle baş edemedin."

"Ah, bilmiyor muyum?" Bir parmağımı masaya vurarak oturma alanına baktım. "Potansiyel varil alıcısını arıyorum. Burada bekliyor olması gerekiyordu."

"Ah," dedi Lucy, dudakları yanağını dillerken dışarı fırladı. "Barnett."

"O kadar kötü, ha?"

Lucy başıyla n kapıları işaret etti. "Görgü kuralları için fazla güzel sanırım. Ama yine de annesinin kim olduğunu düşünürsek onu suçlayamayız."

Lucy konuşmaya devam ediyordu ama benim bakışlarım dışarıda volta atan ateşli saçlı kıza kaymıştı. Güneş ışığı kumral saçlarından kızıl deniz gibi yansıyor, bembeyaz stilettoları onu kaldırımın bir ucundan diğerine taşırken gözlerini yüzüne büyük gelen güneş gözlükleriyle koruyordu. Bir kolunu, bembeyaz elbisesinin etrafındaki altın kemerle vurgulanmış ince belinin üzerinde kavuşturmuş, diğer koluyla da kulağına bir cep telefonu dayamıştı. Dudakları da ayakları kadar hızlı hareket ediyor, kabarıklıkları saçlarıyla aynı kızıl renge boyanıyordu.

On dokuz yaşındaydı, en az otuz yaşındaymış gibi giyinmişti, yürüyüşünden hiç bir halt yemediği anlaşılıyordu.

"Birkaç dakika önce bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı," dedi Lucy ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Ona hazır olduğunu söylememi ister misin?"

"Hayır, hayır," dedim hızla, gözlerim kıza geri döndü. "Ben . Teşekkürler, Lucy."

Tennessee sıcağında, güneşin parıltısına karşı gözlerimi kısarak dışarı çıktığımda ilk fark ettiğim şey bacakları oldu.

Onları içeriden görmüştüm elbette, ama tam üzerine gelene kadar zayıflıklarını fark etmemiştim. Her bir ince baldırı tanımlayan bir kas çizgisi tarafından kesilmişlerdi ve sivri burunlu ayakkabılarla daha da vurgulanmışlardı.

topuklu ayakkabı giyyordu. Saç rengi, burnu ve yanaklarındaki çiller düşünöldüğünde şaşırtıcı derecede bronzdu ve bu bronz ten beyaz elbisesiyle öyle bir tezat oluşturuyordu ki bakmamak elde *değildi*. Elbisenin eteğı dökümlü ve mütevazıydı, ama kalçasının küçük bir kısmını ortaya çıkarıyordu ve lanet olası bir ergeni incelediğim için zihinsel olarak kendimi tokatlamak zorunda kaldım.

"Anne, çiçeklerin toz pembe ya da allık pembe olması umurumda değil. Bana tamamen aynı ton gibi geliyor." Durakladı, kaldırımın en ucuna ulaştığında tek topuğı üzerinde döndü.

Bacaklarını izlemeye devam ettim.

"Ben Mary Anne değilim." Bir duraklama daha. "O zaman neden onu aramıyorsun? Pembenin hangi tonunun daha iyi olduğı konusunda seninle tartışmaktan mutluluk duyacaktır, eminim."

"Bayan Barnett?"

Adımlarının ortasında durdu, güneş gözlüklerini burnundan aşağıya doğru kaydıldı ve gözlükler tekrar yerine takılmadan önce o unutulmaz ela gözlerini bana dikti.

"Gitmem gerek anne. Sanırım..." Duraksadı, görünüşümü değlendirdi. "Sanırım bana fiçıyı gösterecek olan *beyefendi* burada."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sııttım. *Ben senden daha iyiyim* tavrından vazgeçeceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

"Evet, sonra hemen eve geleceğim. Tamam. Tamam, tamam." İçini çekti, telefonu kulağından çekmeden önce ayağını yere vurdu. "Tamam, gitmeliyim, hoşça kal."

Telefon görüşmesi sona erdiğinde uzun bir nefes daha verdi, sanki bu nefes ona soğukkanlılık kazandırmış gibi omuzlarını dikleştirdi. Bana doğru gülümsemeye zorladı, bana doğru adım atarken telefon büyük el çantasına girdi.

"Merhaba," diye selamladı sol elini uzatarak. Zarif bileğinden gevşekçe sarkan beş sent büyüklüğündeki pırlanta yüzük aramızda asılı dururken yüzük parmağında güneş ışığında parıldıyordu. "Ben Ruby Grace Barnett. Bugün bana fiçımı mı gösteriyorsun?"

"Öyleyim." Elini kendi elime aldım, yumuşak teni nasırlı, kirli avucumda ipek gibiydi.

Elini çekerken burnu kırıştı ve çantasına uzanıp küçük bir tüp el dezenfektanı çıkarırken kir olup olmadığını kontrol etti.

"Uzun zamandır bekliyordum." Eline bir damla temizleyici damlattı ve diğer eliyle ovuşturdu. "Şunu ilerletebilir miyiz?"

Ellerimi ceplerime sokarak burnumu çektim. "Elbette. Özür dilerim hanımefendi."

Onun beni takip edip etmediğini kontrol etmeden, tek varillerimizi sakladığımız depoya doğru ilerlemeye başladım. Arkamdan topuklarının tıkırtısını duydum, bana yetişmek için adımlarını hızlandırıyordu.

"*Hanımefendi*," diye tekrarladı kuşkuyla. "İnsanlar anneme böyle der."

"Özür dilerim," dedim, sesimde zerre kadar gerçek bir özür yoktu. "*Hanımefendiyi* mi tercih edersiniz?"

"Ben olsam yapardım," dedi yanıma sokularak. Çakıllı yola girdiğimizde ayak bilekleri biraz titredi. "Orada... bütün yol boyunca yürüyecek miyiz?"

Ayakkabılarına baktım. ". mısın?"

Gerçek şu ki, müşterilerimize tek fiçileri göstermek için özel olarak ayrılmış bir golf arabamız vardı. Aklımın bir köşesinde, onu almam gerektiğini biliyordum. Bayan Barnett potansiyel bir alıcıydı. Ama Lucy'nin adından söz ettiğimde verdiği tepki ve beni görünce neredeyse dudaklarını bükmesi, arabayı rahatça unutmama yetti.

Küçük Bayan Ruby Grace o çok sevdiği topuklu ayakkabılarla yürüyebiliyordu.

Varsayımım karşısında gözlerini kısıtı. "Bunu gayet iyi yapacağım. Sadece müşterileriniz için seçenekleriniz olmamasına şaşırdım. Özellikle de sormak için geldiğim ürünün fiyatı düşünüldüğünde."

Kelimeleri söylerken tuhaftı, kibirli bir ifade taşıyordu ama Tennessee'li tınısıyla yumuşatılmıştı. Sanki hâlâ küçük bir kızdı, annesinin topuklu ayakkabılarını giymiş, olduğundan daha büyük görünmeye çalışıyordu.

Aniden durdum ve Ruby Grace topukları çakıllara saplanmadan önce neredeyse bana çarpıyordu.

"Seni taşıyabilirim," diye teklif ettim, kollarımı uzatarak.

Küçük ağzı açıldı, bakışları kirli tişörtümün üzerinde gezindi. Etrafında manevra yapması gereken bir çamur birikintisi gibi bana bakıyor olsa da yanaklarındaki hafif pembeleşmeyi, yutkunurken boğazının düğümlenmesini fark ettim.

"Beni *taşımanıza* ihtiyacım yok, efendim." Omzundaki çantayı düzeltti. "Adın ne senin?"

"Fark eder mi?"

Tekrar yürümeye başladım, o da bana için acele ederek ofladı.

"Bu da ne demek şimdi?"

Bunun anlamı, adımın ne olduğu umurunda bile değil ve bu içki fabrikasından çıkıp küçük gümüş kaşık dünyana geri döner dönmez bunu unutacaksın.

İçimi çektim, pislik olma dürtüsüne karşı dilimi ısırđım.

"Noah."

"Noah," diye tekrarladı, ardından dudaklarını birbirine sürttü, sanki adımın her hecesini tadıyormuş gibiydi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Cevap vermedim, onun yerine depo kapısının kilidini açmak için ileri uzandım. Kilit açıldıktan sonra çekerek açtım ve Ruby Grace'in içeri girmesini işaret ettim.

Kapı çerçevesinden içeri adımını attı, gözleri loş ışığa alışırken gözlüklerini başının üstüne doğru itti. Meşe ve mayanın belirgin kokusu etrafımıza yerleşti ve kapı kapandığında Ruby Grace'in gözleri beni buldu, geniş ve meraklıydı.

"Bekle," dedi ben birkaç ışığı daha yakarken. "Sen Noah *Becker*'sın, değil ?"

Soyadımı söylerken boynumun derisi diken diken oldu, sanki bu onun zihninde benim hakkımda kirli kıyafetlerimden daha çok şey anlatıyormuş gibi.

"Ne olmuş ona?" Ona döndüm, o kadar yakındı ki göğsü neredeyse benimkine değiyordu. Topuklu ayakkabılarıyla bile benden birkaç santim kısaydı ama gözleri benimkilerle güvenle buluştu.

"Ah, özür dilerim," dedi, bir adım geri çekilerek. "Öyle demek istemedim. Sadece, kilisede senin arkanda oturdum. Küçükken." Yanakları . "Bu oyunu oynardık... Tanrım, boş . Kendimi çok aptal hissediyorum."

Bana el salladı, başı öne eğilirken daha da uzaklaştı. Ellerini belinde birleştirmiş, konuşmamı, bizi yüksek fıçı sıralarının arasından geçirmemi bekliyordu ama ben sadece ona baktım.

Onu ilk kez görüyor gibiydim.

O tek özür, kendisiyle ilgili o farkındalık, gerçek ve doğrudu. Gerçekte olduğu genç kızdı, çok iyi çizdiği dış görünüşünün içinden sıyrılıyordu.

Ve gülümsedim.

Çünkü hatırladım.

İkiyle ikiyi nasıl bir araya getirmediğimden emin değildim, ama yine de karşımdaki çarpıcı, şık kadını, eskiden sıramın arkasını tekmeleyen çil yüzlü çocuk olarak nasıl tanıyabilirdim? O zamanlar sadece bir kızdı ve ben on sekiz yaşındaydım, liseden yeni mezun olmuştum ve kilisede en az onun kadar sıkılmıştım. Oynadığımız oyunun ne olduğunu bile hatırlayamıyordum, sadece onu o kadar çok kıkırdatırdı ki, annesi rulo haline getirilmiş programıyla bileğine vururdu.

Bu anıya gülümsedim ve sonra geldi.

Az önce kilisede arkamdaki sinir bozucu küçük çocuk olan bir kadını kontrol ettim.

Yeni düşük, Becker.

"Sen küçük bir pisliktin," dedim sonunda.

Gözleri büyüdü, dudaklarını küçük bir gülümseme boyadı. "Bunu Becker söylüyor.

Siz çocuklar sorun çıkarmakla ünlüsünüz."

"Biz eğlenmeyi severiz."

Güldü. " de denebilir."

Beni yeni bir şekilde değerlendirirken gözleri düşük ışık altında biraz parladı. Bana kirli ve ondan aşağı biriymişim gibi değil, ona gençliğini hatırlatan eski bir arkadaşımı gibi bakıyordu.

Sadece on dokuz yaşındaydı ama o anda gözlerindeki hüznün bana masumiyetini uzun zaman önce kaybettiğini söyledi.

Boğazını temizleyip bir santim geri çekilene kadar ona baktığımı, birbirimize çok az yöneldiğimizi fark etmemiştim.

"Evet," dedi, gözleri fiçileri incelerken. Otuz yüksekliğe ve yüz arkaya istiflenmişlerdi, her biri mükemmel bir tat için yaşlanıyordu. "Bu güzelliklerden hangisi benim?"

"Tekli fiçiler burada," dedim, bizi uzun fiçi sıralarından birine doğru götürürken.

Yürürken Ruby Grace'in gözleri ahşap canavarları taradı ve ben de tek bir fiçinin her zamanki satış noktalarından bahsetmek için ağzımı açtım - ne kadar sınırlı olduklarını, başka hiç kimsenin onunki gibi tadı olan bir fiçi viskiye sahip olamayacağını, her fiçinin farklı zaman dilimlerinde ve farklı sıcaklıklarda farklı şekilde yillandırıldığını. Ama kelimeler ağzımdan çıkamadan öldü, onun yerine bir soru oluştu.

"Demek nişanlın için bir fiçi alıyorsun, ha?"

Gözleri hala fiçilerin üzerindeydi, ayrılmış dudaklarından bir nefes kaçarken köşeleri biraz kırıttı.

"Bu doğru."

Yüzüğüne tekrar
baktım. "Büyük gün ne
zaman?"

"Pazara altı hafta var," diye iç geçirdi, topukları sessiz depoda tıkırdarken parmakları ahşabı sürüklemek için uzandı.

Islık çaldım. "Çok yakında. Hazır mısınız?"

Ruby Grace durdu, çatık kaşlarının altından bana bakarken parmakları hâlâ tahtanın üzerindeydi. "Ne?"

Kaşlarımı kaldırdım. *Yanlış bir şey mi söylemiştim?*

"Düğün için mi? Evlenmek için mi? Bilirsiniz, kendinizi hayatınızın geri kalanı için birine adanmak, evet dediğiniz o küçük şey?"

Yutkundum. "Ben... Şey, kimse bana bunu sormadı."

"Kimse sana evlenmeye hazır olup olmadığını sormadı mı?" Başını iki yana salladı.

Nedense varil sıraları daha küçük, daha dar geliyordu, sanki iki yanımdan içeri giriyorlar, bizi santim santim birbirimize itiyorlardı.

Kimsenin ona bu çok önemli soruyu sormamış olması çok yanıltıcı - en azından benim zihnimde. İşte bu genç kız, yirmi yaşında bile değildi, en güzel yıllarına *yaklaşmamıştı* bile ve yuva kuruyordu. Bu Stratford'da ya da ABD'nin Smalltown bölgesindeki herhangi bir yerde duyulmamış bir şey değildi. Birçok arkadaşım liseden hemen sonra evlendi. Çoğu daha yasal olarak içki içmeden çocuk sahibi oldu.

Ama içimden bir ses Ruby Grace'in kendisi için hayal ettiği şeyin bu olmadığını söylüyordu.

"Peki, soruyorum. Hazır mısınız?"

Gözlerini kırıştırdı ve sanki bu göz kırpması onu o ana kadar savurduğu düşüncelerden uyandırdı. Kollarını hafifçe göğsünün üzerinde kavuşturarak yeniden yürümeye başladı. Bana kendini tanıtırken takındığı kılığa bürünmeye çalışmasını izledim. Dünyanın onun dengeli bir kadın olduğuna inanmasını istiyordu - cilalı bir kadın, bok almayan ağırbaşlı bir hanımefendi.

Ama gerçek şu ki, o da hâlâ bir kızdı. Hâlâ on dokuz yaşındaydı. Bunun iyi olmadığını ona kim hissettirdi? Henüz her şeyi çözmemiş on dokuz yaşında bir kız olmanın?

"Elbette," diye yanıtladı sonunda. "Yani, Anthony harika biri. Benden büyük, tam olarak yirmi beş yaşında ve çok olgun biri. Kuzey Carolina'da Siyaset Bilimi alanında yüksek lisansını yeni . Biz de orada tanıştık," dedi, başını biraz bana doğru eğerek. "Kampüsteki bir partide. Beni ilk gördüğünde bir gün karısı olacağımı anladığını söyledi. Bu çok tatlı. Ömür boyu siyasetin içinde olma yolunda ilerliyor." Gülümsedi ama sesindeki hafif titremeyi gizleyemedi. "Nişan beklediğimden biraz daha hızlı oldu... Yani birbirimizi sadece bir yıldır tanıyoruz. Ama bence bildiğin zaman, bilirsin. Bilirsin işte."

Cevap vermek yerine sııttım.

"Nişanlandığımızı duyurduğumuzda annem çok heyecanlandı ve düğünü hemen yapmak istedi. Normalde bir yıllık işi altı haftada yapacağımızı bilmek çılgınca. Ama birçoğuyla o ilgileniyor... Tanrı biliyor ya, o kadın bir projeyi seviyor." Tekrar konuşmadan önce sesi yumuşak bir kahkahayla kesildi. "Ve Anthony, tam da ailemin benim için düşündüğü kişi. Ve iyi anlaşıyoruz, biliyor musun? Çok eğleniyoruz."

Neden beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum? Ya da belki de *kendini* ikna etmeye çalışıyordu. "Ve

sen onu seviyorsun," diye belirttim.

Durakladı, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken gözleri benimkilere kaydı. "Doğru. Ve onu seviyorum."

Bütün gün ona bakabilir, yeterince uzun süre düşünürsem cevabı belli olan bir bilmece gibi onu çözebilirdim. Ama bakışlarımın altında kıpırdandı ve parmağındaki taş a bir bakışım bana onun benim değil, bir başkasının bulmacası olduğunu hatırlattı.

"İşte buradalar," dedim arka duvardaki fiçilerden birine dokunarak. Odanın geri kalanı kadar yüksekte istiflenmişlerdi, her fiçi bir parti numarası ve ne zaman damıtıldığına, fiçilendiğine, zaman içinde hangi sıralarda yıllandırıldığına ve daha fazlasına dair tüm ayrıntıların yer aldığı özel, altın kaplama bir plaketle damgalanmıştı.

"Çok fazla var," dedi, gözleri yukarı bakıyordu. "Nasıl seçim yapacağım? Yani, belirli bir şey mi aramalıyım?"

Çenemi kaşıdım. "Demek istediğim, bu fiçilerin her birinin içinde inanılmaz viskiler var. Tek bir fiçi satın almayı bu kadar cazip kılan şeylerden biri de türünün tek örneği bir viskiye sahip olmanızdır," dedim ve sonunda ona daha önce ertelediğim konuşmayı yapmayı hatırladım. "Genellikle viskilerimizi

potansiyel alıcılar karşılaştırmak için birkaç tanesinin tadına bakıyor ama..." Sırıttım. "Bir de şu yasal içki içme yaşı fiyaskosu var."

Ruby Grace güldü. "Oh. Evet. O eski şey."

Bir o yana bir bu yana sallanıyor, fiçılara bakarken yüzünü biraz buruşturuyordu. "Sen iyi misin?"

Vücut ağırlığını sol ayağına kaydırırken yüzü tekrar buruştu. "Evet. Üzgünüm, sadece bu aptal ayakkabılar. Anneme viski fiçılarını incelemek için topuklu giymeme gerek *olmadığını* söyledim ama çizme giymeme izin vermedi."

Bir an için onu söz konusu botların içinde hayal ettim. Acaba kahverengi deri dizinin altında biter miydi, o botlarla eşleştireceği şortun içinde kalçaları daha da açıkta kalır mıydı? Yoksa bacaklarını tamamen kapatan bir kot pantolon mu giyerdi?

Bacaklarını düşünmeyi bırak, Becker.

"şunları."

Kaşları havaya kalktı, gözleri benimkileri bulduğunda genişledi.

"Ne?" Gülümseyerek sordu. "*Ayakkabılarımı* öylece çıkaramam." Kollarını havaya kaldırarak çevremizi işaret etti. "Eski, kirli bir depodayız."

"Eski ve kirli bir kasabada doğup büyümemiş gibi davranıyorsun."

"Evet, şey," dedi kollarını kavuşturarak. "Tam olarak içki fabrikasında çalışmıyordum ya da kenar mahallelerde inek , değil mi? Belediye Başkanı'nın kızı olunca biraz farklı bir ortam oluyor."

Gülümsemeye çalıştı ama ağırlığını tekrar kaydırduğunda dudaklarından yumuşak bir küfür döküldü.

Hiç tereddüt etmeden tişörtümün yakasına uzandım ve başımın üzerinden yırtıp ayaklarının dibine yere serdim.

"İşte," dedim, elimi uzatarak. "Bunun üzerinde durabilirsin. Yeni cilalanmış bir mermer zemin olmayabilir ama değerli ayaklarınız hayatta kalacaktır."

Ruby Grace'in ağzı açık kalmıştı, gözleri karnımda ve göğsümde gezinirken çenesi tamamen çözülmüştü. "I..."

"Ayakkabılar. Çıkart." Ayaklarını işaret ettim. "Bunu yaparsan birkaç fiçının tadına bakmana izin veririm. Sadece kimseye söyleme, en azından ailene."

Kıkırdadı ama sonunda topuklu ayakkabılarını çıkardı. Dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş süzülürken yanlarına düştüler ve cilalı ayak parmaklarının tişörtümün üzerinde kıvrılmasını izledim.

"*Tanrım*, bu çok daha iyi hissettiriyor."

Başımı salladım ve ilk sıradaki fiçilerin arkasına uzanıp orada duran tadım bardaklarını aldım. "Hep böyle inatçı mısın?"

"İnatçılık yapmıyordum."

"Sanırım cevabım bu," dedim ve fiçilerden birinden küçük bir yudum aldıktan sonra bardağı ona doğru tuttum. "Al bakalım. Bir yudum al."

"Oh, hayır," dedi hızla, başını sallayarak. "Sorun değil. Dediğin gibi, reşit değilim."

"Yani hayatında hiç bir yudum alkol almadın mı?" Meydan okudum.

Dudağını ısırdı. "Yani... *içtim* ama viski içmedim. O bir erkek içkisi."

Bunun üzerine bir kahkaha attım. "Bu ne biçim konuşma böyle? Viski *erkek içkisi* mi?" Başımı salladım. "Viski bu. Hem *pahalı* bir viski. Ve sizi temin ederim, memeniz olsun ya da olmasın çok lezzetlidir."

Ruby Grace kızardı ve gülümsememek için dudağını ısırdı. "Tanrım, özür dilerim. Annem gibi konuşuyorum. Aslında her geçen gün daha da çok benziyorum," diye mırıldandı, gözleri tekrar elimdeki bardağı bulmadan önce ayak parmaklarına baktı. Bardağı ona doğru ittim. "Sadece bir yudum. Bir vızıltı hissetmeye *yaklaşamayacaksın* bile. Ama bu şekilde, farklı şekillerde yıllandırılmış birkaç fiçi arasındaki farkı tadabilirsin." Yutkundum.

"Seçebilirsin

gelecekteki kocan için mükemmel olanı."

Tereddüt etti ama eli ileri uzandı ve bardağın diğer tarafını tuttu. Parmak uçlarımız hafifçe birbirine değdi, sadece kendi elimi çekmeme yetecek kadar.

"Ve, hey, bonus," diye devam ettim, garip gerginliği üzerimden atarak. "Burada istediğin kadar 'kadınsı' olmayabilirsin. Seni yargılamayacağım. Kendini gerçekten oynak hissediyorsan geçirebilirsin bile."

Ruby Grace güldü, omuz silkip bardağı bana doğru eğmeden önce hâlâ emin değilmiş gibi viskiye baktı. "Oh, her neyse. Fondip."

Bir yudum aldı ve yutar yutmaz yüzünü buruşturup dilini dışarı çıkardı.

"*Tanrım*, bu korkunç." Başını salladı ve bardağı bana doğru geri itti. "Bunu bir daha kesinlikle yapmayacağım."

Güldüm, bardağı aynı viskiyle doldurmadan önce yakınlarda tuttuğumuz şişelerden bir miktar suyla çalkaladım.

"Tamam, bu benim hatamdı. Belki de önce sana nasıl tadına bakacağını söylemeliydim." Ona tekrar uzattım ama zehirmiş gibi baktı. "Önce kokla."

Dediğimi yaptı, tekrar bana bakarken yüzünü belirsizlik gölgeledi. "Doğru yaptığımdan emin değilim."

"Doğru koktuğundan emin değil misin?"

Gözlerini kısmıştı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben... Ben bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Sorun değil, bu yüzden buradayım." Ona yaklaştım, bardağı elinden aldım ve göstermek için içime çektiğimde viski yerine onun kokusunu aldım.

Lavanta gibi kokuyordu, yazın sıcaklığında açık bir tarla gibi.

"İzle," dedim, bir nefes daha alarak, bu kez viskiye odaklanarak. "Önce sen kokla ve kendine ne kokladığını sor. Meşe mi? Vanilya mı? Bal mı? Akçaağaç mı? Her viski, nasıl yıllandığına, fiçilerin nasıl kömürleştiğine ve kızardığına bağlı olarak farklıdır. Önce hangi notaları algılayabileceğinize bakın. Ve sonra," diye devam ettim, ilk yudumumu alarak. Ağzımda oyalanmasına izin verdim, yavaşça yutmadan önce bir tur döndürdüm. "Tadına bak. Yani, *gerçekten* tadına bak. Dilinin ucunda arkada farklı tatlar veriyor mu? Aşağı inerken yanıyor mu, yoksa sadece sıcak mı? Ve ağızda bıraktığı tat nasıl?"

Ruby Grace büyülenmiş bir halde beni izledi, dudakları usulca aralandı, gözleri küçük bir viski damlasının düştüğü çıplak göğsüme kaydı. Parmağımla uzaklaştırdım ve bardağı tekrar ona uzattım.

"Şimdi, sen dene."

Derin bir nefes aldı, sanki gerçekten doğru yapmak için odaklanması gerekiyormuş gibi ve sonra adımlarımı tekrarladı. Ve bu sefer, yutkunması bittiğinde gülümsedi.

"Vay canına," dedi. "Bir şut gibi geri atmadığınızda farklı oluyor."

Kıkırdadım. "Bu viski içmek değil. Bu Tennessee Sippin' Whiskey," dedim hayali şapkamı eğerek. Ellerimi ceplerime soktum ve bir sonraki fiçiyi doğru başımı salladım. "Şundan biraz al."

"Kendim dönebilir miyim?"

Başımı salladım. "Şu musluğu biraz çevir, çok fazla değil. Tadına bakmak için çok fazla şeye ihtiyacın yok."

Bardağına bir yudum doldururken tereddütlüydü ve gözleri parladı, ağzından küçük bir sevinç çılgılığı çıktı. "Başardım!"

Ve sonraki on dakika boyunca Ruby Grace'in bir kız olmasını izledim.

İlk tanıştığımızda bana elini bir ödül gibi uzatan sümüklü kadından çok uzaktı. Sadece bir genç kızdı, yakında üniversite ikinci sınıfa başlayacaktı, viski içiyor, yeni bir şeyler öğreniyor ve eğleniyordu.

En son ne zaman eğlendiğini merak ettim. Hiç eğlenip eğlenmediğini merak ettim.

Güldüğü zamanki haline bakarak, güldüğünü umdum. Bu kahkahanın ilk kez gerçek olmadığını, bu sesin ilk kez hava dalgalarına karışmadığını umuyordum. Rüzgârın estiği gibi gülüyordu - usulca ve sonra bir anda, bu sesin etrafındaki atmosferi kalıcı olarak nasıl değiştirebileceğinden zerre kadar utanmadan.

İstediği fiçıya karar verdiğinde Ruby Grace üzülerek topuklu ayakkabılarını giydi ve ben de tişörtümü çekiştirerek bizi depodan çıkarıp karşılama merkezine doğru götürdüm.

"Ee," dedim, arabasına geri dönerken ayaklarını öldürmesin diye yavaşça yürürken. "Sonbaharda okula döndüğünde Anthony'nin planları ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, siz birlikte yaşıyorsunuz ve o da orada bir işe mi giriyor?"

Yoksa bir süreliğine uzun mesafe mi yapıyorsunuz?"

Güldü, ayaklarımızı izlerken saçları biraz yüzüne düştü. "Okula geri dönmeyeceğim."

"Oh..." Durakladım. "musun?"

"Yani, sanırım biliyorum... ama bunun bir anlamı yok. Anlarsın ya? Evleniyorum. Artık onun karısı olacağım ve yapacak çok işim olacak. Şimdiden siyasi arenaya girmeye başladı ve yanında olmama, kampanya yürütmeme, bağlantılar kurmama falan ihtiyacı olacak." Omuz silkti. "Bunu yapmak için gerçekten bir diplomaya ihtiyacım yok."

"Yapmak istediğin bu mu?"

"Yapmak istediğimin bu olup olmaması önemli değil," dedi hemen. "Ben bunu yapmak için yetiştirildim."

"Doğuştan mı?" Kaşlarımı çattım. "Sen bir at değilsin. Sen bir insansın."

Karşılama merkezinin girişine vardığımızda Ruby Grace topuklarını ani bir şekilde vurarak durdu ve gözlerini dikerek meydan okurcasına kollarını kavuşturdu.

benimkini buldu. Yanlış düğmeye bastığımı anlamam için başka bir kelime söylemesine bile gerek yoktu ve bir saat önce tam da bu noktada tanıştığım kadını elde etmek üzereydim.

"Bak, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, tamam mı? Ya da ailemi, ne istediğimi ya da ne istemediğimi, bu yüzden her ne varsayıyorsan varsaymaya çalışmayı bırak."

"Şu haline bak," diye azarladım, onun alanına girerek. "Yine büyük kelimeler kullanıyorsun."

Alay etti. "Bu kasabadan ayrılıp geri döndüğünde hiçbir şeyin değişmediğini söylerler, sanırım sen de onları haklı çıkardın."

"Benim işim bu," diye karşılık verdim. "*Uğursuzların* haklı olduğunu kanıtlamak.

Hala bende olduğuna sevindim."

Göğüslerimiz yine birbirine yakındı, kirli beyaz tişörtümdeki lekeler elbisesinin berrak temizliğini vurguluyordu.

"Lucy paranızı içeri götürecekt," dedim arkasındaki kapıları işaret ederek. "Nişanınız için tebrikler."

Tam ağzı açılırken ama arkama bakmadım.

"*Tadım* için teşekkürler," dedi, sesinin yüksek ve net olduğundan emin olarak.

"Devam et ve daha yüksek sesle söyle prenses," diye arkamdan fırlattım. "Sen de en az benim kadar boka batarsın."

Buna cevap vermedi ve ona doğru bir bakış attığımda, karşılama merkezinin kapısını yırtıp açarken o sevimli yüzünden buharlar çıkıyordu.

Ve kendimi tutamadım - kıkırdadım.

Onu kızdırmak istememiştim, ama o güzel kuşun derisinin altına girmekten hoşlanmıyorsam lanet olsun.

Bu, Becker Kardeşler serisinin birinci kitabı olan *On the Rocks*'tan bir alıntıdır. [Okumaya buradan devam edin](#) (Kindle Unlimited'ta ücretsiz)!

MORE FROM Kandi Steiner

Becker Kardeşler Serisi

[Taşların Üzerinde](#) (1. kitap)

[Temiz](#) (2. kitap)

[Manhattan](#) (3. kitap)

[Old Fashioned](#) (4. kitap)

Dört kardeş, babalarının gizemli ölümü de dahil olmak üzere karanlık bir geçmişe sahip bir viski damıtımevinin etrafında dönen küçük bir Tennessee kasabasında aşkı buluyor.

En İyi Saklanan Sırlar Serisi

[Bilmedikleri edikleri](#) (1. kitap) [Her](#)

[Zaman Bildikleri](#) (2. kitap) [Hiç](#)

[Bilm.](#) kitap)

Charlie'nin evliliği ölmek üzeredir. İlk aşkı tekrar ortaya çıkıp ona aşkın başka türlü de yanabileceğini hatırlatana kadar alevler içinde kalmaktan son derece memnundur.

[Senden Nefret Etmemi Sağla](#)

Jasmine yıllardır en yakın arkadaşının erkek kardeşinden uzak durmaktadır ama bir düğün için aynı evde olduklarında, ne kadar çabalarsa çabalsın ona karşı koyamaz.

[Yanlış Oyun](#)

Gemma'nın planı basittir: Chicago Bears'ın kombine biletlerini kullanarak her iç saha maçına yeni bir erkek davet etmek. Duygusal olarak bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz aksiyon yaşamak için mükemmel bir yoldur. Ancak Zach onun deneme turu olma şansını elde ettikten sonra, bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

[Doğru Oyuncu](#)

Ne pahasına olursa olsun aşktan kaçıyor. Adam ise onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemiyor. Seksi, komik ve bayıltmaya değer Doğru Oyuncu, spor romantizmi sevenler için mükemmel bir okuma.

Sana Giden Yolda

Sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını kullanan çocuğun günlüğünü keşfedince her şey değişti. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

Viskiye Bir Aşk Mektubu

Kötü zamanlama lanetine karşı savaşılan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.

Ağırlıksız

Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırda da karşılaşır.

Senlik

Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

Noel Battaniyesi

Eski kocamla bir kulübede mahsur kalıp kar fırtınasını beklemek mi? Tatil için eve sürpriz bir ziyaret planladığımda hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi...

Siyah Dört Numara

Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversite Serisi

[Rush](#) (kitap 1) → Bültenime kaydolursanız ÜCRETSİZ! [Çapa](#),

PSU #2

[Rehin](#), PSU #3

[Legacy](#), PSU #4

[Ritüel](#), PSU #5

#1 Numaralı NYT Çok Satan Yazarı Rachel Van Dyken, "Eğer Gossip Girl ve Riverdale'in bir aşk çocuğu olsaydı, bu PSU olurdu." diyor. Bu öfkeli üniversite serisi bir sonraki suçlu bağımlılığınız olacak.

Etiket Kovalayıcı

Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse girdi, bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

Şarkı Kovalayan

Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Aynı barlara giderler, aynı müziği severler ve birbirlerinin kıyafetlerini parçalamak için aynı arzuya sahiptirler. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

ACKNOWLEDGEMENTS

Her şeyden önce annem LaVon Allen'a teşekkür etmek istiyorum. Sen olmasaydın, yazar olma hayalimin peşinden gidecek güvene ya da güce asla sahip olamazdım. Beni her zaman cesaretlendirdiğin ve istediğim her şeyi yapabileceğimi ve olabileceğimi bilmemi sağladığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Close Quarters daha önce yazdığım hiçbir şeye benzemiyordu ve yat yaşamı söz konusu olduğunda öğrenmem gereken çok şey vardı. Bu nedenle, bu işi doğru yapmama yardımcı olmak için paha biçilmez bilgi ve kaynaklar sağlayan Jack ve Becky Hamm'e özel bir seslenmek istiyorum. Hikayelerinizi paylaştığınız ve aklımdaki tüm fikirler hakkında beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Sabrınıza ve sevginize tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım!

Bir kitabı hayata geçirmek ve gerçekten parlatmak için bir ekip gerekir. Muhteşem alfa, beta ve Charlie okuyucularına teşekkür ederim. Siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım. Kellee Fabre, Trish QUEEN MINTNESS, Sarah Green, Zainab M., Carly Wilson, Dee Lagasse, Becky Hamm, Maggie Ehrgott ve Sasha Erramouspe - değerli geri bildirimleriniz olmadan bu kitap çöp olurdu. O yüzden daha güzel kokmasını sağladığınız için teşekkürler.

Tina Stokes, dünyanın en iyi asistanı ve en sevgi dolu, şefkatli, harika arkadaşı olduğun için teşekkür ederim. Yanımda olduğun için çok şanslıyım.

Bu kötü çocuğu düzenleyip parlattığı için Allusion Graphics'ten Elaine York'a kocaman bir teşekkür. Her zaman benim çılgın zaman çizelgemle çalışmana, saçma sapan fikirlerimi kucaklamana ve hatta tüm eleştirilerinin ortasında bana tatlı küçük aşk notları bırakmana bayılıyorum. Sen bir ışıksın. Seni seviyorum.

Valentine PR, ekibiniz detaylara gösterdiği özen ve ezber bozan düşünceleriyle beni sürekli şaşırtıyor. Muhteşem olduğunuz için teşekkürler.

Eğer bu kitabı kapağı için aldıysanız, Perrywinkle Photography'den inanılmaz yetenekli Lauren Perry'ye teşekkür ederken bana katılmalısınız. Karakterlerimi hayata geçirmek için onunla çalıştığım için çok şanslıyım ve bu çekim benim için yaptığı tüm zamanların en sevdiklerimden biriydi. Sihirini konuşturduğun için teşekkürler Lauren!

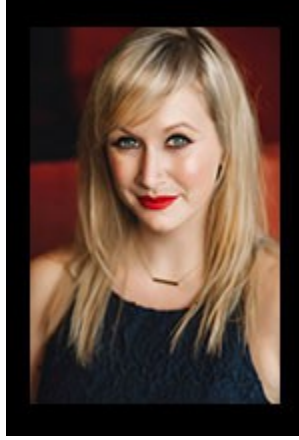
Blogcu topluluğumuzun sevgisi ve desteği olmasaydı muhtemelen beni ya da bu kitabı hiç duymamış olacak pek çok insan . Kapak tanıtımını paylaşan her birinize tek tek teşekkür ederim,

tanıtımlar, bir ARC okudum ve çıkış gününde patladı. Sizler bu topluluğun kalp atışlarısınız ve size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Facebook'taki grubum [Kandiland](#)'a da özel bir teşekkür borçluyum; burada kendimi gerçekten tuhaf benliğim gibi hissedebiliyorum. Beni her zaman cesaretlendirdiğiniz ve yeni projeler konusunda en az benim kadar heyecanlı olduğunuz için teşekkür ederim. Oh, ve hepinize Theo Whitman'a takıntılı olduğumu söylediğimde beni yargılamadığınız için... kendi yarattığım bir karakter... dolayısıyla kendim? İşte gerçek sevgi budur.

Son olarak, teşekkür yazısını okuyan okuyucuya teşekkür ederim. Sen harikası. Okuyacak bir kitap seçme zamanı geldiğinde milyonlarca seçeneğiniz vardı ve siz benimkini seçtiniz. Sizin sayenizde her zaman istediğim hayatı yaşayabiliyor, dünyanın dört bir yanındaki insanlarla kelimelerimi paylaşabiliyorum. Umarım bunu daha uzun yıllar yapabiliriz.

ABOUT The Author

Kandi Steiner, Tampa, FL'de yaşayan çok satan bir yazar ve viski uzmanıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterlere hayat vermeyi ve gerçek, çiğ romantizm hakkında yazmayı seviyor

- her şekliyle. Kandi Steiner'ın hiçbir kitabı aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızıdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden yan dal yaparak mezun oldu. Yazmaya 4. sınıfta Harry Potter'ın ilk bölümünü okuduktan sonra başladı. Altıncı sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş. Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve aşkın tüm zorluklarının yanı sıra zaferlerini de vurgulamayı seviyordu.

Kandi'yi yazmadığı zamanlarda her türden kitap okurken, son derece gürültücü kedisiyle konuşurken ve arkadaşlarıyla vakit geçirirken bulabilirsiniz.

Aile. Canlı müzikten, seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, ağır karbonhidrat içeren her ŗeyden, plaj günlerinden, film maratonlarından, butik biradan ve tatlı ŗaraptan hoşlanıyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

KANDI İLE BAĞLANTI KURUN:

- [HABER BÜLTENİ](#)
- [İNSTAGRAM](#)
- [FACEBOOK](#)
- [FACEBOOK OKUR GRUBU](#) (Kandiland)
- [TIKTOK](#)
- [İYİ KREŞLER](#)
- [BOOKBUB](#)
- [TWITTER](#)
- [PINTEREST](#)
- [WEB SİTESİ](#)

Kandi Steiner size yakın bir ŗehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için "etkinlikler" sekmesine göz atın.

- [YAKLAŞAN ETKİNLİKLERİ GRN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.